

РЕЙЧЪЛ ХАРТМАН СЕРАФИНА

Превод от английски: Иван Костурков, 2014

chitanka.info

*В памет на Майкъл Макмикън —
дракон, учител, приятел*

Като дете Рейчъл Хартман свири на виолончело и изпълнява без глас моцартови опери със сестрите си. Прочутата ренесансова песен Mille Regretz („Хиляди извинения“) е първопричината Рейчъл да напише фентъзи роман, свързан с музиката, но вдъхновението ѝ не се изчерпва с това. Тя написва Серафина, докато слуша средновековни италиански полифонии, бретонски гайда рок, прогметъл, латиноамерикански барок и ирландски sean nys (традиционни песни).

Рейчъл Хартман живее със семейството си във Ванкувър.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

В дома на семейство Домбег

Серафина Домбег — Нашата очарователна героиня, често наричана Фина.

Клод Домбег — Баща ѝ, адвокат, който пази тайна.

Амелин Дюканахан — Измислената майка на Фина.

Лин — Истинската майка на Фина, уви.

Орма — Загадъчният ментор на Фина.

Зейд — Бивша учителка на Фина, дракон.

Ан-Мари — Не чак толкова страшната мащеха на Фина.

Теси, Джийн, Пол и Недуърд — Сравнително по-страшните доведени братя и сестри.

Кралското семейство на Горед

Кралица Лавонда — Монарх, пред когото драконите свеждат поглед.

Принц Руфъс — Единственият син на кралицата, убит по необясним начин.

Принцеса Дион — Навъсената дъщеря на кралицата, първа наследница на трона.

Принцеса Глизелда — Ведрата дъщеря на принцеса Дион, втора наследница на трона.

Принцеса Лоръл — Другата дъщеря на кралицата, починала след скандално бягство с любимия мъж.

Принц Лусиън Кигс — Създаващият неудобства на роднините си незаконен син на принцеса Лоръл, капитан на кралската стража, описван по най-различен начин.

В кралския двор

Виридий — Сприхавият кралски композитор.

Гънтард — Професионален музикант.

Слабичкият тромбонист — Точно както си го представяте.

Лейди Милифрени — Любимата придворна дама на принцеса Глизелда, наричана Мили.

Лейди Коронги — Гувернантката на принцеса Глизелда, старомоден деспот.

Мадам Окра Кармайн — Найнийската посланичка, мило и старомодно същество.

Джоузеф, граф на Апсиг — Самсамски лорд от нисък ранг.

Регент на Самсам — Регентът на Самсам.

Граф Песаволта — Владетелят на Найнис.

Нашите драконови приятели

Ардмагар Комонот — Предводителят на драконовия свят.

Посланик Фулда — Драконът с най-изтънчените обноски.

Заместник-посланик Ескар — Заместничката на Фулда.

Басинд — Новолюспест.

Благородни рицари в изгнание

Сър Карал Халфхолдър — Спазва законите, дори когато пъклените зверове не ги зачитат.

Сър Кътбърт Петибоун — Неговия другар, надарен с по-силно чувство за хумор.

Сър Джеймс Пийскод — Онзи, който някога е можел да разпознае кой е генерал Ган и кой е генерал Гон.

Оръженосец Маурицио Фогфоу — Един от последните хора, практикуващи дракомахия.

Оръженосец Пендър — Другият практикуващ дракомахия.

В града

„Синовете на свети Огдо“ — Недоволни от договора.

Ларс Геният — който стои зад направата на часовника.

Томас Бродуик — Търговец на платове.

Сайлърс Бродуик — Причината, поради която се наричат „Братя Бродуик — производство и търговия на платове“.

Абдо — Танцър от трупата за изпълнение на пайгири.

Трупа за изпълнение на пайгири

А това са всички останали.

В главата на Фина

Плодоядния прилеп — Катерачът.

Човека пеликан — Внася гротескност в гротескното.

Мизарери — Пернатата.

Тритон — Този, който се въргала.

Шумния момък — Шумният.

Джаноула — Проявява твърде голямо любопитство, което не е в нейна полза.

Суетната госпожица — Придирчивата.

Ябълковия пудинг — Блатното същество.

Наг и Нагини — Бързите близнаци.

Гаргойела и Финч — Споменати мимоходом.

Още петима — Ще бъдат назовани в бъдещите публикации.

В легендите и вярванията

Кралица Белондуг — Първата кралица на Горед, тема на националната епопея.

Пау-Хеноа — Нейният другар, заекът мошеник, наричан още Лудия заек и Хен-Уий.

Света Капити — Символизира живота на ума, покровителка на Фина.

Света Йортрудис — Страшната еретичка, другата покровителка на Фина, уви.

Света Клер — Господарката на прозорливостта, покровителката на принц Лусиън Кигс.

РЕЧНИК

Апсида — Част от катедралата, зад мястото за хора и олтара (и Златния дом в горедските катедрали), най-често изпълнена с параклиси във всички посоки.

Ард — В езика муутия използвано като ред, достоверност; може също да означава батальон от дракони.

Ардмагар — Званието, носено от лидера на драконовия вид; превежда се приблизително като върховен генерал.

Биню — Вид гайда, използвана в традиционната бретонска музика в нашия свят.

Галерия — Приятна градина, заобиколена с колонада, в която монасите могат да се отдават на перипатетични медитации.

Горед — Родината на Серафина (прилагателна форма: горедски).

Даанит — Хомосексуалист; кръстен на свети Даан, който е бил измъчван заради тази си характерна черта заедно със своя любовник свети Маша.

Договорът на Комонот — Споразумение, което установило мира между Горед и драконовия вид.

Дракомахия — Бойно изкуство, разработено специално за водене на битка с дракони; според легендата е било измислено от свети Огдо.

Зизиба — Една наистина далечна страна някъде на север, в която живеят странни животни като крокодили и камелопарди (прилагателна форма: зизибански).

Златната седмица — Група от дни, посветени на Светците, през зимното слънцестоене, завършващи с Преображението и Нощта на договора. По традиция се посещават Златните пиеси, правят се обиколки около Златния дом, окачват се фенери за Преображението, организират се забави, раздават се подаръци на приятели и се правят дарения, като се изричат тържествени пророчества по случай настъпващата година.

Златните пиеси — Драми, описващи живота на Светците, поставяни от гилдиите на Лавондавил по време на Златната седмица.

Златният дом — Модел на Рая, срещан в центъра на горедските катедрали и по-големи църкви.

Итисаари — Порфирийската дума за полудракон.

Кафтан — Роба от скъп плат с широки ръкави, обикновено носена с колан; женските кафтани са дълги до земята, а мъжките могат да бъдат скъсени до коляното.

Кер — Съветът от драконови генерали, който консултира Ардмагара.

Колежът „Свети Берт“ — Някогашната църква „Свети Йобертус“, сега училище в „Куигхол“ — където учени саарантраи преподават математика, наука и медицина на тези, които са достатъчно смели да го посещават.

Куигутъл — Подвид на драконите, които не могат да се трансформират. Те нямат крила — разполагат с допълнителен чифт ръце и ужасен дъх. Често съкратено на куиг.

„*Куигхол*“ — Гетото на драконите и куигутълите в Лавондавил.

Лавондавил — Родният град на Серафина и най-големият в Горед, кръстен на кралица Лавонда.

Муутия — Езикът на драконите, предаван със звуци, които човешкият глас не може да възпроизведе.

Найнис — Страна, разположена югоизточно от Горед (прилагателна форма: найнийски).

Напречен неф — Крилата на катедралата, построени перпендикулярно на нефа.

Неф — Главният корпус на катедралата, там, където паството се събира за литургия.

Новолюспест — Дракон, който няма опит в приемането на човешка форма и живот измежду хората.

Ноцта на договора — Тържество, отбелязващо подписването на Договора на Комонот, което съвпада с Новогодишната ноц.

Обшит — С многоредов фестон, отнася се за ръкавите на кафтана.

Пайгири — Порфирийската дума за кючек; акробатична вариация на танц с движения на корема.

Пирия — Лепкаво запалимо вещество, използвано в дракомахията, за да се запалят драконите; също наричано и огъня на свети Огдо.

Плетен кошер — Старомоден пчелен кошер, направен от изплетена слама.

Порфирия — Малка страна, почти град държава, разположена на северозапад от Южните земи; първоначално е била колония на тъмнокож народ, заселен още по на север.

Презвитеруим — Оградено място зад олтара на катедралата (или зад Златния дом в горедските катедрали), където върху пейките се настаняват лице в лице църковният хор и свещениците.

Преображение — Горедски празник по време на зимното слънцестоене, през който вярващите се отдават на размисъл през цялата нощ.

Псалтир — Книга с религиозна поезия, обикновено илюстрирана; в горедските псалтири има поема за всеки от главните Светци.

Рай — Горедите не вярват в едно божество, но вярват в задгробния живот — дом на Светиите.

Саар — Порфирийската дума за дракон; често използвано от горедите като кратка форма на саарантра.

Саарантра — Порфирийската дума за дракон в човешка форма (множествено число: саарантраи).

Самсам — Страна на юг от Горед (прилагателна форма: самсамски).

Света Гобнет — Катедралата в Лавондавил; света Гобнет е покровителка на трудолюбивите и упоритите. Нейният символ е пчелата, а от тук идва и плетеният кошер в катедралата ѝ.

Света Ида — Музикалната консерватория на Лавондавил; света Ида е покровителка на музикантите и изпълнителите.

Света Йортрудис — Еретичка; остава отворен въпросът как е възможно да има еретичен светец.

Света Капити — Покровителката на учените; носи главата си в поднос.

Света Клер — Покровителка на възприемчивите.

Свети Вит — Защитник на вярата; той ще накаже хората, по-конкретно неверниците.

Свети Маша и свети Даан — Любовниците; често призовавани в състояние на гняв, вероятно защото е безопасно — трудно е да си

представиш как символи на романтичната любов наказват някого в действителност.

Свети Огдо — Създател на дракомахията; покровител на рицарите и целия Горед.

Свети Уилибълд — Покрит пазар в Лавондавил; свети Уилибълд е покровител на пазарите и вестите.

Светците — Обръщение към всички Светии в Рая. Не точно божество, а събирателно име.

Средновековен тромбон — Предшественик на съвременния цуг-тромбон.

Танамуут — Драконовата страна.

Тур — Голям, див бик, изчезнал в нашия свят, но се среща в Европа до Ренесанса.

Уд — Музикален инструмент, наподобяващ лютня, разпространен в ориенталската музика в нашия свят, често се свири на него с перце или плектър.

Шалмай — Средновековен музикален инструмент, подобен на обой.

Южните земи — Три нации, събрани заедно в южния край на света: Горед, Найнис и Самсам.

БЛАГОДАРНОСТИ

Сърдечни благодарности на моите сестри (а също и на Джош), на родителите ми, на пастрока и мащехата ми, и на роднините; на д-р Джордж Пепе, на Мак и приятелите от „Чилдрънс Уърлд Бук“, на моите смели рецензенти, на „Спаркли Кейпс“ и „Уликънс“, на Епикур, Джордж Елиът, Лоис Макмастър Буджолд, както и на Аруен, Елс и Лиз.

С благодарност към Дан Лейзър, моя литературен агент, който притежава необикновеното умение да прозре нещата, преди да са се случили. Благодаря на Джим Томас, моя редактор, който разбира връзката между това да се смее на шегите ми и да ме заставя да работя упорито.

Посвещавам на сър Уолтър Скот и Байрон, които ме развеселяваха, когато бях в лошо настроение, и ме убеждаваха да продължавам да работя. Благодаря също на моята хрътка Уна, заради чийто мъничък пикочен мехур ми се налагаше да излизам на разходка по няколко пъти на ден.

ПРОЛОГ

Спомням си раждането си. Всъщност спомням си известно време и от преди това. Нямахме светлина, но се чуваше музика: скърцането на стави, нахлуващата кръв, приспивната песен на сърцето, звучната симфония от шумове на лошо храносмилане. Звуците ме обгръщаха и аз бях в безопасност.

Тогава светът ми се разтвори и бях изтласкана в студена и тиха светлина. Опитах се да запълня празнотата с писъците си, но пространството беше твърде необятно. Гневях се, но нямахме връщане назад.

Повече не помня — била съм само бебе, макар и доста особено. Кръвта и паниката не значеха нищо за мен. Не си спомням ужасената акушерка, ридаещия си баща или пък последното причастие на свещеника за душата на майка ми.

Моята майка ми бе оставила сложно и тежко наследство. Баща ми скрил ужасяващите детайли от всички, включително и от мен. Той ни върнал обратно в Лавондавил, столицата на Горед, и възобновил правната си практика от там, откъдето я бил изоставил. Съчинил по-приемлива версия за починалата си жена и за самия себе си. Аз вярвах в тази измислица, както някои хора вярват в Рая.

Бях много злядо бебе — не исках да суча, ако бавачката не пееше във верния тон.

— То има доста изтънчен слух — отбелязваше Орма, висок, кокалест познат на баща ми, който наминаваше често в онези дни. Орма ме наричаше то, все едно бях куче. Бях привлечена от отчуждеността му, подобно на котките, които са привлечени от хора, които биха предпочели да ги отбягват.

Едно пролетно утро той ни придружи до катедралата, където младият свещеник миропомаза косата ми с лавандулово масло и ми каза, че в очите на Рая съм като кралица. Аз ревах като всяко себеуважаващо се бебе — крясъците ми ехтяха по цялото продължение на нефа^[1]. Баща ми, без да си дава труд да откъсва поглед от работните

дела, които носеше със себе си, обеща да ме отгледа благочестиво във вратата на Светците. Свещеникът ми подаде бащиния псалтир и аз го изпуснах на точното място. Книгата падна и се разтвори на картината на света Йортрудис, чието лице беше заличено.

Свещеникът целуна ръката си с вдигнато кутре:

— Еретикът все още присъства във вашия псалтир!

— Това е един много стар псалтир — каза татко, без да поглежда нагоре, — а аз не обичам да повреждам книгите.

— Препоръчваме на веруещите колекционери на книги да слепват страниците на Йортрудис, за да се предотврати подобна неприятност — обърна страницата свещеникът. — Раят със сигурност е имал предвид света Капити.

Татко измърмори нещо относно суеверното фалшифициране, достатъчно силно, за да го чуе проповедникът. Това доведе до ожесточен спор между баща ми и отчето, но аз не си го спомням. Бях се вторачила като вкаменена в процесията от монаси, които минаваха през нефа. Те представляваха суматоха от черни, шумолящи роби и потракващи броеници; вървяха с тихи стъпки, обути в меки обувки, и заемаха местата, отредени за хора на катедралата. Седалките започнаха да скърцат и скрибуцат, няколко монаси се изкашляха.

Те запяха.

Катедралата заехтя от песента, изпълнявана от мъжките гласове, и сякаш се разтвори пред очите ми. Слънцето блещукаше през високия прозорец — злато и пурпур обсипваха мраморния под. Музиката повдигна духа на моето дребно телце, изпълни ме и ме заобиколи, направи ме по-едра от самата мен. Тя беше отговорът на въпрос, който никога не бях задавала, начинът да запълня ужасяващата празнина, в която се бях родила — не, аз знаех — аз можех да се издигна над необятния простор и да докосна сводестия таван с ръка.

Опитах се да го направя.

Бавачката ми изписка, когато почти се отскубнах от ръцете ѝ. Тя ме улови за глезена под опасен ъгъл. Аз се вторачих замаяно в пода — струваше ми се, че той се накланя и върти.

Баща ми ме хвана, като обви дългите си ръце около дебелото ми тяло и ме повдигна на известно разстояние от себе си, все едно бе открил гигантска и забележителна жаба. Аз срещнах сивите му очи — в ъгълчетата им имаше дълбоки бръчки.

Свещеникът напусна разгневен, без да ме благослови. Орма гледаше как той изчезва зад ъгъла на Златния дом, след което каза:

— Клод, разясни ми нещо. Дали той си тръгна, защото ти го убеди, че религията му е фалшива? Или се почувства... как се казваше това? Обиден?

Баща ми, изглежда, не го чу. Нещо в мен беше приковало вниманието му.

— Погледни очите ѝ. Мога да се закълна, че тя ни разбира.

— То има доста ясен поглед за пеленаче — каза Орма, като побутна нагоре очилата си и насочи своя пронизващ поглед към мен. Очите му бяха тъмнокафяви, също като моите собствени, но за разлика от тях, неговите бяха хладни и загадъчни като нощното небе.

— Не се справих подobaващо със задачата, Серафина — тихичко каза татко. — Може би никога няма да съм най-подходящият за теб, но вярвам, че мога да се справя и по-добре. Трябва да открием начин да бъдем семейство един за друг.

Той ме целуна по главата. Никога не го беше правил дотогава. Аз го зяпнах изумено. Хармоничните гласове на монасите ни заобикаляха и задържаха. За един-единствен великолепен миг аз успях да възстановя онова първоначално усещане, което бях изгубила, когато се бях родила: всичко бе такова, каквото трябваше да бъде, а аз бях точно там, където ми бе мястото.

И тогава то изчезна. Ние излязохме през украсената с бронзови орнаменти врата на катедралата, а музиката заглъхна зад нас. Орма пресече наперено площада, без да се сбогува, а плащът му се вееше като крилата на огромен прилеп. Татко ме връчи на бавачката, придърпа наметалото плътно около себе си и преви рамена срещу бурния вятър. Аз проплаках, исках да се върна при него, но той не се обърна. Над нас се извисяваше пустото и много далечно небе.

* * *

Суеверна фалшификация или не, но съобщението на псалтира бе ясно: истината не може да бъде изречена. Ето една приемлива лъжа.

Не че света Капити, дано винаги да имам запазено място в сърцето ѝ, беше лош заместник. Всъщност тя беше ужасяващо

подходяща. Света Капити носеше собствената си глава на поднос като печена патица и гледаше кръвнишки от страницата, предизвиквайки ме да ѝ бъде съдница. Тя символизираше живота на ума, напълно откъснат от безсрамното поведение на тялото.

Оцених това разделение, когато пораснах, и бях завладяна от собствените си телесни чудатости, но дори като малка винаги чувствах дълбоко състрадание към света Капити. Кой би могъл да обича някого с откъсната глава? Как тя би могла да постигне нещо смислено на този свят, когато ръцете ѝ бяха заети с този поднос? Познаваше ли тя хора, които я разбираха и искаха да са ѝ приятели?

Татко позволи на бавачката ми да слепи страниците на света Йортрудис — бедната дама не можа да си намери място от притеснение в нашата къща, докато не го направи. Аз така и не успях да зърна еретичката. Ако вдигнех страницата към светлината, можех едва доловимо да различа очертанията и на двете светици, слети заедно в ужасяващия образ на светица чудовище. Разперените ръце на света Йортрудис изскачаха от гърба на света Капити като чифт безполезни крила, а скритата ѝ в сянка глава се подаваше там, където трябваше да бъде тази на заместничката ѝ. Тя беше двойна светица, която да бди над моя двойствен живот.

В крайна сметка любовта към музиката ме подмами навън от безопасността на бащината ми къща и ме тласна към града и кралския двор. Поех огромен риск, но не можех да постъпя другояче. Не разбирах, че самотата бе неразривна част от мен и че музиката ще бъде светлината, която ще огрява дните ми.

[1] Издължено помещение, ограничено от едната или от двете си дълги страни с редове от колони или стълбове, отделящи го от съседните помещения. — Б.р. ↑

1.

В средата на катедралата се издигаше модел на Рая, който се наричаше Златният дом. Покривът му се разтваряше като цвете и разкриваше кухня с размерите на човешко тяло, в която бе положен трупът на бедния принц Руфъс, покрит със саван от златисто и бяло. Краката му се опираха в свещения праг на Златния дом, а главата му бе положена в гнездо с позлатени звезди.

Или поне така трябваше да бъде. Убиецът на Руфъс го бе обезглавил. Пазачите напразно бяха претърсили гори и блатисти местности, в опит да намерят главата на принца. Той щеше да бъде погребан без нея.

Стоях на стъпалата на презвитериума — мястото, отредено за катедралния хор, — с лице към погребението. От високия балкон на амвона, който се намираще вляво от мен, епископът четеше молитва над Златния дом, а кралското семейство и опечалените благородници се бяха струпали в средата на църквата. Зад дървена преграда простолюдието, присъстващо на погребението, бе изпълнило подобния на пещера неф. Веднага след като епископът приключеше с молитвата, аз трябваше да изсвиря „Призив към свети Юстас“, който като светец трябваше да съпровожда душите нагоре по Райската стълба. Олюлявах се замаяна, ужасена — все едно бях помолена да свиря на флейта върху някоя ветровита и стръмна скала.

Всъщност въобще не бях помолена да свиря каквото и да е. Че бях част от програмата — дадох обещание на татко, когато си тръгнах, че няма да изпълнявам нищо пред публика. Бях слушала „Призива“ един или два пъти, но никога преди не го бях свирила. Това дори не беше моята флейта.

Избраният от мен солист обаче беше седнал върху своя инструмент и беше огънал платъка му, а акомпаниращият солист беше изпил твърде много чашки за душата на принц Руфъс и беше навън в галерията, защото му бе приляло от скръб. Липсваше втори

акомпанимент. Погребението бе обречено на провал без „Призива“. Аз бях отговорна за музиката, така че това бе мой проблем.

Молитвата на епископа отиваше към края си. Той описваше великолепия Небесен дом, обитаван от Светиите, където някой ден всички ние ще почиваме във вечно блаженство. Не изброи изключенията, а и нямаше нужда да го прави. Очите ми неволно се стрелнаха към драконовия посланик и неговите сънародници от посолството, които седяха зад благородниците и пред тълпата от простолудието. Те бяха в своите саарантраи — човешката си форма, — но се отличаваха, дори и от такова разстояние, по своите сребърни звънци по рамената, празните седалки около тях и нежеланието им да прекланят глава по време на молитва.

Драконите нямаха души. Никой не очакваше от тях да са набожни.

— Нека пребъде! — произнесе напевно епископът.

Това беше сигнал за мен да започна да свиря, но в същия този момент сред претъпкания неф отвъд преградата забелязах баща си. Лицето му беше бледо и изпито. В главата ми ехтяха думите му от преди близо две седмици, в деня, в който отидох в кралския двор: „При никакви обстоятелства не трябва да привличаш внимание върху себе си. Ако не желаеш да мислиш за собствената си безопасност, то поне си спомни за всичко, което аз мога да изгубя!“

Епископът се изкашля, но вътрешностите ми бяха сковани от лед и едва дишах.

Отчаяно потърсих нещо по-добро, върху което да се фокусирам.

Очите ми се натъкнаха на кралското семейство — три поколения седяха пред Златния дом като жива картина на печала. Кралица Лавонда беше пуснала посивелите си коси да падат свободно по рамената, а насълзените ѝ сини очи бяха почервенели от оплакване на сина ѝ. Принцеса Дион седеше изправена и гледаше свирепо, сякаш кроеше планове за отмъщение срещу убийците на по-малкия си брат или срещу самия Руфъс, задето не бе успял да доживее до четиридесетия си рожден ден. Принцеса Глизелда, дъщерята на Дион, беше опряла главата си, покрита със златиста коса, върху рамото на баба си, за да я утеши. Принц Лусиън Кигс, братовчед на Глизелда и неин годеник, седеше малко по-встрани от семейството и гледаше втренчено, без да вижда каквото и да е. Той не беше син на принц

Руфъс, но изглеждаше толкова шокиран и поразен, все едно бе изгубил собствения си баща.

Те се нуждаеха от Райския мир. Не знаех много за Светците, не знаех нещо за мъката и за музиката като най-сигурната утеха. Това бе успокоението, което можех да им предложа. Вдигнах флейтата до устните си, а очите си към сводестия таван и засвирих.

Започнах твърде тихо, несигурна в мелодията, но нотите сякаш сами ме намираха и увереността ми нарасна. Музиката излетя от мен като гълъб, пуснат сред необятния неф — самата катедрала ѝ придаде ново великолепие, като ѝ отвърщаше, сякаш това божествено здание също бе мой инструмент.

Има мелодии, които са красноречиви като думите, които се носят логически и неизменно от едничката чиста емоция. „Призивът“ е точно такава мелодия, сякаш композиторът ѝ бе търсил начин да извлече най-чистата есенция на скръбта, за да каже: „Ето какво е да изгубиш някого“.

Повторих „Призива“ два пъти, отказвайки да я завърша, защото смятах края на музиката за още една истинска загуба. Пуснах на свобода и последната нота, наострих ушите си за финалното, умиращо ехо и се почувствах изцедена. Нямаше да има аплодисменти, както подобаваше на обстоятелствата, но самата тишина бе оглушителна. Погледнах множеството от лица — към събралите се благородници и останалите гости от висшето общество, към притиснатата тълпа от простолюдието отвъд преградата. Никой не помръдваше, с изключение на драконите, които се местеха неспокойно по местата си, и Орма, опрян до парапета, който махаше глуповато с шапката си към мен.

Бях твърде изтощена, за да ми стане неудобно от него. Поклоних се и изчезнах от поглед.

* * *

Аз бях новата помощничка на кралския композитор и за да получа тази длъжност, успях да се преборя с двадесет и седем други кандидати — от странстващи трубадури до утвърдени майстори музиканти. Бях истинска изненада — никой в консерваторията не ми обръщаше внимание като протеже на Орма. Той беше скромнен учител

по теория на музиката, а не истински музикант. Компетентно боравеше с клавесина, но все пак инструментът свиреше сам, ако натискаш правилните клавиши. Липсваха му страст и музикалност. Никой не очакваше от негов редовен ученик да се развие по какъвто и да е начин.

Моята анонимност бе умишлена. Татко ми беше забранил да се сприятелявам с останалите ученици и учители, а аз проумях, че в това има логика, макар и да бях самотна. Той не ми беше забранил категорично да ходя на прослушвания за работа, но аз отлично знаех, че това няма да му хареса: той поставяше тесни граници, а аз ги спазвах, докато можех. Музиката винаги беше нещото, което ме тласкаше отвъд разбиранията му за безопасност. Все пак не успях да предвидя дълбочината и обхвата на яростта му, когато научи, че напускам дома. Знаех, че гневът му всъщност бе от страх за самата мен, но това не го направи по-лесен за понасяне.

Сега работех за Виридий, кралския композитор, който беше зле със здравето и отчаяно се нуждаеше от помощник. Четиридесетата годишнина от договора между Горед и драконовия вид бързо приближаваше, а Ардмагар Комонот, великият драконов генерал, щеше да пристигне тук само след десет дни. Концерти, балове и други музикални забави бяха задължения на Виридий. Аз трябваше да помогна при прослушването на изпълнителите и организирането на програмите, а също така и да провеждам уроците по клавесин на принцеса Глизелда — занимание, което Виридий считаше за досадно.

Всички тези задължения ме ангажираха през първите две седмици, но неочакваното прекъсване заради това погребение ме затрудни с допълнителна работа. Подаграта на Виридий го извади от строя и така цялата музикална програма бе поверена на мен.

Тялото на принц Руфъс бе пренесено до криптата, придружено само от кралското семейство, духовниците и най-видните гости. Хорът на катедралата запя „Отпътуването“ и тълпата започна да се разотива. Аз се върнах в апсидата^[1], олюлявайки се. Никога не бях свирила пред повече от двама или трима слушатели и затова не очаквах да бъда притеснена преди изпълнението, нито пък изтощена след края му.

О, Светии от Рая, това бе все едно да застанеш чисто гол пред целия свят.

Залитайки, обиколих и поздравих музикантите си, след което организирах тяхното напускане. Гънтард, моят самоназначил се асистент, се появи зад мен, подтичвайки, и ме хвана неуместно за рамото.

— Майсторка на музиката! Това беше повече от прелестно!

Аз кимнах изморено в знак на благодарност и се измъкнах от хватката му.

— Един възрастен мъж иска да те види — продължи Гънтард. — Появи се по време на твоето соло, но ние го накарахме да изчака.

Той посочи нагоре към един параклис в абсидата, където възрастен мъж се шляеше. Тъмният му тен подсказваше, че идва от далечна Порфирия. Посивяващата му коса бе грижливо сплетена, на лицето му грееше усмивка.

— Кой е той? — попитах аз.

Гънтард презрително отметна подстриганата си на купа коса.

Устните му се свиха в онази подигравателна усмивка, едновременно осъдителна и завистлива, с която горедите говорят за упадъчни чужденци.

Никога не бих си и помислила да включа в програмата пайгири: ние, горедите, не танцуваме на погребения. Все пак нямаше да позволя подигравката на Гънтард да му се размине.

— Пайгири е древна и уважавана форма на танц в Порфирия.

Гънтард изсумтя.

— Пайгири буквално се превежда като кючек! — Той хвърли нервен поглед към Светците, разположени в своите ниши, забеляза, че няколко от тях са намръщени и целуна набожно кокалчетата на пръстите си. — Както и да е. Трупата му е в градината на катедралата и се опитва да напие монасите.

Заболя ме главата. Подадох флейтата на Гънтард.

— Върни я на собственика ѝ. И отпрати тази трупа танцьори... учтиво, ако обичаш.

— Връщаш ли се? — попита Гънтард. — Някои от нас ще ходят във „Веселата маймуна“.

Той постави ръката си върху моята.

Аз замръзнах на място, като се борех с импулса да го блъсна и да избягам. Поех си дълбоко въздух, за да се успокоя.

— Благодаря ти за поканата, но не мога — отвърнах и се отскубнах от ръката му, като се надявах, че това няма да го обиди.

Изражението му подсказваше, че е леко оскърбен.

Вината не беше негова — той предполагаше, че аз съм нормален човек, чиято ръка може безнаказано да бъде докосвана. Имах голямо желание да изградя приятелства в работата си, но всеки път след това, както нощта е последвана от деня, се сещах: никога не трябва да преставам да бъда бдителна.

Обърнах се към седалките, отредени за хора, за да си взема плаща, а Гънтард си тръгна, за да изпълни поръченията ми. Зад мен възрастният мъж извика:

— Милейди, почакайте! Абдо изминал целия този път, само за да срещне с вас!

Задържах погледа си право напред, докато се спусках надолу по стълбите извън полезрението му.

Монасите бяха изпели докрай „Отпътуването“ и я бяха започнали наново, но нефът бе все още полупрепълен — изглежда никой не искаше да си ходи. Принц Руфъс беше популярен сред хората. Почти не го познавах, но когато Виридий ме бе представил, той говори любезно с мен, а очите му пламтяха като искри. Искрата на угасналия му живот беше запалила половината град, като трагедията се обсъждаше от разхождащите се по улиците граждани, които говореха шепнешком и клатеха невярващо глави.

Руфъс беше убит по време на лов, а кралската стража не успя да открие следи от извършителя. За някои липсващата глава подсказваше, че това бе дело на драконите. Предполагах, че саарантраите, които посетиха погребението, бяха достатъчно наясно с всичко това. Оставаха едва десет дни до пристигането на Ардмагара и четиринадесет до годишнината от договора. Ако някой дракон наистина беше убил принц Руфъс, то моментът бе изключително неподходящ. И без това гражданите ни се отнасяха с недоверие към драконовия вид.

Тръгнах към южното крило на катедралата, но вратата там беше блокирана от строеж. Пръснати дървени и метални тръби заемаха половината пространство на пода. Продължих надолу по нефа към голямата врата, като бях нащрек баща ми да не се появи изненадващо иззад някоя колона.

— Благодаря ти! — проплака една възрастна придворна дама, когато минах покрай нея. Тя сложи ръце до сърцето си. — Никога не съм била толкова трогната.

Направих лек реверанс, докато я подминавах, но възторгът ѝ привлече други придворни, които стояха наблизко.

— Съвършено! — дочух аз, а също и: — Величествено!

Кимнах любезно и се опитах да се усмихна, докато се отдръпвах от ръцете, които се опитваха да ме уловят. Измъкнах се през тълпата, усещах, че усмивката ми е неестествена и фалшива като на саарантра.

Вдигнах качулката на плаща си, докато преминавах покрай насъбрали се граждани, облечени в груби бели туники.

— Погребал съм повече хора, отколкото мога да преброя... дано всички да са седнали около Райската маса — рече развълнувано един едър член на гилдия с бяла филцова шапка, нахлузена върху главата му, — ала никога до ден-днешен не бях виждал Райската стълба.

— Не съм чувал някой да свири така. Не беше съвсем подобаващо за жена, не мислите ли?

— Може би е чужденка — изсмяха се те.

Обгърнах плътно с ръце тялото си, ускорих крачка към голямата врата и целунах кокалчетата на пръстите си в посока към Рая, защото така прави всеки, когато излиза от катедралата, дори и този някой да бях... аз.

Излязох навън сред бледата следобедна светлина, изпълних дробовете си с чист студен въздух и усетих как напрежението се разсея. Зимното небе беше ослепително синьо, а напускащите погребението се разпръсваха като листа от силен вятър.

Едва тогава забелязах дракона, който ме чакаше на стълбите на катедралата с най-доброто си копие на истинска човешка усмивка. Никой в целия свят нямаше да сметне неестественото изражение върху лицето на Орма за трогателно, освен мен.

[1] Термин, използван в църковната архитектура за дъга, арка, свод. В християнските храмове в апсидата се намира олтарът и презвитериумът. — Б.р. ↑

2.

Орма в качеството си на учен беше освободен от задължението да носи звънец и поради тази причина малцина въобще осъзнаваха, че е дракон. Несъмнено той имаше своите чудатости: никога не се смееше, не разбираше много от мода, обноски и изкуство, харесваше трудни математически задачи и платове, които не причиняват сърбеж. Друг саарантра щеше да го разпознае само по миризмата, но малцина от хората разполагаха с достатъчно силно обоняние, за да разпознаят един саар, или пък имаха познанието да разберат какво всъщност са надушили. За останалите в Горед той беше просто човек: висок, слаб, с брада и очила.

Брадата му беше изкуствена — бях я отскубнала веднъж, когато бях бебе. Мъжете саарантраи не можеха да си пускат бради по своя воля — една особеност на трансформацията, като сребърната им кръв. На Орма не му трябваше окосмяване по лицето, за да минава за човек — мисля, че на него просто му харесваше начинът, по който изглеждаше.

Той ми махна с шапката си, сякаш имаше вероятност да не го забележа.

— Все още прибързваш с глисандото, но изглежда, че най-после си овладяла фрулатото — рече той вместо поздрав. Драконите никога не разбират за какво става дума.

— И аз съм щастлива да те видя — отвърнах аз, след което съжалих за сарказма, макар че той нямаше да го разбере. — Радвам се, че ти е харесало.

Орма ми хвърли бърз поглед и наклони глава на една страна, както правеше винаги, когато бе разбрал, че е пропуснал някаква важна подробност, но не можеше да се досети каква точно бе тя.

— Смяташ, че първо трябваше да кажа здравей ли? — опита да налучка той.

Въздъгнах.

— Смятам, че съм твърде изморена, за да ми пука, че не съм била перфектна технически.

— Именно това не мога да разбера никога — каза той и размаха филцовата си шапка към мен. Изглежда бе забравил, че тя служеше за носене. — Ако беше свирила перфектно, както би могъл да го направи един саар, нямаше да въздействаш така на слушателите си. Хората плачеха, и то не поради факта, че ти понякога хъмкаш, докато свириш.

— Ти се шегуваш — отвърнах покрусена аз.

— Това оказа интересно въздействие. През повечето време изпълнението бе хармонично, между кварта и квинта, но от време на време ти внезапно отиваше в нехармоничната септима. Каква бе причината?

— Не съм осъзнавала, че го правя!

Орма внезапно погледна надолу. Дребно хлапе, облечено в траурна дреха, с цвят, който можеше да мине за всякакъв друг, но не и бял, дърпаше настоятелно края на късия му плащ.

— Привличам малките деца — измърмори Орма и смачка шапката си с ръце. — Ще го изпъдиш ли?

— Господине? — обърна се към него малкото момиче. — Това е за вас.

Тя навря мъничката си ръка в неговата.

Аз зърнах отблясъка на злато. Що за лудост бе това? Малка просякиня да дава пари на Орма.

Той се вгледа в предмета, който държеше в ръката си.

— Има ли и някакво съобщение? — Гласът му пресекуваше, докато произнасяше думите, и мен ме побиха тръпки. Долових съвсем ясна емоция. Никога не бях чувала такава от него.

— Монетата е съобщението — издекламира момиченцето.

Орма вдигна глава и се огледа — погледът му се спря върху голямата врата на катедралата, спусна се надолу по стълбите, след това към изпълнения с хора площад, премина от другата страна на моста до катедралата, покрай реката и се върна обратно. Рефлексивно аз също започнах да се озъртам, макар да нямах представа за какво точно. Залязващото слънце пламтеше ярко над покривите, на моста се беше събрала тълпа от хора, ослепителният часовник на Комонот от другата страна на площада отброяваше десет дни, голи дървета покрай реката се полюшваха от лекия ветрец. Не успях да видя нищо друго.

Отново погледнах към Орма, който сега се взираше в земята, все едно бе изпуснал нещо. Предположих, че е изгубил монетата, но не беше така.

— Къде отиде тя? — попита той.

Момиченцето беше изчезнало.

— А какво ти подаде? — контрирах на свой ред аз.

Той не отговори и внимателно пъкна предмета отпред, във вълнения си траурен жакет, а под него за миг се подаде копринената му риза.

— Хубаво — казах аз. — Не ми казвай.

Орма изглеждаше озадачен.

— Нямам никакво намерение да го правя.

Бавно си поех въздух, за да се опитам да не му се ядосам. В същия този момент на моста до катедралата настъпи суматоха. Погледнах към мястото, откъдето идваха виковете, и стомахът ми се обърна: шестима разбойника с черни пера на шапките от сектата „Синове на свети Огдо“ бяха наобиколили в полукръг някакъв беден човек от едната страна на моста. Хора от всички посоки прииждаха към глъчката.

— Хайде да се върнем обратно вътре, докато утихне кавгата — казах аз и хванах Орма за ръкава, но вече бе късно. Той беше забелязал случващото се и бързо се спускаше надолу по стълбите в посока на тълпата.

Фигурата, притисната до парапета на моста, бе на дракон. Успях да различа отблясъка от сребърния му звънец дори от стъпалата на катедралата. Орма си проправяше път през насъбралото се множество с рамо. Опитах да се движа близо до него, но някой ме бутна, а аз се спънах и паднах в празното място пред тълпата, където „Синове на свети Огдо“ размахваха заплашително палките си към свития от страх саарантра. Те рецитираха „Проклинането на свети Огдо към Звяра“:

— *Проклети да са очите ти, червей! Проклети да са ръцете ти, сърцето ти и плодът ти за вечни времена! Светиите те проклинат, Окото на Рая те проклина, нека всяка твоя лукава мисъл се обърне срещу теб като проклетие!*

Сега, когато видях лицето на дракона, го съжалих. Той беше неопитен новолюспест, измършавял, с лошо поддържана външност,

странни ъгловати черти и замъглени очи. Посивяла, подпухнала цицина се беше издула върху изпитата му скула.

Зад гърба ми тълпата виеше като вълк готов да оглозга всички кървави кости, които синовете му подхвърляха. Двама от сектантите бяха извадили ножове, а трети издърпа от кожения си жакет верига. Той я теглеше заплашително зад себе си като опашка, а тя дрънчеше върху павираните камъни на моста.

Орма се премести, за да застане в полезрението на саарантрата и му посочи обещите си, за да напомни на своя събрат какво да направи. Новолюспестият не помръдна. Орма докосна една от своите обеци и я активира.

Драконовите обеци са удивителни изобретения, способни да виждат, чуват и комуникират от разстояние. Един саарантра може да ги използва, за да помоли за помощ или за да бъде следен от своите началници. Веднъж Орма беше разглобил обещите си, за да ми ги покаже — те бяха машини, но повечето хора вярваха, че представляват нещо много по-сатанинско.

— Червей, ти ли отхапа главата на принц Руфъс? — извика един от синовете, който беше мускулест лодкар. Той сграбчи крехката ръка на новолюспестия, все едно възнамеряваше да я счупи.

Саарантрата се сгърчи, а синовете отстъпиха назад, сякаш очакваха всеки момент от кожата му внезапно да израснат крила, рога и опашка.

— Договорът ни забранява да отхапваме човешки глави — каза новолюспестият със скърцащ глас като на ръждясала панта, — но няма да се преструвам, че съм забравил вкуса им.

Синовете щяха да бъдат щастливи да го пребият под всякакъв претекст, но този, който той им даде, беше толкова ужасяващ, че те останаха вцепенени за момент.

След това с дивашки рев тълпата се събуди. Синовете атакуваха новолюспестия и го изблъскаха в парапета. Аз успях да зърна дълбока рана на челото му и струя сребриста кръв, която се стичаше надолу от едната страна на лицето му, преди наобиколилото ме множество да го скрие от погледа ми.

Проправих си път и се опитах да догоня щръкналата като храст тъмна коса и заострения нос на Орма. За тълпата щеше да е достатъчно да зърне сребрилата му кръв от сцепена устна, за да се

обърне срещу него. Извиках името му, изкрещях го, но сред суматохата той не можеше да ме чуе.

Откъм катедралата се надигнаха крясъци — галопиращи копита отекнаха отгатак площада. Стражата най-сетне пристигаше под звуците на ручащи гайди. „Синовете на свети Огдо“ хвърлиха шапките си във въздуха и изчезнаха сред тълпата. Двама прескочиха парапета на моста, но аз чух само едно цопване в реката.

Орма беше приклепнал до сгърчения новолюспест — втурнах се към него в обратна посока на тази, в която бягаше потокът от граждани. Не посмях да го прегърна, но облекчението ми бе толкова голямо, че коленичих и го улових за ръка.

— Слава на всички Светии!

Орма се измъкна от хватката ми.

— Помогни ми да го изправим, Серафина.

Бързо се преместих от другата страна на новолюспестия и улових ръката му. Той ме зяпна глуповато, а главата му се отпусна върху рамото ми и изцапа плаща ми със сребриста кръв. Преглътнах отвращението си. Издърпахме ранения саар на крака и го подкрепихме от двете страни, за да остане в това положение. Той отхвърли помощта ни и успя да се задържи прав самичък, олюлявайки се сред лютия вятър.

Капитанът на стражата принц Лусиън Кигс наперено закрачи към нас. Хората се отдръпваха пред него, както вълните пред света Фионуала. Той все още носеше траурното си облекло от погребението — къс, бял кафтан с дълги ръкави, общити с фестони, ала скръбта му беше заменена от огромно раздражение.

Дръпнах Орма за ръкава.

— Хайде да си вървим.

— Не мога. Посолството ще се насочи към обещата ми. Трябва да остана близо до новолюспестия.

Аз бях мяркала извънбрачния принц по оживените коридори на двореца. Той имаше репутация на проникателен и упорит следовател — работеше постоянно и не беше дружелюбен като чичо си Руфъс. Не беше също така и толкова красив... уви, нямаше брада... но сега, когато го видях отблизо, осъзнах, че интелигентният му поглед напълно компенсираше тази липса.

Извърнах очи. Да го вземат мътните, цялото ми рамо бе покрито с драконова кръв.

Принц Лусиън игнорира мен и Орма и се обърна към новолуспестия със загрижено присвити вежди:

— Вие кървите!

Драконът вдигна лицето си, за да го огледат.

— Изглежда по-лошо, отколкото е в действителност, Ваша милост. Тези човешки глави имат огромен брой кръвоносни съдове, които лесно биват перфорирани от...

— Да, да. — Принцът потрепна при вида на дълбоката рана на новолуспестия и даде знак на един от хората си, който се втурна да донесе парче плат и манерка с вода на ранения. Драконът отвори манерката и започна да излива водата директно върху главата си. Тя се стече надолу по скалпа му на безполезни струйки и намокри жакета му.

О, Светии от Рая! Той щеше да умре от студ, а пред него стояха пазителите на Горед, оставяйки го сам да си причини това. Грабнах парцала и манерката от несъпротивляващите му се ръце, намокрих парчето плат и му показах как да попие лицето си. Той се зае със задачата, а аз се отдръпнах. Принц Лусиън ми кимна сърдечно в знак на благодарност.

— Вие очевидно сте нов саар — отбеляза принцът. — Как се казвате?

— Басинд.

Прозвуча повече като оригване, отколкото като име. Аз успях да уловя неизбежния поглед на съжаление и погнуса в тъмните очи на принца.

— Как започна всичко това? — попита той.

— Нямам представа — отвърна Басинд. — Прибирах се вкъщи от рибния пазар...

— Някой, толкова неопитен като вас не бива да се разхожда сам — отсече принцът. — Несъмнено посолството изрично ви е разяснило това, нали?

Погледнах Басинд и най-сетне обърнах внимание на дрехите му: жакет, къси бричове и издайническият символ.

— Бяхте ли се изгубили? — опита се да разбере принц Лусиън. Басинд сви рамена. Принцът продължи по-внимателно: — Те следяха

ли ви?

— Не знам. Обмислях как да приготвя речната писия. — Той размаха влажен пакет пред лицето на принца. — Тогава те ме наобиколиха.

Принц Лусиън се отдръпна от пакета с риба, но не се обезсърчи и продължи да задава въпроси.

— Колко души бяха?

— Двеста и деветнадесет, въпреки че може и да е имало неколцина, които не съм успял да видя.

Принцът зяпна изумено. Очевидно нямаше опит в разпитването на дракони.

— Колко бяха хората с черни пера на шапките, саар Басинд?

— Шестима — отвърна той, примигвайки като някой, който не е свикнал да има само два клепаща.

— А ти успя ли да ги видиш, Серафина? — попита принцът, очевидно доволен, че се бях намесила.

Аз кимнах безмълвно, обхваната от лека паника, когато принцът произнесе името ми. Не бях известна в двореца — откъде можеше да го знае?

Той продължи да разговаря с мен:

— Ще накарам хората си да доведат всички, които са успели да арестуват. Ти, новолюспестият и твоят приятел, ей там — той посочи Орма, — ще ги огледате и ще видим дали няма да успеете да опишете онези, които не сме заловили.

Принцът даде знак на хората си да доведат арестантите, след което се наведе към мен и отговори на въпроса, който не му бях задала:

— Братовчедка ми, Глизелда, говори постоянно за теб. Тя беше на ръба да се откаже от музиката. Цяло щастие е, че точно в този момент се появи ти.

— Виридий беше твърде строг с нея — измърморих смутено аз.

Тъмните му очи се стрелнаха към Орма, който беше с гръб към нас и оглеждаше в далечината за саарантраите от посолството.

— Как се казва приятелят ти? Той е дракон, нали?

С безкрайно неудобство установих, че този принц беше твърде наблюдателен.

— Защо смятате така?

— Просто предчувствие. Значи съм прав?

Бях се изпотила въпреки студа.

— Казва се Орма. Той е учителят ми.

Лусиън Кигс огледа внимателно лицето ми.

— Вярвам ти. Все пак ще трябва да видя пълномощията му. Съвсем наскоро наследих списъка и не познавам всичките ни учени под прикритие, както ги наричаше чичо Руфъс. — Тъмните очи на принца някак се разсеяха, но той веднага се съвзе. — Предполагам, че Орма е алармирал посолството?

— Да.

— Ох. Тогава най-добре да приключваме бързо с това, преди да ми се наложи да заема отбранителна позиция.

Един от хората му строи арестантите пред нас — бяха успели да заловят само двама. Мислех си, че онези, които бяха скочили в реката, щяха да бъдат лесно разпознати, когато излезеха от водата мокри до кости и треперещи, но може би от стражата не бяха разбрали...

— Двама от тях прескочиха парапета на моста, но дочух само едно цопване — започнах аз.

Принц Лусиън веднага схвана какво имах предвид. С четири бързи жестикулации той заповяда на войниците си да застанат от двете страни на моста. След безмълвно отброяване до три, те се провесиха под моста и наистина един от синовете бе все още там, прилепен до гредите. Войниците го подплашиха да излезе от скривалището си като яребица, но за разлика от птицата разбойникът не можеше да лети почти никак. Той цопна долу в реката, а двама от стражите скочиха след него.

Принцът ми хвърли поглед, изпълнен с уважение.

— Доста си наблюдателна.

— Понякога — отвърнах аз, отбягвайки очите му.

— Капитан Кигс — произнесе монотонен и тих женски глас зад мен.

— Започва се — измърмори той и пристъпи напред, като ме остави зад гърба си.

Обърнах се и видях как една саарантра с къса черна коса слезе от коня си с подскок. Тя яздеше като мъж — облечена в панталони и дълга туника с цепка, а сребърен звънец, голям колкото ябълка, бе закачен показно за токата на плаща ѝ. Тримата саарантраи зад нея не

слязоха от конете си и държаха неспокойните животни в готовност — от вятъра техните звънци дрънчаха в объркан и радостен ритъм.

— Заместник-посланик Ескар.

Принцът се приближи към нея с протегнатата ръка. Тя не благоволи да му подаде своята и вместо това закрачи целенасочено към Басинд.

— Докладвай — заповяда тя.

Басинд отдаде чест по драконовски, като направи знак към небето.

— Всичко е в ард. Стражата пристигна с приемливо закъснение, заместник-посланик. Капитан Кигс дойде направо от гроба на чичо си.

— Катедралата е на две минути разстояние пеша от тук — каза Ескар. — Времевият промеждутък между твоя и втория подаден сигнал е почти тринадесет минути. Ако стражата е пристигнала в точния момент, то второто предупреждение въобще нямаше да бъде нужно.

Принц Лусиън се придвижи бавно, а лицето му носеше маската на хладнокръвието.

— Значи това е бил някакъв тест?

— Точно така — отвърна спокойно тя. — Считаме вашата охрана за незадоволителна, капитан Кигс. Това е трета атака в рамките на три седмици и втората, при която саар е наранен.

— Нагласената от вас атака не би трябвало да се брои. Знаете, че това е нетипично. Хората са изнервени. Генерал Комонот пристига след десет дни...

— Именно затова трябва да вършите работата си по-добре — прекъсна го хладно тя.

— ... а принц Руфъс току-що беше убит по един подозрително драконов маниер.

— Няма доказателства, че извършителят е дракон — възрази тя.

— Главата му е изчезнала! — Принцът посочи своята с буйни жестове, а стиснатите зъби и развяната от вятъра коса допринесоха за обезумелия му и свиреп вид.

Ескар повдигна веждите си:

— И нито един човек не е способен да извърши подобно нещо?

Принц Лусиън ѝ обърна рязко гръб и започна да обикаля в малък кръг, като потриваше лицето си. Нямаше полза да се гневиш на

саарантраите — колкото повече се разгорещяваш, толкова по-хладнокръвни ставаха те. Ескар остана вбесяващо равнодушна.

Когато успя да прикрие засегнатото си честолюбие, принцът опита отново:

— Ескар, моля те да разбереш: това плаши хората. Все още съществува дълбоко вкоренено недоверие. „Синовете на свети Огдо“ се възползват от това, експлоатират страховете на хората...

— Четиридесет години — прекъсна го Ескар. — В примирие сме от четиридесет години. Ти дори не си бил роден, когато Договорът на Комонот е бил сключен. Собствената ти майка...

— Нека почива в Райското огнище — смотолевих аз, все едно работата ми беше да поправам навсякъде драконовото невежество. Принцът ми хвърли признателен поглед.

— ... не е била нищо повече от зародиш в утробата на кралицата — продължи спокойно Ескар, все едно не бях казала нищо.

— Единствено по-възрастните от вашия вид си спомнят войната, но не те са тези, които се присъединяват към „Синовете на свети Огдо“ или се бунтуват по улиците. Как е възможно да има дълбоко вкоренено недоверие у хора, които не са преминали през огъня на войната? Моят баща беше убит от вашите рицари и тяхната коварна дракомахия. Всички саарантраи помнят онези дни — всеки от нас е изгубил някой от семейството си. Но ние загърбихме всичко това, направихме необходимото, за да има мир. Не търсим отмъщение. Предават ли вашите хора чувствата си по кръвен път, от майка към рожбата ѝ, както драконите си препредават спомени? Унаследявате ли страховете си? Не мога да проумея как това се запазва от населението... или защо не го унищожите — завърши Ескар.

— Предпочитаме да не изстребваме собствените си хора. Наречете го едно от нашите нелогични решения — отговори принц Лусиън, като се усмихваше мрачно. — Може би ние не можем да загърбим чувствата си като вас, може би след няколко поколения страховете ни ще се уталожат. И все пак не аз съм този, който осъжда цял един вид заради действията на малцина.

Ескар остана непреклонна.

— Ардмагар Комонот ще получи доклада ми. Все още не е ясно дали той ще отмени предстоящата си визита.

Принц Лусиън използва усмивката си, за да покаже, че се е предал.

— Ще ми бъдат спестени много затруднения, ако той си остане вкъщи. Колко любезно от ваша страна да помислите за благоденствието ми.

Ескар килна глава като някоя птица, след което се отърси от недоумението си. Тя даде команда на своята свита да прибере Басинд, който се беше замъкнал до края на моста и се отъркваше в парапета като котка.

Тъпата болка зад очите ми се беше превърнала в настойчиво блъскане, сякаш някой чукаше, за да му бъде отворено. Това не беше добре — главоболията ми никога не бяха просто мигрена. Не исках да си тръгна, без да разбера какво беше дало малкото момиченце на Орма, но Ескар го беше дръпнала настрана и те тихо обсъждаха нещо.

— Той сигурно е отличен учител — рече принц Лусиън, а гласът му бе толкова силен и дойде толкова отблизо, че се сепнах.

Аз се поклоних леко, без да кажа нищо. Не можех да коментирам Орма надълго и нашироко с когото и да е, камо ли с капитана на кралската стража.

— Трябва да е такъв — заяви той. — Ние бяхме изумени, когато Виридий избра жена за свой помощник. Не че жена не може да върши тази работа, но кралският композитор е старомоден. Трябва да си била наистина удивителна, за да привлечеш вниманието му.

Този път се поклоних още по-учтиво, но той продължи да говори:

— Солото ти беше наистина трогателно. Сигурен съм, че всички ти го повтарят, но нямаше човек в катедралата, който да не пророни поне една сълза.

Естествено. Изглежда, че никога вече нямаше да бъде удобно анонимна. Така ми се полагаше, задето пренебрегнах татковия съвет.

— Благодаря ви — отвърнах аз. — Извинете ме, Ваше височество. Трябва да говоря с учителя си относно моите... ъъ... музикални трели...

Аз му обърнах гръб. Това беше най-висшата степен на неучтивост. Той остана зад мен за момент, след което си тръгна. Хвърлих поглед назад. Последните лъчи на залязващото слънце осветяваха траурните му дрехи почти в златисто. Принцът нареди да

му доведат кон, скочи грациозно на гърба на животното и даде команда на отряда отново да се строи.

Заради неизбежното му презрение, позволих угризенията на съвестта ми да ме обземат за малко, но след това изтласках това усещане от главата си и се запътих към Орма и Ескар.

Когато стигнах до тях, моят учител ме посочи с ръка, без да ме докосва.

— Представям Серафина — каза той.

Заместник-посланик Ескар сведе поглед и сякаш започна да проверява списък с човешки характеристики. Две ръце: да. Два крака: непотвърдено поради дълъг кафтан. Две очи, кафяви като на вол: да. Коса с цвят на черен чай, на плитка, леко разплетена: да. Гърди: очевидно не. Висока, но в рамките на нормалното. Руменина по бузите, породена от ярост или смущение: да.

— Хм — изсумтя тя. — То не е толкова грозно, колкото винаги съм си го представяла.

Орма, дано е благословено съсухреното му драконово сърце, я поправи:

— Тя.

— То не е ли безплодно като муле?

Лицето ми пламна толкова силно, че почти очаквах косата ми да се запали.

— Тя — каза твърдо Орма, все едно самият той не беше допуснал същата грешка, когато ме беше видял за първи път. — Всички хора използват родово местоимение за себе си, независимо от репродуктивната им способност.

— Иначе се обиждаме — казах аз с пестелива усмивка.

Ескар загуби рязко интерес и ме освободи от втренчения си поглед. Подчинените ѝ се връщаха от другата страна на моста, като водеха саар Басинд, качен върху един уплашен кон. Заместник-посланикът яхна своя червеникавокафяв жребец, завъртя го в малък кръг и го пришпори напред, без дори да хвърли поглед към мен и Орма. Кортежът ѝ я последва.

Докато минаваха покрай нас, блуждаещият поглед на Басинд се спря върху мен за един дълъг миг — усетих ясно чувството на погнуса. Орма, Ескар и останалите може да се бяха научили да остават

равнодушни, но този поглед загатваше какво се спотайва вътре в него. Погледът на Басинд беше всичко друго, но не и човешки.

Обърнах се към Орма, който се беше втренчил замислено в нищото.

— Това беше наистина унижително — рекох аз.

Той се изненада.

— Така ли?

— Какво си мислеше, че правиш, като й каза за мен? — попитах аз. — Може вече да не съм изцяло зависима от баща ми, но старите правила са все още в сила. Не може просто да тръгнем да разправяме на всеки...

— Ооо — възкликна той и вдигна слабата си ръка, за да отхвърли аргумента ми. — Не съм й казвал. Ескар винаги е знаела. Тя работеше за Цензорите.

Стомахът ми се обърна. Цензорите бяха драконова служба, която отговаряше единствено и само пред себе си и следеше саарантраите за непривично драконово поведение. Те рутинно отстраняваха умовете на драконите, които считаха за емоционално компрометирани.

— Прекрасно. И какво си направил този път, че да привлечеш вниманието на Цензорите?

— Нищо — бързо отговори той. — А и тя вече не работи за тях.

— Помислих си, че пак са те погнали, защото проявяваш прекомерна привързаност към мен — казах аз и добавих язвително: — Човек би сметнал, че щях да забележа подобно нещо.

— Изпитвам определен интерес към теб в рамките на приетите емоционални параметри.

Уви, дори това звучеше като преувеличение.

Все пак той знаеше, че темата ме разстройва, което бе похвално само по себе си. Не на всеки саар щеше да му пука. Както обикновено Орма се почувства неудобно и не знаеше какво да прави с информацията.

— Нали ще дойдеш на урок тази седмица? — попита той, като се опита да направи с думи някакъв жест, позовавайки се на познатото, като възможност да предложи утеха.

Въздъгнах.

— Разбира се. А ти ще ми кажеш какво ти даде малкото момиченце.

— Не мога да разбера защо смяташ, че има нещо за казване — отвърна той, но ръката му неволно се насочи към пазвата, където беше пъхнал парчето злато. Усетих как чувството на безпокойство ме прониза, но знаех, че няма смисъл да му държа сметка. Той щеше да ми каже, когато сам преценеше.

Орма не склони да си вземе довиждане с мен, какъвто бе обичаят му. Обърна се, без да изрече нито дума, и се отправи към катедралата. Фасадата ѝ пламтеше в огнен цвят на залязващото слънце, а отдалечаващата се фигура на дракона остави тъмно и тайнствено петно върху нея. Аз проследих движението му, докато той не изчезна зад края на северния напречен неф, а след това останах да наблюдавам празното място, откъдето се бе скрил от погледа ми.

Вече почти не обръщах внимание на самотата — тя беше моето нормално състояние по необходимост, ако не и по природа. След днешните стресиращи преживявания обаче това ми натежа повече от обикновено. Орма знаеше всичко за мен, но той беше дракон. В хубавите дни ми беше достатъчен за приятел. Но в лошите да се сблъскам с некомпетентността му бе, все едно да се спъна и падна по стълбите. Болеше ме, но чувствах, че вината е моя.

И все пак той беше всичко, което имах.

Единствените звуци, които чувах, бяха от реката под мен, от вятъра в голите дървета и от тихите пасажи на песен, която се носеше надолу по течението от таверните близо до музикалното училище. Слушах с ръце, обгърнати около тялото, и гледах живо мигащите звезди. Избърсах с ръкав очите си... несъмнено вятърът ги бе навлажнил... и се отправих към вкъщи, мислейки си за Орма, за всичко, което чувствах и което трябваше да остане неизказано, за всеки дълг, който имах към него и за който никога не можех да му се отплатя.

3.

Орма беше спасявал живота ми три пъти. Когато бях на осем, той ми нае дракон за учител — млада женска, която се казваше Зейд. Баща ми бе възразил. Той презираше драконите въпреки обстоятелството, че беше експертът на кралството по Договора на Комонот и дори бе защитавал саарантраи в съда.

Аз се възхищавах на чудатостите на Зейд: нейните ъгловати черти, непрекъснатото дрънчене на звънеца ѝ, способността ѝ да решава сложни уравнения наум. От всичките ми учители, а аз преминах през цял батальон такива, тя ми бе любимата до момента, в който не се опита да ме хвърли от камбанарията на катедралата.

Зейд ме подмами да се кача горе на кулата под претекст, че ще имаме урок по физика, след което мълниеносно ме сграбчи и провеси през парапета, държейки ме за ръката. Вятърът пищеше в ушите ми. Погледнах надолу и видях как обувката ми се изхлузи, отскочи от съсухрените глави на гаргойлите и се удари в заоблените камъни на катедралния площад.

— Защо предметите падат надолу? Знаеш ли? — попита ме любезно Зейд, все едно провеждахме урок в детската стая.

Аз бях твърде изплашена, за да отговоря. Бях изгубила обувката си и едвам се сдържах да не повърна закуската си.

— Има невидими сили около нас, които ни въздействат през цялото време по предвидим начин. Ако аз те пусна от камбанарията — в този миг тя ме залюля, а градът под мен се преобърна като водовъртеж, готов да ме погълне, — падащата ти физическа форма ще придобие ускорение от десет метра в секунда на квадрат. Същото като на шапката ми и падналите ти обувки. Всички ние сме привлечени към гибелта по един и същи начин от абсолютно еднаква сила.

Тя имаше предвид гравитацията — драконите не са много добри в метафорите, — но думите отекнаха в съзнанието ми различно. Невидими фактори в моя живот щяха неизменно да ме водят към

падение. Почувствах, че съм го знаела през цялото време. Нямах спасение.

Орма се появи сякаш от нищото и успя да направи невъзможното — спаси ме, без да изглежда, че го е направил. Години по-късно разбрах, че цялата работа е била постановка, организирана от Цензорите, която е целяла да изпита емоционалната стабилност на Орма и привързаността му към мен. Това преживяване остави у мен дълбок и непохватим ужас от височини, но колкото и да е абсурдно — не и недоверие към драконите.

Фактът, че дракон бе успял да ме спаси, не играеше никаква роля в гореспоменатата преценка. Никой не си бе направил труда да ми каже, че Орма беше един от тях.

* * *

Когато бях на единадесет, отношенията между мен и баща ми претърпяха кризисен момент. Аз открих флейтата на майка ми, скрита в една от стаите на горния етаж. Татко бе забранил на учителите да ми преподават музика, но не беше заявил изрично, че не мога да се обучавам сама. Наполовина съм адвокатка и винаги успявах да намеря вратички в правилата. Докато татко беше на работа, а мащехата ми на църква, аз тайно се упражнявах да свиря, като дори си бях съставила малък репертоар от задоволителни изпълнения на фолклорни песни. Когато татко организира забава в Нощта на договора, годишнината от примирието между Горед и драконовия вид, аз скрих флейтата близо до камината с намерението да изненадам всичките му гости с едно импровизирано изпълнение.

Баща ми откри флейтата, преди да успея да направя това, досети се какво съм запланувала и ме отведе в стаята ми.

— Какво си мислеше, че ще направиш? — извика той. Никога не бях виждала очите му толкова обезумели.

— Опитвах се да те накарам да се засрамиш, задето не ми позволяваш да ходя на уроци по музика — отвърнах аз с привидно спокоен тон. — Когато всички чуят колко добре свиря, ще те помислят за глупак, задето не ми позволяваш...

Той ме прекъсна, като яростно вдигна и замахна с флейтата, сякаш искаше ме удари. Аз се свих от страх, но удар така и не последва. Когато отново събрах смелост да вдигна очи, той стовари флейтата върху коляното си.

Тя се строши на парчета с противно изпукване като счупена кост или като сърцето ми. Аз паднах на колена, шокирана.

Татко пусна счупения инструмент на пода и отстъпи замаяно назад. Той изглеждаше толкова зле, колкото се чувствах аз, сякаш флейтата беше част от самия него.

— Никога не успя да го проумееш, Серафина — каза той. — Унищожих всяка следа от майка ти, смених името ѝ, скалъпих цяла история, давайки ѝ друго минало и друг живот. Само две неща могат все още да ни навредят: непоносимият ѝ брат, макар че той няма да успее, докато го държа под око... и музиката ѝ.

— Тя има брат? — попитах аз с глас, пълен със сълзи. Имах толкова малко неща, останали от майка ми, а той ми отнемаше всичко.

Татко поклати глава.

— Опитвам се да предпазя и двама ни.

Ключалката изщрака, когато той затвори вратата след себе си. Не беше нужно да го прави — аз не можех да се върна на забавата. Чувствах се зле. Опрях челото си до пода и заплаках.

Заспала съм на земята с ръце, вкопчени в останките от флейтата. Първата ми мисъл, когато се събудих, бе, че трябва да се пхна под леглото си. След това установих, че къщата беше странно притихнала, като се имаше предвид колко високо бе изгряло слънцето. Измих лицето си на умивалника и студената вода избистри ума ми. Разбира се, всички спяха: снощи бе Нощта на договора и те бяха буждали до сутринта, точно както кралица Лавонда и Ардмагар Комонот са направили, за да осигурят бъдещето на своите народи преди тридесет и пет години.

Това означаваше, че не мога да изляза от стаята си, докато някой не се събудеше и не ми отключеше.

Притъпената ми скръб бе имала на разположение цяла нощ, за да прерасне в гняв и да ме направи безразсъдна, както никога дотогава. Навлякох се колкото се може по-топло, прикрепих кесията си на ръката, отворих широко крилата на прозореца и се спуснах надолу.

Краката ми сами ме приведоха през алеи, мостове и покрай заледени кейове. За моя изненада видях събудили се и тръгнали на разходка хора, уличен трафик, отворени магазини. Покрай мен се плъзгаха подрънкващи шейни, отрупани с дърва за огрев или слама. Слуги мъкнеха от магазините към домовете стомни и кошници, без да обръщат внимание на калта, полепнала по дървените им обувки, а млади жени предпазливо минаваха покрай локвите от киша. Месни пайове се конкурираха за вниманието на минувачите с печени кестени, а търговец на греяно вино обещавахе, че от една чаша човек ще почувства истинска топлина.

Озовах се на площад „Света Лула“, където от двете страни на пътното платно се бе събрала огромна тълпа. Хората разговаряха дружелюбно и гледаха с очакване, притиснати един в друг, за да се предпазят от студа.

Един възрастен мъж, застанал до мен, измърмори на съседа си:

— Не мога да повярвам, че кралицата позволява това да се случва. След безмилостната борба и всичките саможертви!

— Изненадан съм, че вече нещо въобще може да те учуди — отвърна по-младият му другар, като се усмихна мрачно.

— Тя ще се разкайва за този договор, Маурицио.

— Изминаха тридесет и пет години и все още не го е направила.

— Кралицата трябва да е полудяла, ако си мисли, че драконите могат да сдържат жаждата си за кръв!

— Извинете? — изписуках срамежливо аз към непознатите. Маурицио свали погледа си към мен с леко повдигнати вежди. — Драconi ли чакаме? — попитах аз.

Той се усмихна. Беше красив, макар да бе брадясал и неумит.

— Точно така, девойче. Това е Шествието по случай петата годишнина.

Когато го зяпнах объркано, той ми разясни:

— На всеки пет години нашата благородна кралица...

— Нашият умопобъркан деспот! — извика по-възрастният мъж.

— Успокой се, Карал. Както започнах да обяснявам, нашата милостива кралица им позволява да приемат естествената си форма и в рамките на стените на града да преминат в шествие, което да ознаменува договора. Тя си е наумила, че ще успокои страховете ни

чрез този парад, виждайки драконите в пълната им жълтозеленикава чудовищност. На мен обратното ми се струва доста по-вероятно.

В такъв случай половин Лавондавил се бе събрал на площада заради удоволствието да бъде изплашен. Само възрастните хора си спомняха времето, когато драконите са били обичайна гледка и когато сянка, минаваща през слънцето, е била достатъчна, за да те полазят тръпки. Всички знаеха историите — как цели села били напълно изгорени, как ще се превърнеш в камък, ако се осмелиш да погледнеш дракон в очите, колко храбри били рицарите, изправили се в неравна битка.

Воините били прокудени години след като Договорът на Комонот влязъл в сила. Тъй като вече нямало дракони, с които да се бият, те започнали да се държат враждебно към съседите на Горед — Найнис и Самсам. Трите нации били въвлечени в мъчителни второразредни погранични войни в продължение на две десетилетия, докато най-накрая нашата кралица не въдворила ред. Всички рицарски ордени в Южните земи били разформироваани — дори тези на Найнис и Самсам, — но се носеха слухове, че старите бойци живеели в тайни територии из планините или в дълбоката провинция.

Осъзнах, че хвърлям бързи погледи встрани към възрастния мъж, който се казваше Карал — с всичките му приказки за саможертва аз се чудех дали той е воювал с драконите. Възрастта му също бе подходяща.

Цялата тълпа ахна като един. Рогато чудовище минаваше покрай група от магазини — извитият му като дъга гръб стигаше до прозорците на втория етаж на сградите, крилата му бяха прибрани, за да не бутне с тях някой от комините. Елегантният му врат беше наведен надолу като на покорно куче — поза, чиято цел бе съществуването да не изглежда заплашително.

На мен поне то ми се стори безвредно с прибраните си шипове по главата. Другите хора обаче, изглежда, не разбираха езика на тялото му и навсякъде около мен ужасените граждани се бяха хванали един за друг, правеха знака на свети Огдо и мълвяха нещо неразбираемо с ръце пред устите си. Една жена наблизо започна да крещи истерично:

— Вижте ужасните му зъби! — докато не беше избутана настрана от съпруга си.

Аз наблюдавах как двамата изчезват сред тълпата, съжалявайки, че не бях вдъхнала увереност на жената: да гледаш драконови зъби беше знак за добро. Много по-вероятно беше дракон със затворена уста да се опита да възпроизведе пламък. Струват ми се съвсем очевидно.

И тогава се замислих. Навсякъде около мен гражданите хлипаха от ужас при вида на тези зъби. Това, което беше очевидно за мен, явно бе неразбираемо за всички останали.

Драконите бяха общо дванадесет, а краят на процесията се оформяше от принцеса Дион и малката ѝ дъщеря Глизелда, които се возеха на шейна. Под бялото зимно небе драконите бяха приели ръждив цвят — бледа окраска за такива приказни същества, но аз скоро осъзнах, че нюансите им бяха неуловими. Под подходящ ъгъл слънчевата светлина разкриваше сияние по люспите им с цветовете на дъгата — те блещукаха в плътни и тъмни оттенъци от пурпурно до златисто.

Карал беше донесъл със себе си манерка с топъл чай, от която сипваше пестеливо и неохотно на Маурицио.

— Това ще продължи чак до вечерта — измърмори сърдито Карал и смръкна една капка на върха на носа си. — Ако ще празнуваме Договора на Комонот, човек би си помислил, че този ард-самохвалко ще благоволи да се появи. Той отказва с презрение да дойде на юг или да приеме човешка форма.

— Аз чух, че се страхува от вас, сър — каза ласкаво Маурицио. — Мисля, че това е проява на благородумие.

Не съм много сигурна, как след това всичко много се обърка. Стариият рицар — сметнах, че обръщението сър го потвърди — започна да крещи обиди:

— Червеи! Газови балони! Адски изчадия!

Неколцина здравеняци сред гражданите около нас се присъединиха към виковете. Някои от тях започнаха да хвърлят снежни топки.

Един от драконите, недалече от центъра на шествието, се изплаши. Може би тълпата бе прекалено близо, или беше ударен от снежна топка. Той вдигна глава и изправи тялото си, като по този начин ръстът му достигна триетажната къща от другата страна на площада. Зрителите най-близо до него се паникьосаха и побягнаха.

Но нямаше накъде да избягат. Те бяха заобиколени от стотици полуизмръзнали гореди. Настъпи стълкновение, което предизвика викове. Виковете накараха още дракони да вдигнат разтревожено глави.

Драконът водач изрева зверски, смразявайки кръвта. За мой ужас аз го разбрах:

— Долу главите!

Един от драконите разтвори крила. Тълпата се заклатушка и разпени като бурно море.

Водачът отново изрева:

— Фикри, прибери крила! Ако отлетиш, ще си в нарушение на параграф седми, член пети и ще вкарам опашката ти в съда толкова бързо...

За тълпата обаче увещанията на дракона прозвучаха като диви крясъци и сърцата им се изпълниха със страх. Те панически побягнаха към страничните улици.

Уплашеното множество ме помете. Получих удар с лакът в челюстта, а ритник в коляното ме свали на земята. Някой стъпи върху прасеца ми, друг се спъна в главата ми. Привидяха ми се звезди и звукът от виковете заглъхна.

Тогава неочаквано около мен отново имаше въздух и пространство.

Усетих топъл дъх във врата си. Отворих очи.

Един дракон беше застанал над мен, а четирите му крака се бяха превърнали в колони на моето убежище. Аз за малко не припаднах отново, но серният му дъх ме върна в съзнание. Той ме побутна с носа си и ми посочи една алея.

— Ще те придружа до там — извика той по същия ужасен начин като другия дракон.

Надигнах се и се подпрях с треперещи ръце на крака му — беше грапав и неподвижен като дърво, ала неочаквано топъл. Снегът под него се превръщаше в киша.

— Благодаря ти, саар — казах аз.

— Ти разбра ли какво ти казах, или само реагираш на намеренията ми?

Замръзнах на място. Наистина го разбирах, но как? Никога не бях учила муутия — малцина от хората го знаеха. Изглеждаше по-

безопасно да не отговарям, затова тръгнах към алеята, без да продумам нищо. Той вървеше след мен, а хората се разпръсваха от пътя ни.

Алеята не водеше наникъде и беше задръстена с бъчви, така че тълпите не се опитваха обезумяло да се проврат през нея. Въпреки това драконът застана пред входа ѝ. Кралската стража пристигна, яздейки под звука на ручащи гайди и с веещи се пера. Повечето от драконите бяха застанали в кръг около каретата на принцеса Дион, за да я предпазят от уплашеното множество — стражата ги отмени от този дълг. Чуха се одобрителни възгласи от тълпата и сигурността се възвърна, но не и редът.

Направих реверанс в знак на благодарност, очаквайки драконът да си тръгне. Той наведе глава, за да застане на едно ниво с мен.

— Серафина — изкрещя той.

Втренчих се в него, шокирана, че знае името ми. Драконът отвърна на погледа ми — дим се стелеше от ноздрите му, а очите му бяха черни и чужди.

И все пак не чак толкова. Имаше нещо познато в тях, което не можех да определя с точност. Образите затрептяха в очите ми, сякаш ги наблюдавах през вода.

— Нищо ли? — извика саарът. — А тя беше толкова сигурна, че ще успее да ти остави поне един спомен.

Светът около мен започна да потъмнява в периферията си — виковете затихнаха до съскане. Рухнах с лице в снега.

Лежа на леглото в напреднала бременност. Чаршафите са лепкави — треперя и ми се вие свят от гаденето. Орма е застанал в отрязък от слънчева светлина в другия край на стаята, вторачил поглед през прозореца в нищото. Той не ме чува. Нетърпеливо се сгърчвам от болка — не ми остава много време.

— Искам детето да те познава — казвам аз.

— Твоето изчадие не ме интересува — отвръща ми той, докато оглежда ноктите на ръцете си. — Нито пък възнамерявам да поддържам контакт с жалкия ти съпруг, след като умреш.

Разплаквам се, неспособна съм да се възпра и се засрамвам, че той ще види как самоконтролът ми рухва. Орма преглъща, а устата му се намусва, все едно е вкусил жлъчка. Знам, че съм чудовище в

неговите очи, но го обичам. Това може би е последната ни възможност да разговаряме.

— Оставям на бебето няколко спомена — казвам аз.

Орма най-сетне ме поглежда, а тъмните му очи са хладни.

— Можеш ли да го направиш?

— Не съм напълно сигурна и нямам достатъчно енергия, за да го обсъждам. — Понамествам се под чаршафите, за да намаля пронизващата болка в таза. Изричам: — Възнамерявам да оставя на детето си перла на спомена.

Орма се почесва по мършавия си врат.

— Предполагам, че перлата ще съдържа спомени за мен. Ето защо ми казваш всичко това. Какво ще освободи спомена?

— Да те види такъв, какъвто наистина си — отвърщам аз, леко запъхтяна, защото болката нараства.

Той изпръхтява като кон.

— И какви са възможните обстоятелства детето да ме види в естественото ми състояние?

— Решението е твое — когато си станал готов да признаеш, че си станал вуйчо.

Вдишвам мъчително, докато жестоки спазми свиват корема ми. Разполагам с малко време, за да направя перлата на спомена. Дори не съм сигурна дали ще имам необходимите сили, за да се концентрирам достатъчно. С възможно най-спокойния си тон казвам на Орма:

— Доведи Клод. Веднага. Моля те.

Прости ми, дете мое, че прибавям цялата тази болка. Нямам време да я отделя.

Очите ми внезапно се отвориха, а изгаряща болка минаваше през главата ми. Лежах в ръцете на Маурицио, който ме носеше като бебе. На няколко крачки встрани старият Карал танцуваше странна жига наред снега. Рицарят беше намерил една алебарда, която размахваше заплашително към дракона, за да го отблъсне. Чудовището се оттегли от другата страна на площада при своите другари.

Не, не то. Той. Това беше Орма, моят...

Дори не смеех да си го помисля.

Загриженото лице на Маурицио ту изплуваше, ту изчезваше пред очите ми. Успях да изрека:

— Къщата на семейство Домбег, близо до улица „Свети Фионуала“ — и отново загубих съзнание.

Свестих се едва когато ръцете на баща ми ме поеха от Маурицио. Татко ми помогна да се кача на горния етаж и аз рухнах в леглото си.

Докато се съвземах и мъчително губех и възвръщах съзнание, чувах как баща ми крещи на някого. Когато се събудих, Орма бе до леглото и ми говореше, сякаш смяташе, че вече съм будна.

— ... капсулиран майчин спомен. Не зная какво точно ти е показала, но съм уверен, че намерението ѝ бе да разбереш истината за мен и за самата нея.

Той беше дракон и брат на майка ми. Не бях се осмелила да правя заключение за това, какво беше тя, но Орма успя да ми го вътълпи. Наведох се от леглото и повърнах. Вуйчо ми чистеше зъбите си с един от ноктите на ръката си и се взря в пихтията на пода, сякаш тя щеше да му подсказва какво и колко знаех.

— Не очаквах, че ще дойдеш на шествието. Намерението ми не бе да научаваш за това сега... или когато и да било. Баща ти и аз имахме уговорка — каза той. — Но не можех да оставя тълпата да те прегази. Не съм много сигурен поради каква причина.

Това беше всичко, което чух от обясненията му, защото бях завладяна от видение.

То не бе спомен на майка ми. Този път бях самата аз, макар и в безплътна форма, и наблюдавах под себе си оживен пристанищен град, сгушен в клисурата на две крайбрежни планини. Аз не просто го виждах: можех да усетя миризмата на риба, подправките на пазара, както и соления дъх на океана по нематериалното си лице. Реех се в чистото, синьо небе като чучулига, кръжах над белите куполи и кули и се носех плавно над оживените докове. Бях привлечена от тучната градина на един храм, изпълнена с шадравани и разцъфнали лимонови дървета. Там имаше нещо, което трябваше да видя.

Не нещо, а някой. Малко момче, вероятно на около шест, се беше провесило с главата надолу от тънко смокиново дърво като плодояден прилеп. Кожата му беше кафява като на изорана нива, косата му като пухкав тъмен облак, а очите ведри и ясни. То ядеше един портокал,

парче по парче и изглеждаше напълно доволно от себе си. Погледът му беше интелигентен, но минаваше през мен, все едно бях невидима.

Дойдох на себе си само колкото да си поема дъх и отново бях разтресена от още две видения в кратък промеждутък. Видях един мускулест самсамски планинар, който свиреше на гайда на покрива на една църква, а после придирчива възрастна жена с дебели стъкла на очилата, която гълчеше безпощадно готвача си, защото сложил твърде много кориандър в яхнията. Всяко видение засилваше главоболието ми — празният ми стомах не можеше да избълва нищо повече.

Цяла седмица останах на легло — виденията се появяваха толкова начесто, че ако само се опитах да се изправя, моментално рухвах под тежестта им. Виждах уродливи и деформирани хора: мъже с брадавици и птичи нокти като на пуйка, жени със закърнели крила, както и голям, подобен на плужек, звяр, който се киснеше в кално блато. Преграквах от викове при техния вид и се въртях в потните си завивки, плашейки мащехата си.

Горната част на ръката и корема ми ме сърбяха, изгаряха и сълзяха, образувайки твърди корички. Аз яростно ги разчоплях, което само ги влошаваше.

Имах треска — не можех да задържа храна в корема си. Орма стоеше до мен през цялото време, а аз позволих да ме завладее илюзията, че под кожата му, под кожата на всички, нямаше нищо, освен куха празнота и тъмно, черно небитие. Той нави ръкава ми, за да погледне ръката, но аз извиках, защото помислих, че ще обели кожата ми и ще види празнотата под нея.

До края на седмицата възпаленият обрив по кожата ми се беше втвърдил и започна да се бели, разкривайки ивица от бледи, заоблени люспи, все още меки като на новоизлюпена змия, които се спускаха от вътрешната страна на китката до външната страна на лакътя. Поширока ивица опасваше кръста ми като пояс. Когато ги видях за първи път, плаках, докато не ми призля. Орма седеше напълно неподвижно до леглото — тъмните му очи не примигваха и той се отдаваше на своите неразгадаеми драконови мисли.

* * *

— Какво да правя с теб, Серафина? — попита баща ми.

Той беше седнал зад бюрото си и нервно ровеше из някакви документи. Аз седях от срещуположната му страна на една табуретка — това бе първият ден, в който се бях почувствала достатъчно добре, за да изляза от стаята си. Орма беше заел издялания от дъб стол пред прозореца, сивата светлина на утрото озаряваше несресаната му коса. Ан-Мари ни донесе чай и избяга, а аз бях единствената, която си сипа. Напитката изстина в чашата ми.

— Какво си предвиждал да правиш с мен? — отвърнах аз леко язвително, докато потривах с палец ръба на чашата си.

Татко сви тесните си рамена и ме погледна замислено.

— Имах някаква надежда, че ще те омъжа, допреди тези отвратителни израстъци да се появят по ръката ти и на...

Той посочи с ръка нагоре-надолу по тялото ми.

Опитах се да се затворя в черупката си. Почувствах се погнусена до дълбините на душата си — ако въобще имах душа. Майка ми беше дракон. Нищо вече не бе сигурно.

— Разбирам защо не си искал да зная — измърморих аз, все едно говорех на чашата си, а гласът ми прозвуча дрезгаво от срам. — Преди този... този изблик, аз може и да не съм усещала нуждата да се пази тайна. Дори можех да изповядам болката си на някоя от прислужниците или... Никога не съм имала много приятели. Повярвай ми, сега вече разбирам смисъла.

— О, така ли? — възкликна той и погледът му стана остър. — Познанията ти за Договора на Комонот и закона нямаше да те накарат да си мълчиш, но изведнъж ставаш грозна и започваш да разбираш всичко?

— Трябвало е да вземеш предвид договора и закона, преди да се ожениш за нея — отвърнах аз.

— Не знаех! — извика той, след което поклати глава и каза с по-спокоен тон: — Тя никога не ми каза. Умря, докато те раждаше, изцапвайки със сребърна кръв цялото легло, а аз бях хвърлен в най-дълбоките води, лишен дори от помощта на жената, която обичах толкова силно.

Татко прокара ръка през оредяващата си коса.

— Може да ме изпратят на заточение или да ме екзекутират, това ще зависи от настроението на кралицата, но крайното решение може и

да не е взето от нея. Малко на брой са случаите на съжителстване с дракони, при които въобще се е стигало до процес, защото обвиняемите обикновено са били или разкъсани на парчета от тълпата, или изгаряни живи в къщите си, или просто са изчезвали безследно.

Гърлото ми беше твърде пресъхнало, за да кажа нещо, затова отпих глътка студен чай. Загорча ми.

— Какво се е случило с децата им?

— Не е документирано някои от тях да са имали деца — отговори баща ми. — Но дори и за секунда не си въобразявай, че гражданите няма да знаят какво да правят с теб, ако разберат. Ще им е достатъчно само да се обърнат към свещените книги!

Орма, който се беше вторачил в нищото, внезапно пак съсредоточи вниманието си върху нас.

— Свети Огдо има някои конкретни препоръки по въпроса, ако си спомням добре — каза той, подръпвайки брадата си. — Ако някои от червеите обезчестят жените ви и създадат уродливи изчадия, плод на кръвосмешение, не допускате подобни отвратителни потомци да живеят. Разсечете черепа на новороденото с трижди пъти благословена брадва, преди фонтанелите му да се втвърдят като стомана. Отрежете люспестите му крайници и ги изгорете в отделни огньове, да не би да се върнат през нощта като пълзящи червеи, за да убиват праведните. Разпорете корема на изчадието детско, уринирайте върху червата му и ги подпалете. Мелезите се раждат оплодени: ако заровите утробата непокътната, още двадесет ще изникнат от земята...

— Това е достатъчно, саар — прекъсна го татко. Очите му, приели цвета на бурното море, се взряха в лицето ми. Аз го гледах ужасена и стисках здраво устата си, за да не заплача. Дали той се въздържахше от религията, защото самите Светци възхваляваха убийството на детето му? Дали горедите все още продължаваха да мразят драконите след тридесет и пет години мир, защото Раят го изискваше?

Орма въобще не беше забелязал моята тревога.

— Чудя се дали Огдо и останалите, които изразяват подобна погнуса: свети Вит, свети Мун и много други, са имали опит с мелези. Не защото Серафина наподобява такова описание, очевидно, а защото те потвърждават цялостно възможността. В главната библиотека на Танамуут няма описан случай на кръстосване на видовете, което е

удивително само по себе си. Човек би си помислил, че за цяло хилядолетие все някой би трябвало да го е опитал, дори и нарочно.

— Не — каза татко, — не смятам така. Само някой неморален дракон би си го помислил.

— Именно — рече Орма, без да се обижда. — Един неморален дракон би си го помислил, би го пробвал...

— Как, насила ли? — Устата на татко се нацупи, все едно идеята сама по себе си оставяше горчив привкус в гърлото му.

Орма въобще не бе обезпокоен от намека.

— ... и описал резултатите от експеримента. Може би ние не сме толкова неморален вид, за колкото обикновено ни смятат в Южните земи.

Повече не можех да сдържа сълзите си. Почувствах се замаяна и куха — студено течение изпод вратата ме накара да се олюлея нестабилно. Всичко ми бе отнето: човешката ми майка, собствената ми човешка природа и всякаква надежда, че ще напусна бащината къща.

Видях пустошта под лицето на света — тя заплашваше да ме погълне.

Дори Орма забеляза безпокойството ми. Той озадачено килна глава.

— Остави образованието й на мен, Клод — каза той и се наведе, за да обере с върха на пръста си кондензацията по ромбовидното стъкло на прозореца, след което я опита на вкус.

— На теб — подигравателно изрече баща ми. — И какво ще правиш с нея? Тя не може да изкара и два часа, без тези пъклени видения да я обземат.

— Можем да поработим върху това като за начало. Ние, драконите, имаме умения за укротяване на бунтуващи се умове.

Орма почука челото си, направи го повторно, сякаш усещането го беше заинтригувало.

Защо никога досега не ми беше правило впечатление колко ужасно странен беше той?

— Ще я учиш на музика — каза баща ми, а приятният му глас се повиши с цяла октава. Виждах борбата му толкова ясно, сякаш кожата му беше стъклена. Той не закриляше само мен, но и разбитото си от скръб сърце.

— Татко, моля те — протегнах ръце аз, все едно се молах на Светците. — Нищо друго не ми остана.

Баща ми се отпусна на стола, опитвайки се да прикрие сълзите си, като примигваше.

— Не искам да те чувам как свириш.

Два дни по-късно вкъщи пристигна клавесинът. Баща ми се разпореди да го поставят в един килер, най-отзад на къщата, далеч от кабинета му. Нямаше място за табуретка, затова ми се налагаше да седя върху един пън. Орма ми беше изпратил също и книга от композитор на име Виридий. Никога преди това не бях виждала музикални ноти, но мигновено ги разпознах, също както бях разбрала драконовата реч. Седях и четях музиката, все едно беше литература, докато светлината от прозореца не започна да избледнява.

Не знаех нищо за клавесините, но предположих, че трябва да отворя капака. Отвътре моят беше изрисуван с пасторални пейзажи: котенца, които лудуваха в един двор, селяни, които косяха сено в полетата зад тях. Едно от котенцата, което нападнаше агресивно топка от синя прежда, имаше странно стъклено око. Огледах го в полумрака и след това го почуках с пръст.

— Ааа, ето къде си била — изпраща тайнствен глас. Колкото и да беше нелепо, изглежда, идваше от устата на нарисуваното коте.

— Орма?

Как успяваше да разговаря с мен? Това някакво драконово изобретение ли беше?

— Ако си готова — рече той, — можем да започваме. Имаме много работа.

И така той спаси живота ми за трети път.

4.

През следващите пет години Орма ми бе учител и единствен приятел. За някой, който никога не бе имал намерение да се провъзгласи за мой вуйчо, той приемаше роднинските си задължения сериозно. Учеше ме не само на музика, а и на всичко, което считаше, че аз трябва да знам за драконовия вид: история, философия, физиология, висша математика (най-близкото за тях нещо до религия). Той дори отговаряше и на най-безочливите ми въпроси. Да, драконите можели да усетят миризмата на цветовете при определени обстоятелства. Да, ужасна идея било да се трансформираш в саарантра, веднага след като си изял някой тур. Не, той не разбирал точното естество на виденията ми, но вярвал, че вижда начин да ми помогне.

Драконите намираха човешкото състояние за смущаващо, а често и за фрапиращо. Ето защо през годините те бяха разработили стратегии, които да поддържат главите им в ард, докато са в човешка форма. Ард беше основоположна концепция в драконовата философия. Самата дума приблизително означаваше ред или достоверност. Горедите използваша думата, когато имаха предвид драконов батальон, а това беше още едно значение. Но за драконите понятието имаше много по-дълбок смисъл. Ард бе начинът, по който светът трябваше да съществува, налагането на ред вместо хаос, етична и физическа справедливост.

Човешките емоции, объркани и непредвидими, бяха противоположност на ард. Драконите използваша медитацията и нещо, което Орма наричаше познавателна архитектура, която разделяше умовете им на отделни части. Те, например, пазеха майчините си спомени в отделно помещение, защото бяха разрушително емоционални — единственият път, когато преживях подобен спомен, той ме беше повалил на земята. Емоциите, които саар намираха за неудобни и пагубни, бяха заключени на сигурно място и никога не им се позволяваше да излязат наяве.

Орма никога не беше чувал за видения като моите и не знаеше каква е причината за тях. Но той вярваше, че една система от познавателна архитектура може да ги възпре да ме изпращат в безсъзнание. Опитвахме различни вариации на неговото помещение за майчини спомени и заключихме видението (което представляваше въображаема книга) в един сандък, после в гроб и накрая в един затвор на дъното на океана. Това свърши работа за няколко дни, докато аз не рухнах на път за вкъщи от консерваторията „Света Ида“ и така се наложи да започнем отначало.

Виденията ми показваха едни и същи хора отново и отново — толкова добре ги познавах, че бях дала на всички прякори. Те бяха седемнадесет, хубаво просто число, което интересуваше Орма прекомерно. Накрая на него му хрумна идеята да се опитаме да усмирим хората, а не виденията като такива.

— Опитай се да създадеш символ, нещо като мисловно въплъщение за всеки човек, и конструирай място, където те биха могли да отседнат — каза ми Орма. — Онова момче, Плодоядния прилеп, винаги се катери по дърветата, затова засади едно дърво в ума си. Виж дали въплъщението му ще се покачи на него и ще остане там. Може би, ако развиеш и поддържаеш връзката си с тези хора, те няма да търсят вниманието ти в неподходящо време.

От тази идея изникна цяла градина. Всяко въплъщение в този гротесков парк си имаше своето място — аз се грижех за тях всяка вечер, а когато ги пренебрегнах, страдах от главоболия и видения. Нито аз, нито Орма разбирахме ясно защо тази стратегия работеше. Вуйчо ми твърдеше, че това е най-необикновената умствена структура, за която някога бе чувал, и съжеляваше, че няма да има възможност да напише дисертация за нея, но аз бях една тайна, дори и сред драконите.

Нито едно нежелано видение не ме бе обземало от четири години, но не можех да намаля бдителността си. Главоболието, което почувствах след погребението на принц Руфъс, означаваше, че гротескните същества в градината ми се бяха развълнували — това бе най-подходящото време, в което виденията да ме обземат. След като Орма ме остави сама на моста, аз тръгнах по възможно най-бързия начин към замъка „Орисон“, предчувствайки, че ще отдели около час

време за умствената си хигиена, както се изразяваше Орма, за да сложа ума си обратно в ард.

Апартаментът ми в двореца имаше две стаи. Едната бе всекидневната, където се упражнявах. Клавесинът, който ми беше дал Орма, стоеше до далечната стена, а до него имаше шкаф, на който бях поставени моите книги, флейти и моят уд. Доклатушках се във втората стая, в която имаше гардероб, маса и легло — бях имала на разположение едва две седмици, за да привикна с мебелировката, но вече ми бе достатъчно близка, за да се чувствам като у дома си. Дворцовите слуги бяха приготвили завивките и запалили огън.

Съблякох се и останах по долна ленена риза. Трябваше да измия и намажа люспите си, но всяка част от тялото ми ме зовеше към мекото легло, а и все още не бях решила проблема с главата си.

Смъкнах дългата възглавница, която служеше за подложка, от леглото и седнах върху нея с кръстосани крака, както ме беше учил Орма. Затворих очи, обзета от толкова силна болка, че ми бе трудно да забавя достатъчно дишането си. Повтарях мантрата „Всичко е в ард“, докато не се успокоих до степен, че да видя разпиляната, цветиста градина на гротескните същества да се разпростира чак до хоризонта на съзнанието ми.

Докато успея да се ориентирам, изпитах момент на объркване — планът на градината се променяше при всяка моя визита. Пред мен се беше настанила пограничната стена, която бе направена от стари гладки тухли, а папрат растеше от всяка нейна пукнатина като кичури зелена коса. Отвъд нея видях фонтана на Дамата без лице, брегът с макове и една полянка със заоблени, възедри топиари. Според инструкциите на Орма аз винаги се спирах с ръце върху входната порта, този път от ковано желязо, и казвах:

— Това е градината на съзнанието ми. Аз се грижа за нея, слагам я в ред. Няма от какво да се страхувам.

Човека пеликан се спотайваше между топиарите, а отпуснатата и разтегаема брадавица на гърлото висеше пред туниката му като лигавник от плът. Винаги беше по-трудно, когато се сблъсках първо с деформираните същества, но аз положих усилия да си лепна на лицето усмивка и пристъпих към ливадата. Студената роса между пръстите на краката ми ме изненада и не бях забелязала, че съм боса. Човека

пеликан не видя, че се приближавам, и продължи да гледа небето, което винаги бе изпълнено със звезди в тази част на градината.

— Добре ли сте, господин Пеликан?

Той извъртя очи и ме изгледа опасно — беше обезпокоен. Опитах се да го уловя за лакътя, гледах да не докосвам ръцете на гротескните същества, освен ако не бе наложително, но той се отдръпна от мен.

— Да, денят беше напрегнат — кротко казах аз, докато обикалях около него и го насочвах към каменната му пейка. Вдлъбнатата ѝ седалка беше натъпкана с почва и застелена с изсушен риган, който излъчваше прекрасна миризма, когато някой седнеше отгоре! Човека пеликан намираше това за успокояващо. Най-накрая той се отпрати към пейката и се сви на кълбо сред подправките.

Наблюдавах го още известно време, за да се уверя, че наистина се бе успокоил. Тъмната му кожа и коса изглеждаха порфирийски, но червеното торбесто гърло, което се издуваше и свиваше всеки път, когато си поемаше дъх, не приличаше на нищо земно. Колкото и живи да бяха виденията ми, беше обезпокоително да си представя него или някои от останалите същества, които бяха още по-деформирани, в нашия свят. Несъмнено порфирийските богове не бяха толкова жестоки, че да позволят да съществува Човек пеликан? Ужасното ми бреме беше нищо в сравнение с това.

Той остана спокоен. Този проблем бе разрешен без особени трудности. Силата на главоболието ми се струваше несъразмерна, но може би щях да открия други, които бяха по-обезпокоени.

Станах и продължих обиколката си, но босите ми крака случайно попаднаха на нещо студено и подобно на кожа в тревата. Аз се наведох и открих голямо парче от портокалова кора, а след това още няколко обелки, разпръснати сред високите чемширени дървета.

Бях дала на градината постоянни черти, които принадлежаха към всяко гротескно същество — дърветата на Плодоядния прилеп, звездното небе на Човека пеликан, — но по-потайната част от съзнанието ми, замаскираният поток, който Орма наричаше потайна мисъл, изпълваше всичко останало. Нови украси, чудновати растения или скулптури се появяваха без предупреждение. Отпадъците по ливадата обаче изглеждаха не на място.

Изхвърлих обелките под живия плет и избърсах ръце в полата си. Имаше само едно портокалово дърво в градината, за което се сещах.

Трябваше да отложи притесненията си, докато не го видех.

Открих Мизарери да скубе перата си до скалните стъпала и я заведох до гнездото ѝ. Тритон се мяташе насам-натам под ябълковите дървета и мачкаше дивите зюмбюли. Отведох го до неговата блатна бърлога и натрих крехката му глава с кал. Проверих дали катинарът на Малката къщурка все още е непокътнат и тръгнах боса през едно неочаквано ширнало се поле от магарешки бодили. В далечината можех да видя високите дървета на горичката на Плодоядния прилеп. Поех по варосаната пътека и се гмурнах в разлистената градина от двете ѝ страни, като по пътя си кътках, утешавах, слагах да си лягат и обгрижвах всички. В края на алеята зейнала пропаст беше блокирала пътя към финиковите палми на Плодоядния прилеп.

Шумния момък беше прякорът на самсамския гайдар, когото бях видяла. Той ми бе любимец — срам ме е да призная, че бях привлечена от по-нормално изглеждащите обитатели. Неговото въплъщение беше необикновено с това, че вдигаше шум (от там идваше прякорът), строеше разни неща и понякога напускаше предназначенията за него зона. Първоначално това ме караше да изпадам в паника. Имаше едно друго гротескно видение — Джаноула, което бе предразположено към скитане, а тя ме плашеше толкова силно, че я бях заключила в Малката къщурка.

Чрез виденията все едно надничах в живота на някой друг през мистичен телескоп. В конкретния случай Джаноула някак успяваше да отвърне на погледа ми чрез своето въплъщение. Тя говореше с мен, любопитстваше, провокираше, крадеше и лъжеше; опияняваше се от страховете ми като от нектар и подушваше страховете ми по полъха на вятъра. Накрая се опита да повлияе върху мислите ми и да контролира действията ми. Аз изпаднах в паника и разказах за това на Орма, а той ми помогна да намеря начин да я прокудя в Малката къщурка. Едвам успях да я подмамя да влезе вътре. Трудно бе да излъжеш някой, който знае какво си мислиш за него.

За въплъщението на Шумния момък обаче, изглежда, движението бе характерно — не усещах вперения в мен поглед на истински самсамски гайдар. Беседки и перголи бяха изникнали из Цялата градина като подаръци от Негово шумно височество и аз се зарадвах да ги видя.

— Шумен момко! — извиках откъм края на дефилето. — Трябва ми мост!

Кръгла бузеста глава със сиви очи се появи, последвана от огромно тяло, облечено в самсамско черно. Той седна на ръба на урвата, извади три риби и дамска нощница от чантата си, като мяукаше през цялото това време, и превърна предметите в мост, по който да премина.

Тази градина бе като сън. Опитвах се да не търся логика в нещата.

— Как си? Да не си разстроен? — попитах аз и го потупах по четинестата руса глава. Той избуха като бухал и изчезна в своята ледникова пукнатина. Това беше нормално — обикновено момъкът беше по-спокоен от останалите, може би защото не се спираше на едно място.

Бързо се отправих към горичката, а тревогата започна да ме обзема. Плодоядния прилеп беше любимото ми гротескно същество и единственото портокалово дърво в градината растеше при него сред множеството от смокини, фурми, лимони и други порфирийски плодове. Достигнах горичката и погледнах нагоре, но той не беше сред листата. Погледнах надолу — Плодоядния прилеп беше наредил падналите плодове на малки пирамиди, обаче не го виждах никъде.

Той никога не бе напуснал обозначеното му място, нито веднъж. Дълго време останах на място и гледах втренчено към пустите дървета, опитвайки се да намеря логично обяснение за отсъствието му.

Опитах да забавя биещото си в паника сърце.

Ако Плодоядния прилеп беше някъде из градината, то това обясняваше портокаловите обелки по ливадата на Човека пеликан, а също и силното ми главоболие. Ако някое малко порфирийско момченце бе открило начин да наднича в обратна посока през телескопа както Джаноула... Студени тръпки побиха цялото ми тяло. Това беше немислимо. Трябваше да има друго обяснение.

Щеше да ми е много мъчно, ако трябваше да прекъсна връзката си с някой, към когото необяснимо се бях привързала.

Продължих напред и успокоих останалите обитатели, но върших всичко неохотно. Открих още портокалови обелки в Бълбукащата рекичка и върху Трите дюни.

Последната част от парка за тази вечер бе Розовата градина, префърцуненото владение на Суетната госпожица. Тя беше ниска и пълничка възрастна жена с островърха шапка и дебели стъкла на очилата, грозновата, но не и съвсем явно гротескна. Нея я бях видяла да се сърди за яхнията си по време на първия пристъп от видения. От там идваше и прякорът ѝ.

Трябваше ми малко време, за да я забележа — време, през което сърцето ми биеше панически, — но тя просто бе застанала на ръце и колена в калта зад едно необикновено голямо кафеено дърво. Суетната госпожица чистеше плевелите, преди те да получат възможност да поникнат. Методът бе ефикасен, но трудоемък. Тя не изглеждаше особено разтревожена и напълно ме игнорира.

Погледнах към изходната порта, отвъд поляната със слънчевия часовник — копнеех за легло и почивка, но в момента не можех да рискувам. Трябваше да намеря Плодоядния прилеп.

Върху слънчевия часовник стоеше цяла портокалова кора, обелена наведнъж.

Там беше и самото момче — покачило се горе на стария тис до пограничната стена. Той изглеждаше доволен, че съм го забелязала. Помаха ми, скочи от дървото и заподскача към мен през ливадата със слънчевия часовник. Аз го зяпнах, притеснена от сияещите му очи и усмивка, страхувайки се от това, какво можеха да означават те.

Той ми подаде парче портокал. То се загърчи като скарида върху тъмната му ръка.

Вперих недоумяващ поглед в него. Можех умишлено да предизвикам видение, като хванех гротескните същества за ръката — бях го правила по веднъж за всяко едно, за да овладее контрола върху виденията и да прекратя тяхната власт над мен. Това бе единственият път, когато си бях послужила с умениято. Чувствах го като нещо нередно, все едно шпионирам хората.

Дали Плодоядния прилеп просто ми предлагаше портокал, или искаше да хвана ръката му? От последната идея ме побиха тръпки. Аз рекох:

— Благодаря ти, Прилеп, но сега не съм гладна. Хайде да намерим твоите дървета.

Той ме следваше като кученце, а ние минахме покрай блатото Ябълков пудинг, през пеперудената градина и накрая стигнахме до

дома му. Очаквах Плодоядния прилеп да скочи обратно сред дърветата, но той ме погледна с широките си черни очи и отново ми подаде парчето портокал.

— Трябва да стоиш тук, а не да обикаляш — увещавах го аз. — И без това Шумния момък ми създава достатъчно проблеми. Разбра ли ме?

Той не показва по никакъв начин, че това е така, и изяде парчето портокал, докато гледаше втренчено в далечината. Аз го помилвах по пухкавата като облак коса и изчаках да се покачи на някое дърво, преди да си тръгна.

Отправих се към портата, поклоних се на поляната на слънчевия часовник и казах предназначенията за напускане думи:

— Това е моята градина, всичко е в ард. Аз се грижа стриктно за нея — нека тя да има вяра в мен.

Отворих очи, вече намирайки се в собствената си стая и опънах скованите си крайници. Сипах си малко вода от каната на масата и хвърлих дългата възглавница обратно върху леглото. Главоболието беше изчезнало — очевидно бях разрешила проблема, макар че не го бях разбрала.

Орма щеше да има някакво обяснение по въпроса. Реших, че ще го попитам утре, и тази мисъл ме успокои, унасяйки ме в сън.

* * *

Установената ми сутрешна рутина беше сложна и отнемаше време, затова Орма ми бе дал един часовник, който издаваше богохулно цвърчене в уречения от мен час. Държах го най-отгоре на шкафа за книги във всекидневната, в една кошница с няколко други дрънкулки, за да ми се налага да се замъквам чак до там, да го изровя и да го изключа.

Системата беше добра, освен когато бях твърде изтощена, за да си спомня, че трябва да наглася алармата. Събудих се в пристъп на паника половин час преди занятието на хора, което трябваше да проведе.

Измъкнах ръце от ръкавите на ризата, пъгнах ги през дупката за главата и спуснах ленената дреха, докато не застана на кръста ми като

пола. Излях каната в умивалника и добавих към него и съдържанието на чайника, който беше съвсем леко затоплен, защото бе стоял на камината цяла нощ. Почистих люспите на ръката и кръста си с мека кърпа. Самите люспи не усещаха температурни промени, но процеждащите се надолу по останалата част от тялото ми капки бяха прекалено студени, за да се чувствам удобно днес.

Всички останали се миеха веднъж седмично, че и по-рядко, но никой друг, освен мен не беше чувствителен към люспестите червеи или ровеците чибети. Изсуших се и се втурнах към шкафа за книги, за да взема буркана с успокоителния мехлем. Само определени подправки, емулгирани в гъша мас, предотвратяваха сърбежа от люспите. Орма беше намерил един любезен доставчик в единствената дружелюбна за дракони част от града — квартала, наричан „Куигхол“.

Обикновено се упражнявах да се усмихвам, докато мажех с мехлема люспите си, като си мислех, че ако успея да остана усмихната, вършейки това, то ще съм способна да приема всичко с усмивка. Днес наистина нямах време за такива работи.

Издърпах нагоре ризата си и увих един канап около лявата си ръка, за да не може ръкавът ми да се разтвори. Облякох си рокля, наметало и туника — носех по три ката дрехи минимум, дори и през лятото. Сложих си траурен бял колан в памет на принц Руфъс, набързо сресах косата си и се втурнах по коридора, чувствайки се напълно неподготвена да се изправя пред света.

* * *

Виридий, проснат върху кушетката, която използваше заради подаграта, вече беше започнал да дирижира хора на замъка, когато аз пристигнах задъхана и с кифлички за закуска в ръката. Той ме изгледа свирепо, а надвисналите му вежди бяха рижави в по-голямата си част, за разлика от бретона около главата му, който беше крещящо бял. Басите се объркаха и той изля:

— Сла-ва, банда ленивци! Защо устите ви са затворени? Да не би ръката ми да е спряла? Точно така, не е!

— Съжалявам, че закъснях — измърморих аз, но той не благоволеше да ме погледне отново, докато и последният акорд не

прозвуча хармонично.

— По-добре — рече той на хора, преди да насочи опасния си поглед към мен. — Е?

Престорих се, че съм си помислила, че Виридий иска да узнае как са минали вчерашните изпълнения.

— Погребението мина добре, както най-вероятно вече сте чул, Гънтард случайно счупи платъка на своя шалмай, като седна...

— Разполагах с резервен платък — изпиука Гънтард, който имаше двойно дежурство с хора.

— Който намери по-късно, чак в таверната — саркастично отбеляза някой от музикантите.

Виридий накара всички да замлъкнат с намръщен поглед.

— Хорът от идиоти да се въздържа от идиотщини! Господице Домбег, имах предвид вашето извинение затова, че закъсняхте. Дано да е добро!

Преглътнах тежко, докато си повтарях: *Това е работата, която исках!* Бях почитателка на музиката на Виридий още от момента, в който очите ми се докоснаха до неговите „Фантазии“, но беше трудно да намериш общото с композитора на съвършената „Сюита за инфантата“ и грубия, стар мъж на кушетката.

Хористите ме гледаха с интерес. Много от тях бяха кандидатствали за моето място и винаги, когато Виридий ме хокаше, те се радваха, че са се отървали на косъм от тази участ.

Направих скован реверанс.

— Успах се. Няма да се повтори.

Виридий поклати толкова яростно глава, че челюстта му се разтресе.

— Трябва ли да подчертая на всички вас, кресливи аматьори, че гостоприемството на нашата кралица... не, достойнството на цялата ни нация... ще бъде оценено от качеството на нашите изпълнения, когато Ардмагар Комонот пристигне?

Няколко от музикантите се изсмяха, но Виридий потуши цялата веселба само с навъсения си поглед.

— Мислите, че това е смешно ли, глухи мерзавци? Музиката е единственото нещо, което драконите не могат да правят по-добре от нас. Искат им се да могат, те са заплениени, опитват отново и отново.

Постигат техническо съвършенство вероятно, но винаги нещо им липсва. Знаете ли защо?

Аз издекламирах заедно с останалите от хора, макар това да вледеняваше душата ми:

— Драконите нямат души!

— Точно така! — възкликна Виридий и размаха обезобразения си от подаграта юмрук. — Те не могат да правят това единствено нещо — величествено, изпратено ни от Рая, идващо толкова естествено за нас... и задачата ни е да им натрием носовете с него!

Хористите извикаха едно кратко *ура*, преди да се разотидат. Оставих ги да минат покрай мен — Виридий очакваше да остана и да говоря с него. Разбира се, седмина или осмина певци имаха неотложни въпроси. Те стояха около кушетката и галеха егото на кралския композитор, все едно той беше Пашега от Зизиба. Виридий приемаше техните хвалби като нещо безспорно, все едно те му връщаха своите хорови роби.

— Серафина! — избоботи маестрото и най-сетне прикова вниманието си към мен. — Дочух похвални думи за твоето изпълнение на „Призива“. Как ми се иска да бях присъствал. Тази пъклена болест е като затвор за тялото ми.

Прокарах пръст по маншета на левия си ръкав, защото го разбирах по-добре, отколкото можеше да си представи.

— Донеси мастилото, госпожичке — рече Виридий, — искам да зачеркна някои неща от списъка.

Донесох приборите за писане и списъка със задачи, които той ми беше продиктувал, когато започнах да работя за него. Оставаха само девет дни, преди генерал Комонот, Ардмагар на целия драконов вид, да пристигне. Първата вечер трябваше да се организира приветствен концерт и бал, последвани няколко дни по-късно от празненствата за Нощта на договора, които щяха да продължат цяла нощ. Работех от две седмици, но все още имаше много останали за вършене неща.

Прочетох списъка на глас, точка по точка, а Виридий ме прекъсваше по свое усмотрение. Той викаше:

— Сцената е готова! Зачертай я!

Малко по-нататък, той обяви:

— Защо не си разговаряла с разпоредителя на вино все още? Това е най-лесната задача от списъка! Да не би да съм станал кралски

композитор чрез своеволно протакване? Едва ли!

Стигнахме до точката, от която се страхувах: прослушвания. Виридий присви воднистите си очи и попита:

— Да, как вървят прослушванията, госпожице Домбег?

Той прекрасно знаеше как вървят. Очевидно искаше да ме гледа как се потя от притеснение. Запазих спокоен тон:

— Трябваше да отменя повечето заради ненавременната смърт на принц Руфъс... дано вечеря със Светците на Райската маса. Пренасрочих няколко за...

— Прослушванията никога не трябва да се отлагат за последната минута! — извика той. — Искях изпълнителите да са потвърдени преди месец!

— С цялото ми уважение, маестро, но аз дори не бях наета преди месец.

— Мислиш ли, че не зная това?

Устните му мърдаха оживено — той се вторачи в превързаните си ръце.

— Прости ми — каза най-сетне с грубоват глас. — Трудно е, когато не можеш да правиш всичко, което си свикнал да вършиш. Умри, докато си млада, Серафина. Третий правилно беше преценил.

Не знаех как да отговоря на това. Затова казах:

— Нещата не са толкова страшни, колкото изглеждат. Всички от безброй многото ви протежета ще присъстват. Програмата вече е наполовина запълнена.

Той кимна замислено, когато споменах учениците му — кралският композитор имаше повече протежета, отколкото някои хора приятели. Почти бе станало време за урока на принцеса Глизелда, затова запуших мастилницата и бързо започнах да почиствам писалката си с едно парцалче. Виридий ме попита: — Кога ще можеш да се срещнеш с моя човек за мегахармониума?

— Кой? — отвърнах аз и поставих писалката в кутията при останалите.

Той завъртя зачервените по краищата си очи.

— Обясни ми защо ти пиша бележки, щом не ги четеш. Проектантът на мегахармониума иска да се срещне с теб.

Очевидно аз продължавах да гледам недоумяващо, защото той произнесе думите бавно и силно, сякаш бях малоумна:

— Огромния инструмент, който изграждаме в южния неф на „Света Гобнет“? Ме-га-хар-мо-ни-у-мът?

Спомних си за строежите, които бях видяла в катедралата, но не и за бележката, която очевидно бях пропуснала.

— Това музикален инструмент ли е? Прилича на машина.

— Той е и двете! — извика той, а очите му светнаха радостно. — И е почти завършен. Аз лично дадох половината средства. Подобаваш проект за един старец, който е на път да напусне този свят. Моят завет. Звукът няма да наподобява нищо, което някой е чувал на този свят!

Погледнах го изумена — зърнах превъзбуден млад мъж, който се спотайваше вътре в раздразнителния старец.

— Трябва да се срещнеш с него. Другото ми протеже. Ларс — произнесе той името с такава тежест, все едно представяше епископа на Подагрена кушетка. — Той построи също и часовника на Комонот при катедралния площад. Истински феномен. Ще се разбирате отлично. Той идва само по-късно, но аз ще го убедя да ме посети в някой по-приемлив час. Ще ти кажа в колко, когато се видим тази вечер в Синия салон.

— Съжалявам, но не мога — казах аз, като вдигнах и придърпах учебниците си по клавесин от един от разхвърляните рафтове на Виридий.

Принцеса Глизелда организираше соарета в Синия салон почти всяка вечер. Аз имах покана за посещение, която беше валидна постоянно, но никога не бях ходила, въпреки че Виридий се зъбеше и ми вадеше душата. Предпазливостта и вниманието, които отделях през целия ден, ме оставяха изтощена вечерта, а не можех да стоя навън до късно, защото имах градина, за която да се грижа, и хигиенен режим на люспите, който не можех да пропускам. Нямах как да кажа на Виридий за нито един от тези проблеми, затова неколнократно изтъквах като оправдание стеснението си, но той беше упорит.

Възрастният мъж повдигна гъстата си вежда и се почеса по челюстта.

— Доникъде няма да стигнеш в кралския двор, ако се изолираш, Серафина.

— Аз съм точно там, където бих искала да бъда — отвърнах, докато прелиствах страниците на един пергамент.

— Рискуваш да обидиш принцеса Глизелда, пренебрегвайки поканата ѝ. — Той ме погледна накриво и добави: — Не е нормално да си антисоциален, нали?

Душата ми се стегна. Свих рамена, решена да не издавам докачливото си отношение към думата нормално.

— Тази вечер ще дойдеш — рече възрастният мъж.

— Вече имам планове — отвърнах аз с усмивка. Ето защо се бях упражнявала.

— Тогава ще дойдеш утре вечер! — извика той, изливайки гнева си върху мен. — Синия салон, девет часа! Или ще си там, или внезапно ще се окажеш безработна!

Не бях сигурна дали блъфираше, защото все още не го познавах достатъчно добре. Неуверено си поех въздух. Нищо нямаше да ми стане, ако отидех веднъж за половин час.

— Простете ми, сър — казах аз и сведох глава. — Разбира се. Ще дойда. Не бях разбрала, че това е важно за вас.

Използвах усмивката си като щит, който да застане между нас, направих реверанс и излязох от стаята.

* * *

Още от коридора дочух принцеса Глизелда и една от придворните дами, която тя беше довякла със себе си, да се кикотят. По височина на тона на хихикането те звучаха, като да са на една възраст. За кратко се зачудих как би звучал един концерт от смехове. Ще ни е необходим хор от...

— Много ли е странна? — попита придворната дама.

Замръзнах на място. Този въпрос не се отнасяше до мен, нали?

— Дръж се прилично! — извика принцесата, а смехът ѝ се лееше като вода. Казах раздразнителна, а не странна!

Усетих как лицето ми се изчерви. Раздразнителна? Наистина ли бях такава?

— Във всеки случай е добросърдечна — добави принцеса Глизелда, — което я прави пълна противоположност на Виридий. А и е доста хубава, само дето има толкова ужасен вкус за рокли и не мога да разбера какво си мисли, че е направила с косата си.

— Това лесно може да се поправи — каза придворната дама.

Бях чула достатъчно. Пристъпих ядосано през прага на вратата, но се опитах да затвърдя репутацията си. Придворната дама бе наполовина порфирийка, съдейки по тъмната ѝ кожа и къдрици. Тя сложи ръка на устата си, засрамена, че е била чута. Принцеса Глизелда възкликна:

— Фина! Ние тъкмо си говорехме за теб!

Принцесите са привилегирани — никога да не се чувстват неловко в обществото. Тя се усмихна, без изобщо да изпитва никакъв срам, а слънчевата светлина, идваща от прозорците, образува ореол около златистата ѝ коса. Аз се поклоних и отидох до клавесина.

Принцеса Глизелда стана от мястото си до прозореца и ме последва. Тя беше на петнадесет, с година по-малка от мен, което ме караше да се чувствам странно, когато ѝ преподавах; беше дребничка за възрастта си и до нея изглеждах като недодялана жена гигант. Принцесата обичаше украсения с перли брокат и разполагаше с повече самоувереност, отколкото аз някога си представях, че може да имам.

— Фина — изчурулика тя, — запознай се с лейди Милифрени. И тя като теб е обременена с ненужно дълго име, затова ѝ казвам Мили.

Кимнах в потвърждение към Мили, но прехапах език за глупавия коментар, който идваше от някой, който се казваше Глизелда.

— Взех решение — обяви принцесата. — На концерта, в Нощта на договора, ще изпълня галярда и павана. Онази от Тертый, а не сюитата на Виридий.

Докато поставях нотите върху стойката, се спрях за миг с учебник в ръка, като обмислях следващите си думи.

— Арпеджото на Тертый ви беше трудно, ако си спомняте...

— Да не би да намекваш, че уменията ми са недостатъчни? — Глизелда повдигна опасно брадичката си.

— Не. Просто ви напомням, че нарекохте Тертый пъпчива, гангрениясала жаба и хвърлихте нотите в другия край на стаята.

Тук и двете момичета избухнаха в смях. А аз добавих внимателно, все едно стъпвах по нестабилен мост:

— Ако се упражнявате и послушате съветите ми за апликатурата, би трябвало да успеете да го изсвирите достатъчно добре.

Можех да добавя: *Достатъчно добре, за да не се изложите*, но ми се стори неблагоприятно.

— Искам да покажа на Виридий, че дори и лошо изсвирен, Тертий звучи по-добре от хубавото изпълнение на неговите незначителни мелодии — каза тя и размаха пръст. — Мога ли да постигна това ниво на маловажно отмъщение?

— Несъмнено — отговорих аз, след което се зачудих дали трябваше да отговарям толкова бързо. И двете момичета обаче отново се смееха, затова реших, че съм в безопасност.

Глизелда седна на пейката, разпъна изящните си пръсти и се впусна в музиката на Тертий. Веднъж Виридий беше обявил на висок глас пред целия кралски двор, че тя е *музикална, колкото варено зеле*, но аз я намирах за старателна и заинтересована, когато се отнасяха с уважение към нея. Дрънкахме арпеджото повече от час. Ръцете ѝ бяха дребни, несъмнено не ѝ беше лесно, но тя нито се оплака, нито падна духом.

В края на урока стомахът ми изръмжа. Ако исках да съм неучтива, просто трябваше да се доверя на тялото си!

— Трябва да пуснем бедната ти учителка да обядва — каза Мили.

— Това стомахът ти ли беше? — попита развеселена принцесата. — Бях готова да се закълна, че в стаята има дракон. Свети Огдо да ни е на помощ, ако тя реши да ни схруска за обяд!

Прокарах език по зъбите си, отлагайки отговора си за миг, за да не прозвучи като смърчане.

— Знам, че иронизирането на драконите е нещо като национално забавление за нас, горедите, но Ардмагар Комонот ще пристигне скоро и не мисля, че на него ще му е забавно да чуе подобни приказки.

Да ме вземат мътните, аз наистина бях раздразнителна, дори когато се опитвах да не съм. Тя въобще не преувеличаваше.

— Драконите никога не намират нищо за забавно — отвърна Глизелда и повдигна вежда.

— Но тя е права — рече Мили. — Обидата си е обида, дори и неразбрана.

Глизелда извъртя очи.

— Знаеш какво би казала лейди Коронги. Ние трябва да им покажем, че ги превъзхождаме и да ги поставим на мястото им. Доминирай или бъди доминиран. Драконите не познават друг начин.

Това ми прозвуча като изключително опасен начин да общуваш с дракони. Поколебах се, несигурна дали би било благоприятно да поправам лейди Коронги — гувернантката на Глизелда, която заемаше много по-висока позиция от моята.

— Защо според теб те са се предали накрая? — попита Глизелда.
— Защото са признали нашето превъзходство — военно, интелектуално, морално.

— Това ли твърди лейди Коронги? — отговорих аз разтревожено, като направих усилие да не показвам притеснението си.

— Това твърдят всички — намуси се Глизелда. — Очевидно е. Драконите ни завиждат, затова те приемат нашата форма, винаги когато могат.

Аз я зяпнах изумено. Бедна ми, света Пру, един ден Глизелда щеше да бъде кралица! Тя трябваше да разбере истината за това как стоят нещата.

— Каквото и да са ви казвали, ние не сме ги победили. Нашата дракомахия ни е дала възможност да се приближим до паритет — те не можели да спечелят, без да претърпят неприемливи загуби. Затова не може да се каже, че е отстъпление, а по-скоро примирие.

Глизелда сбръчка носа си.

— Намекваш, че ние въобще не сме имали надмощие над тях ли?

— Не сме... за щастие! — отговорих аз и станах, за да се опитам да прикрия възбудата си, като пренаредих нотите върху стойката. — Те не биха го допуснали. Щели са да изчакат удобен момент, в който ние няма да сме нащрек.

Глизелда изглеждаше дълбоко обезпокоена.

— Но ако ние сме по-слаби от тях...

Облегнах се на клавесина.

— Тук не става въпрос за слабост или сила, принцесо. Защо мислите, че нашите народи са воювали толкова дълго?

Глизелда склочи ръце, сякаш щеше да произнесе кратка проповед.

— Драконите ни мразят, защото ние сме покровителствани от Светците. Злото винаги иска да унищожи доброто, което му се противопоставя.

— Не.

За малко щях да ударя по капака, но се опомних и забавих движението на ръката си, като само почуках два пъти по него. Въпреки това момичетата ме зяпнаха с ококорени очи в очакване на моето удивително мнение. Опитах се то да бъде умерено, използвайки по-спокоен тон.

— Драконите са искали да си върнат тези земи. Горед, Найнис и Самсам са били техните ловни полета. Преди нашият вид да засели и завладее местността, тук са били пасищата на стада едър дивеч — лосове, турове, планински елени, — които са се разпростирали чак до хоризонта.

— Това е било много отдавна. Несъмнено, те не могат още да чувстват липсата им — хитро се измъкна Глизелда. Отбелязах си, че би било неразумно да се правят предположения за нейния интелект на базата на пълничкото ѝ лице. Тя имаше буден поглед, точно като на братовчед си Лусиън.

— Нашият народ е мигрирал по тези земи преди две хиляди години — казах аз. — Това са десет драконови генерации. Стадата са изчезнали преди около хиляда, но драконите наистина все още усещат липсата им. Те са ограничени да живеят в планините, където тяхното население намалява.

— Не могат ли да ловуват в северните долини? — попита принцесата.

— Могат и го правят, но северните долини са само една трета от площта на обединените Южни земи, а и те също не са пусти. Драконите си съперничат с варварски племена за изчезващите стада.

— Не могат ли просто да ядат варвари? — попита Глизелда.

Не ми харесваше надменният ѝ тон, но не можех да ѝ го кажа.

Проследих с поглед декоративната инкрустация върху капака на клавиесина, сякаш насочвах раздразнението си по тези заврънкулки, и казах:

— Ние, хората, не сме много вкусни за ядене, твърде жилави сме, а и не сме приятни за ловуване, защото се обединяваме и съпротивляваме. Моят учител веднъж дочул един дракон да ни сравнява с хлебарки.

Мили сбръчка носа си, но Глизелда ме гледаше озадачено. Очевидно тя никога не беше виждала хлебарка. Оставих Мили да ѝ

обясни — описанието накара принцесата да изписка, след което тя поиска да узнае:

— По какво си приличаме с тези паразити?

— Погледнато от перспективата на драконите — ние сме навсякъде, лесно се укриваме, възпроизвеждаме се сравнително бързо, крадем плячката им и миришем лошо.

Момичетата се намръщиха.

— Нито една от нас не мирише лошо! — възкликна Мили.

— За тях миришем.

Тази аналогия се оказа особено уместна, затова я изведох до логичното ѝ заключение:

— Представете си, че ужасно много хлебарки се навъдят във вашата къща. Какво ще направите?

— Ще ги избием! — извикаха и двете момичета.

— Ами ако хлебарките са интелигентни и се обединят, използвайки хлебаркова дракомахия срещу нас? Ами ако те наистина имаха шанс да ни победят?

Глизелда настръхна от ужас, но Мили каза:

— Ще се помирим с тях. Ще им дадем да ползват определени къщи, ако оставят на мира тези, в които живеем ние.

— Това обаче няма да е истинското ни намерение — рече мрачно принцесата, докато потропваше с пръсти по клавиатура. — Ще се престорим, че искаме мир, а след това ще подпалим къщите им.

Аз се засмях — беше ме изненадала.

— Напомнете ми да не ставам ваш враг, принцесо. Но ако хлебарките имаха надмощие, ние нямаше да се предадем, нали? Щяхме ли да се опитаем да ги измамим?

— Категорично.

— Добре. Можете ли да се сетите за нещо, каквото и да е то, което хлебарките да направят, за да ни убедят да ги оставим живи?

Момичетата обмениха скептични погледи.

— Хлебарките само ти крадат храната и се спотайват на противни места — каза Мили и се сви. Разбрах, че има опит с насекомите.

Глизелда обаче мислеше упорито, а върхът на езика ѝ леко се подаваше от устата.

— Ами ако те можеха да дават приеми или да строят катедрали, или да пишат поезия?

— Щяхте ли да ги оставите живи?

— Може би. Колко грозни са те в действителност?

Ухилих се.

— Твърде късно: забелязахте, че те са интересни. Разбирате тяхната реч. Ами ако можехте да се превръщате в хлебарка за кратки периоди?

Те се превиха от смях. Усетих, че са ме разбрали, но подчертах позицията си:

— Нашето оцеляване не зависи от това дали ги превъзхожда, ме, а че сме им достатъчно интересни.

— Кажете ми — започна Глизелда и взе избродираната носна кърпичка на Мили, за да избърше очите си, — откъде една обикновена помощник-учителка по музика знае толкова много за драконите?

Срещнах погледа ѝ и спрях тремора в гласа си:

— Баща ми е правният експерт на кралството по Договора на Комонот. Той ми го четеше като приказка преди лягане.

Осъзнах, че това не обяснява задоволително познанията ми, но момичетата намериха обяснението за толкова смешно, че повече не ме разпитваха. Аз се усмихвах заедно с тях, но отвътре ми стана мъчно за бедния ми, опечален баща. Той толкова отчаяно искаше да разбере каква бе законовата опасност от това, че без да съзнава се е оженил за саарантра.

Както се казваше, баща ми бе затънал до шия в калта на свети Вит. Това се отнасяше и за двама ни. Поклоних се и бързо си тръгнах, за да не би момичетата да забележат Райската кал по мен. Моето собствено оцеляване изискваше да балансирам между интересното и незабележимото.

5.

Както винаги, аз се почувствах облекчена, когато се оттеглих в покоите си за вечерта. Трябваше да се упражнявам, умирах да прочета една книга за зизибанската синусова песен и разбира се, имах няколко въпроса към вуйчо. Първото нещо, което направих, бе да седна зад клавиатура и да изсвирия един странен, дисонантен акорд, с който сигнализирах на Орма, че трябва да поговорим.

— Добър вечер, Фина — избумтя с басов глас котенцето.

— Плодоядния прилеп започна да обикаля из градината. Притеснявам се, че...

— Спри — прекъсна ме Орма. — Вчера ти ми се обиди, когато не те поздравих, но днес започваш без никакви приветствия. Чакам си похвалата за това, че започнах с добър вечер.

Изсмях се.

— Чувствай се похвален. Но чуй ме сега: имам проблем.

— Не се и съмнявам — отвърна той, — но имам час с ученик след пет минути. Мога ли да ти помогна за пет минути?

— Съмнявам се — позамислих се аз. — Мога ли да дойда при теб в консерваторията? И без това не се чувствам много комфортно да говоря за това през клавиатура.

— Щом искаш — рече той. — Обаче трябва да ми дадеш поне час. Този ученик е изключително непохватен.

Докато се навличах с дрехи, осъзнах, че не бях направила нищо за кръвта на Басинд по плаща ми. Тя отдавна бе изсъхнала, но все още лъщеше по дрехата. Тупнах плаща веднъж, при което се образува виелица от малки сребърни снежинки. Изтупах колкото можах от петното и изметох блещукация детрит в камината.

Тръгнах по кралския път, който се спускаше в широки, елегантни завой. Улиците бяха тъмни и тихи, осветени само от луната, светещите прозорци и от предварително поставените за празника на Преображението тук-там фенери. По-надолу, близо до реката, въздухът беше изпълнен със сладникав дим от горящо дърво, както и с

чесновата вечеря на някой, а по-нататък с плътната воня от помийната яма в нечий заден двор. Или пък бяха карантии... имаше ли наблизно месарски магазин?

Една фигура излезе от сенките и застана насред улицата пред мен. Замръзнах на място, а сърцето ми се разтупка. Фигурата се затътри към мен и задушавашката миризма стана по-силна. Закашлях се от зловонието и се пресегнах за малкия нож, който държах в подгъва на плаща си.

Тъмната фигура вдигна лявата си ръка към мен с протегнатата длан, все едно просеше. Повдигна и втора лява ръка и каза:

— Тлу-тлу-тлууу?

Докато говореше, тънък син пламък играеше около ключестата ѝ уста, осветявайки чертите ѝ за момент: хлъзгава, люспеста кожа, островръх гребен като на зизибанска игуана, изпъкнали, конусовидни очи, които се въртяха самостоятелно едно от друго.

Въздъгнах. Това просто беше един просещ куиг.

Те бяха второстепенен драконов вид, но доста по-дребни от саар. Този беше почти колкото мен на ръст, което си беше доста високо за куиг. Куигутълите не можеха да променят формата си. Те живееха заедно със саар в планините — навираха се в цепнатините и пукнатините на по-големите драконови бърлоги и се прехранваха с отпадъци, като използваша своите четири ръце, за да правят сложни миниатюрни устройства като обещите, които всички саарантраи носеха. Куигутълите бяха включени в Договора на Комонот от учтивост: никой не бе очаквал, че толкова много от тях щяха да се преселят на юг, или пък че ще намерят кътчетата и скритите местенца — както и боклуците, — в града, който толкова много им допаднаше.

Куигутълите не можеха да говорят горедски, тъй като нямаха устни, а езикът им беше като куха тръстика, но повечето от тях ни разбираха. От своя страна, аз разбирах съществата — те говореха муутия, фъфлейки много лошо. Създанието ме беше попитало:

— Монефи ли подушфам, госпошице?

— Не трябва да просиш по тъмно — скарах му се аз. — Какво правиш извън „Куигхол“? Улиците не са безопасни. Един от твоите събрата саар беше атакуван вчера посред бял ден.

— Жная, видях цялафа шлучка от штряхата на един шклад — рече то, а тръбестият език излизаше между зъбите му и сипеше искри

по петнистия му корем. — Ти мирижеж друшелюбно, но не си шаар. Ижумен шъм, че ме ражбираш.

— Езиците ми се отдават — отговорих аз.

Орма ми беше казал, че люспите ми миришат на саар, макар и слабо. Той ме бе уведомил, че един саарантра ще трябва да навре носата си до мен, за да усети миризмата. Дали куигутълите имаха почувствителни носове?

Съществото пристъпи по-близо до мен и помириса изсъхналото кърваво петно на рамото ми.

Дъхът на куига беше толкова ужасен, че не виждах как то може да усети някаква друга миризма. Никога не можех да подуша някой саар, дори и Орма. Когато куигът се отдръпна, аз също помирисах петното. Усетих присъствието на аромат в ноздрите си — по-скоро осезателно усещане, отколкото обонятелно, — но не можех да разпозная нищо повече.

Остра болка премина през главата ми, сякаш бях вкарала шишове в синусите си.

— По теб има две мирижми на шаар — каза съществото. — В шебе ши имаш малка кешия, съдържаща пет шребърни и ошем медни монети, както и нош от ефтина штомана, който е дошта тъл.

Дори тези малки дракони бяха педантично точни.

— Можеш да подушиш колко остър е ножът ми? — изумих се аз и притиснах с длан слепоочията си, за да облекча болката. Не се получи.

— Ако искам, мога да помирижа колко косъма има по главата ти, но не ме интересува.

— Прекрасно. Обаче не мога просто да ти дам монети. Заменям метал само за друг — казах аз, точно както бях чувала Орма да отговаря на просещ куигутъл.

Това не беше нормалната реакция от страна на горедски гражданин, а ако ни гледаха други хора, едва ли щях да го кажа, но по този начин Орма беше спечелил няколко странни джунджурии за мен. Аз държах чудатата колекция скрита в една малка кошница. Дрънкулките не бяха незаконни, защото бяха просто играчки, но подобни сатанински устройства можеха да изплашат прислужниците.

Куигутълът премигна с очи и облиза устните си. Съществата не се интересуваха от парите като средство — на тях им беше необходим

метал, с който да работят, а всички ние го разнасяхме в удобни, премерени количества.

Зад куигутъла, на половин пресечка по-надолу по улицата, се чу хлопване от отваряща се врата. Появи се едно момче с два фенера и ги закачи от двете страни в очакване на завръщащи се вкъщи ездаци. Куигът хвърли един поглед през рамо, но момчето гледаше в другата посока.

Ръбоватият силует на куигутъла се очертаваше на светлината, а конусовидните му очи се изопваха и прибираха, докато то обмисляше каква замяна да ми предложи. Съществуто бръкна в хранопровода си чак до разтягащото се, торбесто гърло и извади два предмета.

— Имам в мен шамо малки неща: медна риба шъш шребърен филигран — фигурката се заклатушка между двата палеца на една от десните му ръце — и това, което е ошновно от калай — гуцер с човешка глава.

Присвих очи на слабата светлина от конюшната. Гуцерът с човешка глава беше доста страшен. Внезапно ми се прииска да го имам, все едно фигурката беше изоставено гротескно същество, което имаше нужда от място, където да заживее.

— Ще го жаменя за две шребърни монети — рече куигът, забелязал какво привлече вниманието ми. — Може да ти ше штори повече, отколкото е цената на калая, но то е много шложно за ижработка.

Зад влечугоподобния ми събеседник се чу тропот на коне. Хвърлих поглед натам, разтревожена, че ще ни видят. Много куигове бяха бити в този град за това, че тормозят човешките жени. Не исках дори и да си помисля какво се случваше с дами, които се отнасяха учтиво със съществата. Приближаващите ездаци обаче спряха пред конюшната и дори не погледнаха към нас. Шпорите им издрънчаха, когато краката им докоснаха павираните камъни. Всеки от тях беше пъхнал кинжал в колана си. Стоманата проблясваше на светлината от лампите.

Почувствах неотложна нужда да отпратя куига към вкъщи и да отида при Орма. Допусках, че миризмата на драконова кръв бе причината за внезапното ми главоболие, но болката все още не беше изчезнала. Две главоболия в два поредни дни можеха да означават само проблеми.

Извадих кесията от ръкава си.

— Ще направим размяната, но искам да ме увериш, че сложната изработка всъщност не означава незаконна изработка.

Определени устройства на куигутълите като тези, които можеха да виждат, чуват или комуникират през големи разстояния, можеха да бъдат носени само от саарантраи. Други, като червеи за отключване на врати и различни видове експлозиви, не можеха да бъдат притежавани от никого.

Съществува се престори на шокирано:

— Нямам нищо незаконно! Спазвам закона...

— Като изключим, че си излязъл след смрачаване от „Куигхол“ — съмрих го аз и му платих среброто. То хвърли монетите в устата си. Аз пък сложих фигурката на гущера в кесията си и затегнах здраво кожените връзки.

Когато вдигнах отново поглед, куига го нямаше, напълно изчезнал без никакъв звук. Двамата ездаци тичаха към мен с извадени кинжали.

— Да го вземе свети Даан! — извика единият. — Служестият лайнояд се измъкна директно покрай къщата!

— Добре ли сте, госпожице? — попита другият, който бе пониският от двамата, и ме хвана разтревожено за ръката. Дъхът му лъхаше на таверна.

— Благодаря ви, че го прогонихте — казах аз и се отскубнах от хватката му.

Главата ми пулсираше.

— То просеше. Нали знаете колко упорити могат да бъдат.

Малчо забеляза кесията, която държах в ръка.

— О, по дяволите, да не би да сте му дала пари? Това само окуражава тази сган.

— Просещи червеи! — изръмжа високият, който все още оглеждаше едната страна на сградата, държейки кинжала си в готовност. Той изглеждаше, че е брат на Малчо, имаше същия сплеснат нос. Предположих, че непознатите са търговци — добре ушитите им, но грубовати, вълнени дрехи, говореха за пари, примесени с практичност.

Дългучът се изплю.

— Не можеш да минеш и пет пресечки, без някой от тях да започне да те крѣнка за пари.

— Не можеш да влезеш в собственото си мазе, без да намериш някой от тях да се е свил в щайгата с лук — каза Малчо, ръкомахайки превзето. — Сестра ни Луиза веднѣж намери един залепнал за вътрешната страна на масата в трапезарията. Изчадието хвърлило по цялата празнична трапеза за Преображението от своята чума и лепнало на малкото ѝ бебе епилепсия. Но може ли съпругът ѝ да се защити срещу този нашественик в дома му? Не и ако не иска да попадне в затвора!

Бях запозната със случая. Баща ми бе защитник на куигутѣла по делото, но на входа на „Куигхол“ се издигнаха порти, които се заключваха през нощта за собствената безопасност на нечовешките обитатели, разбира се. Учените саарантраи от колежа „Свети Берт“, които спазваха законите, протестираха — баща ми представлява в съда и тях, но без резултат. „Куигхол“ стана още по-голяма дупка.

Искаше ми се да кажа на двамата братя, че куигутѣлът не е искал да навреди на никой; че тези същества са неспособни да схванат разликата между мое и твое, когато се касаеше до пространство за живеене; и че прасетата не миришеха по-добре, но никой не ги подозираше в прикриване на зли намерения, или пък разпространяване на болести. Личеше си, че двамата мъже нямаше да ми благодарят, ако ги просветях по въпроса.

Братята започнах да пламтят — силна светлина бликаше точно под кожата им, сякаш вътрешностите им бяха от разтопена лава и те щяха да избухнат в огънове всеки момент.

О, не. Това беше ореолът — единственото предупреждение, което получавах, преди да ме обземе видение. Вече не можех да направя нищо, за да го спра. Седнах на улицата и свих глава между краката си, за да не я ударя, когато паднех.

— Зле ли ти е? — попита Малчо, а гласът му стигаше до мен на вълни, все едно говореше през вода.

— Не ме оставайте да си прехапя езика — успях да кажа, преди да рухна, и цялото ми съзнание се завъртя във водовъртежа на видението.

* * *

Невидимото око на видението ми се рееше на тавана в една стая, в която имаше три огромни легла и купища неразопакован багаж. Копринени шалове в зелено, златисто и розово бяха натрупани в един от ъглите, оплетени с огърлици от мъниста с цвета на дъгата, ветрила от пера и връзки с потъмнели монети. Това очевидно бе странноприемница — във всяко от леглата можеха да се настанят шест човека.

Сега в стаята имаше само един. Познах го, макар че той беше пораснал от последното ми видение и не бе в клоните на някое дърво.

Една порфирийка провря главата си през вратата — сплъстени кичури, дебели колкото пръсти, на чиито краища бяха нанизани сребърни мъниста, очертаваха лицето ѝ. Тя каза нещо на порфирийски на Плодоядния прилеп, който седеше на средното легло със свити крака и се беше втренчил в тавана. Той се сепна, сякаш жената го беше извадила от концентрация. Веждите ѝ се повдигнаха извинително, след което изимитира, че яде нещо. Той поклати глава, а порфирийката затвори безшумно вратата.

Момчето се изправи, а голите му крака потънаха в матрака, който беше направен от буци слама. Плодоядния прилеп беше облечен в порфирийски панталони и туника, която стигаше до колената му, носеше паедийски амулет около врата си и малки златни обеци. Порфириецът бавно размаха ръце във въздуха, все едно разкъсваше паяжини над главата си. Сламеният дюшек не му позволяваше да пружинира добре, но той подскачаше колкото може по-високо и докосна тавана от третия опит.

Никой преди това не бе усещал присъствието ми във виденията. А и как биха могли? Аз не бях там в действителност. Той не можеше да докосне лицето ми, защото там нямаше никакво лице, но аз усетих, че се опитвам да се отдръпна от протегнатата му ръка.

Порфириецът се намръщи и внимателно почеса главата си. Косата му беше сплетена на спираловидни фльонги по целия скалп, а разделящите ги линии оформяха малки, добре направени, шестоъгълници. Той отново седна и упорито се втренчи в тавана с

присвити вежди. Макар да беше невъзможно, можех да се закълна, че гледаше право към мен.

* * *

Събудих се със солена кожена ръкавица между зъбите. Отворих очи и видях една жена, която бе положила главата и тялото ми върху колената си. Тя държеше молитвена броеница в едната си ръка и енергично отброяваше мънистата с палеца си, а устата ѝ се движеше бързо — ушите ми все още бяха заглъхнали, но я чух да казва:

— Свети Фустриан и света Бранче — молете се за нея. Света Ниниан и свети Мун — бдете над нея. Свети Абастър и свети Вит — защитете я...

Изправих се, изпънах гръб и издърпах ръкавицата от устата си, което изплаши жената.

— Извинете — казах дрезгаво аз, преди да освободя стомаха си върху павираните камъни.

Тя пипна челото ми и ми подаде чиста, бяла носна кърпичка, за да избърша устата си. Жената извика:

— Братя! Тя се свести!

Братята ѝ — двамата мъже Крачун и Малчо — се появиха от конюшната, водейки впрегната каруца, на която отстрани бе изписано с черна боя „Братя Бродуик — производство и търговия на платове“. Тримата заедно ме увиха в едно хубаво вълнено одеяло и ме напъхаха отзад в колата. Жената, която реших, че бе сестрата, спомената от Малчо, покачи внушителното си тяло отзад при мен и каза:

— Къде да те заведем, малка госпожице?

— Замъка „Орисон“ — отвърнах аз.

Нямаше да успея да отида при Орма тази нощ. Малко позакъсняла, си спомних да добавя:

— Нали може?

Тя се засмя приветливо и даде указания на братята си, които със сигурност ме бяха чули. Каруцата се блъскаше и люлееше. Жената ме улови за ръка и ме попита дали ми е студено. Чувствах се добре. Тя прекара останалата част от пътуването, давайки ми инструкции как да

изпера петната, които се бяха пропили в туниката ми, докато бях лежала на мръсната улица.

Пулсът ми се успокои, а зъбите ми спряха да тракат едва към края на пътя. Не можех да повярвам, че бях извадила такъв късмет — да припадна пред хора, които ми помогнаха. Можеше да лежа в някоя алея, да ме ограбят и да ме помислят за мъртва.

Луиза все още бърбореше, но не за петната.

— ... противно същество! Бедничката ми тя. Сигурно те е изплашило до смърт. Сайлс и Томас се опитват да измислят начин да отровят тези зелени дяволи — нещо, което можеш да скриеш в боклука си, за да не могат да го забележат. Доста е трудно. Те могат да се хранят с почти всичко, нали така, Сайлс?

— От млякото им прилява — каза niskият брат, който държеше юздите, — но не е достатъчно, за да ги убие. Сиренето им понася добре, така че трябва да е от суроватката. Ако я сгъстим...

— Няма да я ядат — прекъснах го аз, а от повръщането гласът ми бе пресипнал. — Имат толкова остро обоняние, че ще я отбягват.

— Затова ще я скрием в боклука — обясни ми той, все едно бях някаква глупачка.

Затворих си устата. Нещо, което можеше да подуши колко остър бе ножът ми, щеше да успее да усети суроватка, дори да е по средата на купчина тор. Но щом искаха, те можеха да опитат. Щяха да пробват и нямаше да сполучат, а това беше най-добрият изход за всички.

Стигнахме до барбакана, където дворцовите стражи спряха каруцата. Луиза ми помогна да слеза.

— Какво работиш тук? — попита изумено тя. Очевидно не бях благородница, но дори и една придворна дама със скромен произход имаше определен блясък.

— Аз съм помощник-учителка по музика — отговорих и направих лек реверанс. Краката ми все още бяха нестабилни.

— Госпожица Домбег? Вие свирихте на погребението извика Сайлс, — а Томас и аз се просълзахме от изпълнението!

Склоних снизходително глава, но в този момент усетих умът ми да прещраква като отпуснатата тетива на арбалет и главоболието зад очите ми отново започна. Очевидно вечерните ми вълнения още не бяха приключили. Обърнах се, за да се прибера.

Силна ръка ме сграбчи и спря. Беше Томас. Зад него Сайлъс и Луиза говореха дружелюбно с пазачите и ги увещаваха да споменат пред кралицата за братята Бродуик, доставчици на здрави вълнени платове. Томас ме дръпна леко настрана и прошепна в ухото ми:

— Сайлъс ме остави да те наглеждам, докато той отиде да доведе Луиза. Видях идола на куига в кесията ти.

Лицето ми почервения. Противно на всяка логика се чувствах засрамена, сякаш аз бях виновна, а не човекът, който бе търсувал из принадлежностите на една припаднала жена.

Пръстите му се впиха в ръката ми.

— Срещал съм жени като теб. Симпатизантки на червеите и любители на куигове. Нямах представа колко близо беше до това да си удариш главата, докато си в безсъзнание.

Той не можеше да има предвид това, което ми каза. Срецнах погледа му — беше леденостуден.

— Жени като теб изчезват безследно в този град — озъби се той. — Завързват ги в чували и ги хвърлят в реката. На никой не му търсят отговорност за тях, защото са си получили заслуженото. Но ако зет ми не може да убие един гнусен куиг в собствената си къща, без да...

— Томас! Тръгваме си — извика зад нас Луиза.

— Свети Огдо ви зове да се разкаете, госпожице Домбег. — Той грубо пусна ръката ми. — Молете се за целомъдрие и се молете да не се срещнем отново.

Томас закрачи наперено към брат си и сестра си.

Залитнах, защото едва се държах на крака.

Считах тези хора за добри, въпреки предрасъдъците им, но Томас се бе изкушил да разбие главата ми в паветата, само защото носех в себе си статуетка, направена от куиг. Конкретната статуетка не криеше някакво по-дълбоко значение, нали? Да не би пък подсъзнателно да бях избрала именно нея, защото тя загатваше, че задоволявам някаква конкретна порочност? Може би Орма щеше да знае.

Минах през караулното помещение до портата, залитайки, и се отправих към двореца с всички сили, защото колената ми трепереха силно. Пазачите ме попитаха дали имам нужда от помощ — сигурно съм изглеждала ужасно, — но аз ги отпратих с ръка. Благодарих на всички Светии, за които се сецах, и се молех пламтящата светлина,

падаща върху кулите на замъка, да идва от факлите и луната, а не от още един предстоящ припадък.

6.

Макар да се чувствах зле и да бях изтощена, трябваше да се оправя с Плодоядния прилеп без никакво отлагане. Издърпах дългата възглавница на пода, хвърлих се върху нея и се опитах да вляза в градината. Изминаха няколко минути, преди да отпусна зъбите си и да се успокоя достатъчно, за да си представя мястото.

Плодоядния прилеп се беше покатерил на едно дърво в горичката си. Аз обикалях около ствола му и си проправях път през чепатите корени. Прилепа, изглежда, бе заспал — имаше вид на десет — единадесетгодишен, а косата му бе на фльонги, точно както във видението от преди малко. Очевидно умът ми беше допълнил гротескната му форма с новата информация.

Вгледах се в лицето му и се натъжих. Не исках да го държа под ключ, но не виждах друга алтернатива. Виденията бяха опасни — можех да си ударя главата, да се задуша или да се издам. Трябваше да се защитавам по всякакъв начин.

Едното му око се отвори и той веднага го затвори. Калпазанинът не спеше, а се опитваше да ме излъже.

— Плодояден прилеп — обърнах се към него аз, като се опитвах гласът ми да звучи строго и безстрашно, — слез долу, ако обичаш.

Той слезе, а очите му гледаха смутено встрани. Прилепа се наведе, взе шепа фурми от една от грижливо оформените купчини и ми ги предложи. Този път приех подаръка, внимавайки да не докосна ръката му.

— Не зная какво си направил — бавно казах аз, — не съм сигурна дали е било умишлено, но ти... мисля, че ти ме вкара във видение.

Тогава той срещна погледа ми. Страстта в черните му очи ме плашеше, но там нямаше злоба. Събрах смелост и казах:

— Каквото и да си направил, моля те, спри. Когато ме обземе видение не по моя воля, аз припадам. Това ме поставя в опасност. Моля те, не го прави отново, или ще се наложи да те изгоня.

Очите му се разшириха и той енергично поклати глава. Надявах се това да означава протест срещу възможността да бъде изхвърлен от градината, а не отказ да се подчини.

Той се покатери обратно на смокиновото дърво.

— Лека нощ — казах аз, надявайки се да не ми се е разсърдил. Плодоядния прилеп уви ръце около себе си и веднага заспа.

Имах цяла градина, за която трябваше да се погрижа. Погледнах към другия ѝ край и се почувствах изморена до дъното на душата си, без никакво желание да започна. Дали пък не можех да пропусна останалите този път? Всичко друго изглеждаше спокойно — потъмнялата зелена шума изглеждаше толкова красива с падащия около нея многоцветен сняг.

Многоцветен сняг?

Огледах небето. Гъсти облаци се бяха насъбрали над мен, а от тях се носеха хиляди чудати снежинки розови, зелени, жълти, приличащи повече на конфети, отколкото на сняг. Протегнах ръка, за да ги докосна, а те блещукаха и се носеха във въздуха около мен. Бавно се завъртях в кръг и около краката ми се образува вихрушка.

Една снежинка се залепи за езика ми. Тя започна да гърми в устата ми като гръмотевична буря и за части от секундата аз се реех в небето, преследвайки един тур.

Снежинката се разтопи напълно и аз отново бях в градината, а сърцето ми биеше силно. През този кратък и напрегнат миг, аз бях някой друг. Видях като на длан света под мен и усетих всеки един необхватен детайл от него: всяко стръкче трева в долината, всеки косъм от козината върху муцуната на тура, температурата на земята под копитата му и местещите се течения на въздуха.

Опитах друга снежинка и за миг се намирах на планински връх, озарен от грейналото слънце. Люспите ми блестяха, в устата си имах вкус на пепел. Повдигнах змиевидния си врат.

И отново бях в горичката на Плодоядния прилеп — бях шокирана, примигвах и заеквах. Това бяха спомени от майка ми, като онзи, който бях изживяла, когато за първи път видях Орма в естествената му форма. От онова видение знаех, че майка ми се бе опитала да ми остави и други спомени. Очевидно беше успяла.

Защо това се случваше сега? Дали напрежението от последните два дни не бе отключило друг цикъл от промени? Възможно ли бе

Плодоядния прилеп да ги бе отприщил по някакъв начин?

Снегът намаля. Отделни снежинки по земята се носеха една към друга и се сливаха като разпръснати капки живак. Те се сплескваха в парченца пергамент и отлитаха.

Не можех да оставя майчините си спомени да се разпръснат из целия ми ум — ако от опит бях научила нещо, то бе, че моите странности имаха склонност да се появяват без предварително предупреждение. Събрах парчетата от пергамент, като ги преследвах и настъпвах с крак, докато се носеха наоколо; гоних ги и през блатото Ябълков пудинг чак до Трите дюни.

Трябваше ми нещо, в което да ги държа — от нищото се появи тенекиена кутия. Отворих я, а пергаментните парчета, без каквото и да е подсказване от моя страна, излетяха от ръката ми като при фокус с разбъркани карти и влязоха в кутията. Капакът се затвори след тях.

Всичко стана подозрително лесно. Надникнах в кутията — спомените стояха като фишове в картотеки, всеки от които бе надписан в най-горната част със странен, ъгловат почерк, който предположих, че бе на майка ми. Прелистих ги — изглежда се бяха подредили хронологично. Извадих един спомен. Най-отгоре му пишеше: „Орма, препечен на огън по случай 59-ия си ден на излюпване“, но останалата част от страницата беше празна. Заглавието ме заинтригува, но аз прибрах спомена.

Гърбовете на някои от картичките бяха ярко оцветени. Извадих една розова и се смаях, когато видях, че не е празна — това беше една от майчините ми песни, нотирана с нейния паякоподобен почерк. Вече знаех песента — знаех всички нейни песни, но изпитах горчива сладост да я видя написана от нейната собствена ръка.

Заглавието ѝ беше „Съдбата ми не ще е лесна“. Не можех да устоя — със сигурност това беше споменът за написването на песента. Снежинките се бяха разтопили върху езика ми, затова предположих, че мога да приложа същия принцип и с пергаментите. Страницата пукаше и хвърляше искри в устата ми като вълнено одеяло в зимна нощ. Имаше вкус на ягоди, колкото и да беше нелепо.

Ръцете ми държат тънки четки и се движат бързо по страницата — едната четка използвам за нотните точки, а другата

за линиите и дъгите, като извивам двете една около друга, сякаш не пиша музика, а шия дантела. Резултатът е калиграфичен и силно удовлетворителен. Навън, през отворения прозорец, се чува песента на чучулига и лявата ми ръка, винаги по-непослушната от двете, използва момента, за да поправи набързо нотите в контрапункт с основната мелодия (със съвсем лека промяна в ритъма). Толкова неща се оказват чиста случайност, когато си направим труда да забележим.

Познавам стъпките му, както собствения си пулс, вероятно даже и по-добре, защото в отговор на звука от крачките сърцето ми започва да прави необясними неща напоследък. В момента удря седем пъти с три негови разкрача. Това е прекалено бързо. Доктор Карамус не се притесни, когато му казах, защото не ми повярва, че не разбирам случващото се.

Без да зная как, се изправям на крака, почти преди да се почука на вратата ми. Ръцете ми са изцапани с мастило, а гласът ми е несигурен, когато извиквам:

— Влез!

Клод влиза — на лицето му е изписан онзи нюанс, което то придобива, когато той се опитва да овладее очакванията си. Аз грабвам парцала, за да избърша ръцете си и да прикрия смущението си. Забавно ли е това, или плашещо? Не съм си и представяла, че двете могат да бъдат толкова близки.

— Чух, че си искала да ме видиш — измънква той.

— Да. Съжалявам, аз... трябваше да отговоря на писмата ти. Имах нужда да помисля внимателно по въпроса.

— Затова, дали ще ми помогнеш да напиша тези песни? — пита той, а в гласа му има нещо детинско. Капризно. Това, от една страна, е дразнещо, но от друга — е мило. Този човек очевидно е искрен и неочаквано сложен. И лъчезарно красив.

Подавам му листа и наблюдавам как лицето му омеква и преминава в почуда. Ръцете ми се насочват директно към гърдите, сякаш искат да стиснат сърцето ми, за да го забавят. Той ми връща песента, гласът му трепери:

— Ще я изпееш ли?

Предпочитам да му я изсвирия на флейтата, но той очевидно иска да чуе думите, заедно с мелодията:

*„Съдбата ми не ще е лесна.
Не ще достигна Рая аз, без болка да усетя.
И дните ми не могат да отминат без следа,
а миналото ми пък безполезно ще остане;
на мъката аз няма да се дам.
Надеждата ми, мойта светлина,
Светецът мой е любовта.
Защото любовта е мойта вяра.“*

Той ме гледа втренчено, докато пея последните стихове, и аз се притеснявам, че гласът ми ще трепне. Дъхът едва ми стига, за да произнеса думата вяра. Вдишвам, но въздухът сякаш се запъва да влезе като при хрипове след плач.

Тази емоция е толкова влудяващо сложна. Тя е като да забележиш на земята трудна за хващане плячка след дълъг и безрезултатен ден за лов — усещаш въодушевление от вълнуващото преследване, примесено със страх, че то може да не завърши успешно, но няма никакво съмнение, че ще се пробваш, защото от това зависи съществуването ти. Спомням си също и за първия път, когато скачам от стръмна, морска скала — държа крилата си прибрани до последния възможен момент, преди да се понеса над гребена на вълните и точно преди техните пенливи пръсти да ме достигнат, изсмивам се в лицето на опасността, ужасена от това колко близо съм била до нея.

— Радвам се, че си тук — казвам. — Сега разбирам, че много съм те натъжила. Никога не съм имала подобно намерение.

Клод се почесва по тила и сбръчква нос с намерението да ми каже, че никога не е бил тъжен. Мисля, че това се казва проява на ненужно перчене и не се отнася само до адвокатите или дори до мъжете, макар че комбинацията от двете го прави почти неизбежно. Обикновено бих го пренебрегнал, но днес искам той да е искрен. Днес е началото и краят. Протягам се и го хващам за ръка.

Разтърсващата емоция, която усещаме — защото я виждам също и у него, — е като електричество, но това е метафора, която няма да успея да му дам, понятие, което не може да бъде представено. Уви, едно от толкова много, но аз се надявам... не

рискувам, залагам живота си, че накрая няма да има значение, че това, това нещо между нас, тази мистерия ще бъде достатъчна.

— Лин — казва дрезгаво той с леко треперееща уста. Изплашен е също като мен. Защо това трябва да е плашещо? Каква цел има това?

— Лин — започва отначало той, — когато помислих, че ти не искаш да ме видиш никога вече, се почувствах, все едно съм се хвърлил от някоя пропаст и летя надолу, а земята се приближава към мен заплашително бързо.

Метафората е странна, но емоцията сама по себе си не ти оставя по-сигурен подход. Аз не съм овладяла добре това изкуство, но неговите сравнения винаги ме трогват с тяхната точност. Искам да извикам „Еврика!“, но се задоволявам да кажа:

— И аз го почувствах така! Абсолютно същото!

Другата ми ръка иска да докосне лицето му и аз ѝ позволявам. Той се умилква в нея като котка.

И тогава разбирам, че ще го целуна, а мисълта за това ме изпълва с... ами, това е все едно да си решил предикативното уравнение на Сквивър или дори нещо още по-хубаво — да схванеш първичното уравнение, да видиш цифрите зад луната и звездите, зад планините и историята, изкуството, смъртта и стремежа, сякаш представата ми е толкова голяма, че мога да обхвана цели вселени от началото до края на света.

Затова се изсмивам на тази метафора, защото аз дори не разбирам настоящето, а отвъд тази целувка няма нищо на този свят.

Споменът свърши и ме върна в реалния свят, а не в градината — върху студения, твърд под, в намачканата ми долна риза, с горчив вкус в устата и сама. Бях замаяна, дезориентирана и... и о, гадост! Тя беше целунала баща ми.

Опрях глава в леглото, дишах бавно и се опитвах да парирам емоцията, която бе толкова ужасна, че не можех да се заставя да се замисля върху всички тези неща.

От пет години аз се опитвах да потисна всяка мисъл за майка ми. Детските ми фантазии за Амелин Дюканахан бяха изместени от

празнота, една пропаст, дупка, през която вятърът вееше. Не можех да запълня това място с Лин. Това име не значеше нищо за мен — то беше равнозначно на всяко друго, както цифрата нула.

С този едничък спомен бях увеличила знанията си за нея хилядократно. Знаех какво е било усещането ѝ да държи писалка, колко бързо е туптяло сърцето ѝ всеки път, когато е виждала баща ми, и как красивите звуци са я разчувствали. Знаех какво е изпитвала — аз бях самата нея и го усетих за себе си.

Дълбочината на проникновението със сигурност трябваше да подхрани съпричастност. Трябваше да усетя някаква връзка, радост, когато я открия; блестяща развръзка или спокойствие, или нещо друго. Нещо добро най-малкото. Със сигурност нямаше значение от какъв характер щеше да е доброто, нали?

За бога, та тя ми беше майка!

Но аз не почувствах нищо подобно. Бях съзряла отдалече емоцията, видях колко лошо ще бъде и я унищожих, за да не усещам абсолютно нищо.

Издърпах се, за да стана, и се заклатушках към другата стая.

Малкият ми часовник показваше два часа след полунощ, но аз не се безпокоях дали ще събудя Орма. Беше си заслужил неспокойния сън. Изсвирих нашия акорд веднъж, а после втори път малко по-раздразнително.

Гласът на Орма изпраця неочаквано силно:

— Чудих се дали ще ми се обадиш. Защо не дойде до града?

Направих усилие, за да контролирам гласа си:

— Предполагам, че не си се притеснил.

— Да се притесня за какво по-точно?

— Едно от гротескните същества се държи странно. Намерението ми беше да мина по тъмно през града, но така и не успях. Не ти ли хрумна, че нещо може да се е случило?

Настъпи пауза, в която той обмисляше.

— Не. Предполагам, че ще ми кажеш какво точно е станало.

Избърсах очи. Нямах сили да споря. Разказах му всичко, което се случи: за странното поведение на Плодоядния прилеп, за видението, за майчините спомени. Той остана безмълвен толкова дълго след като приключих разказа си, че почуках по окото на котенцето.

— Тук съм — обади се той. — Цяло щастие е, че нищо по-лошо не ти се е случило, когато видението те е поразило.

— Имаш ли някакви идеи относно поведението на Плодоядния прилеп? — попитах аз.

— Изглежда, че той усеща присъствието ти — отговори Орма, — но не мога да разбера защо това се е променило чак след време. Джаноула те долавяше още от самото начало.

— И тя стана толкова силна и възприемчива, че ми беше трудно да се отърва от нея — допълних аз. — Може би ще е по-безопасно да изолирам Плодоядния прилеп сега, докато все още е по силите ми.

— Не, не — възрази Орма. — Ако се подчинява на твоите искания, той може да бъде средство за теб, а не заплаха. Има толкова много въпроси, на които все още нямаме отговори. Защо го виждаш? Как той успява да те види? Недей да пропиляваш тази възможност. Ти можеш да предизвикваш видения: иди да го потърсиш.

Прокарах пръсти по клавишите на клавесина. Последното предложение беше доста крайно, но пък да прекъсна напълно връзката си с Плодоядния прилеп също не звучеше добре.

— Може би рано или късно той ще намери начин да общува с теб — продължаваше размислите си Орма.

— Или може един ден аз да отида на пътешествие до Порфирия, да го намеря и да се запознаем — казах аз, като се усмихвах леко. — Все пак не и преди визитата на Ардмагар Комонот. Ще съм доста заета преди това. Виридий е строг учител.

— Това е отлична идея — отвърна Орма, очевидно взел на сериозно мнението ми. Може и аз да дойда с теб. Порфирийският библиагатон си заслужава да бъде видян.

Изсмях се на манията му за библиотеки, а когато допълнях до леглото си, все още бях щастлива. Не можех да заспя — в ума си вече пътувах с вуйчо ми, срещах се с Плодоядния прилеп и най-сетне получавах някакви отговори.

7.

Заради късното лягане и ранната сутрешна рутина времето ми за сън бе крайно ограничено. Стоически изпълних всички свои задължения, но Виридий забеляза, че се мъча.

— Аз ще почистя писалките — каза той и взе перото от треперещата ми ръка. — А ти ще полегнеш на кушетката ми и ще дремнеш за половин час.

— Маестро, уверявам ви, аз съм...

Но една огромна прозявка разклати основите на довода ми.

— Разбира се, че си. Ние трябва да се погрижим тази вечер в Синия салон да бъдеш в пълния си капацитет, а и не съм съвсем убеден, че ме слушаше достатъчно внимателно, докато ти диктувах.

Маестро прегледа пергамента, на който аз записвах композиционните му идеи, докато той си ги тананикаше. Лицето му се навъси и придоби леко морав цвят.

— Объркала си третия такт. Това е гавот. Танцьорите ще падат един върху друг.

Възнамерявах да му отговоря, но вече бях стигнала до кушетката. Тя ме притегли към себе си и обяснението ми се превърна в сън, в който свети Полипос танцуваше гавот без никакво затруднение. Все пак той имаше три крака.

* * *

Същата вечер аз пристигнах в Синия салон рано, като се надявах да мога да засвидетелствам почитта си към Виридий, да се срещна с неговото протеже и да си тръгна, преди да пристигнат повечето гости. Веднага осъзнах грешката си: Виридий все още не се бе появил. Разбира се, че не беше там: старият пуяк най-вероятно щеше да пристигне по-късно. Ако се измъкнех, преди да е дошъл, нямаше да

изглежда правдоподобно. И така всичко, което успях да постигна, бе да си спечеля допълнително време, през което да се чувствам неудобно.

Винаги съм се чувствала безполезна на партита, дори и преди да знам колко много неща трябваше да пазя в тайна. Големи групи от полунепознати хора веднага ме караха да замлъкна. Заставах в един ъгъл сама в очакване и тъпчех маслени пайове в устата си цяла вечер.

Дори Глизелда не беше тук все още — ето колко безумно рано бях пристигнала. Слугите палеха полилеите, гладеха покривките върху бюфетите и ми хвърляха скришни погледи. Отправил се към задната част на салона, като минах покрай тапицираните столове в официалната зона за сядане, покрай позлатените колони, и се озовах в широко пространство с под от паркет, което беше предназначено за танци. Музикални стойки и столове без облегалки бяха произволно натрупани в ъгъла подредих ги като за квартет с надеждата, че правя нещо полезно, а не просто ексцентрично.

Пристигнаха петима музиканти — Гънтард, двама виолисти, гайдар и барабанист — и аз приготвих още едно място. Те, изглежда, се зарадваха да ме видят и не бяха съвсем изненадани, че помощник-учителката по музика е тук и подготвя нещата. Може би щях да остана цяла вечер в техния ъгъл, за да им прелиствам нотните страници и да им нося бира.

Вино тоест. Това беше дворецът, а не „Веселата маймуна“.

Малко по малко придворните започнаха да се появяват, сияещи в брокат и коприна. Аз бях облякла най-хубавата си рокля в тъмносиньо с ненатрапчива бродерия по всички подгъви, но това, което минаваше за премяна в града, се считаше за дрипи тук. Опрях се на една стена и се надявах никой да не разговаря с мен. Познавах неколцина от придворните: дворецът наемаше професионални музиканти като Гънтард и оркестъра, но много млади джентълмени се увличаха повърхностно по музиката като второстепенно занимание. Те обикновено ставаха хористи, а светлокосият самсамец от другата страна свиреше на виола да гамба.

Казваше се Джоузеф и беше граф на Апсиг. Той забеляза, че го гледам, и прокара ръка през златистата си коса, сякаш за да подчертае колко е красив. Извърнах очи.

Самсамците бяха известни със своята неприветливост, но тук дори и те ме засенчваха. В града търговците им се обличаха в кафяво,

но придворните им носеха скъпи черни дрехи, които целяха да бъдат едновременно пищни и строги. В случай че ние, горедите, пропуснем да забележим на момента скъпия плат, самсамците пускаха големи, дантелени пискюли от ръкавелите си и закичваха колосани, бели рюшове около вратовете си.

В противоположност найнийските придворни се опитваха да включат всички възможни цветове в дрехите си: бродерии, панделки, шарени панталони, а ярка коприна се подаваше през цепките на ръкавите им. Страната им беше разположена в далечния и мрачен юг — там нямаше много цветове, извън тези, в които бяха облечени.

Зърнах островърха, найнийска шапка в яркозелено, която беше носена от една възрастна жена. Тя имаше дебели стъкла на очилата, които правеха очите ѝ сърдити и изпъкнали, а дълбоките бръчки около устата я караха да изглежда като огромна сърдита жаба.

Бедното мило същество приличаше досущ на Суетната госпожица.

Не, това без съмнение беше тя. Гневният поглед не можеше да бъде ничий друг. Изтръпнах. Оказа се, че нямаше нужда да пътувам до Порфирия — едно от моите гротескни същества беше застанало от другата страна на залата!

Суетната госпожица, която беше дребничка, изчезна зад групичка придворни дами, но няколко секунди по-късно се появи отново до един червенокос найнийски придворен. Тръгнах да си проправам път към нея през залата.

Не стигнах много далеч обаче, защото в същия този момент принцеса Глизелда и принц Лусиън Кигс пристигнаха, хванати под ръка. Хората се отдръпнаха и оформиха широк шпалир, през който да минат, а аз не посмях да го пресека. Принцесата сияеше в златисто и бяло, в брокат, покрит с малки перли — тя се усмихваше ангелски на цялата зала и позволи на един найнийски придворен да я отведе и настани да седне. Принц Лусиън, облечен в пурпурния жакет на кралската стража, не се отпусна, докато благоговейните погледи на тълпата не последваха братовчедка му до другия край на салона.

Принцеса Глизелда се настани на тъмносиньото ложе, което никой друг не се бе осмелил да седне, и започна да си приказва непринудено с всички. Лусиън Кигс не седна до нея, а остана прав малко по встрани, като оглеждаше залата — той изглежда, никога не

напускаше своя пост. В съседното помещение музикантите най-сетне засвириха, започвайки с една приятна сарабанда. Огледах се за Суетната госпожица, но тя беше изчезнала.

— Някои може и да се съмняват, че е бил дракон. Но не и аз — каза някой зад мен с леко и монотонно самсамско произношение.

— Ооо, колко ужасно! — възкликна една млада дама.

Обърнах се и видях Джоузеф, графа на Апсиг, който любезно забавляваше три горедски придворни дами с някаква история.

— Аз бях участник в последната му ловна дружина, фройлайн. Току-що бяхме навлезли в Кралския лес, когато хрътките се разпръснаха във всички посоки, все едно имаше не един, а двадесет елена. Разделихме се — някои тръгнаха на север, други на запад, като всяка група смяташе, че принц Руфъс е с останалите, но когато отново се събрахме, него го нямаше никъде. Търсихме го до вечерта, а после повикахме кралската стража и продължихме търсенето през цялата нощ. Собственото му куче, прекрасна хрътка на кафяви петна, на име Уна, го намери да лежи по корем и обезглавен в близкото тресавище.

Дамите ахнаха. Аз вече се бях обърнала изцяло към тях и изучавах лицето на графа. Той имаше светлосини очи, по кожата му нямаше нито едно петънце или бръчка, за да отгатна възрастта му. Определено самсамецът се опитваше да впечатли дамите, но въпреки това говореше истината. Не обичам да си пъхам носа там, където не ми е работата, но трябваше да попитам:

— Наистина ли сте убеден, че го е убил дракон? Имаше ли някакви очевидни следи в мочурището?

Джоузеф се извърна с цялата си прелест към мен. Повдигна брадичка и се усмихна с цялото си благочестие и грациозност като някой светец в селска църква. Обкръжилият го хор от възпълнички придворни дами ме изгледа втренчено и смутено зашумя с копринени рокли.

— Кой друг си представяте, че може да го е убил, помощник-учителке?

Скръстих ръце, без да се поддавам на обаянието му.

— Бандити, откраднали главата му, за да потърсят откуп?

— Засега никой не е поискал откуп.

Той се засмя със самодоволна усмивка, а събраните около него херувимчета последваха примера му.

— „Синовете на свети Огдо“ подклаждат драконова фобия преди пристигането на Ардмагара.

Той отметна глава назад и се изсмя — зъбите му бяха изключително бели.

— Стига, Серафина, вие пропуснахте възможността принцът да е видял една прекрасна овчарка и да си е изгубил главата по нея.

Насъбралото се около графа райско множество възнагради коментара му със симфония от смях.

Тъкмо се обръщах, за да си тръгна, тъй като графът очевидно не знаеше какво говори, и зад мен един познат баритонов глас се намеси в разговора:

— Госпожица Домбег е права. Възможно е синовете да са извършили престъплението.

Отстъпих леко встрани и позволих на принц Лусиън безпрепятствено да се изправи срещу Джоузеф.

Усмивката на графа се сви. Принц Лусиън не отговори на неучтивата нападка за чичо си Руфъс, но със сигурност беше чул всяка една дума. Графът надут се поклони.

— С най-дълбоко уважение, принце, но ако сте толкова сигурен, че синовете са извършили деянието, защо просто не ги арестувате и хвърлите в затвора?

— Няма да арестуваме никого без доказателства — отвърна Лусиън, стремейки се да говори безразлично. Той тропна три пъти с левия си ботуш — забелязах движението и се зачудих, дали и аз имам подобни несъзнателни тикове. Принцът продължи, като тонът му все още бе безгрижен: — Неоснователните арести само ще подклаждат огъня на синовете и ще привлекат повече техни симпатизанти. Още повече че по същество това е грешно. Нека тези, които търсят справедливост, да бъдат справедливи.

Изгледах внимателно принца, защото разпознах цитата.

— Понтий?

— Точно така — кимна одобрително принц Лусиън.

Джоузеф се усмихна подигравателно.

— С цялото ми уважение, но самсамският регент никога не би позволил думите на един луд порфирийски философ да му бъдат ръководен принцип. Нито пък да разреши на драконите официална визита в Самсам, без да искам да обидя вашата кралица естествено.

— Вероятно това е причината самсамският регент да не е архитектът на мира между двата вида — отвърна принцът със спокоен глас, потропвайки с крак. — Очевидно той не се колебае да се възползва от привилегиите на нашия договор, вдъхновен от един луд порфириец, без да му се налага да се нагърбва с какъвто и да е риск. Регентът ще пристигне за тази официална визита и ще увеличи моите главоболия, като казвам това с цялата почит и уважение на света.

Колкото и обаятелни да бяха тези учтиви и изтънчени нападки, погледът ми внезапно бе прикован от Суетната госпожица, която се появи в съседната зала. Тя прие чаша светлокафяво порто от един паж. Не можех да стигна до нея, без да се гмурна през дансинга, а на него тъкмо бяха започнали да танцуват волта, така че имаше огромен брой летящи крайници. Останах на мястото си, но не я изпусках от очи.

Сигнал на тромпет прекъсна грубо буйния танц — оркестърът рязко спря музиката и на дансинга станаха няколко сблъсквания. Не свалих очи от Суетната госпожица, за да разбера каква е причината за безпокойството, в резултат на което останах напълно сама насред широк коридор между гостите, който отново се беше разкрил.

Принц Лусиън ме хвана за дясната ръка и ме издърпа от пътеката.

Самата кралица Лавонда стоеше там. Лицето ѝ беше набръчкано от възрастта, но не бе прегърбена — говореше се, че тя има гръбнак от стомана и стойката ѝ го потвърждаваше. Кралицата все още беше облечена в бяло заради сина си — от копринените си пантофи до забрадката и избродираната ѝ шапка. Пищните ѝ ръкави се влачеха по пода.

Глизелда подскочи от ложето си и направи дълбок поклон.

— Бабо! Вашето присъствие е голяма чест за нас!

— Няма да остана, Зелда, а и не съм тук заради себе си — рече кралицата. Тя имаше същия глас като внучка си, само че нейният бе на възрастен човек, свикнал да издава заповеди. — Доведох още няколко гости — каза тя и въведе група от четирима саарантраи, сред които бе Ескар.

Те стояха сковано като във военна формация. Не си бяха дали труд да се облекат за повода — звънците им дори не бяха достатъчно лъскави, за да минат за подходящи бижута. Ескар отново носеше порфирийски панталони. Всички ги гледаха втренчено.

— О! — изписука Глизелда. Тя се поклони, опитвайки се да запази хладнокръвие. Когато се изправи, очите ѝ все още бяха разширени. — На какво дължим тази... ъъ...

— На договор, подписан преди около четиридесет години — каза кралицата и сякаш стана по-висока, когато се обърна към гостите в залата. — Вярвах, вероятно погрешно, че нашите народи просто ще свикнат един с друг след прекратяването на военното положение. Да не би да сме като вода и масло, които не могат да се смесят? Да не би да съм била небрежна, когато съм очаквала здравият разум и благоприличието да възтържествуват? Трябва ли да запретна ръкави и да ги наложа?

Хората в залата изглеждаха смутени, а драконите — объркани.

— Глизелда, погрижи се за гостите си! — отсече кралицата и напусна залата.

Глизелда очевидно се изплаши. До мен принц Лусиън се суетеше и мърмореше:

— Хайде, Зелда.

Глизелда нямаше как да го е чула, но повдигна брадичката си, сякаш бе успяла, и се опита да си придаде повелителното изражение на баба си. Тя отиде до Ескар и я целуна по двете бузи. Малката принцеса трябваше да се повдигне на пръсти, за да достигне заместник-посланика. Ескар любезно прие целувките, свеждайки глава, а всички изръкопляскаха.

Соарето бе подновено, саарантраите застанаха от едната страна като стадо изплашен добитък, а звънците им дрънчаха тъжно, докато останалите гости кръжаха в голям радиус около тях.

Аз също останах настрана. Ескар ме познаваше, но не исках да рискувам останалите дракони да ме подушат. Не бях сигурна каква ще е реакцията им. Можеше да ме вземат за учен с право да не нося звънец или пък заместник-посланикът можеше нетактично да съобщи на висок глас за моя произход и всички в залата да узнаят.

Навярно тя нямаше да го направи. Орма ми беше казал, че кръстосването на видове е нечувано смущение в ард и никой дракон не би одобрил идеята на моето съществуване, а камо ли да я изрече на глас.

— Предизвиквам ви да я поканите на един танц — предложи един джентълмен зад мен, отърсвайки ме от мислите ми. За момент

сметнах, че той има предвид мен.

— Кого по-точно? — попита монотонно вездесъщият граф на Апсиг.

— Оставям вие да решите — изсмя се неговият приятел.

— Не, имах предвид кого по-точно от тях е тя? Тези женски дракони приличат толкова много на мъже.

Ядосах се на коментара им, но защо? Те не говореха за мен, макар че по някакъв косвен начин го правеха.

— Истинският проблем на тези женски червеи — каза Джоузеф — е тяхното изключително неудобно разположение на зъбите.

— Разположение на зъбите ли? — учуди се неговият приятел, който очевидно схващаше бавно.

Усетих как лицето ми се зачервява.

— Зъби — рече Джоузеф, като произнесе бавно думата. — На онези неправилни места, ако разбираш какво имам предвид.

— Зъби на... О! Оу!

— Оу, е меко казано, приятелю. Мъжките не са по-различни. Представи си един харпун! А за тях няма нищо по-хубаво от това да прободат жените ни с него и да разпорят...

Не можех да понеса повече — побягнах, заобикаляйки дансинга, без да се спирам, докато не стигнах един прозорец. Вдигнах резето му с треперещи ръце, изпитвайки отчаяна нужда от глътка въздух. Затворих очи и си представих спокойната градина на моя ум, докато стеснението ми не бе заменено от тъга.

Това беше просто шега между двама джентълмени, но си представях как я чувам във всички смешки, които те щяха да разказват за мен, ако знаеха тайната ми.

Виридий да върви по дяволите. Не можех да остана повече. Утре щях да му кажа, че съм била тук, все пак имаше свидетели. По ирония на съдбата обаче аз срещнах възрастния композитор на входната врата, тъкмо когато си тръгнах. Той блокира пътя ми с бастуна си.

— Как така си тръгнаш толкова рано, Серафина! — извика маестрото. — Няма дори десет часа!

— Съжалявам, сър, аз...

Гласът ми се сниши — отчаяно посочих към събралото се множество, надявайки се той да не забележи сълзите в очите ми.

— Ларс също не искаше да идва. И той е срамежлив като теб — рече Виридий с нехарактерно благ глас. — Поднесе ли почитанията си на принцесата? Не? Ами направи поне това.

Той ме хвана за дясната мишница с бинтованата си ръка, като се облягаше с другата на бастуна.

Заведе ме до ложето на принцеса Глизелда. Тя сияеше като звезда върху синята тапицерия, а придворните обикаляха около нея като планети. Изчакахме да дойде нашият ред, след което Виридий ме придърпа напред.

— Инфанта — започна той и се поклони, — тази очарователна млада дама има купища задачи, които трябва да свърши за мен, но аз я уведомих, без да оставям никакво съмнение, че ще бъде крайно неучтиво да си тръгне, без да ви предаде почитанията си.

Глизелда ми хвърли усмивка.

— Дошла си! Мили и аз се бяхме обзаложили, че може би никога няма да се осмелиш да се появиш. Сега ѝ дължа един допълнителен почивен ден, но въпреки това съм щастлива. Познаваш ли братовчед ми Лусиън?

Отворих уста, за да потвърдя, но тя вече викаше принца при себе си.

— Лусиън! Нали се чудеше откъде имам такова интересно мнение за драконите ами, ето я, моята съветничка по драконовите въпроси!

Принцът изглеждаше притеснен. Първото ми предположение бе, че той е обиден, защото се бях държала грубо с него, без да забележа, но след това го видях да хвърля погледи към Ескар и малката ѝ групичка, която стоеше безполезно в близкия ъгъл. Вероятно младият мъж се чувстваше неудобно от коментара на принцесата за драконовите въпроси, направен на висок глас и съвсем близо до истинските, живи дракони, които тя се преструваше, че не вижда.

Принцеса Глизелда изглеждаше озадачена от настъпилото неудобно мълчание, сякаш то бе миризма, която никога не бе усещала преди това. Вдигнах очи към принц Лусиън, но погледът му се бе втренчил другаде. Да посочех ли проблема, който той не се осмеляваше да сподели?

Страхът бе причината, поради която хора като Томас Бродуик преуспяваха в този свят: страх да говорим на глас, страх от самите

дракони. Последното не се отнасяше до мен, докато съвестта със сигурност трябваше да надделее над предходното.

Трябваше да го кажа, дори само от уважение към Орма.

Затова започнах:

— Ваше височество, моля да извините дързостта ми — и посочих с очи саарантраите, — но би отивало изключително много на вашата добра натура да поканите саарантраите да седнат до вас или дори да изтанцувате един танц с някой от тях.

Глизелда замръзна на място. Теоретичните дискусии за драконовия вид бяха едно нещо, но да общуваш с тях беше съвсем друго. Тя погледна паникьосано към братовчед си.

— Тя е права, Зелда — рече той, — кралският двор следва нашия пример.

— Зная! — отвърна изтерзано принцесата. — Но какво трябва да... как да... не мога просто...

— Просто трябва да го направиш — твърдо заяви принц Лусиън. — Ардмагар Комонот пристига след осем дни и какво ще правим тогава? Не можем да посраим баба. — Той запретна краищата на ръкавите на жакета си и ги пооправи. — Аз ще съм първи, ако това ще те улесни.

— О, да, благодаря ти, Лусиън, разбира се, че ще ми е по-лесно — облекчено започна да реди думи тя. — Той е толкова по-добър от мен в подобни неща, Фина. Ето защо женитбата ми за него би била толкова полезна — принцът разбира от практическите неща и обикновените хора. Все пак е извънбрачно роден.

Първоначално се удивих, че тя нарича собствения си годеник копеле толкова непринудено и без той да се обиди, но след това го погледнах в очите. Не му беше безразлично. Чувстваше се силно засегнат, но може би смяташе, че няма право да го каже гласно.

Чувството ми бе познато. Позволих си да изпитам най-скромната от скромните емоции. Съчувствие.

Принцът запази достойнството си, което бе наистина значително, защото един войник знаеше как да се държи подобаващо. Той се приближи до Ескар, както някой би пристъпил към мятащ огън пъклен звяр: внимателно, хладнокръвно и с изключително самообладание. Навсякъде из залата разговорите заглъхнаха или секнаха и всички

глави се извърнаха към принца. Усетих, че съм затаила дъх — със сигурност не бях единствената.

Младият мъж се поклони любезно.

— Госпожо заместник-посланик — изрече той съвсем ясно, за да бъде чуто из притихналата зала, — ще приемете ли поканата ми за една галярда?

Ескар огледа насъбраните хора, сякаш търсеше източника на тази шега, но отговори:

— Струва ми се, че да.

Тя пое ръката му дългата ѝ зизибанска лилава туника изглеждаше натруфено до аления му жакет. Всички въздъхнаха.

Останах още няколко минути, за да ги видя как танцуват, като вътрешно се усмихвах. Това примирие можеше и да проработи. Просто трябваше малко желание. Безгласно благодарих на принц Лусиън за неговата решимост. Улових погледа на Виридий от другата страна на залата — той, изглежда, ме разбра и ми даде знак, че мога да се оттегля. Обърнах се, за да напусна салона, щастлива, че съм упражнила влияние върху нещо позитивно и добро, но най-вече се почувствах облекчена да се махна от тълпата и бръщолевенето. Тревогата или перспективата, че съм се освободила от нея, ме тласна към вратата като мехурче към повърхността на езеро. Вестибюлт ми даваше надежди за повече място, където да поема въздух.

Втурнах се в коридора с такава бързина, че за малко да прегазя лейди Коронги — гувернантката на принцеса Глизелда.

8.

Лейди Коронги беше дребничка и старомодна възрастна жена. Забрадката ѝ беше строго колосана, а пеперуденият ѝ воал, който беше излязъл от мода преди десетина години, беше изпънат толкова безкомпромисно, че можеше да извади очите на някого с него. Ръкавите покриваха ръцете ѝ изцяло, което правеше храненето и писането истинско предизвикателство, но тя произлизаше от една антична школа, в която изисканите маниери се припокриваха с претенциозните ритуали. Облекло, което пречеше на основните функции и движения, вероятно ѝ даваше повече възможности за придирчиво мърморене.

Тя ме изгледа шокирано иззад воала, а начервените ѝ устни бяха свити в превзета и неодобрителна гримаса. Гувернантката не продумаше нито дума — трябваше да ѝ се извиня, тъй като очевидно от двете ни аз бях тази без всякакви обноски.

Направих толкова нисък реверанс, че за малко да загубя равновесие. Тя извъртя очи, когато залитнах.

— Смирено моля за извинение, милейди — рекох аз.

— Удивена съм, че на нескопосана маймунка като теб ѝ е позволено да се носи толкова свободно нагоре-надолу по коридорите — подсмръкна тя. — Нямах ли си дресьор? Ами каишка?

Надявах се да си поговоря с нея за образованието на принцесата. Когато видях Глизелда толкова изплашена от истински живи саарантраи, желанието ми да разговарям с гувернантката само се усили, но сега самата аз изпитах страх.

Лейди Коронги сви подигравателно устни и мина бързо покрай мен, като ме избута от пътя си с лакът в ребрата ми. Тя направи само две крачки, преди рязко да се обърне.

— Как каза, че се наричаш, госпожичке?

Направих импровизиран поклон.

— Серафина, милейди. Преподавам на принцеса Глизелда...

— ... клавесин. Да. Тя те е споменавала. Каза, че си умна.

Лейди Коронги се върна назад, застана пред мен и повдигна воала си, за да може да вижда по-ясно, след което огледа критично лицето ми със зорките си сини очи.

— Затова ли ѝ пълниш главата с глупости за драконите? Защото си много умна ли?

Ето че без да ми се налага да насочвам разговора, преминахме на въпроса, който исках да обсъдим. Опитах се да я успокоя:

— Тук не става дума за това колко съм умна, милейди. Тук става въпрос за гледна точка. Баща ми, както може би знаете, е кралският експерт по Договора на Комонот. Аз самата дълги години имах драконов учител. Имам известен поглед...

— ... затова, че драконите ни смятат за нищожни насекоми ли? Това ли наричаш поглед?

Тя стоеше достатъчно близо до мен, за да видя как гримът се е размазал по гънките на лицето ѝ и да усетя задушаваният ѝ найнийски парфюм.

— Опитвам се да вдъхна самочувствие на следващата престолонаследница, за да я накарам да се чувства горда от своя народ и победата му над драконовия вид.

— Не ѝ вдъхвате самочувствие, а презрение — отвърнах аз. — Трябваше да видите безпокойството ѝ преди малко, когато се наложи да обмени само няколко думи със саарантраите. Принцесата изпитва погнуса и страх от тях. Един ден тя ще бъде кралица — не може да си позволява подобни чувства.

Лейди Коронги сви палеца и показалеца си във формата на кръг и го притисна до сърцето си: това бе знакът на свети Огдо.

— Когато тя стане кралица, дано такава бъде Райската воля, ние ще приключим този конфликт по начина, по който трябваше да бъде завършен, а не вместо това да сключваме мирни договори като някакви страхливци.

Тя се завъртя на пети и влезе наперено в Синия салон.

* * *

Срещата ми с лейди Коронги силно ме разтревожи. Върнах се в апартамента си, упражнявах се на клавесина и уда, за да се успокоя, и

се добрах до леглото часове по-късно, без все още да се чувствам изморена.

Трябваше естествено да се погрижа за градината си, но щях да свърша тази работа легнала. Половината от гротескните същества вече бяха заспали, когато пристигнах при тях. Дори Плодоядния прилеп се беше излегнал сънливо. Минах на пръсти покрай него, без да го обезпокоя.

Пристигнах в Розовата градина и дълго време зяпах как Суетната госпожица стреля по листните въшки с един много мъничък арбалет. Бях забравила, че съм я видяла на соарето, но една по-мрачна част от ума ми не беше. Роклята ѝ се беше променила — сега бе облечена в зеленото кадифе, което носеше вечерта. Всъщност тя цялата изглеждаше с някак по-остри черти и с по-осезаемо присъствие, попълна и по-стабилна. Дали това беше доказателство, че наистина я бях видяла, или че вярвах, че съм я видяла?

Ако сега я хванех за ръцете, какво ли щях да видя? Ако тя все още бе в Синия салон, щях да го разпозная мигновено. Почувствах се виновна за това, че я шпионирам съзнателно, но любопитството ми надделя. Трябваше да разбере.

Суетната госпожица ми подаде ръцете си без никакво суетене. Усещането от навлизането във видение бе, все едно да бъдеш засмукан в канавка и изплют навън в света.

Слабо осветената стая, над която се рееше окоето на видението ми, не беше Синият салон, но това ме озадачи за кратко. Бяха изменили часове — тя може да се бе прибрала вкъщи. Надничях в един спретнат будоар: тежка, резбована мебел в старинен стил, легло, оградено със завеси (празно), лавици за книги, странна скулптура, като всичко това бе осветено само от камината. Не приличаше на стая от двореца, но може би Суетната госпожица имаше къща в града.

Къде обаче беше тя?

— Кой е там? — попита внезапно възрастната жена и така ме изплаши, че за малко да прекъсне напълно видението ми.

Фигурата, която бях взела за скулптура, се размърда, движейки се бавно с вдигната ръка, с която опипваше наоколо из празното пространство, все едно бе сляпа или сякаш търсеше нещо невидимо.

— Не зная кой си — изръмжа възрастната дама под мен, — но имаш две възможности: или се покажи, или очаквай да те намеря. Не

би искал последното да ти се случи. Не ме интересува, че е посред нощ. Ще дойда право при теб и ще те накарам да съжаляваш.

Все още ми бе трудно да я разпозная. Вина за това носеше светлината от камината, но не беше само слабото осветление. Тя изглеждаше различно.

Жената не носеше дрехи и бе много по-слаба, отколкото изглеждаше, облечена в роклята си. Всъщност имаше почти момчешки вид. Нима едрият ѝ бюст бе скалъпен от подплънки? Очевидно я бях изненадала насред приготовленията ѝ за лягане и макар да бях силно засрамена, не можех нито да мигна, нито да извърна поглед. Човек би си помислил, че такава високопоставена дама, макар и с фалшиви гърди, трябва да има слуги, които да ѝ помогнат да се съблече.

И тогава видях каква бе причината, а шокът от разкритието ми бе толкова голям, че директно ме изхвърли от видението обратно в реалността.

Имах чувството, че съм паднала в собственото си легло от голяма височина — бях замаяна, дезориентирана и превъзбудена от видяното.

Тя имаше опашка, къса и дебела, покрита изцяло със сребърни люспи.

Люспите бяха точно като моите.

* * *

Издърпах завивките над главата си и останах да лежа, трепереща и ужасена от това, което бях видяла, двойно по-изплашена от собствения си ужас и абсурдно превъзбудена от възможните последствия.

Тя беше полудракон. Несъмнено нямаше друг начин, по който да се интерпретират тези люспи.

Аз не бях единствена по рода си! Ако Суетната госпожица беше полудракон, възможно ли бе това да означава, че останалите гротескни същества също са такива? Внезапно всичките рога, пуешки брадички и закърнели крила в градината ми започнаха да придобиват смисъл. Аз се бях отървала леко само с видения, люспи и случайните виелици от майчини спомени.

Час по-късно, когато някой заблъска по вратата ми, аз бях все още будна.

— Незабавно отвори тази врата, или ще доведе иконома, за да отвори!

Разпознах прекрасно гласа на Суетната госпожица през вратата. Станах и прекосих всекидневната, като подготвих обяснението си. Плодоядния прилеп беше усетил присъствието ми във видението, но никой друг не бе успявал. Какво се беше променило? Дали това, че я видях в реалния свят? Или пък че бяхме на толкова близко разстояние? Ако знаех, че тя ще ме усети, никога нямаше да я шпионирам по подобен начин.

Нямаше какво друго да сторя, освен да се извиня. Отворих вратата, готова да направя точно това.

Тя ме удари право в лицето — усетих остра болка и ми се привидяха звезди.

Залитнах назад, осъзнавайки неясно, че носят ми кърви. Суетната госпожица стоеше на прага на вратата, размахваше заплашително една огромна книга — избраното от нея оръжие — и дишаше тежко, с безумен блясък в очите.

Жената пребледня, когато видя, че кървя, и аз останах с погрешно впечатление, че това е израз на милосърдие.

— Как успя да го направиш? — изръмжа Суетната госпожица през стиснати зъби, като пристъпи напред и ме изрита в пищяла. Тя отново замахна да ме удари силно по главата, но аз успях да приклекна — ръката ѝ остави странен полъх на люляков парфюм във въздуха.

— Защо ме шпионираш?

— Нггблааа! — измучах аз, което не беше най-убедителното обяснение, което съм давала, но пък и не бях свикнала да говоря с лице, цялото в кръв.

Суетната госпожица престана да ме рита и затвори вратата. За миг се уплаших, че това действие показва по-лоши намерения, но тя намокри един парцал в умивалника и ми го подаде, сочейки носа ми. Жената седна на пейката пред клавесина, докато аз почиствах лицето си. Жабешката ѝ уста се движеше нагоре-надолу и изразяваше ту отвращение, ту раздражение, ту веселие — отново и отново. Разбира се, тя вече бе облечена, а тялото ѝ ей беше възвърнало обичайната закръглена форма.

Как ли съумяваше да седи върху опашката си? Попих кръвта по ризата си, за да се въздържа да не се втренча в жената.

— Простете ми, госпожо — казах аз и отново притиснах почервенелия парцал до носа си. — Дори не зная коя сте вие.

Веждите ѝ се повдигнаха изненадано.

— Така ли било. Е, аз знам коя сте вие, госпожице Домбег. Познавам баща ви. Той е отличен адвокат, както и човечен и мил мъж. — Изражението ѝ стана строго. — Надявам се, че сте дискретна като него. Не казвайте на никого.

— Какво да кажа? Че сте пристигнала посред нощ, за да ме набиете ли?

Тя не ми обърна внимание и огледа внимателно лицето ми.

— Може би не сте разбрала какво сте видяла.

— Може би не съм видяла нищо.

— Лъжкиня. Стомахът ми ме доведе тук, а той никога не греши.

Думата лъжкиня ме подразни — размърдах се на мястото си.

— Как разбрахте, че ви наблюдавам? Виждахте ли ме?

— Не. Усетих някакво присъствие... сякаш някакъв чужд поглед. Не мога да го обясня... Никога преди това не съм усещала подобно нещо. Да не би да е някаква магия? Не вярвам във вълшебства, но от друга страна предполагам, че има хора, които не вярват, че съществуват и такива като мен. — Тя скръсти ръце пред изкуствено уголемения си бюст. — Търпението ми се изчерпа. Какво си направила и как го направи?

Притеснено въртях кървавия парцал между ръцете си и подсмърчах тъжно — отвътре носът ми миришеше на желязо. Дължах ѝ обяснение, а може би дори и истината. Тя беше мелез като мен — сигурно се е чувствала напълно сама. Можех да ѝ докажа, че не е единствена само като издърпам ръкава си и ѝ покажа люспите.

Бях си мечтала за този момент, но сега, когато се стигна до него, гласът ми секна. Цялата тежест на намерението рухна върху гърдите ми. Не можех да го направя. Нещо ме спираше. Раят щеше да се срути върху мен. Щях да навия ръкава си и да избухна в пламъци. Ръкавът на ризата ми не беше закопчан. Вдигнах високо ръка и го оставих да се спусне надолу по китката, разкривайки ръката ми до лакътя.

Лицето на Суетната госпожица помръкна и за един бездиханен момент времето сякаш бе спряло.

Тя гледаше втренчено с изумен поглед и остана безмълвна толкова дълго, че започнах да се съмнявам дали наистина съм видяла това, което си мислих. Може да е било някаква светлинна измама или пък толкова отчаяно да съм търсила себеподобни, че това да бе плод на въображението ми. Засрамена, свалих и отново я скрих в ръкава.

— Не мога да повярвам — изрече най-сетне тя. — Не съществуват други. Това е някаква измама.

— Гарантирам ви, че не е. Аз съм... ъъ... като вас.

Тя беше отбягвала думата полудракон, а аз открих, че същ абсурдно засрамена да я произнеса.

— Очакваш да ти повярвам, че имаш опашка ли? — попита Суетната госпожица, протягайки врат, за да ме огледа отзад.

— Не — отвърнах засрамена от погледа ѝ аз. — Имам само люспи по ръката и около кръста.

Устата ѝ се изви в подигравателна усмивка.

— Предполагам, че ти е ужасно мъчно за самата теб.

Лицето ми почервения.

— Може и да не е толкова вълнуващо, като да имаш опашка, но аз...

— Да, да, горкичката. Сигурно имаш проблеми, когато сядаш и ти трябват специално ушити дрехи, за да изглежда, че под тях имаш нормално човешко тяло. Сигурно си живяла ужасно дълго време, смятайки, че си сама на този свят. О, не, съжалявам, това съм аз.

Почувствах се, сякаш ме бе шамаросала. Бях очаквала всичко, но не и омраза.

Възрастната дама се намръщи.

— Това не обяснява как успяваш да шпионираш хората.

— Става неумышлено. Обикновено никой във виденията не долавя присъствието ми.

Не казах нищо повече. Нямаше нужда тя да знае, че можех да я виждам, когато пожелаея — нека останеше с впечатлението, че е специална, появявайки се в главата ми доброволно, с необикновеното умение да ме усеща.

Нямаше отново да я шпионирам нарочно. Бях си взела поука.

Част от язвителното ѝ изражение се позагуби — очевидно умствените ми чудатости не бяха толкова тягостни, колкото люспите ми.

— И аз притежавам нещо подобно — каза тя. — Много, много късообхватно пророческо умение. В основата си то е свръхестествена способност да бъда на точното място в точното време.

— Това ли имахте предвид, когато споменахте стомаха си? — опитах се да налучкам аз.

Суетната госпожица сложи ръка върху издутия от подпльнките корем.

— Това не е магия — прилича повече на стомашно разстройство. Обикновено наставленията му са неясни или прости — завий надясно тук, внимавай за стридите, — но в случая със собственика на тези невидими очи то бе доста силно. — Тя се наведе към мен, а бръчките около устата ѝ станаха по-дълбоки, когато се намръщи. — Не го прави отново.

— Имате думата ми — изписуках аз.

— Не мога да те оставя да се разхождаш из съзнанието ми.

Спомних си за Плодоядния прилеп и Джаноула и изпитах леко съчувствие.

— Ако това ще ви накара да се почувствате по-добре, трябва да знаете, че виждам хората само отгоре както врабчетата. Не мога да чета мисли... иначе щях да зная името ви.

Изражението ѝ леко поомекна.

— Мадам Окра Кармайн — рече тя, свеждайки глава. — Аз съм найнийският посланик в Горед.

Целият ѝ гняв сякаш утихна. Тя стана, за да си ходи, но се спря на вратата с ръка върху резето.

— Простете ми, ако съм била недипломатична, госпожице Домбег. Реагирам зле на изненадите.

Зле едва ли можеше да го опише достатъчно, но аз отговорих:

— Разбира се. — И върнах книгата ѝ, която тя беше забравила върху пейката пред клавесина.

Жената прекара разсеяно пръст по коженото гръбче на тома и поклати глава.

— Трябва да призная, че съм шокирана да науча, че вашият баща, за когото законът е най-свидната повелителка, така явно го е игнорирал и е продължил отношенията си с майка ви.

— Той не е знаел какво е представлявала, докато не починала при раждане.

— Ааа... — Тя се втренчи в празното пространство. — Горкият човек.

Затворих вратата зад Суетната госпожица и погледнах куигутълския часовник. Ако веднага си легнеш, можеше да подремна малко, преди да настъпи утрото. Въртях се неспокойно и отмятах одеялата в продължение на цял час, развълнувана неспособна да разсея мислите си. Как бих могла някога изобщо да заспя?

Плодоядния прилеп, който се катереше по дърветата в Порфирия, беше същият като мен. Моят другар, Шумния момък свиреше на гайда върху самсамските покриви. Наг и Нагини се състезаваха някъде из пясъците, могъщият Ябълков пудинг се бе излегал в своето блато. Свирепата Мизарери се бореше с бандити, отмъстителната Джаноула кроеше интриги, а останалите градински обитатели се разхождаха по света и оставаха вечно мои. Разпръснати и странни — някои от нас скептични и озлобени, — ние бяхме един народ.

А аз бях в центъра на това огромно колело. Можех да ги обединя. В известен смисъл вече го бях направила.

9.

Естествено не можех просто да тръгна да търся своите събратя. Бях на служба. Виридий изискваше работа от ранно утро до късна нощ. Едва ми стигаше времето, за да се погрижа добре за градината си — изключено бе да хвана Плодоядния прилеп за ръцете и да го открия. Обещах си, че ще тръгна да го търся по-късно, веднага щом минеха празненствата за Нощта на договора. Плодоядния прилеп беше спазил своята част от споразумението ни и не ми създаваше проблеми, макар че черните му очи оглеждаха критично лицето ми, когато го посещавах, а аз подозирах, че зад всяко шумолене в храстите стоеше той, следейки ме из градината.

Недостатъчният сън и ожуленият подут нос ме правеха раздражителна учителка по музика, а от там и дните се влачеха бавно един след друг. Музикантите ми не се ядосваха — те бяха свикнали с Виридий, чиято ексцентричност не знаеше граници. Самият маестро ме намираще за забавна. Колкото повече се зъбех, толкова по-весел ставаше той, а накрая вече се кикотеше. Все пак кралският композитор не настояваше повече да ходя на соарета и не се опитваше да ми определи време за среща с Ларс, гения на механичния мегахармониум. Той отбягваше тези теми, а аз нямах нищо против.

Все още имах работа по програмите за приветствения концерт на генерал Комонот и забавите в Нощта на договора. Драконовият генерал трябваше да пристигне пет дни преди годишнината от договора. Той искаше да преживее част от това, което, ние, горедите, наричахме Златната седмица: поредица от свещени Дни, започващи с Преображението, най-дългата нощ в годината. Това бе сезонът за помиряване и семейни срещи, за велики дела на милосърдие и още по-велики тържества, за обиколка на Златния дом и молитви към свети Юстас да стои настрана през следващата година, за гледане на Златните пиеси и за обиколка от врата на врата с представяне на пантомими, за правене на грандиозни обещания за предстоящата година и молби за покровителство към Рая. Така се бе случило, че

кralица Лавонда се бе помирила с Комонот по време на Златната седмица и затова споразумението също бе отбелязвано с Нощта на договора, в която всички оставаха будни цяла нощ и с Деня на договора, който всички ние проспивахме. Празникът отбелязваше началото на новата година.

Бях запълнила половината от програмата с учениците на Виридий по негова препоръка — чудо невиждано. Любимият му Ларс заемаше главно място, макар старият мъж да мърмореше:

— Не забравяй да ми напомниш да му кажа, че ще свири!

Кое то не бе особено окуражаващо.

Все още имаше много време за запълване, особено в Нощта на договора, а аз няхах на разположение достатъчно музиканти. Прекарах няколко дни в четене на молби от кандидат-изпълнители и ги прослушах. Някои от тях бяха превъзходни, но повечето бяха ужасяващи. Щеше да е трудно да запълня една цяла нощ, без да повторя някои представления. Надявала се бях на по-голямо разнообразие.

Една молба неизменно се появяваше най-отгоре на купчината: от трупа танцьори на пайгири. Това трябваше да е същата група, която бях отпратила на погребението, освен ако в града нямаше някакъв фестивал на пайгири. Няхах никакво намерение да ги допускам до прослушване — нямаше смисъл. На принцеса Дион и лейди Коронги им беше трудно да намерят оправдание за нашите местни горедски танци, които позволяваха на младите жени да се забавляват повече, отколкото беше уместно. (Това ми беше известно от думите на самата принцеса Глизелда, която изпитваше силно безпокойство заради лошото отношение на майка си и гувернантката си.) Само можех да си представя какво щяха да си помислят за един чуждестранен танц с неприлична репутация.

Скъсах молбата и я хвърлих в огъня. Спомних си — макар и доста смътно, че съм сторила това, — на следващия ден, когато тя отново се появи най-отгоре на купчината.

* * *

От време на време Виридий ми позволяваше да си взема няколко почивни дни, за да наваксам учебните си занимания с Орма — реших, че съм заслужила почивка три дни, преди Комонот и хаосът да пристигнеха. Облякох се топло, праметнах уда през гърба си, пъхнах флейтата в чантата и първото нещо, което направих, бе да се отправя към консерваторията „Света Ида“. Кажиречи с няколко скока се спуснах надолу по хълма, чувствайки се приятно необременена. Все още лютата зима не беше връхлетяла — скрежът по покривите се разтапяше с първата целувка на слънцето. На речния кей си купих закуска — риба със сос и чаша чай. Заобиколих, минавайки през пазара „Свети Уилибълд“, който бе закрит, препълнен и топъл. Позволих на смешните найниийски панделки да развеселят сърцето ми, посмях се на маймунджилъците на едно куче, което крадеше юфка, и се полюбувах на огромните осолени свински бутове. Чувството да съм едно анонимно лице сред тълпата беше приятно — оставих очите ми да се насладят на разкошната обичайна гледка.

Уви, не бях толкова анонимна, колкото преди. Един продавач на ябълки ми подвикна засмяно, докато минавах:

— Изсвири ни нещо, скъпа!

Предположих, че бе забелязал уда, повесен съвсем видно, но той изимитира как се свири на флейта. Инструментът беше опакован в чантата и мъжът нямаше как да го е видял. Той ме бе разпознал от погребението.

Тогава тълпата пред мен се разтвори като завеса и зад нея изникна „Братя Бродуик — производство и търговия на платове“, чиято сергия беше отрупана с нагъната филцова материя. Томас Бродуик тъкмо докосваше конусовидната си шапка в поздрав към една домакиня с широк ханш, станала горда собственичка на няколко метра плат.

Той вдигна очи и погледите ни се срещнаха в един дълъг миг, сякаш времето беше спряло.

Хрумна ми да го доближа, крачейки смело, да му кажа, че съм видяла светлината, и че се покаявам за любезниченето с куигутълите. В същия момент обаче си спомних, че фигурката на гуцера все още е в кесията с монетите — така и не си бях направила труда да я извадя. Това съображение ме накара да се поколебая твърде дълго.

Очите му се свиха, сякаш вината бе изписана съвсем ясно върху лицето ми. Времето, през което имах възможност да блъфирам, беше отминало.

Обърнах се и се потопих в най-гъстата част на тълпата, издърпвайки уда пред себе си, за да го предпазя от блъсканицата. Пазарът обхващаше три градски пресечки и ми даваше достатъчен простор, където да изчезна. Приклеках зад края на една бакърджийска сергия и надникнах между проблясващите котели.

Той беше там, придвижваше се бавно и целенасочено през тълпата, сякаш газеше в дълбока вода. Слава на всички Светии, за това, че мъжът бе висок, а островърхата му шапка прибавяше още осем сантиметра светлозелено към ръста му. Със сигурност щеше да е лесно за мен да го видя, отколкото той да ме забележи. Отново започнах да си проправям път нагоре по пасажа с магазини.

Стараех се с всички сили да вървя на зигзаг, но когато се обръщах да погледна назад, той винаги беше там, малко по-близо всеки път. Щеше да ме настигне, преди да открия изхода, освен ако не започнех да бягам, което щеше да привлече вниманието на целия пазар. Само някой крадец би тичал през пазара.

Изпотих се. Гласове на търговци ехтяха под сводестите тавани, но се чуваше и друг звук, по-остър и писклив, извисяваш се над глухия ропот.

Видя ми се като сполучлив начин за отвличане на вниманието.

Завих покрай един ъгъл и видях двама от „Синовете на свети Огдо“, застанали до перваза на обществения фонтан. Единият гледаше надменно, а другият имаше як вид и се озърташе за стражата. Заобиколих тълпата и приклеках зад един огромен и дебел обуцар, съдейки за професията му по големите шила и кожената престилка — от там можех да наблюдавам Томас, без да ме забележи. Както се бях надявала, той рязко спря, когато съзря закичения с черно перо застъпник на св. Огдо, подскачащ страстно по перваза на фонтана. Заедно с останалата част от тълпата Бродуик се заслуша с отворена уста.

— Братя и сестри под Райското небе — викаше застъпникът, като перото му се ветрееше, а очите му пламтяха. — Вярвате ли, че веднъж стъпил в Горед главатарят на чудовищата възнамерява да си тръгне?

— Не! — извикаха разпръснати из тълпата гласове. — Да прогоним тези дяволи!

Синът вдигна топчестите си ръце, давайки им знак да замлъкнат.

— Този така наречен договор... този парцал... не е нищо поведе от една уловка. Те ни подмамват кротко да заспим, подлъгаха нашата кралица да прогони рицарите, които някога бяха гордостта на Южните земи, и изчакват, докато станем напълно безпомощни. Какво се случи с могъщата дракомахия, нашето бойно изкуство? Сега вече няма дракомахия. Защо им е на червеите да воюват с нас? Та те вече изпратиха един миризлив, куигутълов авангард, който се зарови в разяденото сърце на града и заживя. Сега, четиридесет години по-късно, те влизат по покана от самата кралица. Четиридесет години са нищо за такива дълголетни зверове! Това са тъкмо същите чудовища, заради които нашите дядовци са загивали в битка... а ние да им се доверяваме ли?

Разнесоха се силни викове. Томас крещеше ентузиазирано заедно с останалите — наблюдавах го през гора от размахани юмруци. Това беше шансът ми да се измъкна. Проправих си път напред през задушавачата тълпа и изскочих от лабиринта на пазара навън — на бледата слънчева светлина.

Студеният въздух прочисти главата ми, но не забави разтуптяното ми сърце. Оказах се само на една пресечка от „Света Ида“. Отправих се бързо към консерваторията, опасявайки се, че Бродуик все още ме преследва.

Взех стълбите по две наведнъж и достигнах музикалната библиотека за няколко минути. Вратата на кабинета на Орма запълваше празното пространство между два стелажа за книги — тя изглеждаше така, сякаш просто беше подпряна там, което си бе точно така. Когато почуках, Орма повдигна цялата врата, за да мога да вляза, след което отново я постави на мястото ѝ.

Кабинетът му не представляваше помещение в истинския смисъл на думата. Състоеше се от книги или по-точно от пространство между книгите, където три малки прозорчета пречеха да се поставят рафтове до стената. Бях прекарала безкрайно дълго време тук — да чета, да се упражнявам, да се обучавам и дори и да спя, и то неведнъж, когато у дома ставаше много напрегнато.

Заради мен Орма премести купчина книги от една табуретка, но самият той седна направо върху една друга камара. Този навик никога не спираше да ме забавлява. Драконите вече не трупаха злато — Комонотските реформи го бяха обявили за незаконно. За Орма и неговата генерация съкровището бе знанието. И точно както драконите са правили през вековете, той го събираще и после сядаше отгоре му.

Самото усещане да бъда с него на това място ме караше отново да се чувствам в безопасност. Докато вадех инструментите, излях безпокойството си, бръщолевейки:

— Преди малко бях преследвана из „Свети Уилибълд“ и знаеш ли защо? Защото се държах любезно с един куиг. Прикривам грижливо всяка законна причина, поради която хората могат да ме мразят, и тогава се оказва, че на тях не им трябва такава, за да го правят. Сякаш Раят е сътворил кинжал от ирония, с който да ме прободете.

Не очаквах Орма да се засмее, но той се държа дори по-неотзивчиво от обикновено. Вуйчо ми гледеше втренчено пращинките, които танцуваха със слънчевите лъчи, падащи откъм мъничките прозорчета. Изражението на лицето му бе неясно, отразено върху очилата.

— Не ме слушаш — казах аз.

Той не проговори махна очилата си и потърка очи с палеца и показалеца. Да не би зрението му да го дразнеше? Той така и не бе свикнал с човешките очи, които бяха толкова по-слаби от драконовите. В естествената си форма Орма можеше да съзре мишка сред житно поле. Никакви очила, колкото и силни да бяха те, не можеха да скъсят тази дистанция.

Изгледах го втренчено. Имаше неща, които очите ми и човешкият ум зад тях можеха да разпознаят, за разлика от неговите. Той изглеждаше ужасяващо: блед и измъчен, с кръгове под очите и... едва успях да го обясня сама на себе си.

Орма изглеждаше разстроен. Нито един дракон не би могъл да забележи това.

— Да не би да ти е зле?

Застанах от едната му страна, без да посмея да го докосна.

Той направи гримаса и се протегна замислено, достигнал до някакво заключение. Свали обещите си и ги сложи в едно чекмедже на бюрото каквото и да възнамеряваше да ми каже, не желаше

Комисията на Цензорите да го чуе. Изпод диплите на жакета си Орма извади някаква вещ и я сложи в ръката ми. Беше тежка и студена, а аз веднага разбрах, без някой да ми го казва, че точно това му бе дала малката просякиня след погребението на принц Руфъс.

Беше старинна златна монета. Разпознах лика на кралицата върху парата, или поне нейните символи — Пау-Хеноа, мошеникът герой, подскачаше от обратната ѝ страна.

— Да не би това да датира от царуването на Белондуег? — попитах аз.

Тя е била първата кралица на Горед преди почти хиляда години.

— От къде би могъл човек да се сдобие с подобно нещо? И не ми казвай, че градските просяци са ги раздавали на всички, защото аз не съм получавала своята.

Върнах му обратно монетата.

Орма я потри между пръстите си.

— Детето беше случаен пратеник. Без значение. Монетата е изпратена от баща ми.

Побиха ме тръпки. Като потисках всяка мисъл за майка ми, дори много често, без да смея да си помисля за Орма като за мой вуйчо, камо ли да го наричам така, имах навика да потушавам всякакви мисли за останалите от драконовото ми семейство.

— От къде знаеш?

Той повдигна вежди.

— Познавам всяка монета от бащиното ми съкровище.

— Мислех, че трупането на съкровища е незаконно.

— Дори и аз съм по-стар от този закон. Спомням си имането му от времето, когато бях дете, всяка една монета и чаша в него.

Погледът му отново стана замислен и той облиза устни, сякаш златото бе нещо, чийто вкус му липсваше. Орма се отърси от преживяването и направи гримаса към мен:

— Баща ми бе принуден да се откаже от съкровището, естествено, макар че се съпротивляваше с години. Ардмагарът се преструваше, че не забелязва, докато позорната постъпка на майка ти не ни опетни.

Той говореше рядко за майка ми — установих, че съм затаила дъх. Орма продължи:

— Когато Лин започна връзката си с Клод и отказа да се върне вкъщи, Цензорите набелязаха семейството ни за внимателно изследване на умственото здраве.

— Спомням си — казах дрезгаво аз.

Той продължи:

— Спомни си също, че баща ми беше знаменит генерал. Той невинаги е бил съгласен с Ардмагар Комонот, но неговата вярност и славна кариера не можеха да бъдат оспорвани. След като Лин... — Думите на Орма секнаха, сякаш не можеше да произнесе *се влюби* — беше твърде ужасно да си го помисли. — Внезапно започнаха да следят баща ни, всяко негово действие бе изучавано, всяко изказване — анализирано. Неочаквано те вече не си затваряха очите за неговото съкровище, нито пък за редките прояви на съпротива.

— Избягал е преди съдебния процес, нали? — отгатнах аз.

Орма кимна, с очи вперени в монетата.

— В негово отсъствие Комонот го осъди на изгнание — никой не го е виждал оттогава. Той все още е издирван заради подклаждане на разкол срещу реформите на Ардмагара.

Предпазливото му неутрално изражение ме натъжаваше, но не можех да направя нищо човешко, за да му помогна.

— И какво означава тази монета? — попитах го аз.

Орма ме изгледа над очилата си, сякаш това бе най-излишният въпрос, задаван някога.

— Той е в Горед. Можеш да си сигурна в това.

— Съкровището му не беше ли усвоено от хазната на Висшия Кер?

Той сви рамена.

— Кой знае какво този лукав саар е успял да вземе със себе си.

— Не е ли възможно някой друг да я е изпратил? Например, Комисията на Цензорите, за да оцени реакцията ти?

Орма сви устни и поклати стегнато глава.

— Не. Това беше нашият сигнал, когато бях дете. Същата тази монета. Тя ми напомняше да се държа прилично в училище. Значението и бе: *Не ни посрамвай. Не забравяй за семейството си.*

— А какво би могла да означава в настоящата ситуация?

Лицето му изглеждаше по-слабо от преди. Фалшивата брада му стоеше зле или не си бе дал труд да я постави достатъчно добре. Той

рече:

— Смятам, че Имлан е бил на погребението, и подозира, че съм го забелязал, макар всъщност да не е така. Той ми казва да не му се пречкам, да се престоря, че не разпознавам саарантрата му, ако я видя, и да го оставя да направи това, което изисква честта.

Обгърнах се с ръце. Внезапно стаята ми се стори по-студена.

— Какво да направи? И по-важно: на кого? На мъжа, за когото се е омъжила дъщеря му ли? На детето им ли?

Кафявите очи на Орма се разшириха зад очилата му.

— Това не ми е хрумвало. Не. Не се страхувай за себе си — той вярва, че Лин е умряла бездетна.

— А баща ми?

— Никога не е позволявал името му да се споменава в негово присъствие. Самото съществуване на баща ти нарушава ард и то бурно бе отричано от всички.

Орма махна мъхчетата от коляното на вълнения си панталон — под него носеше един копринен чифт, иначе щеше да се чеше като нахапана от бълхи хрътка.

— Кой знае какви ги е забъркал Имлан през последните шестнадесет години — каза той. — Няма стимул, заради който да се подчинява на закона или да прикрива човешките си емоции. Дори от мен самия, който съм постоянно наблюдаван и спазвам закона, доколкото това е възможно, дори от мен тази форма взема своя дан. Границите на лудостта преди, имаха много по-строги очертания, отколкото сега.

— Ако мислиш, че не е по дирите на татко или мен, то на кого тогава? Защо би дошъл тук?

— Толкова близо до визитата на Комонот ли? — Той отново погледна над рамката на очилата си. — Убийство? — Или той правеше някакви огромни скокове в предположенията си, или аз.

— Смяташ, че заговорничи срещу Ардмагара ли?

— Мисля, че би било глупаво да си затворим очите и да продължим, преструвайки се, че не е така.

— Ами тогава трябва да кажеш на принц Лусиън и стражата за това.

— Ааа... Ето това е проблемът. — Орма се облегна назад и почука по зъбите си с ръба на монетата. — Не мога да го направя.

— Аз съм между... как беше този израз?... Между чука и наковалнята, нали? Замесен съм твърде много. Не мога да се доверя на себе си, за да взема неемоционално решение.

Взрях се отново в лицето, в гънката по средата на челото му. Без съмнение нещо го мъчеше.

— Не искаш да го издадеш, защото ти е баща ли?

Орма извъртя очи към мен, а бялото им блещукаше, като око на изплашено животно.

— Тъкмо обратното. Искам да изпратя стражата по следите му, искам да го видя изправен пред съда, искам той да увисне на бесилката. И то не защото е истинска и логична опасност за Ардмагара — ти може и да се окажеш права, че това не е така, — а защото всъщност аз... аз го мразя.

Колкото и да бе абсурдно, първата ми реакция бе да изпитам завист — като юмрук в стомаха от това, че той не само изпитваше чувства, но ги изпитваше силно към някой, който не бях аз. Напомних си, че това чувство бе омраза — не бе възможно да предпочета него пред великодушното му безразличие, нали? Казах му:

— Омразата е нещо сериозно. Сигурен ли си?

Той кимна и най-сетне позволи всичко да се разкрие по лицето му за малко повече от частица от секундата. Изглеждаше страшно.

— От кога се чувстваш по този начин? — попитах аз.

Той отчаяно сви рамена.

— Лин не ми бе просто сестра — тя ми беше учител.

Орма често ми беше казвал, че между драконите няма по-високо почитана дума от учител — те бяха уважавани повече от родителите, брачните партньори, дори от самия Ардмагар.

— Когато тя умря и срамът се спусна върху нашето семейство — каза той, — аз не можех да се отрека от нея така, както бе сторил баща ми... така, както всички ние се очакваше да направим, за да удовлетворим Ардмагара. Сбихме се... той ме ухапа...

— Ухапал те е?

— Ние сме дракони, Фина. Онзи път, когато ме видя... — Той направи неясен жест с ръка, сякаш не искаше да го каже на глас, сякаш го бях видяла гол... което в известен смисъл предполагам, бе така. — Държах крилата си прибрани, така че вероятно не си забелязала, че на лявото има белег там, където някога костта беше счупена.

Поклатих глава, изпълнена със страх за него.

— Можеш ли все още да летиш?

— О, да — отвърна разсеяно Орма. — Но трябва да разбереш: накрая аз се отрекох от нея по принуда. Така или иначе, майка ти се самоуби. Така или иначе, баща ми бе осъден на изгнание. Накрая... — Устните му трепереха. — Не знам какъв бе смисълът на всичко това.

Ако не в неговите, то в моите очи имаше сълзи.

— Комисията на Цензорите е щяла да те изпрати за изрязване на спомени, ако не си го направил.

— Да, това е много вероятно — отговори умислено той, а гласът му отново звучеше престорено неутрално.

Цензорите щяха също да изрежат и спомените на майка ми, да се пресегнат и да откраднат всеки любящ спомен за баща ми. В главата ми тенекиената кутия със спомени потрепна болезнено.

— Отричането от нея дори не ме освободи от щателните проверки на Цензорите — рече Орма. — Те не са наясно с истинските ми трудности, но предполагат, че имам такива, предвид семейната ми история. Със сигурност подозират, че ме е грижа за теб повече от позволеното.

— Нали затова бе изпратена Зейд — казах аз, като се опитах да съдържа горчивината в гласа си.

Той се извърна неусетно от погледа ми. Никога не бе показвал дори и най-малко угризение за това, че ме беше поставил в смъртна опасност като дете — това мимолетно неудобство бе най-доброто, което можех да очаквам.

— Не възнамерявам да им дам дори и намек за трудностите, които действително изпитвам — каза той и ми подаде монетата. — Прави с нея, каквото считаш за правилно.

— Ще я предам на принц Лусиън Кигс, макар че не зная какво би могъл да направи той с твоето смъртно предчувствие. Някакъв съвет за това как да разпознаем саарантрата на Имлан?

— Аз ще го разпозная, освен ако не се е дегизирал. Ще го позная, ако го подуша — рече Орма. — Саарантрата на баща ми беше слаба, но той може да е прекарал последните шестнадесет години в тренировки или пък в тъпчене на яйчен крем в хранопровода си. Не мога да зная това. Имаше сини очи, което е необикновено за един саар, но не и за южняк. Светлата коса лесно се боядисва.

— Може ли Имлан да мине за човек толкова лесно, колкото Лин?
— попитах аз. — Обучаван ли е на изтънчени обноски или музика като децата му? Къде би могъл да се опита да се слее с обществото?

— Мисля, че би минал най-лесно за войник, а може да се укрие и в двореца, но той знае, че аз ще предугадя това. Ще бъде някъде, където никой не би го очаквал.

— Ако е бил на погребението и те е видял, без ти да го забележиш, вероятно е стоял...

Да го вземат мътните. Орма беше в центъра на събитията. Бях го видяла иззад преградата за хора — можеше да бъде видян от всеки ъгъл.

Вуйчо ми настръхна.

— Недей да търсиш Имлан сама. Може да те убие.

— Той не знае, че аз съществувам.

— Не трябва да знае, че ти си ти, за да те убие — рече Орма. — Трябва само да си помисли, че се опитваш да го спреш да направи това, за което е дошъл.

— Разбирам — отвърнах аз почти засмяно, — предполагам, че е по-добре жертвата да е принц Лусиън Кигс, отколкото аз.

— Да!

Страстта на това ме накара да отстъпя назад. Не можех да отговоря — някаква емоция стегна гърлото ми.

Някой почука на изкривената врата. Отместих я встрани, като очаквах някой от монасите библиотекари.

Но от там се свлече Басинд, обърканият новолюспест, който дишаше шумно през устата си. Очите му гледаха в две различни посоки. Отдръпнах се, държейки вратата пред себе си като щит. Той ме избута от пътя си, дрънчащ, като венец на Светиите, огледа зяпнал стаята и се препъна в купчина книги.

Орма се изправи мигновено на крака.

— Саар Басинд — рече той. — Какво ви води в „Света Ида“?

Новолюспестият започна да тършува из ризата си, после в панталоните и накрая намери едно сгънато писмо, адресирано до Орма. Вуйчо ми го прочете набързо и ми го подаде. Поставих вратата обратно на мястото ѝ, хванах писмото с два пръста и зачетох:

„Орма,

Ти си спомняш за саар Басинд. Ние го считаме за безполезен в посолството. Очевидно Ардмагара дължи услуга на майката на Басинд за това, че е предала укриващия имането си съпруг. При други обстоятелства на новолюспестия никога нямаше да му бъде позволено да дойде на юг. Той се нуждае от спасителни уроци по човешко поведение. Имайки предвид семейната ти история и способността ти да я препредаваш, ми се стори, че ще си перфектният учител.

Отдели му толкова време, с колкото разполагаш, като ти напомням, че не си в положение да откажеш молбата. По-конкретно — опитай се да го накараш да не се съблича на обществени места. Ситуацията е толкова потресаваща. Всичко е в ард, Ескар.“

Орма не издаде никакъв звук на безпокойство. Аз възкликнах вместо него:

— Да го вземе свети Даан!

— Очевидно нямат търпение да се отърват от него, докато се подготвят за пристигането на Ардмагара — каза равно Орма. — Това не е неразумно.

— Но какво ще правиш с него? — сниших гласа си, защото всеки можеше да е от другата страна на стелажите. — Опитваш се да минеш за човек пред учениците по музика, а как ще обясниш, че са ти натресли един новолюспест?

— Ще измисля нещо.

Той внимателно измъкна книгата от ръцете на Басинд и я сложи на една висока полица.

— По това време на годината би било правдоподобно, ако си остана вкъщи болен от пневмония.

Не исках да си тръгна, преди да се убедя, че той е добре, а по-конкретно не исках да го оставям с новолюспестия, но Орма бе непреклонен.

— Ако си спомням добре, ти имаш среща с принц Лусиън Кигс.

— Надявах се да имам урок по музика — не се отказвах аз.

— Мога да ти дам домашно — отвърна той, не съзнавайки за моя ужас, което ме вбеси. — Отбий се в „Света Гобнет“, за да видиш новия мегахармониум. Току-що го завършиха и доколкото разбрах, той прилага на практика някои доста интригуващи акустични принципи, които досега не са били изпробвани в такъв голям мащаб.

Орма се опита да се усмихне, за да ми покаже, че е добре. След това затръшна вратата в лицето ми.

10.

Отправих се към катедралата, както ми бе предложил Орма, тъй като все още нямах желание да се връщам в двореца. Небето беше пуснало тънка бяла завеса пред слънцето, а вятърът се бе усилил. Може би скоро щеше да има сняг — оставаха пет дни до Преображението, най-дългата нощ в годината. Както се казваше в поговорката: когато дните пораснат, пораства и студът.

Часовникът с обратно броене се виждаше чак от другата страна на катедралния площад. Очевидно в късното утро бе сменил цифрите си и показваше приблизително времето, когато Комонот щеше да пристигне. Оцених тази педантичност и се спрях да погледам как механичните фигури се появяват от малките вратички на циферблата му. Светлозелен дракон и облечена в лилаво кралица пристъпиха напред, поклониха се, изредиха се да се гонят един друг, след което издигнаха драперия помежду си, което предположих, че представляваше договорът. Последва скърцане и цъкване, а стрелката на огромния часовник посочи числото три.

Три дни. Зачудих се дали „Синовете на свети Огдо“ са притиснати от времето. Трудно ли беше да организираш размирици? Дали имаха достатъчно факли и черни пера? Ами достатъчно пламенни, публични речи?

Обърнах се обратно към катедралата „Света Гобнет“, изпитвайки известно любопитство към протежето на Виридий. Със сигурност беше направил интересен часовник.

Усетих мегахармониума, преди да го чуя под подметките на краката ми, под самата улица. Почувствах го не като шум, а като вибрация и странна, тягостна тежест във въздуха. По-наблизо, до катедралата, осъзнах присъствието на звук, но трудно го различавах. Застанах на портала на северния напречен неф с ръка върху една колона и почувствах мегахармониума до мозъка на костите си.

Звукът беше силен. Все още не бях достатъчно подготвена, за да дам малко по-различно мнение.

Отворих вратата на северния неф музиката почти ме изтласка обратно навън. Цялата катедрала бе изпълнена със звук — всяка пукнатина от нея, — сякаш той беше някаква плътна маса която не оставяше въздух, нито среда, през която да се премине. Не можах да вляза, преди ушите ми да се приспособят, което стана изненадващо бързо.

Щом престанах да се чувствам ужасена, изпитах страхопочитание. Моята нищожна флейта бе накарала тази сграда да звъни, но този тънък звук се издигаше като пушек от свещ — мегахармониумът беше като голям и истински пожар.

Отправих се към Златния дом в центъра на катедралата, като бродех сред звуци и се насочих към южния неф. Сега вече видях, че инструментът имаше четири ръчни клавиатури, които блестяха като редици от зъби, и една по-голяма за краката. Отгоре, отзад и от двете му страни имаше тръби, разположени в добре оформени редове, които създаваха палисадна крепост от свирки на гайда — мегахармониумът приличаше на неестествен потомък на гайда и... дракон.

Едър мъж в черно заемаше по-голямата част от пейката — краката му танцуваха жига в басо остинато, а широките рамена му позволяваха да се протяга като зизибанска скална маймуна. Аз не бях ниска, но не можех да се движа в толкова много посоки едновременно, без да разтегна нещо.

На стойката нямаше ноти — несъмнено все още не бе написана музика за това чудовище. Дали тази какофония беше негова собствена композиция? Предположих, че е така. Тя беше великолепна като гръмотевична буря от другата страна на пустошта или като буен поток дотолкова, доколкото може да се каже, че една природна стихия има дарба.

Преценката ми беше прибързана. Колкото повече се заслушах, толкова повече започвах да чувам структурата на композицията. Силата и дълбочината ме бяха отвлекли от самата мелодия, която беше нежна, почти срамежлива. Заобикалящият бомбастичен стил беше просто една заблуда.

Той изстреля последния акорд като голяма скала от требушет^[1]. Група монаси, които се бяха скрили в близките параклиси като изплашени мишки, излязоха от скривалищата си и заговориха изпълнителя шепнешком:

— Много хубаво. Радваме се, че работи. Стига толкова проби засега — службата вече трябва да започва.

— Може да свири по време на литургия, да? — попита едрият мъж със силен самсамски акцент. Главата му, късо подстригана и руса, се клатеше смирено.

— Не-не-не. — Отказът заехтя над нефа.

Рамената на едрият мъж се отпуснаха — дори в гръб, той изглеждаше съкрушен. Изненадващо ме обхвана чувство на съжаление.

Със сигурност това бе златното момче на Виридий, Ларс. Той беше конструирал една впечатляваща машина, която заемаше цял параклис със своите тръби, туби и духала. Зачудих се кой ли светец бе свален, за да се направи място за инструмента.

Трябваше да поздравя Ларс. Почувствах, че съм зърнала неговата човечност — част от сърцето му, докато свиреше. Ние бяхме приятели — той просто все още не го знаеше. Пристъпих напред и леко се изкашлях. Мъжът се обърна и ме погледна.

Средно голямата брадичка, закръглените бузи и сивите му очи ме шокираха и направиха безмълвна. Това беше Шумния момък, който свиреше на гайда, пееше йодел и строеше перголи в градината на моя ум.

* * *

— Здравей — казах спокойно аз, но пулсът ми се ускори от вълнение и истински страх.

Дали всички гротескни същества, цялата чудата диаспора от полудраconi, щяха да влязат в живота ми един по един? Дали щях да зърна Гаргойела как танцува на някой уличен ъгъл, или пък Финч да обръща шишовете в кухните на двореца? Може би въобще нямаше да ми се наложи да ги търся.

Шумния момък направи реверанс със самсамска непринуденост и рече:

— Ние не сме били запознайвани, фройлайн.

Стиснах огромната му ръка.

— Аз съм Серафина, новата помощничка на Виридий.

Той кимна нетърпеливо.

— Зная. Наричах ме Лърс.

Ларс говореше горедски, сякаш устата му беше пълна с камъчета.

Мъжът стана от пейката — беше по-висок и поне два пъти и половина по-едър от Орма. Изглеждаше едновременно силен и нежен, сякаш се бе оказал толкова мускулист съвсем случайно и не му пукаше дали ще остане такъв. Носът му беше като стрелката на компас — движеше се целенасочено. Сега го бе насочил към хора, където монасите бяха започнали радостни химни за света Гобнет и свещените ѝ пчели.

— Те отслижват литургия. Вер'ятно ние може да...

Той посочи към северния неф, отвъд Златния дом. Последвах го навън сред мъгливата следобедна светлина.

Вървахме по моста „Уолфстут“, а между нас тегнеше срамежливо мълчание.

— Искаш ли нещо за обяд? — попитах аз и посочих към струпаните фургони за храна.

Той не отговори, но нетърпеливо пристъпи натам. Купих пайове и бира, които занесохме на парапета на моста.

Ларс подскочи с неочаквана елегантност и седна на перилата, а дългите му крака виснаха над реката. Като всички истински самсамци, той бе облечен мрачно: черен жакет, кожена жилетка и опънати по тялото панталони. Нямаше рюш или дантела, нито пък огромни или издути къси бричове. Ботушите му изглеждаха така, сякаш ги носеше от дълго време и не можеше да понесе раздялата с тях.

Той преглътна хапка от пая и въздъхна.

— Тря'вши да говоря с теб, фройлайн. Слушал те на погребението и разбрах, че ти си моята...

Той замлъкна — изчаквах, изпълнена с любопитство и страх.

Речни чайки кръжаха около нас в очакване да изпуснем и най-малката трошица. Ларс хвърли парченца от кората на пая в реката — чайките се спуснаха и ги уловиха във въздуха.

— Аз започне от начало — каза той. — Забилязвала ли си, вер'ятно, че инструмента може да бъде като глас? Че можеш да кажеш кой свири на него само кат' го слушаш, без да гледаш?

— Ако добре познавам изпълнителя, да — отговорих внимателно аз, без да зная накъде биеше той.

Ларс изду бузи и погледна към небето.

— Недей да ме мислиш за луд, фройлайн. Аз чувал теб да свириш и преди т'ва, в сънище, в... — Той посочи русата си глава. — Не зная к'во слушал — рече той, — но повярвал в него. То е все едно да видиш трохи по горска пътека — аз ги последвам. Те доведат мен тука, където мога да построявам мо'ята машина и където съм по-малко, ух, шелшкипарий... съжالياвам, моят горейски не добър.

Горедският му бе по-добър от самсамския ми, но шелшкипарий ми звучеше познато. Или поне думата парий. Не посмях да го попитам дали е полудракон — колкото и да се надявах, че това е връзката ми с гротескните същества, все още нямах доказателство. Казах му:

— Ти си последвал музиката...

— Твоята музика!

— ... за да избегнеш някакво преследване ли?

Говорех спокойно, опитвайки се да му внуша съчувствието си и да му покажа, че разбирам всички трудности да бъдеш мелез.

Той закима енергично.

— Аз съм Даанит — рече той.

— О! — възкликнах аз.

Не очаквах подобна информация и осъзнах, че преценявам наново всичко, което Виридий ми бе казал за своето протеже, и начина, по който светеха очите му.

Ларс се беше втренчил съсредоточено в остатъците от обяда си, а воалът на стеснението отново се бе увил около него. Опитах се да го извадя от мълчанието му:

— Виридий е толкова горд от твоя мегахармониум.

Той се усмихна, но не вдигна очи.

— Как изчисли акустиката на този уред?

Ларс вдигна рязко поглед.

— Акустиката ли? То е просто. Но аз ми трябва нещо с к'вото да пиша.

От джоба на туниката си извадих един въглен за рисуване — драконово нововъведение, рядко срещано в Горед, но много полезно. Устните на Ларс потръпнаха и се извиха в лека усмивка и той започна бързо да драска някакво уравнение върху парапета до себе си. Мястото

за писане свърши, когато цифрите стигнаха до задника му — той беше левичар, — затова се изправи на перилата, пазейки равновесие като някоя котка и продължи да пише наведен напред. Ларс чертаеше лостове и духала, които, показваха плътността на различни видове дърво, и хвърляше светлина върху теорията си как човек би могъл да изимитира звуците на различни инструменти, като си служи със свойствата на звуковите вълни.

Всички се обръщаха, за да видят огромния и неочаквано грациозен мъж, който прегънат на две пишеше и пазеше равновесие върху балюстрадата, дърдорейки за своя мегахармониум на пресеклив самсамски.

Хилех се и се възхищавах, че някой може да изпитва такава всеотдайност към машина.

Една група от придворни на коне се приближи до моста, но срещна затруднение да го пресече заради всичките търговци и граждани, които зяпаха маймунджилъците на Ларс. Джентълмените вдигнаха врява с конете си — хората отскачаха от пътя им, за да избягнат да бъдат стъпкани. Един от придворните, облечен в скъпи черни дрехи, удряше с камшик мотаещите се зяпачи.

Това бе Джоузеф, графът на Апсиг. Той не ме забеляза — очите му бяха приковани върху Ларс.

Ларс погледна нагоре, срещна свирепия поглед на графа и пребледня.

Горедите твърдят, че всичко на самсамски звучи като ругатни, но тонът на Джоузеф и езикът на тялото му не оставиха никакви съмнения. Той поведе коня си директно към Ларс, като ръкомахаше и викаше. Знаех думите мелез и копеле и отгатнах неясни части от някои сложни думи. Погледнах към Ларс, изпълнена със страх за него, но той приемаше стоически обидите.

Джоузеф заведе коня си точно до парапета и за Ларс стана трудно да пази равновесие. Графът снижи гласа си до злобен шепот. Ларс беше достатъчно силен, за да повали слабичкия Джоузеф от коня му, но все още не предприемаше нищо.

Огледах се наоколо с надежда, че някой ще се притече на помощ на Ларс, но никой по претъпкания мост не помръдваше. Ларс ми беше приятел, макар да го познавах от два часа — Шумния момък познавах от пет години и той винаги ми е бил любимец. Предпазливо се

промъкнах до коня и потупах покритото в черно коляно на графа на Апсиг, първоначално деликатно, а когато той ме игнорира, по-силно.

— Хей — казах аз, сякаш имах право да говоря на един граф по подобен начин, — остави го на мира.

— Това не е ваша работа, фройлайн — презрително изрече Джоузеф през колосания си рюш, а светлата му коса се вееше в очите.

Той потегли с коня си, за да ме накара да се отдръпна. Вероятно неволно задницата на животното се извъртя и събори Ларс в ледената река.

Тогава всички започнаха да бягат — някои към брега на реката други да се отдалечат, колкото може повече от скандала. Втурнах се надолу по стълбите към пристанището. Лодкарите вече бяха тръгнали с лодки и салове, протягаха прътовете си над буйната вода и крещяха съвети към мятащия се човек. Изглежда, че Ларс можеше да плува, но дрехите и студът му пречеха. Устните му бяха обагрени в синьо — изпитваше трудност да се вкопчи с ръце в предлаганите прътове.

Някой най-сетне успя да го закачи и да го издърпа на брега, където възрастни лодкарки бяха домъкнали купчини от одеяла от баржите си. Един лодкар донесе мангал, напълни го догоре и към вятъра, изпълнен с рибна миризма, се добави и мирис на въглени.

Усетих щипещ болка зад очите, трогната от гледката как хората се обединяват, за да помогнат на един непознат. Горчивината от сутрешния инцидент, от случката на пазара „Свети Уилибълд“, се стопи. Несъмнено хората се страхуваха от непознатото, но разполагаха с огромен капацитет от доброта, когато някой от собствения им вид...

Само дето Ларс не беше един от тях. Той изглеждаше нормално, като изключим височината и обема, но какво ли се криеше под черната му кожена жилетка? Люспи? Нещо по-лошо? А тук бяха добронамерените, лесно плашещи се граждани, които възнамеряваха да съблекат мокрите му дрехи. Дори сега той срамежливо отбягваше притеклите му се на помощ ръце на една възрастна жена.

— Хайде, момко — смееше се тя, — недей да ми се правиш на много срамежлив. Аз съм на петдесет и всякакви съм ги виждала.

Ларс трепереше — трепереше здраво с цялото си тяло. Трябваше да се подсуши. Сетих се само за едно нещо, което можех да направя, и то бе леко налудничаво.

Скочих върху една купчина със стоки на кея и извиках:

— Искате ли да ви попея? — и се впуснах в енергично акапелно изпълнение на „Праскови и гауда“.

*„Безделното слънце ще намига в клоните
и люляците спомени ще носят своя дъх по вятъра.
Приятелю, аз съм роден за тез спокойни дни,
във тях да вдишвам аромат приятен
и меланхолията да забравя.
Аз ще се храня като крал със праскови и гауда,
аз ще вървя през този свят широк и ще отида там,
където искам,
не мога да се спра да скитам, за мене то е като
болест.
Единствено ще съжалявам само,
щом вълните океански прекося,
за онова, което съм оставил,
макар да се надявам да намеря пак,
мой собствен златен град със праскови и гауда!“*

Хората се смееха и пляскаха с ръце, като повечето бяха приковали поглед в мен. На Ларс му трябваше около минута, за да схване, че това бе осигуреното му прикритие. Момъкът се обърна срамежливо към крайречната ограда с одеяло, увито около рамената, и започна да сваля дрехите си.

Трябваше да побърза малко — песента имаше само пет строфи. Спомних си, че удът бе повесен на гърба ми, издърпах го отпред и се впуснах в импровизирано интермецо. Хората ме аплодираха. Ларс отново се бе втренчил в мен за мое раздразнение. Да не би да не вярваше, че мога и да свиря? Благодаря ти за скромните похвални думи, Виридий.

Тогава обаче дойде моят ред да се втренча в Ларс, защото по нищо не изглеждаше, че у него въобще има нещо странно. Не успях да зърна следи от сребристо по краката му, но той бързо ги покри с взетите назаем панталони. Държеше одеялото увито около рамената си възможно най-внимателно, докато най-сетне то не се изплъзна. Хвърлих многозначителен поглед към тялото му. Нямахте нищо.

Не, момент, ето го по десния му бицепс — тънка ивица от люспи, която се увиваше около ръката. Отдалече тя приличаше на гривна в порфирийски стил — той дори бе намерил начин да я инкрустира с многоцветни стъклени камъчета. Всеки, който не очакваше да види люспи, съвсем лесно щеше да я сметне за бижу.

Внезапно разбрах защо мадам Окра се бе подразнила. Колко лесен би бил животът, ако тази тънка ивица бе единственото телесно доказателство! А аз бях застанала пред всички и се изложих на риск, когато той почти нямаше какво да крие.

*„Аз ще запитам моята любов голяма и
ще се надявам да приеме —
разбира се, че ще приеме, щом аз сега съм на колене.
О, Джил, кажи, че ще приемеш и не ме дразни.
Когато дойде време да се храним,
ще кажа сладка моя аз на мойта мила.
Любима, нека отговорът ти да бъде — праскови и
гауда!“*

Завърших с импровизиран пасаж. Ларс вече беше облечен с дрехи на лодкар, които не си пасваха и му бяха само малко не по мярка. Тълпата викаше за още, но аз приключих, а приливът на паническа енергия бе изразходван. Всичко, което оставаше да направя, бе да намеря начин да сляза от високото място — сега, когато погледнах надолу, не бях съвсем сигурна как съм успяла да се покача. В отчаянието си човек може да надскочи себе си.

Една ръка се протегна, за да ми помогне — погледнах надолу, за да видя тъмните къдрици и веселите очи на принц Лусиън Кигс.

Той се усмихваше на пълната ми глупост и аз не можех да се възпра да не му отвърна.

Скочих долу не особено пъргаво.

— Бях тръгнал към замъка „Орисон“ с вечерния патрул — рече принцът — и реших да спрем, за да видим каква е тази суматоха... както и кой пее. Изпълнението беше много хубаво.

Много хора си тръгнаха с пристигането на малката група стражи — тези, които останаха, разказваха историята ни с увлечение, сякаш

щеше да замени Белондуег, нашата национална епопея. Графът на Апсиг, известен с прозвището Свирепия, измъчвал един невинен глупак на парапета на моста! Една хубава девойка се опитала да го спаси, храбрите граждани го извадили от реката и тогава... последвала тържествена музика!

Приказката, изглежда, се хареса на принц Лусиън. Аз бях доволна, че не ми се наложи да обяснявам какво съм правила в действителност — историята изглеждаше съвсем логична за всички. Ларс стоеше мълчаливо и не обръщаше внимание на един офицер, който се опитваше да го разпита.

Обезсърченият служител на реда се върна и докладва на принца:

— Той не желае да търси справедливост по случая, капитан Кигс.

— Намери граф Джоузеф. Аз ще говоря с него по въпроса. Не може да си позволява да бута хора в реката и да бяга безнаказано — рече принц Лусиън и му даде знак, че е свободен. Подчинените му си тръгнаха.

Слънцето започваше да залязва и вятърът покрай реката се усили. Принцът се обърна с лице към треперещия ми приятел. Ларс беше по-възрастен и по-висок с цяла глава, но Лусиън бе застанал, както подобаваше на един капитан на кралската стража. Ларс изглеждаше като малко момче, което иска да се скрие в ботушите си. Останах изумена колко добре се справяше в това начинание.

Принцът го заговори с неочаквано кротък глас:

— Ти трябва да си протезето на Виридий.

— Да — рече Ларс, говорейки тихо и неясно, както би трябвало да го прави човек, който се е скрил в собствените си обувки.

— Провокирал ли са графа по някакъв начин?

Ларс сви рамена и каза:

— Бях отгледан в негови земи.

— Това едва ли би могло да бъде провокация, нали? — попита принц Лусиън. — Да не си негов крепостник?

Ларс се поколеба.

— Изкарал съм повече от година и един ден извън неговите земи. По закон съм свободен.

Един въпрос се зароди в главата ми — ако Ларс бе израснал в земите на графа, възможно ли бе Джоузеф да знае, че приятелят ми е полудракон? Звучеше правдоподобно, а и враждебността на

благородника беше логична, като се вземеше предвид отношението му към драконовия вид. Уви, нямаше как да го попитам за това пред Лусиън Кигс.

Принцът изглеждаше възмутен.

— Вероятно човек може да тормози бивш крепостник в Самсам, но тук не се държим по този начин. Ще разговарям с него.

— Предпучитам да не го правите — рече Ларс.

Принц Лусиън отвори уста, за да възрази, но едрият мъж го изпревари:

— Мога да си хода, да?

Принцът го отпрати с жест. Ларс ми върна въглена, който бе леко мокър, и срещна погледа ми за миг, преди да се обърне, за да си тръгне. Искаше ми се да го прегърна, но странно чувство ме възпря да направя това пред принца. Ние, Ларс и аз, споделяхме обща тайна, макар той все още да не го знаеше.

Едрият самсемец се изкатери нагоре по каменните стълби до моста „Уолфстут“, без да каже и дума. Широките му рамена бяха увиснали, сякаш под бремето на целия свят, който не можехме да видим.

[1] Обсадна машина, използвана през Средновековието. — Б.р. ↑

11.

— Ама, разбира се, че мога да кажа всичко, защото ти въобще не си тук в момента — каза принц Лусиън, който очевидно ми говореше за нещо от известно време.

— Съжалявам. — Откъснах очи от Ларс и направих дълбок поклон към принца.

— Можехме да минем и без някои официалности — рече той, повдигнал вежди, съвсем очевидно развеселен. Той сложи ръка върху пурпурния си жакет точно до сърцето и искрено каза: — В момента съм просто капитан на стражата. Полупоклон би бил напълно достатъчен и може да ме наричаш капитан Кигс... или просто Кигс, ако желаш. Всички останали ми казват така.

— Принцеса Глизелда ви нарича Лусиън — казах безгрижно аз, прикривайки вълнението си.

Той се изсмя.

— Зелда е изключение във всичко, както може би си забелязала. Дори собствената ми баба ме нарича Кигс. Би ли противоречала на кралицата?

— Не бих посмяла — отговорих аз, като се опитах да подражавам на неговото лекомислие. — Не и за нещо толкова важно.

— И аз така си помислих. — Той посочи със замах към стълбите, водещи нагоре към моста. — Ако не възразяваш, нека да си поговорим, докато вървим — трябва да се върна в замъка „Орисон“.

Последвах го, несигурна за какво точно искаше да говори с мен, но си спомних, че Орма ми бе възложил задача. Сложих ръка върху кесията на кръста си, но малката гущерова фигурка ме разтревожи, сякаш щеше да си покаже главата без разрешение.

Как ли би реагирал принцът, ако я видеше? Вероятно може просто да му разкажа историята.

Един член на гилдията на градската стража стоеше на парапета, точно като Ларс, и палеше лампите преди настъпването на залеза. Смеещи се търговци събираха сергиите си. Принц... Кигс мина бавно

покрай оредяващата тълпа на пазара напълно спокоен сякаш беше само един гражданин. Отправих се нагоре към елегантно извития кралски път, но той ми посочи една тясна уличка, откъдето можеше да се мине направо. Улицата, която в началото си не беше никак широка, по-нагоре се стесняваше още повече — горните етажи свободно бяха надвиснали над пътя, сякаш къщите се бяха навели една към друга, за да си клюкарстват. Жена от едната страна можеше да заеме бучка масло от съседката си от другата страна, без да се налага да излиза от къщи. Надвисналите сгради бяха притиснали небето в рязко потъмняваща тясна ивица.

Когато шумът от пазара заглъхна и по улицата отекваше само звукът от ботушите му, Лусиън Кигс рече:

— Исках да ти благодаря, че се намеси при случката със саарантраите предната вечер.

Отне ми момент, за да си спомня за какво говореше той. Боят с книгата, нанесен ми от мадам Окра, беше засенчил до известна степен събитията от онзи ден.

Той продължи:

— Никой друг не посмя да говори толкова откровено със Зелда... дори аз. Почувствах се парализиран точно като нея, сякаш проблемът щеше да се разреши сам, ако всички ние откажехме да го видим. Но, разбира се, Зелда твърди, че ти знаеш доста за драконите. Изглежда е била права.

— Много мило, че го отбелязвате — рекох спокойно аз, като не показвах и следа от възела на безпокойство, надигнал се в гърдите ми. Не ми харесваше, че той ме свързва с дракони. Беше твърде наблюдателен.

— Това, разбира се, повдига въпроси — рече той, сякаш бе прочел мислите ми. — Зелда казва, че познанията ти са придобити от четенето на договора с баща ти. Може би това е така отчасти, но не изцяло. Спокойствието ти пред саарантраите — способността ти да разговаряш с тях, без да се обливаш в студена пот, — това не е нещо, което човек придобива, като изучава договори. Аз съм го чел — този договор по-скоро те кара да бъдеш предпазлив с тях, защото е пълен с дупки, като сирене „Дюканахан“.

Тревожният възел в гърдите ми се стегна. Припомних си, че сиренето от провинция Дюкана беше известно с решетъчните си дупки

— той просто правеше проста аналогия, а не някаква завоалирана препратка към Амелин Дюканахан, измислената ми човешка майка.

Кигс погледна нагоре към моравеещото небе със сключени зад гърба ръце като някой от моите педантични, възрастни наставници и каза:

— Аз считам, че това е свързано с твоя драконов учител. Орма ли се казваше?

Поуспокоих се.

— Точно така. Познавам го от цяла вечност — на практика той е като част от семейството ми.

— Това е логично. Свикнала си с него.

— Той ме е научил на много неща за драконите — намекнах аз.
— Задавам му въпроси постоянно — по природата съм любопитна.

Почувствах се добре, че можех да кажа на принца нещо, което е истина.

Тук улицата ставаше толкова стръмна, че се появиха стълби. Той подскочаше пред мен като планинска овца. В тази пресечка бяха окачени фенери за Преображението — парчета от огледала зад свещите хвърляха ослепителни петна от светлина по улицата и стените. До тях бяха закачени камбанките за Преображението, които Кигс се залови да бие. Прошепнахме обичайните думи под радостната какофония:

— Пръсни се, мрак, пръсни се, тишина!

Сега моментът изглеждаше подходящ, за да спомена притесненията на Орма, тъй като току-що бяхме разговаряли за него. Отворих уста, но не успях да стигна по-далеч.

— Кой е твоят Светец от псалтира? — попита принцът без предисловия.

Тъкмо обмислях какво точно да кажа за Орма и за момент не успях да му отговоря.

Той ме погледна, а тъмните му очи блестяха от откъслечната светлина на фенера.

— Ти каза, че си любознателна. Ние, любопитните, обикновено сме деца на един от трима Светци. Виж. — Той бръкна в жакета си и извади сребърен медальон на верижка, който проблясваше на светлината. — Аз принадлежа на света Клер, покровителка на проникателността. Ти не ми изглеждаш обгърната в тайнственост

обаче, нито пък си достатъчно общителна, за да си чадо на свети Уилибълд. Вих предположил света Капити — живота на ума!

Примигнах изумено към него. Наистина, псалтирът ми се бе отворил на света Йортрудис, еретика, но света Капити бе моят заместник-светия. Това бе наистина близо.

— От къде...

— В природата ми е да обръщам внимание на нещата — рече той. — И двамата със Зелда забелязахме твоя интелект.

Внезапно установих, че ми е топло от усилието да се изкачвам и студено от това напомняне, че той е толкова наблюдателен. Трябваше да внимавам. Въпреки дружелюбното му отношение, принцът и аз не можехме да бъдем приятели. Трябваше да крия толкова много неща, а той имаше вроден усет да разкрива тайни.

Дясната ми ръка се бе навряла колкото може по-навътре в левия ми ръкав и опипваше с пръсти люспестата китка. Това беше точно такъв тип навик, какъвто той би забелязал — заставих се да престана.

Кигс попита как е баща ми, а аз отговорих нещо уклончиво. Той ме помоли за мнението ми относно възпитателните методи на лейди Коронги, а аз изразих известна доза учтиво притеснение. Принцът ми предложи своето виждане по въпроса по откровен и неласкателен начин, а аз държах устата си затворена.

Пътят се изравни и скоро ние преминахме през барбакана на замъка „Орисон“. Стражите отдадоха чест — Кигс кимна в отговор. Започнах да се успокоявам — бяхме си почти вкъщи и тази среща със сигурност приключваше. Прекосихме скърцащия чакъл на каменния двор, без да обелим и дума. Кигс се спря на стълбите и се обърна с усмивка към мен:

— Майка ти сигурно е била много музикална.

Кутията с майчините спомени потрепна неприятно в главата ми, сякаш искаше да му отговоря. Опитах да се измъкна без думи, само с поклон. Получи се зле: ръцете ми се бяха увили около кръста толкова здраво, че едва успях да се прегъна.

— Казвала се е Амелин Дюканахан, нали? — попита той, като огледа лицето ми. — Направих справка за нея, когато бях млад, заинтригуван от мистериозния първи брак на баща ти — онзи, за който никой не бе чувал, преди ти да изскочиш като кукувичка при втората му женитба. Аз бях там. Чух те да пееш.

Всяка част от мен се вледени, с изключение на блъскащото ми сърце и кутията със спомени, която подскачаше като жребче в ума ми.

— Това бе първата ми загадка: кое бе пеещото момиче и защо съветник Домбег бе толкова засрамен, когато тя се появи? — каза той, а очите му сякаш се бяха върнали в спомена. Тихият му смях се издигна като облак пара във въздуха и той поклати глава, удивлявайки се на младежката си страст. — Не можех да оставя така нещата, докато не откриех истината. Може би съм се надявал да се окажеш извънбрачна като мен, но не, всичко беше наред. Поздравления!

Със сигурност всичко е било в безукорен вид. Бащината ми параноя не бе изпуснала нито детайл: брачен договор, удостоверение за раждане и смъртен акт, писма, разписки...

— Била ли си в провинция Дюкана? — попита изненадващо Кигс.

— Защо? — не следях посоката на мисълта му. Имах усещането, че запъва арбалет: всичко, което казваше, натягаше кривошипта още по-здраво.

— За да видиш надгробния ѝ камък. Баща ти ѝ е направил много хубава плоча. Аз самият не съм ходил — добави веднага той. — Бях на девет години. Един от хората на чичо Руфъс имаше семейство в Трoубридж, затова помолих него. Той ми откопира надписите. Може би още имам натривката и ако ти трябва, ще ти я дам.

Не знаех какво да отговоря. Бях толкова ужасена да науча как той е разследвал семейната ми история, че се страхувах какво мога да кажа. Колко близо бе стигнал? Бях наранена до краен предел — сега ставах опасна. Направих последен опит да размахам белия флаг на примирието:

— Не желая да разговарям за майка ми. Моля да ме извините.

Веждите му се събраха загрижено. Той усети, че съм разстроена, но не разбра защо. Опита се да налучка напълно погрешно.

— Сигурно ти е било трудно, защото те е напуснала, когато си била толкова малка. И с моята майка стана така. Но тя не е живяла напразно. Какъв прекрасен завет ти е оставила само!

Завет ли? Свързан с ръката и кръста, и разпръснат из цялата ми глава ли? Или пък крециящата кутия със спомени, която се страхувах, че ще зейне всеки миг?

— Тя ти е дала умение да докосваш хората до дъното на душите им — рече любезно той. — Какво е чувството да бъдеш толкова талантлив?

— Какво е чувството да бъдеш копеле? — изтърсих аз.

Плеснах се с ръка през устата, потресена. Бях предусетила хапливата забележка — не бях осъзнала, че арбалетът е запънат със същата тази стрела, която бе перфектно калибрирана, за да уцели възможно най-силно. Каква ли част от мен го бе изучавала, събирайки познания като амуниции?

Ведрото изражение на лицето му рязко се смени. Внезапно принцът изглеждаше като непознат — с чужд и студен поглед. Той се стегна и застана в отбранителна поза. Аз залитнах и отстъпих назад, сякаш ме бе изблъскал.

— Какво е чувството ли? Ами ето такава — рече Кигс и ядосано посочи пространството помежду ни. — Почти през цялото време.

После той изчезна, сякаш отвян от вятъра. Аз стоях сама в двора и осъзнах, че не успях да говоря с него за Орма. Раздразнението от това, че бях забравила, бледнееше пред всичко останало, което настойчиво желаше да бъде почувствано, затова аз се улових здраво за яда си, все едно беше плаваща отломка в бурното море. Въпреки че краката ме боляха, успях някак си да се добера до вкъщи.

12.

Потърсих утеха сред спокойствието и обичайния ред в моята градина. Останах дълго на ръба на дефилето на Шумния момък и го наблюдавах как строи палатка от тръстика и кожа от Ябълковия пудинг. Самсаецът също като Суетната госпожица изглеждаше по-ясно и по-детайлно сега, когато вече го бях видяла в реалния свят: пръстите му бяха дълги и чевръсти, а рамената печално прегърбени.

Плодоядния прилеп все още бе единственото гротескно същество, което отвръщаше на погледа ми. Въпреки че го бях помолила да стои в горичката си, той дойде и седна до мен на ръба на клисурата, а слабичките му мургави крака се клатеха над пропастта. Установих, че нямам нищо против. Обмислих дали да не го хвана за ръцете, но самата мисъл за това бе смазваща. Имах достатъчно грижи в момента. Той нямаше да избяга.

Пък и освен това рекох му аз, сякаш водехме някакъв разговор, — по начина, по който се развиват нещата, само трябва да изчакам, за да се отбиеш при мен.

Той не отговори, но очите му заблестяха.

На следващата сутрин се замотах при миенето и намазването на люспите си. Страхувах се да отида за урока на принцеса Глизелда — несъмнено Кигс бе разговарял с нея за мен. Когато обаче най-накрая пристигнах в южния солар, тя не беше там. Седнах пред клавесина и засвирих, за да се утеша — тембърът на този инструмент за мен е като музикален еквивалент на топла вана.

Днес беше студено.

Пристигна пратеник със съобщение от принцесата, което отменяше урока без никакво обяснение. Дълго време останах вторачена в бележката, сякаш почеркът щеше да ми подскаже нещо за настроението ѝ, но аз дори не бях сигурна, че тя е написала всичко сама.

Дали бях наказана, задето обидих братовчед ѝ? Изглеждаше много вероятно, а и си го заслужавах, разбира се. Прекарах остатъка от

деня, като се опитвах да не мисля за това. Продължих да изпълнявам (нацупено) задълженията си към Виридий, като репетирах със симфоничния оркестър (неохотно) държавните химни и надзиравах (сърдито) строежа на сцената в главната зала, завършвайки (изпълнена със самосъжаление) програмата за церемонията по посрещането, което щеше да се състои само след два дни. Залових се (изпълнена с тревога) за работа, за да потисна чувството (на униение), което ме обземаше, когато спирах.

Доиде вечерта. Отправих се към северната кула за вечеря. Най-краткият път от покоите на Виридий минаваше покрай залите за аудиенция: кабинета на кралицата, тройната зала, залата на съвета. Винаги минавах бързо покрай тях — точно такива места баща ми обичаше да посещава. Тази вечер, все едно бе чул мислите ми, татко излезе от залата на съвета и застана на пътя ми, захласнат в дълбок разговор със самата кралица.

Видя ме — татко и аз имаме котешки инстинкт един към друг, — но се престори, че не ме забелязва. Не бях в настроение да бъда унижавана, ако кралицата ме посочеше, останала с убеждението, че той не ме е забелязал, затова се вмъкнах в един тесен страничен коридор и изчаках точно от другата страна на статуята на кралица Белондуег. Не можеше да се каже, че съм се скрила, но бях застанала достатъчно встрани, за да не бъда забелязана от някой, който не ме търси. Други височайши персони заизлизаха от залата на съвета — мадам Окра Кармайн, лейди Коронги и принц Лусиън Кигс, като всички те подминаха коридора, в който стоях, без да погледнат.

Един весел глас зад мен изрече:

— Кого шпионираш?

Подскочих. Принцеса Глизелда ме гледаше с блеснал поглед.

— Има таен изход от залата на съвета. Опитвам се да избягна онази съсухрена тиквичка, лейди Коронги. Тръгна ли си вече?

Кимнах, шокирана от това да видя принцеса Глизелда в нейното обичайно непроницаемо и дружелюбно амплоа. Тя направо танцуваше от удоволствие, а златните ѝ къдрици подскачаха около лицето ѝ.

— Съжалявам, че пропуснах урока си днес, Фина, но бяхме ужасно заети. Току-що проведохме най-вълнуващия съвет, състоял се някога, където ги впечатлих с моя ум, като до голяма степен това се дължеше на теб.

— Но това е... това е прекрасно. Какво се е случило?

— Двама рицари дойдоха в замъка днес! — Тя едва се сдържаше. Ръцете ѝ пърхаха като две развълнувани малки птички. Те кацнаха за кратко на лявата ми предмишница, но аз успях да не се свия видимо от страх. — Те твърдят, че са забелязали дракон отцепник, който летял из провинцията в естествената си форма! Не е ли ужасно това?

Толкова ужасно, че тя се беше ухилила до уши. Глизелда беше странна малка принцеса.

Улових се, че опипвам с пръсти люспестата си китка — веднага скръстих ръце.

— Главата на принц Руфъс е изчезнала — почти прошепнах, мислейки на глас.

— Сякаш е била отхапана, да — рече принцеса Глизелда, като кимаше енергично.

— Подозира ли съветът връзка между този дракон и смъртта на принца?

— На баба това не ѝ харесва, но ми се струва, че то е неизбежно, нали? — изрече тя, потропвайки с токчета. — Сега направихме пауза за вечеря, но до края на вечерта трябва да решим какво да предприемем.

Отново опипвах китката си. Притиснах дясната си ръка под мишницата.

Престани да правиш това, ръчичке. Забранявам ти.

— Но аз не съм ти разказала най-хубавата част — каза Глизелда и сложи ръка до гърдите си, сякаш щеше да държи реч. — Аз лично произнесох слово пред съвета и им казах, че драконите ни смятат за много интересни хлебарки и че може би някои от тях са планирали примирието като капан! Може би те тайно възнамеряват да изгорят до основи къщата на хлебарките!

Усетих как долната ми челюст увисна. Може би това бе причината гувернантката ѝ да не ѝ казва нищо: подай ѝ пръст и тя ще ти отхапе ръката.

— Как... те как приеха това?

— Всички бяха удивени. Лейди Коронги изпелтечи нещо глупаво, че драконите били победени и деморализирани, но това само я направи да изглежда като глупачка. Смятам, че ние накарахме останалите да се замислят!

— Ние ли?

Да ги поживи свети Маша. Всички щяха да си помислят, че втълпявам налудничави идеи на принцесата. Да, аз бях направила аналогията с хлебарките, но къщата с горящите буболечки — без въобще да споменаваме, че примирието било капан — беше нейна собствена екстраполация.

— Е, аз не съм ти приписвала заслуга, ако си се надявала на това — сбърчи нос тя.

— Не, не, всичко е наред — отговорих бързо аз. — Няма нужда никога да ми приписвате заслуги!

Внезапно лицето на принцеса Глизелда придоби строго изражение.

— Не бих казала никога. Ти си умна. Това е полезно. Има хора, които биха оценили това качество. Всъщност — рече тя и се наведе към мен — има хора, които го правят, а ти не си помагаш по никакъв начин, като ги отблъскваш.

Погледнах я. Тя имаше предвид Кигс, нямаше място за съмнение. Направих дълбок реверанс и тя отново се усмихна — приказното ѝ лице не бе създадено, за да се мръщи. Тя си тръгна, подскачайки, и ме остави потънала в размисъл и разкаяние.

* * *

Обмислях чувото от принцесата, докато отивах на вечеря. Дракон отцепник в провинцията беше нещо невиджано. Чия бе отговорността за това? Познавах добре договора, но на този конкретен въпрос не намирах отговор. От гледна точка на горедите ние щяхме без съмнение да се опитаме да накараме драконите да се оправят с проблема. И все пак как ли щяха да го уредят, без да изпратят дракони в естествената им форма, за да арестуват отцепника? Това беше неприемливо. Но какво да се стори тогава?

Ние разчитаме, че драконите ще ни сътрудничат при изпълнението на договора. Но дори ако само някои от тях откажеха, имахме ли някаква друга възможност, освен да използваме помощта на останалите? Дали това нямаше да послужи като покана за тях да водят битка едни срещу други в нашето небе?

Забавих крачка. Драконът отцепник не беше само един. Моят собствен дядо, осъденият на изгнание генерал Имлан, бе посетил погребението и бе изпратил на Орма онази монета. Възможно ли беше да има навсякъде незаконно пребиваващи, нерегистрирани дракони, които отбягваха звънците и се сливаха с тълпата?

Или пък в крайна сметка бе само един? Дали рицарите не бяха видели Имлан?

Дали собственият ми дядо не бе убил принц Руфъс?

При тази мисъл стомахът ми се сви на топка — почти се отказах от вечерята, но поех дълбоко въздух и си наложих да продължа. Ключките в трапезарията представляваха възможност да науча повече за отцепника.

Прекоших дългата зала, за да достигна до масата за музикантите, и се наместих на пейката. Момчетата вече бяха потънали в разговор — почти не ми обърнаха внимание.

— Двадесет години под земята... дали ексцентричните старчета са с ума си? — попита Гънтард с уста, пълна с желиран крем. — Вероятно са видели някоя чапла на светлината на слънцето и са я помислили за дракон!

— Те искат да спрат визитата на Комонот, сеейки раздори като синовете — рече един барабанчик, като загребваше стафиди от яхнията си. — Не ги виня. Не ви ли настръхват косите от ужас от това, че драконите се разхождат сред нас, все едно са истински хора?

Всички се обърнаха не особено изискано като по даден знак, за да надзърнат към масата на саар, където най-нисшите членове на драконовото посолство вечеряха заедно. Тази вечер те бяха осмина и седяха, все едно имаха забити прътове в гръбначните стълбове, почти безмълвни. Слугите избягваха техния тъгъл — ако някой саарантра искаше допълнително, трябваше да върнеаниците за сервиране в кухнята. Те ядяха хляб и кореноплодни зеленчуци и пиеха само ечемична вода също като монаси въздържатели или някои аскетични самсамци.

Един слабичък тромбонист се наведе близо до масата.

— Как може да сме сигурни, че всички те носят звънци? Някои от тях може да седи до нас, на тази маса, а ние дори няма да го подозираме!

Музикантите ми се спогледаха. Съзнателно последвах примера им, но и мен ме бе обзело любопитство. Попитах ги:

— Какво се е случило накрая с рицарите? Пуснали ли са ги обратно на свобода сред пустошта?

— Тези изгнаници и по всяка вероятност размирници ли? — попита подигравателно Гънтард. — Затворени са в източния сутерен, тъй като истинският затвор на замъка е препълнен с винени бъчви заради една предстояща важна държавна визита.

— Добра ми света Сиукре, за чие посещение става дума? — попита някой и се изсмя.

— За това, при което майка ти си ляга със саар и снася яйце. Омлет за всички!

Засмях се механично заедно с всички останали.

Разговорът се насочи към концертната програма и внезапно всички запитвания бяха отправени към мен. Аз обаче имах свои собствени мисли и бях твърде ангажирана с тях, за да се концентрирам върху въпросите на музикантите. Препратих всички към програмата, залепена на вратата на репетиционната зала, оставих храната си на малките кученца под масата и станах, за да си ходя.

— Серафина, почакай! — извика Гънтард. — Слушайте всички... как ще се отблагодарим на госпожица Серафина за работата, която върши?

Той заподсвирка с уста, докато другарите му бързо преглъщаха хапките и ги поливаха с вино.

За голямо удоволствие на останалата част от трапезарията, като изключим единствено саарантраите, те запяха:

*„О, госпожо Серафина,
омъжи се ти за мен,
още щом с очи те зърнах,
аз разбрах — за мен си!
Не е само твойта дързост,
не е само твоят ум,
а защото ти избодеш
свинските очички на Виридий!“*

— Урра! — извикаха всички мои музиканти.

— Смело се разправя с Виридий, за да не ни се налага да го правим ние! — извика отделно един всезнайко.

Всички избухнаха в смях. Усмихнах се и им махнах за сбогом — една истинска усмивка, — като продължих да се хиля, чак докато стигнах източното крило на замъка. Беше ми хрумнало, че тези рицари може да успеят да опишат дракона с достатъчно подробности, за да може Орма да го разпознае като Имлан. Тогава щях да разполагам с истински и конкретни доказателства за Лусиън Кигс, а не само с една монета, тревогата на един дракон и възможно най-неясното описание.

Вероятно тогава щях да набера достатъчно кураж, за да разговарям отново с него. Най-малкото му дължах извинение.

Един самотен пазач охраняваше най-горната част от стълбите на източния сутерен. Поизправих се и избърсах остатъците от усмивката по лицето си — нуждаех се от цялата си концентрация, след като възнамерявах да успея в това начинание. Опитах се да направя така, че стъпките ми да отекват уверено, докато се приближавах.

— Извинете — попитах го аз, — пристигна ли вече капитан Кигс?

Човекът подръпна мустак.

— Не мога да кажа, че съм го виждал, но аз току-що застъпих поста. Може да е долу.

Надявах се, че това не е така, но щях да се оправя и с този проблем, ако се наложеше.

— Кой е на смяна долу? Джон ли?

Джон беше хубаво и широко разпространено име.

Очите му леко се разшириха.

— Джон Садълхорн, да. И Майки Рибата.

Кимнах, все едно познавах и двамата.

— Е, нямам нищо против да ги разпитам и лично. Ако капитан Кигс се появи, моля информирайте го, че вече съм слязла долу.

— Почакайте — рече той. — За какво става въпрос? Коя сте вие?

Хвърлих му леко смаян поглед.

— Серафина Домбег, дъщеря на изтъкнатия адвокат Клод Домбег, кралския експерт по Договора на Комонот. Капитан Кигс поиска моята преценка за разпита на рицарите. Да не би да съм попаднала не където трябва? Разбрах, че те са задържани тук.

Пазачът се почеса под шлема си, като изглеждаше разколебан. Предположих, че той няма конкретни заповеди да не пуска никого долу, но все още не беше убеден, че може да го направи.

— Ако искате, елате с мен — предложих му аз. — Имам няколко въпроса за дракона, който са видели. Надявам се, че ще успеем да го идентифицираме.

Той се поколеба, но се съгласи да ме придружи до долу. Двамата стражи седяха пред една яка дървена врата и играеха нигрита върху една обърната с дъното нагоре бъчва. Те смутено свалиха картите, когато ни видяха. Пазачът, който бе дошъл с мен, посочи рязко с палец към стълбите.

— Майки, поеми горния край на стълбите. Когато капитанът пристигне, кажи му, че госпожица Домбег вече е тук.

— Какво става тук? — попита онзи, който се казваше Джон, докато моят пазач отключваше вратата.

— Тя трябва да разпита затворниците. Аз ще вляза с нея, а ти остани тук.

Не исках той да идва с мен, но не виждах в момента начин да го спра.

— Идвате с мен, за да ме предпазите ли? Много опасни ли са?

Пазачът се изсмя.

— Госпожице, те са старци. Ще ви се наложи да говорите високо.

Двамата рицари седяха върху своите сламеници и премигваха, заслепени от светлината. Направих лек поклон и останах близо до вратата. Не изглеждаха толкова грохнали, колкото ми бе съобщено. Бяха с побелели коси и измършавели, но въпреки това изглеждаха жилави и здрави. Ако можеше да се съди по блясъка в очите им, те умееха да се преструват на безпомощни старци с цената на всичко.

— Кого си ни довел, момко? — попита по-якият, който бе плешив и с мустаци. — Да не би вече да осигуряваш жени на затворниците, или това е някакъв модерен начин да ни накарат да проговорим?

Той поставяше под съмнение целомъдрието ми. Трябваше да се почувствам засегната, но поради някаква причина тази идея ме развесели. Това можеше да бъде следващата ми кариера: инструмент за изтезания! Прелъстявам затворниците, а после им показвам люспите си! Щяха да си признаят дори само от ужас.

Пазачът почервеня.

— Прояви малко благоприличие! — изрева през мустака си той. — Тя е тук от името на капитан Кигс и съветник Домбег. Ще отговаряш на въпросите й прилично, или ще ти намерим някоя по-неуютна бърлога, дядка.

— Всичко е наред — казах аз. — Имате ли нещо против да ни оставите насаме?

— Госпожице Домбег, чухте какво каза той току-що. Няма да е уместно!

— Всичко ще бъде абсолютно наред — уверих го аз със спокоен глас. — Капитан Кигс ще пристигне всеки момент.

Той закачи факлата на един стенен свещник и ме остави, като си мърмореше нещо. В помещението, което служеше за склад през повечето време, имаше няколко малки бъчви. Придърпах едната, седнах и се усмигнах топло на възрастните мъже.

— Кой кой е от вас двамата? — попитах аз, осъзнавайки, че вече трябваше да знам имената им, ако наистина бях тук на законно основание.

За мое смущение, разпознах по-слабият от двамата, онзи, който все още не бе казал нищо. Той беше прогонил Орма от мен на онази катастрофална, драконова процесия преди пет години и бе помогнал на Маурицио да ме отнесе до вкъщи. Оттогава бях пораснала доста на ръст, а и той беше възрастен — може би не ме помнеше.

— Сър Карал Халфхолдър — рече той, като се поизправи на мястото си.

Беше облечен като селянин с риза, дървени обувки, целият мърляв, но държанието му бе на благовъзпитан човек.

— Моят боен другар, сър Кътбърт Петибоун.

Именно сър Кътбърт ме беше взел за проститутка. Той се поклони и каза:

— Приемете извиненията ми, госпожице Домбег. Не трябваше да бъда толкова груб.

Сър Карал се опита да предугади следващия ми въпрос:

— Никога няма да ви кажем къде се укриват нашите братя!

— Първо ще трябва да ни прельстите! — усука мустак сър Кътбърт.

Сър Карал го изгледа кръвнишки и Кътбърт извика:

— Тя се усмихва! Знае, че се шегувам!

Наистина знаех. Кой знае защо, това продължаваше да ми бъде забавно. Възрастни мъже, които се криеха от десетилетия само в компанията на други старци, решаваха, че си заслужава да флиртуват с мен. И това ако не беше нещо.

— Властта знае къде се укрива вашият орден — рекох аз, като подозирах, че това е напълно вероятно. — Това не ме интересува. Искам да разбера къде сте видели дракона.

— Той дойде точно пред лагера ни! — отвърна сър Карал. — Вече казахме това!

Охоо. Би трябвало да знам това, само че аз ги лъжех. Опитах се гласът ми да прозвучи нетърпеливо:

— От коя посока? От север ли? Откъм селото? Откъм гората?

О, Светии от Рая, дано имаше гора и село наблизо. В Горед човек можеше успешно да намери и едното, и другото, но без да има гаранция.

Все пак успях да ги накарам да се замислят, затова те не забелязаха моето неведение.

— Беше тъмно — започна сър Карал, като почеса наболата брада по измършавелия си, пилешки врат, — но вие сте права, звярът може да е отседнал в селото като саарантра. Това не ни беше хрумвало — търсихме го във варовиковите пещери на юг.

Сърцето ми се сви. Ако е било тъмно, то те едва ли бяха видели много.

— Сигурни ли сте, че беше дракон?

Те ме погледнаха презрително.

— Госпожице — рече сър Карал, — ние сме се сражавали във войните. Аз бях лях харпунист в отряд за дракомахия. Аз съм се извисявал нагоре в небето, увиснал на харпуна си, забит в хълбока на дракона, докато пламтящата пирия свистеше около мен, оглеждах отчаяно земята долу и търсех по-меко място, където да се приземя, преди звярът най-сетне да избухне в пламъци.

— Всички ние сме воювали с тях — каза тихо сър Кътбърт и потупа своя другар по рамото.

— Не можеш да забравиш драконите — изръмжа сър Карал. — Дори когато ослепея и стана глух, изкуфял, дори когато умът ми

размъти от удар, пак ще знам, че се намирам в присъствието на някой дракон.

Сър Кътбърт се усмихна леко.

— Те излъчват топлина и миришат на сярата.

— Те излъчват зло! Душата ми ще ги усети, дори ако тялото и умът не функционират!

Омразата му ме нарани повече, отколкото трябваше. Преглътнах и се опитах да запазя гласа си любезен:

— Огледахте ли добре точно този дракон? Подозираме, че знаем кой е той, но всякакви детайли, които го потвърждават ще са ни от полза. Отличителен рог или щети по крилото, например, или окраска...

— Беше тъмно — каза категорично сър Карал.

— Имаше дупка на дясното крило — обади се сър Кътбърт. — На най-близката ципа до тялото му. Във формата на... Не знам. Ще ми се да кажа плъх. Също както тези гризачи се прегърбват когато се хранят.

Той се опита да ми го демонстрира, но осъзна колко глупаво изглежда и се изсмя.

Аз също се изсмях и извадих въглена си.

— Нарисувайте го на стената, ако обичате.

И двамата рицари се вторачиха във въглена и по лицата им се изписа ужас. О, свети Маша и свети Даан. Това бе драконово нововъведение.

Слава богу, те обвиниха примирието, а не мен.

— Проникнали са навсякъде тези червеи — извика сър Карал. — Накарали са жените ни да носят проклетите им изобретения толкова непринудено, колкото и благовонията си!

Въпреки това, сър Кътбърт взе въглена и нарисова една фигура върху посивелия хоросан на стената. Сър Карал поправи формата. Двата се посдърпаха малко, но накрая се обединиха около нещо, което наистина приличаше на гризач, който яде царевица.

— И това беше единственият му отличителен белег, така ли — попитах аз.

— Беше тъмно — каза сър Кътбърт. — Имахме късмет, че различихме и това.

— Надявам се да е достатъчно.

Дългият ми опит с Орма ми подсказваше, че шансовете не бяха големи.

— Кой подозирате, че би могъл да е? — поинтересува се сър Карал със стиснати в скута юмруци.

— Дракон на име Имлан.

— Генерал Имлан, който беше осъден на изгнание ли? — попита сър Кътбърт, като изглеждаше кой знае защо доволен.

И двамата рицари подсвирнаха продължително и тихичко, с което се получи една пауза някак неуместна, между другото.

— Познавате ли го?

— Той водеше Пети ард, нали така? — попита сър Кътбърт своя другар.

Сър Карал кимна мрачно.

— Два пъти сме се били срещу Пети, но така и не успях да забия куката си в генерала. Сър Джеймс Пийскот в нашия лагер беше специалист по разпознаване. Той би ви помогнал много. Предполагам, че не си попитал сър Джеймс дали е разпознал дракона, нали Кътбърт?

— Не ми е хрумвало.

— Жалко — сбърчи нос сър Карал. — И все пак това, че знаете името му, как ще ви помогне да го хванете?

Сега, когато той повдигна въпроса, осъзнах, че нямах представа, но се опитах да отговоря логично:

— Не можем да го заловим без помощта на посолството, а те няма да ни помогнат, ако не ни вярват. Ако имаме доказателства, че е бил Имлан, това може да послужи като мотив.

Сър Карал силно почервения. Виждах как слепоочието му опасно пулсира.

— Този червей, който се храни с бебета, беше в несъмнено нарушение на договора. Човек би си помислил, че това ще е достатъчно за тях, ако имат някаква доблест! Трябва да се отбележи, че ние спазихме нашата част от това проклето споразумение. Не сме го нападнали, макар че можехме да го направим!

Сър Кътбърт изсумтя.

— Кой щеше да го направи? Пендър и Фогфоу ли? Всичко щеше да приключи за секунди.

Сър Карал изгледа свирепо сър Кътбърт.

— Омръзна ми. Къде е капитан Кигс?

— Добър въпрос — казах аз, като станах и изтупах полата си. — Ще отида да го потърся. Благодаря ви за отделеното време, благородни рицари.

Сър Карал се изправи и се поклони. Сър Кътбърт рече:

— Какво? Няма ли да има целувка?

Изпратих му една въздушна целувка, изсмях се и си тръгнах. Пазачите отвън изглеждаха изненадани, че ме виждат.

— Капитан Кигс все още не е пристигнал, госпожице Домбег — информира ме Джон, като издърпа назад шлема си.

Усмихнах се, изпълнена с радостно облекчение, че всичко бе приключило и ми се бе разминало. Щях да се върна в покоите си, щях да се свържа с Орма чрез котенцето на клавиатура и да разбера дали той можеше да идентифицира баща си по формата на тази перфорация.

— Капитан Кигс сигурно е бил задържан. Няма значение... Аз приключих моята работа тук. Ще отида да видя дали няма да го намеря.

— Няма нужда да ходите далеч — чу се един глас откъм средата на стълбището. Принц Лусиън слизаше по стъпалата. Сърцето ми щеше да се пръсне от страх.

13.

Не можех да си позволя очите ми да се разширят от ужас, защото пазачите щяха да ми се нахвърлят. За да си спечеля малко време, направих дълбок поклон, като бавно отброих до три.

Когато най-сетне се осмелих да погледна отново към принца, той изглеждаше развеселен. Направи ми недвусмислен знак.

— Надявам се, че сте приключила?

— Да, благодаря ви — казах аз, като успях да потисна трепета в гласа си. — Ако желаете да разпитате рицарите лично, може би ще е най-добре да се срещна с вас утре сутрин...

— О, не — рече безгрижно той, а усмивката му стана студена. — Предпочитам да се видя с вас сега. Изчакайте ме горе, ако обичате.

Нямах друг избор, освен да се изкача по стълбите. Зад себе си чух принцът да казва:

— Кой си спомня как изглежда моят символ? Точно така. А госпожица Домбег носеше ли го?

— Но, сър, уговорката беше този протокол да не влиза в действие, преди пристигането на Комонот!

— Той влиза в сила от тази вечер. Само някой, който носи моят символ, говори от мое име.

— Сгрешихме ли, като я пуснахме тук долу, капитане? — попита Джон.

Лусиън Кигс направи пауза, преди да отговори:

— Не. Доверили сте се на интуицията си за нея и това не ви е подвело. Но е време да затегнем мерките, нали? Скоро дворецът ще е пълен с непознати.

Той започна да се изкачва нагоре по стъпалата. Аз побързах, за да достигна най-горната площадка преди него. Погледът, който ми хвърли, когато се изкатери, не беше толкова весел. Майки Рибата отдаде чест, принцът му отговори, улови ме за десния лакът и ме поведе по коридора.

— За кого работиш? — попита той, когато бяхме достатъчно далеч, за да не бъдем чути.

Това някакъв подвеждащ въпрос ли беше?

— За Виридий.

Той се спря и застана с лице към мен, а веждите му бяха присвити мрачно.

— Това е единствената ти възможност да ми кажеш истината. Не харесвам играта на котка и мишка. Хванах те — не си играй, мен.

За бога, той мислеше, че вероятно съм някакъв агент на чуждо правителство... или на някое лице. На дракон, да речем. Може би беше прав.

— Може ли да не разговаряме в коридора, ако обичате?

Принцът хвърли поглед надолу-нагоре по коридора и се намръщи. Източното крило беше пълно със слуги, имаше хранилища, кухни и работилници. Той ме отведе до един къс проход и отключи тежката врата в края му. Запали фенер, окачен на стената, въведе ме през вратата и я затвори зад нас. Намирахме се на дъното на едно спираловидно стълбище, което се изкачваше нагоре в мрака. Вместо обаче да започне да се катери нагоре, той седна на петото стъпало и остави фенера до себе си.

— Какво е това място? — попитах аз, като проточих врат, за да надникна нагоре.

— Глизелда го нарича моята *скотска кула*.

Не изглеждаше склонен да дискутираме това повече. Фенерът го осветяваше зловецко изотдолу, което правеше трудно да се разчете изражението му. Във всеки случай не се усмихваше.

— Нямах да е толкова трудно да разпиташ рицарите с моето одобрение. Трябваше само да ме помолиш. Не ми харесва, че използваш името ми под фалшив предлог.

— Аз... аз не трябваше да го правя. Съжалявам — заекнах аз.

Защо си бях помислила, че това е добра идея? Защо бях готова да блъфирам с напълно непознати хора, вместо да разговарям откровенно с принца? Отворих внимателно кесията си, като прикривах от погледа на Кигс фигурката на куига и му подадох златната монета.

— Моят учител, Орма, също изпитва опасения относно един дракон отцепник. Обещах му да разговарям с вас.

Лусиън Кигс мълчаливо огледа монетата на светлината на фенера. Преди беше толкова разговорлив — мълчанието му ме разстройваше. Но, разбира се, той щеше да има съмнения, когато аз твърдях, че говоря от чуждо име. Как би могло да е другояче? Да го вземат мътните, бях си направила погрешно сметката, когато подведох неговите стражи.

— Пратеник му даде тази монета след погребението на чичо ви — продължих аз. — Орма твърди, че тя принадлежи на баща му.

— Тогава вероятно е така — рече той, докато я проучваше от обратната страна. — Драконите познават монетите си.

— Баща му е генерал Имлан, разжалван и осъден на изгнание за укриване на съкровището си.

— Укриването на имане обикновено не е основание за изгнание — рече принцът с присвити устни.

Дори надвисналата му сянка изглеждаше скептична.

— Мисля, че Имлан е извършил и други престъпления. Орма не ми разказа подробно всичко. — И ето че отново лъжех. Това нямаше край. — Той смята, че Имлан е тук, в Горед, и вероятно планира да причини вреда на Ардмагара или крои някакви неприятности за тържествата, а може и... кой знае какво. Уви, всичко това са неясни предположения.

Лусиън Кигс премести погледа си от мен към монетата и обратно.

— Не си сигурна дали той има основания да се тревожи.

— Така е. Надявах се, че като разговарям с рицарите, те ще ми споделят някакви подробности, за да го разпозная, и така ще получа възможност да потвърдя пред Орма, че този дракон отцепник е Имлан. Не исках да губя времето ви с догадки.

Той внимателно се наведе напред.

— Възможно ли е Имлан да е искал да нарани чичо ми?

Сега беше заинтригуван — изпитах огромно облекчение.

— Не зная. Съветът стигна ли до заключение, че отцепникът има някаква връзка със смъртта на принц Руфъс?

— Съветът не може да стигне до почти никакви заключения, половината от хората подозираха, че рицарите са си измислили вялата история, за да създадат раздори и да попречат на визитата на Комонот.

— А как е според вас? — настоях аз.

— Според мен аз бях тръгнал да разпитвам рицарите лично, когато разбрах, че някой вече разговаря с тях от мое име.

Той предупредително размаха пръст към мен, но жестът само привидно означаваше закана.

— Какво е твоето впечатление? Те наистина ли са видели дракон?

— Да.

Той повдигна вежди.

— Кое те кара да си толкова сигурна?

— Ами... ами аз си помислих, че е свързано с някои подробности, които те можеха и същевременно не можеха да споделят с мен. Ще ми се да бях в състояние да твърдя, че не е само моята интуиция.

Щеше ми се също и да мога да твърдя, че понеже аз самата бях лъжкия, успявах да различавам тези неща.

— Недей да пренебрегваш интуицията толкова лесно! Аз съветвам хората си да обръщат внимание на инстинктите си. Естествено, те сбъркаха с теб. — Той ми хвърли ядосан поглед, след което като че ли съжали за това. — Не, нека да се коригирам. Те погрешно са повярвали, че аз съм ти дал разрешение да разговаряш със затворниците, но бяха прави за теб.

Как беше възможно той все още да ме цени високо, след като се бях държала толкова ужасно с него? Топла струя на вина премина през мен.

— Аз... аз съжалявам...

— Нищо лошо не е станало — опита се да ме успокои той. — Всъщност получи се много добре. Изглежда, че аз и ти работим с една обща цел. Сега, след като го знаем, можем да си помагаме взаимно.

Принцът мислеше, че аз му се извинявам за лъжата — вече го бях направила.

— Аз... ъъ... също съжалявам и за това, което ви казах. Вчера.

— Ааа! — Най-сетне се усмихна той и тревожният възел в гърдите ми се отпусна. — Ето на какво се дължала другата част от колебанието ти. Забрави за това. Аз вече го направих.

— Бях груба!

— А аз се обидих. Всичко беше точно като по книга. Но нека загърбим тази случка, Серафина. Вече сме от един отбор.

Не вярвах, че толкова лесно ми е простил. Той забеляза съмненията ми и добави:

— Зелда и аз разговаряхме дълго за теб. Тя говори доста убедително в твоя защита.

— Не ви ли каза, че съм раздразнителна?

— О, несъмнено го направи. А и ти си си такава. — Той изглеждаше леко развеселен от изражението, което се бе изписало на лицето ми, каквото и да бе то. — Престани да се мръщиш. Няма нищо лошо в това да показваш на хората, че са те настъпили по опашката. Нещото, което се питаме ние, когато ни захапеш, е защо?

Хапане. Опашка. Скръстих ръце пред гърдите си.

— Зелда е забелязала, че не обичаш да ти задават лични въпроси, а аз определено доста поинтимничих. Затова — поднасям своите извинения.

Погледнах засрамено надолу към краката си.

Той продължи:

— В конкретния случай мисля, че имаше и нещо друго. Ти отговори честно на моя въпрос. — Той се облегна назад самодоволно, сякаш беше разгадал някоя трудна гатанка. — Аз те попитах какво е усещането да бъдеш толкова талантлива, а ти ми даде едно простичко сравнение: като да бъдеш копеле! И когато се позамислих върху това, наистина го разбрах. Всички те зяпат заради нещо, за което нямаш вина и което не заслужаваш. Самото ти присъствие кара хората да се чувстват неловко. Ти изпъкваш, когато всъщност предпочиташ да не го правиш.

За един кратък миг не можех да си поема дъх. Нещо вътре в мен потрепна, някоя струна на уда, подръпната от думите му, и ако си поемех дъх, това щеше да изчезне.

Той не знаеше истината за мен, но все пак бе успял да улови нещо вярно, което никой друг не бе забелязал досега. И въпреки това — или може би заради това принцът вярваше, че съм добра, вярваше, че си заслужава да ме взима на сериозно и тази негова вяра за един шеметен миг ме накара да искам да бъда по-добра.

Аз бях глупачка, затова че си позволих да се почувствам по този начин. Аз бях чудовище — това никога нямаше да се промени.

За малко не понечих да го захая, почти изиграх чудовището толкова убедително, както само аз можех да го направя, но нещо ме

спря. Той не беше някакъв дракон, който ме оглежда студено. Той ми предлагаше в замяна, нещо вярно за самия себе си. То сияеше като диамант. Това не бе нещо обикновено — бе великодушно. Ако отблъснеш този подарък от ръката му, нямаше да получи друг. Поех си въздух разтреперана и казах:

— Благодаря ви, но... — *Не, без никакво „но“*. — Благодаря ви.

Той се усмихна.

— В теб има нещо повече, отколкото се забелязва на пръв поглед. Забелязах това вече няколко пъти. Кой от порфирийските философи ти е любим?

Това беше толкова нелогично заключение, че почти се засмях, но той продължи да говори с мен най-сетне съвсем свободно.

— Предната вечер ти разпозна цитата и аз си помислих: „Най-сетне да срещна някой, който е чел Понтий!“

— Страхувам се, че не съм чела толкова много от него. Татко и неговите Аналекти...

— Но си чела други философи. Признай! — Той се наведе нетърпеливо напред с лакти върху колената. — Обзалагам се, че харесваш... Архитор. Той проявява такъв интерес към биологичната форма на съществуване на разума, че така и не си дал труд да провери дали теориите му са възможни в реалния свят.

— Архитор е бил надут задник — казах аз. — Предпочитам Некан.

— Този навъсен, стар сухар! — извика Кигс и се плесна по крака. — Той стига твърде далеч. Ако нещата бяха станали по неговия начин, ние всички нямаше да сме нищо повече от едни безплътни умове, които се реят безтегловно и мимолетно, напълно откъснати от материята на този свят.

— Толкова ужасно ли би било това? — попитах аз, а гласът ми пресекуваше.

Той отново бе успял да докосне нещо лично, или пък аз бях толкова чувствителна, че можех да се почувствам наранена от всичко, без значение колко безвредно е то.

— Просто си мислех, че предпочиташ Понтий — каза той, като разглеждаше внимателно някакво невидимо петънце на ръкава на жакета си, за да ми даде малко време да се опомня.

— Философ в областта на юриспруденцията ли?

— Очевидно ти си чела само ранните му творби. Пълната му гениалност е в по-късните трудове.

— Той не беше ли полудял? — Опитах се думите ми да прозвучат презрително, но изражението на лицето му ми показа, че съм сбъркала, и вместо това го бях разсмяла.

— Ако това е било лудост, Фина, то тя е била такава, че аз и ти можем само да си мечтаем за нея! Ще ти намеря последната му книга.

Принцът отново ме погледна и очите му блестяха на светлината от лампата, или пък бяха изпълнени с вътрешния огън на възхитително очакване.

Ентусиазмът му го правеше красив. Бях се вторачила в него — погледнах към ръцете си.

Той се изкашля и се изправи, като прибра монетата в жакета си.

— Така. Е, аз ще занеса монетата на Орма на Ескар утре сутрин и ще видя какво ще каже тя. Както ми е тръгнало, заместник-посланикът като нищо ще заключи, че укриваме престъпници — не мисля, че тя ми е простила, затова, че позволих онзи новолюспест да пострада... а също така и че танцувах с нея. Попитай твоя учител за подробностите, които са ти дали рицарите — наистина ще ти бъде благодарен. Ако успеем да открием кой е този отцепник, това може да се използва пред посолството като доказателство, че ние полагаме искрени усилия да... щях да кажа да поддържаме реда, но май е малко късно за това, нали?

Аз му отговорих:

— До утре, тогава.

Естествено, той трябваше да реши, кога да ме отпрати, а не обратното. Сепнах се.

Изглежда, че принцът не забеляза неспазването на етикета. Аз се поклоних, за да му се реванширам. Той се усмихна и ми отвори вратата. Умът ми препускаше, опитвайки се да измисли още нещо, което да кажа, преди да си тръгна, но напразно.

— Приятна вечер, Серафина — рече той и затвори вратата.

Чух как звукът от стъпките му се отдалечава, докато изкачваше стълбите на кулата. Какво ли правеше там? Със сигурност не беше моя работа, но останах за един дълъг миг с ръка върху дъбовата врата.

Останах неподвижна толкова дълго, че за малко да си изкарам акъла, когато един глас изрече:

— Помощник-учителке? Зле ли ви е?

Погледнах зад себе си. Там стоеше един от музикантите ми — слабичкият тромбонист, чието име така и не запомних. Очевидно бе минавал от тук и бе забелязал, че имам вид на изпаднала в кататония. Той нерешително пристъпи напред.

— Имате ли нужда от нещо?

— Не — изграчих аз с толкова дрезгав глас, сякаш току-що прекъсвах дългогодишен обет за мълчание. — Благодаря ти — добавих.

Наведох глава, заобиколих го смирено и се отправих обратно към коридора в посока към покоите си.

14.

Следващият ден беше последният преди пристигането на Комонот и Виридий планираше да правим репетиции почти до смърт. Станах извънредно рано — като за начало трябваше да се свържа с Орма, за да уведомя Кигс какво ми бе казал той. Изсвирих нашия акорд на клавесина и зачаках, като междувременно опарих езика си с чая и се чудех къде мога да намеря Кигс по това време на деня. Знаех, че той има кабинет близо до главното помещение на пазачите, но освен това прекарваше и доста време в града.

Когато котенцето на клавесина най-сетне проговори, гласът му ме стресна, така че за малко да изпусна чашата с чая.

— Не мога да говоря — избърмча гласът на Орма. — Грижа се за Басинд.

Бях забравила за новолуспестия.

— Кога ще можеш да говориш?

— На вечеря? В „Чукът и кефалът“? В шест?

— Добре, но нека да е в седем. Виридий е решил да ни изтезава жестоко.

— Ще се видим после. Недей да ядеш това!

Погледнах към чашата с чай и преместих поглед.

— Да не ям какво?

— Не ти. Басинд — изпука гласът от котенцето и Орма вече го нямаше.

Въздъгнах, отдръпнах се от инструмента и чух как големият часовник над централния двор бие. Имах достатъчно време за обичайните ми сутрешни занимания и за закуска. Бях подранила, което също беше добре. Виридий нямаше да има за какво да ме упреква днес.

Пристигнах в необятната главна зала на замъка „Орисон“ рано, вече бях напълно будна. Дърводелци кръжаха по цялата сцена, което не можеше да е добър знак, и не виждах ни вест, ни кост от стареца с подагратата. Имаше музиканти навсякъде, пръснати като мравки, но

Виридий не беше тук. Най-сетне флегматичният му слуга Мариус се домъкна със съобщение за мен:

— Господарят го няма.

— Какво искаш да кажеш с това, че го няма? Трябва да започнем генерална репетиция.

Мариус нервно прочисти гърло.

— Ще го цитирам точно: „Кажете на Серафина, че оставяш всичко в нейните повече от способни ръце. Не забравяйте да упражните плавното влизане и излизане на сцената!“

Прехапах устни, за да се въздържа да кажа първата дума, която ми хрумна, както и втората.

— И къде е той?

Мъжът наведе побелялата си коса. Очевидно тонът ми не бе особено любезен.

— В катедралата. Протежето му има някакъв проблем...

— Ларс ли? — попитах аз.

Някой с остър слух спря крачка зад мен. Снизих глас.

— Какъв е проблемът по-конкретно?

Слугата на Виридий сви рамена.

— Господарят не ми каза.

— Обикновеният, без съмнение — подигравателно се обади граф Джоузеф зад гърба ми, — кавга, а може да е завел един от своите гнусни *рад-фройлайни* в катедралата, или да се е напил и да е изпочупил собствената си машина.

Помислих, че говори за жени в червено.

— Тук, в Горед, се обличат в жълто-черно райе — казах аз, като се опитах да прикрия тревогата си с шега. — Но предполагам, че вие знаете това от първа ръка.

Графът прокара език по идеалните си зъби и запретна дантелените си ръкавели.

— По принцип не бих си дал труд, но ви харесвам, фройлайн. Стойте настрана от Ларс. Той е даанит и лъжец и олицетворение на проблеми. Той почти не е човек.

— Виридий му има доверие — отвърнах аз.

— Маестро Виридий се е увлякъл опасно по него — рече графът. — Нито един от двамата ви не разбира какво е Ларс. Моля се всеки ден свети Огдо да го унищожи.

Искаше ми се толкова силно да кажа, че знаех точно какво е Ларс и че не го обвинявах за това, но успях да изрека само:

— Не ме интересува какво говорите. Той е мой приятел. Не искам да слушам повече тези клевети.

Той плъзна нежеланата си ръка около кръста ми. Опитах да се отскубна, но сякаш омар ме бе притиснал с щипците си.

— Вие сте най-сладката и най-невинната фройлайн — измърмори графът, — но има хора на този свят, които вършат ужасни и противоестествени дела, много по-страшни, отколкото вашето наивно въображение може да си представи. Той е вашият най-лош кошмар. Вслушайте се в предупреждението ми и стойте настрана от него. Иначе ще се страхувам за вас.

Той се наведе и ме целуна по ухото, сякаш така взимаше съгласието ми, след което рязко се отдръпна.

— Какъв е този странен парфюм, който сте си сложила?

— Пуснете ме — рекох през стиснати зъби аз.

Джоузеф изсумтя високомерно и ме пусна, като наперено отстъпи, без да се обръща.

Успях да се преборя с обзелата ме паника. Той ме беше подушил. Дали бе разпознал миризмата на саар?

Събрах цялото си останало достойнство, след като се бяха отнесли толкова грубо с мен, и се приближих към събралите се изпълнители, готова да ги изтормозя докрай, точно като Виридий. В крайна сметка те не очакваха нещо друго.

Сцената беше красива, но се оказа нестабилна при трапа в центъра, както разбрахме това, за наш ужас, когато петима басиста изчезнаха внезапно вътре. Разкреших се на дърводелците и проведох репетицията на хора от другата страна на залата, докато те променяха конструкцията. Тогава пък механизмът на завесата засече, после костюмът на кокиларя падна по средата на жигата — това би било забавно при други обстоятелства, — а виола солото на Джоузеф постоянно звучеше ниско.

Последното не ми носеше удоволствие — всъщност подозирах, че това е тактика, която да ме накара да го погледна. Мрачно отвърщах очи в друга посока.

За генерална репетиция нещата, които се объркаха, не бяха много, но бяха повече, отколкото можех да понеса в това настроение.

Ръмжах грубо на всички — заслужено или не. Пътуващите изпълнители изглеждаха разтревожени, но на дворцовите музиканти им се струваше, че съм забавна, дори когато бях най-раздразнителна, не можех да съм толкова убедителна в ролята на Виридий. Откъслечните думи от песента в моя възхвала се разнесоха подире ми, докато си тръгнах разгневена, и аз нямаше как да продължавам да се мръщя.

Вечерта най-сетне настъпи и музикантите ми решиха, че крайно време да откажат да работят. Това, разбира се, означаваше, че те си устройиха голям концерт в главната зала и започнаха да свирят рилове и жиги за развлечение. Музиката е работа, само когато някой друг те кара да я вършиш. Искаше ми се да се включа. Почувствах, че наистина съм си го заслужила, но Орма щеше да ме чака. Опаковах си нещата и се отправих надолу към града.

Топлината на „Чукът и кефалът“ беше добре дошла, въпреки че никога не се чувствах достатъчно уютно в присъствието на непознати, дим, глъчка и врява. Огънят и фенерите осигуряваха твърде оскъдна светлина. Отне ми известно време да огледам масите и да осъзная, че Орма все още не бе пристигнал. Заех място близо до огнището, поръчах си ечемична вода, с което предизвиках презрителния смях на сервитьорката, и седнах, за да почакам.

Не беше присъщо за Орма да закъснява. Отпивах си от водата и не се озъртах наоколо, но някаква разправия край вратата стана толкова шумна, че нямаше как да не ѝ обърна внимание.

— Не можеш да водиш такива като него тук — ръмжеше кръчмарят, който беше излязъл иззад бара и водеше със себе си един мускулест готвач за подкрепление.

Обърнах се, за да видя какво се случваше. Орма стоеше във фоайето и разкопчаваше плаща си. Басинд се спотайваше зад него, а звънецът му дрънчеше жално. Посетителите до вратата правеха знака на свети Огдо или притискаха ароматни торбички до носовете си, все едно се предпазваха от някаква зараза.

Кръчмарят скръсти ръце пред мръсната си престилка.

— Това е почтено заведение. Обслужвали сме хора като баронет Медоубърн и контеса Дьо Парадей.

— Наскоро ли? — попита Орма с лека почуда в погледа.

Кръчмарят сметна това за проява на неуважение и изпъчи гърди, а готвачът прокара пръст по острието на сатъра си.

Вече бях на крака и метнах една монета на масата.

— Излизайте навън!

Когато излязох на открито, нощният въздух ми дойде успокояващо, макар прегърбеният силует на Басинд да не допринасяше за това.

— Защо си го довел? — попитах ядосано аз, когато застанахме наред празната улица. — Трябваше да ти е ясно, че няма да го обслужат.

Орма отвори уста, но Басинд проговори пръв:

— Където е моят учител, там съм и аз.

Орма сви рамена.

— Има и други места, където можем да вечеряме.

Може би имаше, но те бяха само в една част на града.

* * *

„Куигхол“ се заключваше след залез-слънце. Само две улици водеха към това, което някога е бил районът на „Свети Йобертус“ — в началото на всяка от тях беше поставена порта от ковано желязо, която кралската стража заключваше с катинар всяка вечер с голяма тържественост. Разбира се, сградите, които гледаха към площада, имаха задни врати, така че човек просто трябваше да мине през някой магазин, таверна или къща, пълна с куигове, за да влезе или излезе от квартала, а освен това имаше и тунели отдолу. Недоволните саарантраи описваха „Куигхол“ като затвор. Ако това бе така, то той беше затвор с доста свободен режим.

Старата сграда на „Свети Йобертус“ някога е била църква. Когато енорияшите вече не се побирали вътре, била построена новата „Свети Йобертус“ от другата страна на реката, където имало повече място. След подписването на Договора на Комонот, някои дракони се опитали да създадат един малък колеж, който да помогне за осъществяването на предложения от Ардмагара обмен на знания между видовете. Старата „Свети Йобертус“ била най-голямата неизползвана сграда, която могли да намерят. Докато освободените от

задължението да носят звънци ученици като Орма се навъртали наоколо и изучавали нашите мистериозни обичаи, други учени, които вече били завършили образованието си и били екипирани с издайническите символи, идвали в „Свети Берт“ (както се наричаше колежът сега), за да преподават своите науки на умствено недоразвити хора.

Те имали малко студенти и още по-малко такива, които да признаят, че учат там. В „Свети Берт“ се обучаваха най-добрите лекари, но малцина от хората искаха докторите да практикуват странната медицина на саар върху тях. Един неотдавнашен скандал заради дисекцията на човешки трупове не беше подобрил положението. Размириците из целия град едва не бяха прераснали в кръвопролития — хората настояваха за отмъщение срещу саарантраите и техните студенти, които си бяха позволили да пипат човешки останки. Имаше съдебен процес, а баща ми, как то обикновено, беше в центъра на събитията. Дисекцията беше забранена и няколко дракона бяха изпратени обратно в Танамуут, но лекарите продължаваха тайно да се обучават.

Бях ходила в „Куигхол“ само веднъж, когато Орма ме взе със себе си, за да ми намери мазилото против сърбеж. Това не бе място, където порядъчни млади момичета можеха да ходят, и баща ми твърдо настояваше да избягвам квартала. Макар и да бях отхвърлила и да не зачитах много от неговите възражения, точно към това се бях придържала най-охотно.

Орма ни поведе по една алея, пресегна се над една порта, за да я отключи, и ни въведе в нечия кална зеленчукова градина. Краката ни мачкаха мъртви пълзящи стъбла на тиквички. Прасе изгрухтя от една преграда — друга беше пълна с изгнили зеленчуци. Страхувах се, че собственикът на къщата ще се появи и ще ни погне всеки момент с някоя вила, но Орма отиде директно до вратата и почука три пъти. Никой не отговори. Той почука още три пъти, след което одраска с нокти лющещата се боя.

Един малък прозорец с капак се отвори.

— Кой е? — попита един хаплив глас.

— Порът — рече Орма. — Дойдох да изгоня норката.

Някаква възрастна жена с широка беззъба усмивка ни отвори вратата. Последвах Орма надолу по стълбите сред зловонния

полумрак. Озовахме се във влажна, миризлива изба, осветена от широка камина, малки фенери и една висяща лампа във формата на русалка с еленови рога, чийто бюст беше оголен, за да може целият свят да го види. Русалката размахваше две свещи, сякаш бяха мечове. Тя не ме изпускаше от поглед, все едно беше изненадана да види подобно на себе си чудовище.

Очите ми се приспособиха към светлината. Намирахме се в нещо като подземна кръчма. Имаше разнебитени маси и голямо разнообразие от клиенти — хора, саарантраи и куигутъли. Тук човеци и дракони седяха на една маса, студенти водеха дълбокомислени спорове с преподавателите си. Имаше един саар, който демонстрираше принципа на повърхностното напрежение точно както Зейд ме обучаваше преди специалната консултация по гравитация, — като държеше чаша с вода обърната наопаки, а само парче пергамент разделяше захласнатите му студенти от това да станат вир-вода. В друг ъгъл видях импровизирана дисекция на малък бозайник, а може би това бе нечия вечеря, или и двете.

Никой не идваше в „Куигхол“, ако не му се налагаше. Аз самата имах по-лични отношения със саарантраите от повечето хора, а бях идвала само веднъж. Никога не бях виждала моите два... моите два народа, събрани заедно по този начин. Установих, че съм леко превъзбудена.

Човешките студенти не контактуваха много с куигутълите, но все пак беше забележително как те не бяха особено разтревожени от присъствието на съществата. Никой не връщаше храна, докосната от куигове — имаше сервитьори киугутъли, — и никой не пицеше, когато откриеше някого от тях под масата. Имаше куигутъли, залепени по гредите на тавана и стените — някои се бяха струпали около масите заедно със саарантраите. Общата воня несъмнено идваше от дъха на куиговете, но носът бързо свиква с миризмите, а когато намерихме свободна маса, вече не ми миришеше на почти нищо.

Орма отиде да ни поръча вечеря и ме остави в компанията на Басинд. Масата ни беше покрита с уравнения, изписани с тебешир. Престорих се, че ги изучавам, докато оглеждах новолюспестия с периферното си зрение. Той зяпаше незаинтересовано към близката маса, на която бяха насядали много куигове.

Не можех да разговарям с Орма пред Басинд, но не виждах как да избягна това.

Проследих погледа на новолюспестия до следващата маса и останах с отворена уста. Куиговете се бяха изплезили и от езиците им летяха искри. Беше трудно да различиш нещо в мрака, но изглеждаше, че те променяха формата на една бутилка, като разтапяха стъклото с концентрираната топлина от своите езици. Разпъвайки шишето като карамел. Дългите пръсти на дорсалните им ръце — подобните на клони крайници, които те използваша вместо крила, — изглеждаха устойчиви към топлината. Куиговете разточиха стъклото и го направиха тънко като нишка, отново го нагряха и го извиха в дантеленopodobни структури.

Орма се върна и остави напитките. Той проследи погледа ми към куигутълите, които обработваха стъклото. Бяха направили кухо яйце с размерите на кошница от зелени стъклени нишки.

— Защо стъклодухачите не ги наемат на работа? — попитах аз.

— А защо не ги наемат златарите? — отвърна Орма и подаде на Басинд чаша с ечемична вода. — Една от причините е, че те не следват наставления на драго сърце.

— Как така вие, саар, не можете да разберете какво е изкуство — попитах аз, докато се възхищавах на блещукащото творение. — Куиговете създават изкуство.

— Това не е изкуство — заяви категорично Орма.

— От къде би могъл да знаеш това?

Веждите му се свъсиха.

— Те не го оценяват, както би го направил един човек. За тях това няма смисъл.

Един от куиговете се беше покатерил на масата и се опитваше да седне върху стъкленото яйце. То се разби на хиляди парченца.

— Видя ли? — рече Орма.

Сетих се за гуцера с човешка глава в кесията ми — не бях убедена, че вуйчо ми е прав. Тази фигурка контактуваше с мен по някакъв начин.

Кръчмарят се втурна към куиговете, размаха заплашително една метла и се разкрещя. Куиговете се разпръснаха — някои под масата, други по стените.

— Почистете тази бъркотия! — извика мъжът. — Не може да идвате тук, ако ще подскачате като маймуни!

Всички куигове изфъфлиха по някоя обида към съдържателя, но допълзяха обратно и почистиха масата, като използваха лепкавите пръсти на своите по-долни ръце, за да съберат стъклените парченца. Те ги прибираха в устите си, сдъвкваха ги и плюеха излети от стъкло кълба, които със съскане се превръщаха в бирени халби.

На нашата маса също имаше бирена халба, която принадлежеше на Орма. Басинд насочи вниманието си към чашата, наведе се над нея и започна да я души. Той се изправи с една капка върху носа си.

— Това е упойваща напитка. Трябва да те докладвам.

— Припомни си девети параграф от пълномощията — посъветва го хладнокръвно Орма.

— *Учен, който работи инкогнито, може да пренебрегне Стандартни протоколи 22 и 27 или други подобни Протоколи, ако сметне, че това е необходимо за успешното запазване на своето прикритие?*

— Точно този.

Басинд продължи:

— *Параграф 9-а гласи, че ученият трябва да попълни формуляр за всяко свое провинение и може да се наложи да бъде подложен на психологическа проверка, както и да защити необходимостта от своите действия пред Комисията на Цензорите.*

— Достатъчно, Басинд — каза Орма.

Както сякаш само Светците, покровители на комедията, можеха да представят нещата, един куигутъл ни донесе вечерята в същия този миг: агнешка яхния за мен, супа с праз и ряпа за Басинд и една тлъста варена наденичка за вуйчо ми.

— Каж ми, трябва ли да попълниш отделен формуляр за всеки от артикулите, или можеш да сложиш заедно наденичката и бирата, които са консумирани по време на хранене? — попита изненадващо проникателно Басинд.

— Отделните формуляри се попълват, когато съм закъснял за проверката — отвърна Орма и отпи от питието си. — Можеш да ми помогнеш да ги попълним по-късно.

— Ескар казва, че зад правилата има аргументи — изрече дрезгаво Басинд. — Трябва да нося дрехи, за да не плаша хората. Не

трябва да мажа с масло сърбящата ме кожа, защото обиждам хазайката си. По същата причина ние не може да ядем плътта на животни, защото това ни кара да копнеем за изобилието от плът, застанало до масата. — Басинд премести страшните си налудничави очи към мен.

— Това е идеята, да — каза Орма. — Но аз никога не съм считал случая за такъв... особено с наденичките, при които месото едва наподобява месо въобще.

Басинд огледа останалите саарантраи в мрачното мазе и измърмори:

— Трябва да докладвам цялата тази стая.

Орма не обърна внимание на думите му. Той извади малка шепа с монети от скритите дупли на жакета си, наведе ръка към скута си и раздрънка парите. Внезапно на пода навсякъде около нас се появиха куигове, които пълзяха под масата и се извиваха около глезените ни като змии. Дори и на мен това ми дойде в повече.

Орма пръсна монетите сред бъркотията по пода, сякаш хранеше кокошки — куиговете се сборичкаха за монетите, спряха се за миг и се струпаха около Басинд.

— Не, нямам — изрече объркано новолюспестият. — Оставете ме на мира.

Стоях и гледах със зяпнала уста Басинд, без да обърна внимание на удобния момент, който Орма беше предизвикал, докато вуйчо ми не ме хвана за ръката, за да ме дръпне от масата и да ми прошепне:

— Зная някои сигнали с ръце на куиговете. Обясних им, че Басинд има съкровище въщи. Ако имаш някакви новини, сега е моментът да ми ги кажеш.

— Показах монетата на Кигс и му казах за твоите опасения.

— И?

— Един дракон отцепник е бил забелязан в провинцията. Двама рицари дойдоха да докладват за случката. Аз ги разпитах. Видели са, че драконът има отличителна дупка на лявото крило във формата на плъх. Баща ти имаше ли подобна...

— Веднъж крилото му бе наранено от ледник, но беше закърпено. Шестнадесет години са достатъчно време, за да се сдобие с допълнителни дупки.

— С други думи, може да е Имлан, но може и да не е — въздъгна разочаровано. — Ами какво можеш да ми кажеш за

естествената му форма? Как би могъл да го разпознае Кигс?

Орма беше описал саарантрата на баща си толкова неясно, че не очаквах изобилието от детайли, които сега ми описа: блясъка на кожата на Имлан (с различен оттенък на лунна светлина), колко остри обичайно е поддържал ноктите си, точната форма и цвят на очите му (различни, когато отвореше вертикално третия си клепач), извивката на рога и размаха на крилата (очертани с математическа прецизност), аромата на серния му дъх, склонността му да направи финтираща маневра наляво и да атакува надясно, колко яки бяха мускулите на краката му.

Орма си спомняше драконовата форма на баща си толкова ясно, все едно тя беше съкровище. Почувствах се така, сякаш го слушах да описва купчина златни монети, която се очакваше да различа от други купчини само по описание. Нямаше смисъл да го питам за още нещо. Дали на драконите описанията на хора не им се струваха объркващи? Дали им трябваше време и опит, за да могат да ни различават един от друг?

— Сигурен съм, че няма да успееш да запомниш нищо от това — рече Орма. — Гледаш с онзи празен поглед, който хвърляше на учителите си по история. Можеш да потърсиш Имлан...

— Нали ми каза да не го правя!

— Остави ме да довърша. Можеш да потърсиш Имлан сред майчините си спомени. Несъмнено Лин ти е оставила някакъв образ от баща ни.

Отворих уста и отново я затворих. Нямах желание да се ровичкам отново в онази кутия, не и ако можех да го избягна.

Рицарите бяха споменали някой си сър Джеймс като специалист по разпознаване на дракони. Аз трябваше да разговарям с него... тоест Кигс трябваше да говори с него. Междувременно се надявах принцът да не е отложил разговора си с Ескар, като се надявах, че мога да се сдобия с добра информация.

Басинд с помощта на кръчмаря и метлата му бяха успели да прогонят почти всички куигове. Времето ни изтичаше.

— Обърни се с гръб към Басинд — прошепна Орма. — Не искам да ме види, че ти давам това.

Вече беше малко късно да започне да се преструва, че е спазващ законите саар.

— Да ми дадеш какво?

Без да сваля очи от новолюспестия, Орма се престори, че се почесва по главата. Ръката му се смъкна и напъха някакъв студен метал в моята. Това бе една от неговите обеци. Ахнах и се опитах да му я върна. Орма каза:

— Цензорите не ги следят. Един куиг ми ги пренастрои.

— Няма ли Цензорите да забележат, че вече не могат да те проверяват?

— Сигурен съм, че вече са го установили. Те ще се погрижат да получи нов чифт. Случвало се е и преди. Включи я, ако си в беда, и аз ще дойда, колкото мога по-скоро.

— Обещах ти, че няма да тръгна да търся Имлан.

— Неприятностите могат сами да те намерят — каза той. — Аз имам участие в конкретния проблем.

Пъхнах обещата в корсета си и двамата се обърнахме обратно към масата. Ризата на Басинд беше покрита с мръсни отпечатъци от ръце. Вечерята му беше изчезнала, но не бе ясно дали той я бе изял. Изглеждаше объркан, или сякаш лицето му бе леко поомекнало.

— Трябва да се връщаме в „Света Ида“ — каза Орма и протегна ръка към мен, за да покаже на Басинд как се прави. Аз я стиснах, като се опитах да прикрия смеха си. Никога не се бяхме здрависвали.

Басинд пробва да направи същото, но отказа да ми пусне ръката. Когато най-сетне се отскубнах от него, той ми хвърли поглед, който не посмях да определя.

— Докосни ме отново! — извика с дрезгав глас той и стомахът ми се обърна.

— Към вкъщи — каза Орма. — Имаш да упражняваш медитация и разделяне на ума.

Басинд изскимтя, потривайки ожесточено ръка, сякаш можеше да възстанови нещо от моето докосване, но последва вуйчо ми нагоре по стълбите на таверната кротък като агне.

Проверих при кръчмаря дали Орма беше платил вечерята ни. Човек не можеше никога да е сигурен, че той помни такива неща. За последен път хвърлих поглед към този странен, вонлив модел на междувидовото съществуване, тази безумна мечта на договора, сбъдната в едно шумно общество, след което се отправих към стълбите.

— Госпожице? — обади се един колеблив глас зад гърба ми.

Обърнах се и видях млад студент с невинно лице и тебеширен прах в косата. В едната си ръка държеше много къса сламка — зад него цяла маса младежи се преструваха, че не ни наблюдават.

— Бързате ли за някъде? — Той не заекваше със звуци, а с размаханите си ръце и нервно примигваше. — Бихте ли се присъединила към нас? Ей там всички сме хора... е, като изключим Джим... и не сме лоша компания. Няма нужда да си говорим за математика. Просто... не сме виждали човешки момичета в „Куигхол“, откакто дисекциите станаха незаконни!

Почти цялата маса зад него избухна в смях. Саарантраите изглеждаха озадачени от реакцията на останалите и питаха:

— Но той е прав, нали?

Не можах да не се засмея заедно с тях — всъщност открих, че съм изкушена много повече от това предложение, отколкото поканата на Гънтард за „Веселата маймуна“. Тези изцапани с тебеширен прах момчета, които спореха и драскаха тригонометрични задачи по масата, ми се сториха познати, сякаш колежът „Свети Берт“ привличаше всички най-подобни на саар хора. Потупах го по рамото дружелюбно и казах:

— Честно казано, иска ми се да можех да остана. Една препоръка за в бъдеще: не подценявай съблазнителната сила на математиката. Ако дойда отново, очаквам да мога и аз да драскам по масите наред с вас.

Приятелите му го приветстваха, когато се върна при тях на масата, с дюдюкания и вдигнаха тост за смелостта му. Аз се усмихнах вътрешно. Първо онези застарели рицари, а сега и това тук. Очевидно бях любимката на цял Горед. Това ме накара да се засмея, а смехът ми даде кураж да се гмурна в нощта, далече от топлотата на тази сбирка.

15.

Беше станало толкова късно, когато стигнах замъка „Орисон“ че не бях сигурна къде да открия Лусиън Кигс. Хрумна ми че мога да проверя в Синия салон, където принцеса Глизелда най-вероятно провеждаше своя миниатюрен прием, но се страхувах, че лъхам на таверна — или дори по-лошо, на куигутъл, а несъмнено предвид времето, което щеше да ми отнеме да се преоблека и да се измия, щеше да е станало твърде късно и всички щяха да са си легнали.

Знаех, че това не е така, но просто не исках да ходя там. Отидох в апартамента си и написах бележка до Кигс:

„Ваше Височество,

Разговарях с Орма, но за съжаление, той не успя да разпознае дракона отцепник по описанието на рицарите.

Аз обаче забравих да ви спомена, че старите бойци твърдяха, че един от тях, сър Джеймс Пийскод, бил специалист по разпознаване на дракони по време на войната.

Сър Джеймс е бил на мястото в нощта на визитата на отцепника и е възможно да го е разпознал. Мисля, че си заслужава той да бъде разпитан по този въпрос.

Надявам се, да не сте отложили разговора си с Ескар, като сте смятали, че аз ще се завърна с полезна информация. Извинявам се, че Орма не може да бъде по-конкретен.“

Не можех да реша как да се подпиша — всичко ми изглеждай твърде фамилиарно или абсурдно резервирано. Реших да се придържам към по-резервирания тип, като се вземеше предвид как бях започнала посланието си. Намерих един паж в коридора и му дадох

писмото. Пожелах лека нощ на всички гротескни същества и си легнах рано — утре щеше да бъде най-дългият от дългите дни.

* * *

Слънцето изгря сред пъстрото небе, изпълнено с розово и сиво, като коремчето на пъстърва. Прислужниците затропаха по заключената ми врата, преди да приключат с миенето — залата за закуска бръмчеше в очакване. Пурпурнозеленото знаме на Белондуег, първата кралица на Горед, се вееше от всяка кула и бе окачено като дълги завеси върху всяка къща в града. Колона от карети се простираше от каменния двор чак до долната част на хълма на замъка: височайши персони пристигаха от всички краища на Южните земи. Никой не искаше да пропусне рядката възможност да се срещне с Ардмагар Комонот в човешка форма.

Наблюдавах бавната процесия на Ардмагара от върха на барбакана заедно с повечето музиканти. Комонот беше долетял до Южната порта преди изгрев-слънце, за да сведе до минимум безпокойството от люспестото си присъствие, но всички в града знаеха, че той пристига, и тълпата се беше събрала там още предната нощ. Представители на кралската власт бяха на разположение, за да посрещнат Ардмагара и да осигурят на него и свитата му дрехи веднага след тяхната трансформация. Комонот спокойно се бе насладил на закуската — беше късно утро, когато той потегли към двореца със своя антураж. Комонот отказа да язди кон и настоя да прекоси града пеш, като се поздрави лично с хората — тези, които го приветстваха и останалите, — застанали от двете страни на улиците.

Очевидно беше пристигнал на катедралния площад точно когато часовникът с обратно броене удари за последен път. Говореше се, че часовникът е изсвирил загадъчна, механизиранира цигулкова мелодия и че кралицата и драконът са танцували заедно жига. Хора, които го бяха гледали, твърдяха, че не е било механично, а куклено представление. Никоя машина не можела да осъществи подобна постановка.

Можех да се обзаложа, че машината на Ларс беше в състояние да го направи, но уви, не бях видяла шоуто с очите си.

Макар Ардмагарът да беше облечен в светлосиньо, той трудно се различаваше сред вървящото множество и веещите се флагове — саарантрата му не беше на висок мъж. Онези от нас, които трепереха на барбакана, не го сметнаха за прекалено впечатляващ.

— Той е толкова мъничък! — изгугука слабичкият тромбонист.
— Мога да го смачкам с тока на ботуша си!

— Кой сега е хлебарката, ард негоднико? — извика един от моите барабанчици, не кой знае колко тихо.

Свих се, надявайки се никой от по-важните лица да не го беше чул. Как успяваше мълвата да се разнесе толкова бързо из двореца? Обърнах се към музикантите:

— Да не съм чула повече нито една обидна дума... от който и да е от вас! Или ще се наложи да свирите за вечерята си по уличните ъгли. — Те ми отвърнаха с доста скептични погледи.

— Виридий ми е дал пълна свобода на действие по въпроса — уверих ги аз. — Предизвикайте ме, ако си въобразявате, че не е вярно.

Те снишиха погледи към обувките си. Благодарих на света Лула, покровителката на децата и глупаците, че никой не беше склонен да постави под съмнение думите ми.

Тези от нас, които отговаряха за фанфарите, поеха към залата за аудиенции и я откриха препълнена догоре със събралите се на едно място благородници на Южните земи. От високото ми разположение на балкона видях, че граф Песаволта от Найнис и регентът на Самсам бяха заели по една четвърт от залата, като първият беше пищен и шумен, а вторият — мрачен и суров. Забелязах мадам Окра измежду найнийците. Тя беше по-кротка от повечето от тях, но все пак беше живяла дълго време в Горед.

Ардмагарът пристъпи прага на вратата и залата мигновено се смълча. Той беше набит и имаше двойна брадичка, точно като Виридий. Черната му коса изглеждаше сякаш е била намокрена и строго сресана в права посока — тя заплашваше да щръкне буйно, ако изсъхнеше. Въпреки това, ястребовият му нос и пронизващият поглед му придаваха страховита осанка. Излъчваше сила, все едно завладян от някакъв вътрешен огън, който едва успяваше да сдържи. Самият въздух около него сякаш трептеше, както жегата трепти по улиците на града през лятото. Той носеше звънеца си като медал на тежка златна верига около врата. Ардмагарът вдигна ръка за поздрав — залата затаи

дъх. Кралицата се изправи. Принцеса Дион стана едновременно с нея, като изглеждаше изпълнена със страхопочитание. Глизелда и Кигс, които седяха заедно вляво, бяха обикновени сенки, играещи по периферията на историческия миг.

Точно в този момент ние, плъховете от балкона, трябваше тържествено да засвирим с фанфари, макар че бяхме като попарени. На музикантите ми Комонот със сигурност се бе сторил по-внушителен отблизо.

Аз, от друга страна, бях обляна от студена пот.

Треперех цялата, изпълнена с какофония от враждебни емоции: страх, гняв, отвращение. Тази смесица от емоции обаче не бе моя.

Затворих очи и видях тенекиената кутия със спомените да стои в една локва и да процежда вода. Дебели капки от кондензация се стичаха отстрани по нея. Не можех да си върша работата, докато чувствата на майка ми към Комонот се стичаха в съзнанието ми. Отчаяно започнах да оглеждам главата си за някаква... кърпа. Една хавлия се появи при мисълта ми за това. Попих влагата отдолу и увих кутията в кърпата.

Бъркотията от емоции се разпръсна и аз отворих очи. Комонот не беше пристъпил по-напред по килима към подиума. Ръката му все още беше вдигната — приличаше на хоросанова статуя на самия него.

— Събудете се, простаци такива! — изсъсках аз на музикантите.

Те се сепнаха, сякаш бяха изпаднали в някакъв транс, и засвириха по мой сигнал.

При рязкото гръмване на позакъснелите фанфари генералът започна своя дълъг поход към подиума, и докато минаваше, оставяше във въздуха зад себе си своето обаяние, като се усмихваше и махаше с ръка. Той сякаш намигна на всеки един от нас поотделно.

Качи се горе, целуна украсената с бижута ръка на кралицата и се обърна към тълпата с кънтящ, басов глас:

— Кралице Лавонда, принцеси. Многоуважавани гости. Дойдох, за да почета четиридесет години мир между нашите народи.

Той изчака ръкоплясканията да утихнат със самодоволно изражение като на котка.

— Знаете ли защо драконите се научиха да приемат човешка форма? Ние се променяме, за да можем да разговаряме с вас. В нашата естествена форма гърлата ни са толкова дрезгави от пушека, че не

можем да произнасяме вашите думи. Вие, от друга страна, не можете да възприемете нашата муутия като реч. Драконът мъдрец Голия, или Голий, както го наричат в Порфирия, е бил този, който е открил как се осъществява тази промяна преди почти едно хилядолетие. Той е искал да разговаря с порфирийските философи и е основал един могъщ университет за нашия народ. Това е бил първият случай, в който драконите са се обърнали към хората за нещо добро и полезно, но не и последният. Голия е останал в нашата история като един от най-великите... и така ще бъда запомнен и аз.

Нови ръкопляскания разтърсиха залата. Комонот ги изчака и пъхна лявата си ръка в пролуката между предните копчета на своя лъскав жакет, сякаш възнамеряваше тайничко да почеше корема си.

— Идеята за мир ми се яви в един сън, когато бях студент в университета на Голия, „Данло Муутсай“. Ние, драконите, не сънуваме. Аз се бях записал на курс по сънуване: спяхме трансформирани в нашите саарантраи и докладвахме всеки ден за чудесата, които бяхме видели.

Една вечер видях съкровище, което блестеше като слънцето. Пристъпих към имането, за да прокарам пръсти през него, но това не беше злато, а беше знание! И тогава осъзнах една удивителна истина: че познанието може да бъде нашето съкровище, че има неща, които човешкият вид знаеше, а ние не. Че нашият поход не трябва да се състои в грабежи и убийства, а може да представлява един общ поход срещу невежеството и недоверието.

Той започна да крачи по подиума и да жестикулира през странни, равни интервали, сякаш беше виждал хората да го правят преди и беше решил, че това е ритуален танц, който можеше да усвои. Ардмагарът продължи:

— Разказах за съня си в час и ми се присмяха. *Как изглежда знанието? Какво е това познание, което си заслужава да притежаваме и което не можем да открием сами?* Но аз знаех, каква е истината, вярвах в нея до дъното на тлеещото си ядро и от този ден нататък аз действах само в името на това видение. Станах могъщ в негово име. Изковах железен мир. Водих тежка борба за това как е най-добре да изучаваме вашите изкуства, дипломацията ви, вашата способност да се обединявате, като все пак запазим драконовата си същност. Това не бе никак лесно.

Драконите се променят бавно — всеки от нас иска да лети в своя собствена посока. Единственият начин да бъдеш водач е да издърпаш останалите, пляскайки с крила и хвърляйки огън в правилната посока. Водих тайно преговори с кралица Лавонда, съзнавайки, че ще е по-добре да наложа договор на своя народ, вместо в продължение на цял век да го обсъждам в Кер. Оказах се прав.

Договорът беше и продължава да бъде успешен, благодарение на реформите, направени от наша страна, и трайната преданост от ваша. Дано продължи да е такъв поне още четиридесет... или ако ми позволите да екстраполирам... още сто години. Лицето, което подписа двустранния договор от ваша страна, ще бъде отдавна мъртво, а аз ще държа реч пред вашите внуци, защото възнамерявам този мир да просъществува до края на дните ми и дори след мен.

Събралите се благородници бяха разколебани, вероятно отблъснати от толкова небрежната препратка за кратката продължителност на нашия живот, но накрая всички изръкопляскаха. Кралицата посочи на Комонот стола, който беше поставен за него между нея и принцеса Дион, и така дългият и скучен ритуал по отдаването на почести започна. Всички, намиращи се в залата, от регента на Самсам до малкия лорд Никой от Свинския облак край Свинското езеро, се надяваха да имат възможност да се срещнат с Ардмагар Комонот и да целунат пръстените по дебелиите му пръсти. Забелязах, че графът на Апсиг се е наредил заедно с всички останали и изпитах чувство на жестоко задоволство.

Безкрайната опашка на аудиенцията изискваше, разбира се, музикален акомпанимент. Аз свирех на уда, но си бях забравила перцето — до обяд пръстите ми се покриха с пришки.

Също така имах и главоболие. То бе започнало от капещата кутия със спомени и се бе усилвало с всеки изминал час.

— Добре ли сте, помощник-учителке? — попита ме един глас от... не можех да определя точно.

Изгледах от край до край музикантите си, които ми се сториха странно отдалечени. Лицата им потрепваха. Примигнах.

— Тя е толкова бледа! — каза един наистина много бавен глас, който се точеше като изцеден черен мед.

Почудих се дали ще пропусна обяда и тогава споменът на майка ми ме връхлетя неочаквано.

Сто шестдесет и един дракона бяха кацнали на върха на Главното гнездо. Под нас: планини. Над нас: дъждовни облаци, които се движат на югоизток с крайна цел 0.0034.

Ардмагарът изнася лекция пред студентите и преподавателите на „Данло Муутсай“ при започване на новия семестър. Заглавието на лекцията му е „Коварната болест“.

Зная за какво се отнася. Не мога да заспя, мислейки си само за него. Най-вероятно съм заразена.

Изваждам автоматичния писец и го включвам. Направи ми го един от куигутълите на баща ми. Помага ми да си спомням, но нищо не може да ми помогне да забравя.

— Човечеството може да ни бъде учител — провиква се Ардмагарът. — Смисълът от примирие е обмяната на познания. Моите реформи — забраната за кръвно отмъщение и на второ място, за трупане на съкровища — са подкрепени от човешките философии. Там, където подобни философии са логични, етични и определени, ние можем да ги направим наши собствени.

Но нека ви предупредя, всички вас, от новолюспестия, тръгнал на първо пътешествие на юг, до достопочтения учител, който е прелетял над огромния облак на непредпазливостта: човечеството крие опасност. Не се водете по размътените умове. Изкушени от химическата интоксикация, драконите забравят своята същност.

Ардмагарът не е прав. Никога не съм могла да забравя до три по-значими неща, които съм преброила на пръсти, дори когато ми се е искало да го направя. И ето ме, кацнала тук, без да мога да забравя Клод.

— Емоциите водят до пристрастяване! — казва високо Ардмагарът. — Те нямат смисъл — те са противоположност на здравия разум. Те ви отвеждат към нелогичните, непринадлежащи на драконите ценности.

— Те ни водят към изкуството — измърморвам аз.

Той чува ехото на гласа ми — акустиката на Главното гнездо е била усъвършенствана преди повече от хилядолетие, за да може всеки един да бъде чул.

— Кой говори извън ард?

Повдигам глава до ъгъл от 40 градуса и променям покорната си поза. Всички ме поглеждат.

— Аз казах, Ардмагар, че емоциите водят хората към изкуството.

— Изкуството — той насочва хищническия си поглед към мен и преценява бързината и защитата ми. — Изкуството грее пред всички нас, то е едно несъбрано съкровище. Разбирам това, новоизлюпена. Но ние изучаваме изкуството. Летим над него от всяка посока на една разумна, безопасна дистанция. Един ден ние ще разберем неговата сила. Ще го приемем в ард. Ще се научим как да го мътим и защо си заслужава да го правим. Но недейте да се изкушавате от посоката на полета на хората. Заслужава ли си заради един дъх изкуство да живеете живот, поробен от зловонното отражение на пихтиестия мозък?

Навеждам глава и потискам инстинкта си. За човек това би било гняв — бях го почувствала. В драконовия мозък то се отчиташе като „хвърляй огън или бягай“. Защо реших да проговоря? Той ще измери думите ми и ще изчисли, че съм заразна. Цензорите ще дойдат през нощта — ще бъда изпратена за изрязване. Те ще изрежат неопределимото от мен.

Това ще върне невроните ми обратно в ард. Бях поискала да забравя — затова се бях върнала вкъщи. Искам го, но и не го искам.

Не можеш да летиш в две посоки едновременно. Аз не мога да седя сред тези, които ме смятат за повредена.

Хвърлям поглед на текста, записан върху автоматичния ми писец. Добавям към записаното: „Любовта не е болест“.

Отворих очи и незабавно ги затворих отново, когато видях Кигс надвесен над мен със загрижен поглед и с ръка върху челото ми. Да го вземат мътните, бях колабирала от силата на този спомен. Защо просто не се бях хвърлила през парапета с главата напред, за да си спестя унижението да се събудя, и всички да са се втренчили в мен?

— Започва да се свестява — каза принцът. — Фина, чуваш ли ме?

— Малко е задушно тук, горе — рече най-добрият ни тромпетист. — Свирим от три часа. Добре ли е наистина?

— За всичко е виновно онова копеле Виридий. Той я кара да се занимава с всичко!

Това прозвуча като гласа на Гънтард.

Ръката на челото ми се сви при споменаването на думата *копеле*. Очите ми се отвориха точно навреме, за да уловят раздражението, изписано по лицето на Кигс — то поомекна, когато ме видя будна.

Принцът ми помогна да се изправя. Олюлях се замаяно — земята беше твърде далеч! — докато не осъзнах, че все още бях горе, на балкона, и гледах надолу към вече почти празната зала. Последните височайши особи се изнизваха навън, като се опитваха да се престорят, че не зяпат нагоре към мен.

— Какво стана? — изграчих аз, а гърлото ми беше станало сухо като пергамент.

— Ти припадна — отговори Гънтард. — Помислихме, че си получила топлинен удар, но не знаехме как да те охладим по-благоприлично. Свалихме ти обувките — за което молим за извинение, — и тъкмо щяхме да ти навием ръкавите...

Извърнах поглед и се хванах за парапета, за да не се разтреперят ръцете ми.

— ... но принц Лусиън предложи да те разхладим с ветрило. Удът ти не е пострадал.

— Благодаря ти, Гънтард — казах аз, като избягвах да го погледна, и се пресегнах за обувките си.

Музикантите ми се въртяха насам-натам загрижено, сякаш не бяха сигурни от какво имам нужда. Дадох им знак да се оттеглят. Те за малко не се стъпкаха един друг, втурвайки се към обяда. Кигс си беше поискал един стол, седеше на него с облегалката напред и ме наблюдаваше с опряна брадичка върху ръцете си. Днес той беше облечен в по-луксозен ален жакет с шнурове от златист ширит, които го пресичаха на зигзаг — простата бялата лента на ръката му изглеждаше още по-траурно в контраст.

— Не трябва ли да седите на някое официално място? — попитах безгрижно аз, докато закопчавах токите на обувките си, опитвайки се гласът ми да прозвучи шеговито, ала в същото време се страхувах, че той ще усети несигурността зад закачката ми.

Принцът повдигна вежди.

— Всъщност трябва. Но също така отговарям и за сигурността, а тук настана голямо вълнение, когато ти се катурна. Зелда обеща да ми пази чинията. Ще те придружа до долу, ако желаш.

— Не ми се яде.

Освен това не ми се и повръщаше, слава на всички Светии. Седнах и потрих очи — зад тях главата още ме болеше.

— Получихте ли бележката ми? — попитах аз.

Той се поизправи на мястото си.

— Да. Благодаря ти. Изглежда, че усилията ти вчера са били безуспешни, също както и моите. Не успях да разговарям с Ескар. Тя беше тръгнала за аванпоста Дюком заедно с останалия персонал на посолството, за да изчакат пристигането на Ардмагара.

— Знаят ли от посолството за историята на рицарите?

Той изду бузи и въздъхна.

— Баба се срещна с посланик Фулда, преди той да замине, и го уведоми за този слух.

— Слух ли? — смаяно рекох аз. — Тя не вярва, че сър Карал е видял дракон, така ли?

Кигс поклати изнервено глава.

— Неприятно ми е да го кажа, но тя не иска да повярва, че драконите могат да нарушат нейния договор. Тя е заложила цялото си кралство върху представата, че ние можем да имаме доверие на драконите, и отказва да обсъжда възможността, че съществува непокорен дракон, който свободно обикаля из провинцията — камо ли да се говори, че е убил чичо Руфъс, — без да имаме ужасно много недвусмислени доказателства.

— Монетата на Орма... — започнах аз.

— Не можа да я убедя в нищо — рече той, потропвайки с пръсти по облегалката на стола. — Ноктите му бяха къси, все едно ги беше изгризал, неподозирани навик от страна на капитана на кралската стража. Очите му се присвиха замислено. — Предполагам, че учителят ти изобщо не е описал саарантрата на Имлан?

— Сини очи, светла коса — казах аз. — Така могат да бъдат описани две трети от найнийските придворни.

— Така могат да бъдат описани всички найнийци, ако включим и червенокосите, както и половината от самсамските планинари — рече

принцът. — Но със сигурност няма причина да смятаме, че той е в двореца, нали? Къде според Орма може да е той?

— Орма няма никаква представа, естествено. Той знае само, че Имлан е бил на погребението.

Кигс размаха пръст към мен.

— Зелда и аз го обсъдихме. Смятаме, че идеята ти да отидем да се срещнем със сър Джеймс и рицарите...

Тропотът под нас го прекъсна. Една дружина от дворцовата стража беше влязла в залата. Те веднага отдадоха чест, когато видяха Кигс горе на балкона.

— Капитане! Кралицата е крайно недоволна, че сте пренебрегнал предписанията за учтивост към нашите...

— Идвам незабавно — рече Кигс и се изправи.

Той се обърна с извинение към мен.

— Не сме приключили. Запази четвъртия танц на бала за мен.

Започнах да изброявам реда на танците.

— Паванатали?

— Чудесно. Ще си поговорим повече тогава.

Принцът вдигна ръка, сякаш за да ме потупа по войнишки по рамото, но след това пъргаво се завъртя в учтив поклон и се запъти към официалния обяд с Ардмагара.

Останах да седя още няколко мига, а мислите ми бяха объркани. Бях приела покана за танц. Каквото и да си говорим, аз не умеех да танцувам. Освен това, не ми беше работа да танцувам с какъвто и да било принц, дори и с такъв, който, изглежда, забравяше различното ни социално положение и сякаш смяташе, необяснимо защо, че аз съм човек, на когото може да се довери.

Облегнах челото си върху хладния каменен парапет. Той ме смяташе за нормална и това ме караше да се чувствам такава, което просто беше мъчително. Можех да разсея илюзиите му само за миг, ако си навиех ръкава. Защо трябваше да живея в страх, че той може да разбере колко съм отвратителна някой ден, когато можех да направя така, че това да се случи сега? Прокарах дясната си ръка под връзките около левия си ръкав, опипах студените плаки, остриите изпъкнали ръбове, моите телесни грозотии и изпитах ненавист към тях.

Какво беше събудило толкова неочаквано в мен този спомен?

Дали беше още една перла на спомена като онази, която отключи, когато Орма се разкри пред мен в естествената си форма? Дали имаше още такива спомени? Дали главата ми беше пълна с лесно възпламенимо вещество, което само чакаше някоя искра?

Изправих се несигурно и думите на майка ми отекнаха в ума ми: *Не мога да седя сред тези, които ме смятат за повредена.* Ядосах се на арогантността и късмета ѝ.

— Работата е там, майко, че ти не си била повредена — измънках аз, сякаш тя стоеше точно до мен. — Аз съм повредената. А ти си била тази, която ме е направила такава.

Кутията в главата ми помръдна, сякаш беше живо същество.

16.

Върнах се в стаята си, за да подремна, като преди това се уверих, че ще се събудя навреме, за да се преоблека в официалния си кафтан. Той беше кафеникавочервен с черна бродерия. Добавих към него бял колан от уважение към принц Руфъс. Опитах се да си среща хубаво косата, защото коментарите на Глизелда ме бяха накарали да се чувствам неуверена — оправях я множество пъти, без да получа задоволителен резултат. Накрая, от пълно безсилие, я пуснах да падне свободно и си сложих хубави обеци като извинение към всеки, на който му правеше впечатление. Не притежавах много други бижута, като изключим обещата, която ми беше дал Орма. Замислих се дали да я закача на косата си щеше да изглежда като интересно украшение и никой човек нямаше да я разпознае, — но саарантраите можеха да забележат, че е куигутълска изработка. Оставих я в стаята си.

Подготвихме този поздравителен концерт повече от месец, но самите мащаби на спектакъла не преставаха да ме изумяват. Не можех да кажа дали всичко изглеждаше по-впечатляващо, осветено от стотиците свещи, или пък ценителите сред публиката му придаваха определен блясък, ала някаква магия във въздуха правеше всичко да се получава успешно. Никой не закъсняваше, всеки си знаеше реда, никой не падеше от сцената, а ако някои изсвиреше фалшива нота, останалите продължаваха толкова убедително, че и фалшивият тон звучеше вярно.

Това е тайната на едно изпълнение — неговата убедителност. Вярната нота, изсвирена колебливо, не успява да въздейства, но ако е изсвирена смело, никой няма да я постави под съмнение. Ако човек вярва, че в изкуството има истина — а аз вярвам, — то наистина е смущаващо колко близо е тази истина до лъжата. Може би да лъжеш само по себе си е вид изкуство. Мисля по този въпрос повече, отколкото е необходимо.

Ардмагарът седеше отпред, в центъра, за да наблюдава изпълненията на сцената, очите му блестяха страстно. Наблюдавах го

иззад завесата по време на солото на шалмай на Гънтард, като се опитах да свържа изражението на лицето на Комонот с лекцията му в Главното гнездо. За някой, толкова убеден в отровното влияние на човешките емоции, той определено изглеждаше, че се забавлява.

Глизелда седеше до Комонот и изпълняваше ролята на декоративна украса — майка ѝ седеше от другата му страна. Видях кралицата, мадам Окра, Виридий, но забелязах Кигс, едва когато се загледах в далечината. Той обикаляше задната част на залата и проверяваше стражите, като хвърляше по едно око на концерта, без да изпуска от поглед охраната. Работата беше напрегната, съдейки по изражението на лицето му.

Не бях се включила в програмата. Разделях времето си между това да напомням на следващите изпълнители да се подготвят и да слушам изпълненията иззад кулисите.

Докато квартетът от тромбони свиреше, забелязах, че никой не се подготвяше да излезе на сцената. Хвърлих поглед към програмата: Ларс трябваше да е следващият изпълнител. Той трябваше да свири на бинию, по-малък и по-мек вид гайда. Сърцето ми се сви — не бях зърнала Ларс дори за миг днес. Запътих се към коридора и започнах да си вра нося зад завесите на килерите, които бяхме реквизирали за гардеробни.

Честно казано, очаквах стаите да бъдат използвани за разсвирване преди изпълненията, а не за реално преобличане на дрехи. Станах причина един от лютниерите ми да изпищи, сякаш е заварил куиг в леглото си.

По-надолу по коридора дочух възбудени гласове иззад последната завеса. Предпазливо се приближих, без да ме е грижа, че отново ще изненадам някого, и разпознах, че единият от гласовете принадлежеше на Ларс. Вдигнах ръка към завесата, но се поколебах. Гласът на Ларс звучеше гневно, а той говореше на самсамски. Приближих се още повече, като се заслушах напрегнато и оставих слуха си да се приспособи. Бях позабравила самсамския, а и никога не съм го владеела достатъчно добре.

Съвсем очаквано вторият глас принадлежеше на графа на Апсиг. Успях да разбера: *Ти ме следиш!*, но не и останалото.

Ларс отрече разпалено обвинението:

— Никога! — След това: — Аз съм тук... — последва нещо неразбираемо: — ... заради машината и мелодията на флейтата.

О, ясно. Той беше чул музиката ми отдалече.

Джоузеф изрече купища псувни, последвани от *флейтата на лудостта*, което ми направи впечатление заради любопитния израз. Джоузеф закричи, потропвайки с ботуши. Гласът му прозвуча умолително:

— Никой не трябва да научи какво представляваш ти!

— Ами, ти? — попита Ларс. — Какво ще правиш, ако научат какво представляваш ти?

Джоузеф излая нещо, което не разбрах, и тогава последва тупване и трясък. Рязко издърпах завесата. Графът стоеше с гръб към мен — Ларс беше проснат на пода между куфарите за инструментите. При звука от отгръщането на завесата граф Джоузеф се завъртя и ме блъсна в стената. Останахме замръзнали за миг в това положение: Джоузеф ме притискаше до стената, а аз се борех да си поема въздуха, който той ми бе изкарал.

Графът рязко ме пусна и започна да оправя дантелените си ръкавели, оправдавайки се:

— Предупредих ви да си нямате вземане-даване с него! Какво е нужно да се случи, за да разберете, че той е опасен?

— Вие сте този, който е опасен.

Лицето му помръкна.

— Помощник-учителке, аз просто...

— Удари гайдаря ми? Блъсна ме в стената? — поклатих глава. — Свален сте от програмата. Вземете си виолата и си тръгвайте.

Той прокара трепереца ръка през светлите си коси.

— Не говорите сериозно.

— Ако предпочитате, ще доведе Лусиън Кигс и ще можете да обясните това лично на него.

Граф Джоузеф профуча покрай мен, като ме ръгна с лакът в стомаха и дръпна рязко завесата на вратата, за да я спусне с ярост. Той си беше забравил виолата — нямах намерение да го викам обратно заради нея.

Обърнах се към Ларс, който тъкмо се изправяше на крака. Той отбягваше да ме погледне, несъмнено изплашен, точно както Джоузеф,

че съм дочула нещо, което не е трябвало. Бях готова да му разкажа всичко, когато чух гласа на Гънтард в коридора.

— Госпожице Серафина! Концертът ти се проваля!

Издърпах завесата.

— Какво?

— Е, все още не е — рече отстъпчиво Гънтард, като въртеше едно от копчетата на жакета си, — но тромбонистите почти приключиха и няма никой, който да чака да заеме тяхното място, а от теб няма и следа.

Ларс грабна своя инструмент и се втурна към кулисите, минавайки покрай мен.

Гънтард се усмихваше самодоволно.

— Надявам се това да е оправило настроението ти! — каза той и ми намигна.

Мислеше си, че сме правили нещо зад спуснатите завеси. Настройвали сме си един друг лютните, както му казваха. Упражнявали сме многогласа. Свирили сме на крумхорна.

— И с Виридий ли флиртуваш така? — попитах аз. — Изчезвай от тук!

Той тръгна надолу по коридора, смеейки се. Обърна се, за да каже нещо за последно, но в същия този момент избухна експлозия. Силата ѝ ме изтласка крачка назад.

Това беше Ларс. Той не свиреше на бинию.

За миг си въобразих, че по някакъв начин беше донесъл със себе си мегахармониума, но всъщност свиреше на самсамска бойна гайда — най-голямата и най-шумната от всички членове на семейството на гайдите. Самсамските планинари бяха изобретили инструмента като средство, чрез което да застрашават планинските територии на другите. Тя издаваше звук, сякаш планината размахва юмрука си към негодниците от другата страна. Тези гайди не бяха предназначени за употреба на закрито. Звукът изпълваше всяка пукнатина от залата. Хвърлих поглед нагоре, очаквайки да видя мазилката да се люци от тавана.

Имах чувството, че някой ми бъркаше с пирон в ухото.

Ядосано се втурнах към кулисите. Без да се замислям — без дори да си затварям очите и да влизам в градината, — хванах

въображаемата ръка на Шумния момък в ума си. *Трябваше да свириш на бинию! Това е твърде шумно!*

Ларс внезапно спря да свири. Настана мъртва тишина като ударна вълна от спокойствие, но той не беше приключил със свиренето. Просто беше спрял, за да извика:

— Хъресвам да ми е шумно!

Шумната гайда отново влезе в действие, но се чуха леки смехове и ръкопляскания, сякаш изказването му придаде някакъв хумор на изпълнението, или поне някакъв смисъл.

На едрото момче му харесва да е шумно, ха, ха! Наистина е така!

Аз обаче не можех да остана на мястото си, защото пиронът започна отново да пробива тъпанчето ми. Втурнах се навън и надолу по коридора, и се върнах обратно в гардеробната, откъдето бях дошла.

Слава богу, там нямаше никой. Спуснах се на пода с ръка върху устата.

Ларс ми беше отговорил. Бях успяла да комуникирам с него само с мисъл — без градина, без медитация, без възплъщение. Да се срещна лично с гротескните си същества беше достатъчно страшно, но това беше нещо още по-страшно.

Или по-възнуващо — не можех да реша кое от двете.

Той звучеше добре от разстояние — оценката ми се повиши заедно с увеличаването на дистанцията между нас — тоест спрямо съотношението на намалената сила на звука. Облегнах глава до стената и се заслушах, докато той не приключи, като през това време потропвах с пръсти на „Недодялания любовник“ и на „Боязливата девойка“. Ръкоплясканията бяха приглушени, сякаш на неговата публика не ѝ се искаше да разваля приятната тишина, като пляска с ръце.

Започна следващото соло. Оставах само три преди грандиозния финал, при който хорът на замъка щеше да изпее страстната аранжировка на Виридий на „Огледалния химн“. С усилие се изправих на крака. Тези нехранимайковци, хористите, трябваше да бъдат предварително предупредени, колкото се може по-рано. Дръпнах встрани завесата на вратата и се блъснах в една плътна стена.

Стената беше Ларс.

— Едно е да чувам музика в главата си — рече Ларс с треперещ глас. Той пристъпи напред, избутвайки ме в малката стая. — Но т'ва... т'ва беше твоят глас!

— Знам — отвърнах аз. — Не исках да го правя.

— Защо случило така?

Късата коса стърчеше на главата му като четинестата козина на глиган ноздрите му бяха разширени. Той скръсти ръце, сякаш нямаше намерение да помръдне, докато не му дам логично обяснение. Започнах:

— Имам нещо, което... което искам да ти покажа.

Надявах се стаята да не е твърде мрачна, за да може той да забележи проблясъка на моята уродливост.

Уплаших се. Нещата не се бяха развили, както бях очаквала, когато разкрих тайната си пред мадам Окра — няхах идея как щеше да реагира Ларс. А тази стая нямаше дори истинска врата. Гънтард можеше да провере глава през завесата. Всеки можеше да го направи.

Ларс се мръщеше напрегнато, сякаш очакваше да бъде смъмрен или да чуе обяснение в любов. Да, беше точно така: той смяташе, че аз ще му направя предложение. Имаше потаен вид, сякаш репетираше слово в главата си, като търсеше начин да ме разочарова по-учтиво, след като си свалях всичките дрехи.

Съжалявам, Серафина, аз ни харесвам фройлани, които могат да вкарват своя глас в главата ми.

Или пък може би:

Не харесвам въобще момичета. Харесвам Виридий.

Не беше смешно, но ми даде достатъчен импулс, за да развържа ръкава си и да го дръпна.

За около три секунди той замръзна на място, но след това внимателно, почти благоговейно, се протегна към предмишницата ми и започна да я милва с големите си ръце, като прокарваше пръст надолу по извиващата се ивица от люспи.

— Ааа — въздъхна той. — Сега всичко т'ва има смисъл.

Искаше ми се да споделям неговото мнение, искаше ми се толкова силно, че по бузите ми се стекоха сълзи. Изражението му отново беше станало потайно. Помислих, че е ядосан, но се поправих на покровителствен, когато той се опита да ме смачка в прегръдката

си. Останахме в тази поза дълго време. Слава на Рая, че никой не влезе — щяхме да подхраним дворцовите ключоци за месеци наред.

Случаен минувач нямаше да чуе как огромният мъж, облечен в черно, прошепва в ухото ми:

— *Систерлайн!*

Малка сестро.

17.

Изпълнението на „Огледалния химн“ мина гладко. Зад мен публиката се изправи на крака и запя заедно с хора. Успях да поддържам умерено темпо, макар че не бях достатъчно концентрирана. Продължавах да си припомням отново и отново онези мигове с Ларс: този, в който той ме беше нарекъл своя сестра, както и разговора ни след това.

— Какъв ти е Джоузеф? — бях го попитала аз. — Какво се случва и има ли начин да помогна?

— Не знам за к'во говориш — беше ми отвърнал той, а очите му внезапно бяха станали студени. — Не съм казвал нищо против Джоузеф.

— Е, да, не и пред мен — настоях аз. — Но не можеш да отречеш...

— Мога. И го правим. Недей да ми говориш за него отново, фройлайн.

След което той демонстративно си тръгна.

Музиката ме обгръщаше отвсякъде, докато дирижирах, тя повдигна настроението ми и ме накара да се съвзема. Хорът изпя пламенно последните два стиха:

*„Незаслужено дарени с обич от божествено сърце
ний сме огледало, вдигнато към Райското лице.“*

Усмихнах се топло на моите певци и те ми отвърнаха със същото петдесетократно, тъй както бяха наредени навсякъде около мен.

Хорът освободи сцената и на негово място застана симфоничният оркестър. Сега вече моята работа беше приключила и можех да танцувам на воля, което означаваше точно един път. Беше наистина любезно от страна на Кигс да избере паваната, която

представляваше тържествено пристъпване в кръг. С това можех да се справя.

Слугите се суетяха наоколо, като издърпваха столовете и пейките към стените, преразпределяха свещниците и носеха напитки на хората. Аз изгарях от жажда — излизането на сцената веднага те кара да ожаднееш. Отправих се към масата с напитките в далечния ъгъл и се озовах зад Ардмагара. Той говореше надутото на един сервитьор:

— Наистина нашите учени и дипломати не пият алкохолни напитки, но това не е точно правило, а по-скоро насока, реверанс към вашия народ, който е склонен да развие параноя към идеята, че един дракон може да загуби самоконтрола си. Драконите точно като вас имат различна поносимост. Малко вино може да бъде приемано от някой, който е добросъвестен като мен, и така няма да има пострадали.

Очите му заискряха, когато пое предложената му чаша. Той огледа залата, сякаш тя бе облицована в злато. Други гости — в ярки цветове като макове — се разделиха на двойки в очакване на танците. Симфоничният оркестър приключи с настройките и изпълни топъл акорд, който се понесе из залата.

— Не съм приемал човешка форма от четиридесет години — каза Ардмагарът.

С изумление осъзнах, че той говореше на мен. Комонот завъртя чашата в дебелиите си пръсти и ми хвърли лукави и коси погледи.

— Забравил съм какво е усещането, как тези ваши сетива се различават от нашите. Зрението и обонянието са разочароващо притъпени, но вие компенсирате с дълбочината на останалите.

Направих поклон, защото не исках да започвам разговор с него. И други от майчините ми спомени можеше да чакат, за да ме връхлетят. Тенекиената кутия беше спокойна засега.

Той обаче упорстваше:

— За нас всичко има вкус на пепел, а нашите люспи ни позволяват съвсем ограничено усещане от докосване. Слухът ни е добър, но вашите слухови нервни системи са свързани с някакъв емоционален център — всичките ви усещания са свързани с емоция, което е нелепо, но конкретното сетиво... то е причината да създавате музика, нали? То гъделичка тази част от мозъка ви?

Можех да понеса такъв вид невежество от страна на Орма, но този арогантен, стар саар ме подразни.

— Причините за това са много по-сложни.

Той размаха ръка и изпухтя пренебрежително с устни.

— Изучавали сме изкуството от всеки възможен ъгъл. В него няма нищо рационално. В крайна сметка то просто е форма самоудовлетворение.

Той отпи от виното си и отново се захвана да оглежда залата. Беше като дете, което зяпа изумено спектакъл, смаяно от огромния сетивен банкет, изплувал пред очите му: сладки парфюми и ароматно вино, тихите стъпки на балните пантофки, стържещия звук от лъкове и струни. Той се протегна и докосна зелената копринена рокля на една графиня, докато тя преминаваше с шумолене. Слава богу, дамата не забеляза това.

Двойките заеха места на дансинга, готови да танцуват сенк-па. Комонот ги гледаше с нежност, сякаш бяха вишневи цветчета — това не беше изражение, което обикновено човек може да види изписано върху лицето на един саарантра, — а аз се запитах колко ли чаши вино е изпил. Неприятно ми беше, че той можеше да стои тук и да се представя за чувствителен, докато Орма не можеше дори да разговаря с мен, без да вземе предпазни мерки срещу Цензорите.

— Труден ли е този танц? — попита той и се наведе близо до мен.

Аз се отдръпнах от него — малко вероятно беше той да подуши люспите ми, както си беше пийнал, но нямаше смисъл да поемам излишни рискове.

— Точно този ме заинтригува — продължи той. — Искам да опитам всичко. Може да минат още четиридесет години, преди отново да приема тази форма.

Да не би да ме канеше на танц? Не, той искаше аз да го поканя. Не можех да преценя дали това ме поласка, или подразни. Запазих гласа си неутрален.

— Никога не съм танцувала сенк-па. Ако наблюдавате внимателно танцьорите и анализирате стъпките им, трябва да успеете да откриете повтарящите се мотиви, които предполагам са аналогични на повторенията в музикалния акомпанимент.

Комонот се втренчи в мен — очите му бяха леко изпъкнали и ми напомняха неприятно на тези на Басинд. Той облиза дебелиите си устни и каза:

— Точно така би подходил към проблема един дракон. Виждате ли, нашите народи не са чак толкова различни в крайна сметка.

Преди да може да каже още нещо, една кралска осанка надвисна зад нас и твърд женски глас попита:

— Ардмагар, желаете ли да пробвате нашите горедски танци?

Това беше майката на Глизелда, принцеса Дион, облечена в блестяща жълта копринена рокля. Тя носеше семпла диадема и светъл воал, а косата ѝ беше прибрана с криспинети. Дион сияеше като златните феникси на Зизиба — в сравнение с нея аз, облечена в моя червеникавокафяв кафтан, бях като скучен, малък женски паун. Отдръпнах се, облекчена, че принцесата ме беше засенчила и приковала вниманието на Ардмагара, но Комонот, старата лисица, успя да ме посочи.

— Тъкмо обсъждах танците с тази странна млада личност.

Принцесата сведе хладен поглед под елегантния си нос.

— Това е нашата помощник-учителка по музика. Тя помогна на Виридий да организира музикалните изпълнения тази вечер.

Очевидно нямах име — не се почувствах обидена. Поклоних се и се оттеглих още по-назад толкова бързо, колкото имах смелостта да го сторя.

Нещо атлазено и розово ме докосна отстрани по главата. Вдигнах поглед сепнато, точно когато влачещият се ръкав на принцеса Глизелда отново ме шляпна право през лицето. Тя се изсмя и се отдалечи със завъртане от мен — нейният партньор, графа на Апсиг, пристъпваше пъргаво. Сърцето ми се сви, когато го видях, но той дори не си даде труд да ме погледне. Графът беше умел танцьор и хубав момък, когато не отправяше заплахи към някого. Строгите му черни дрехи караха розовата ѝ рокля да изпъкне — двамата привличаха погледите на всички в залата. Той я оттласна и принцесата се върна с танцови стъпки при мен. Приготвих се отново да бъда шамаросана от ръкава ѝ, но вместо това тя ми подвикна:

— Говори ли с теб Лусиън? Не ви видях да танцувате!

Кигс беше казал, че е обсъждал Имлан с нея — надявах се тя да не е издрънкала необмислено всичко пред графа.

— Чакаме да започне паваната — казах аз, когато тя отново мина покрай мен.

— Страхливци! Да знаеш, че идеята с танците беше моя! Така че е по-трудно някой да ви подсл...

Джоузеф я издърпа през дансинга.

Не успях да чуя думата докрай, но схванах идеята ѝ.

Вторият танц приключи — музикантите засвириха сарабанда почти без никаква пауза. Наблюдавах тържествено преминаващите танцувални двойки — Комонот не беше единственият хипнотизиран от цялото това великолепие. Глизелда пак щеше да танцува с Джоузеф, с което си заслужи острия и свиреп поглед на майка си. Графът на Апсиг не беше личност без значение, както можеше да се предполага, но втората поред престолонаследница не можеше просто да танцува за удоволствие — на дансинга се разискваше сериозната политика.

Кигс беше танцувал сенк-па с Амерта, дъщерята на граф Песаволта от Найнис, гавот с царицата на Самсам и сега елегантно се носеше по дансинга в ритъма на сарабандата с някаква дукеса, която не познавах. Той танцуваше умело и дори доста самоуверено като Джоузеф и изглежда изпитваше удоволствие от това. Принцът се усмихна на дукесата с една разкошна, широка и неосъзната усмивка и в един миг ми стана напълно понятен: разбрах, че мога да прозра всичко в него, чак до дълбините на душата му. Бях забелязала това и по време на погребението — дадох си внезапно сметка. Той не беше човек, който умееше да скрива чувствата си, напротив, ала ги съхраняваше на място, където аз можех да ги забележа.

Сарабандата заглъхна. Половината от симфоничния оркестър се изправи — след всеки трети танц едни от музикантите си вземаха пай пауза, а останалите постоянно свиреха една и съща мелодия, докато всички се върнеха обратно. Тази система не беше лоша, защото танцьорите можеха да си поемат дъх, а по-възрастните — нашата кралица не на последно място сред тях — да се подкрепят.

До мен стояха принцеса Дион и лейди Коронги и ядяха пай. *Пай паузата* беше, разбира се, евфемизъм — всъщност стана ми забавно, че такива две дами от благороден произход може да правят пауза, за да хапнат пай.

— Признавам, че съм шокирана от Ардмагара — каза лейди Коронги и попи внимателно краищата на устата си с една кърпичка, за да не размаже червилото върху пурпурните си устни.

— Той не е виновен — каза принцесата. — Нисък е и се спъна. А деколтето ми се оказа точно на пътя му.

Опитах се да си представя какво се бе случило и мигновено съжалих за това.

— Той е глупак — каза лейди Коронги и смръщи лице, сякаш Ардмагарът беше кисел, колкото нея. Очите ѝ обаче искряха дяволито и тя продължи: — Какво ли ще е да заведеш един като тях в леглото си?

— Клариса! — Смехът на принцеса Дион ми напомняше за този на Глизелда. — Сега вече съм шокирана, ах, ти немирнице. Та ти мразиш драконите!

Лейди Коронги се усмихна палаво и самодоволно.

— Не съм казала, че ще се женя за него. Но се говори...

Нямах намерение да остана, за да чуя какво се говори.

Отидох до масата с напитките, но там беше Джоузеф, който се оплакваше жално.

— Ние, самсамците — тези от нас, които приемат присърце нашата вяра, — не пием от дяволското питие — сопна се той на бедния сервитьор. — Свети Абастър никога не го е правил. Искате да се изплюя в лицето на светлия му пример ли?

Извъртях очи — аз самата също не си падах много по вино, но имаше и по-учтив начин да помолиш за чай. Гмурнах се обратно в тълпата, пробих си път през горите от тънки воали и поръбени с хермелин кафтани и стигнах до средата на залата. Симфоничния: оркестър престана да повтаря мелодията и засвири началните тонове на паваната. Пристъпих към дансинга, но никъде не видях червен жакет.

— Изглеждаш добре! — прошепна в ухото ми Кигс и ме накара да подскоча.

Примигнах глуповато. Имаше нещо, което човек казва в отговор на комплимент; нещо, което нормалните хора инстинктивно изричат, но сърцето ми биеше толкова силно, че не можах да се сетя какво е то.

— Не, не е така.

Той се ухили, вероятно защото думите ми прозвучаха нелепо, предложи ми ръката си и ме отведе на дансинга в разгара на паваната. Не знаех къде да застана. Той ме придърпа до себе си, а дланите ни се опряха на равнището на рамената, застанахме в начална позиция.

— Гайдарят ти беше доста впечатляващ — рече той, докато започваше официалното откриване на танца.

— Той не е моят гайдар — отвърнах аз по-раздразнено, отколкото трябва, което се дължеше на прикрития намек на Гънтард. — Той е гайдарят на Виридий.

Разменихме си лява ръка, а после дясна. Кигс рече:

— Зная много добре какъв е той на Виридий. Кажи на гузната си съвест да се успокои. Очевидно си влюбена в някой друг.

Останах слисана.

— Какво искате да кажете?

Той почука главата си отстрани със свободната си ръка.

— Опитай се да го проумееш. Не се притеснявай. Не те осъждам.

Не ме осъждаше ли? В кого си въобразяваше, че съм влюбена? Искан да разбера, но не чак толкова много, че охотно да продължа да насочвам разговора към себе си. Смених темата:

— Откога познавате графа на Апсиг?

Кигс повдигна вежди, докато бавно се въртахме в кръг, а ръцете ни бяха като лъчи на звезда.

— Той е тук от около две години. — Лусиън се вгледа в лицето ми. — Защо питаш?

Посочих към останалите танцьори в нашия кръг. Черният жакет на Джоузеф се забелязваше само на две места разстояние от нас.

— Той създава проблеми на гайдаря на Виридий. Хванах го да бие горкото момче отзад, в гардеробните.

— Проверих миналото на Джоузеф, когато той стъпи за първи път в двореца — рече Кигс и ме завъртя в па-дъо-сегош, докато кръгът се обръщаше в обратна посока. — Той е първият от три поколения Апсиг, който е изпълзял от планините — родът се смяташе за изчезнал и естествено на мен ми стана любопитно.

— На вас? Любопитно? — възкликнах аз. — Трудно ми е да повярвам.

Принцът възнагради моето безочие с усмивка.

— Очевидно баба му е била последната от този род и той е възстановил името ѝ. Слуховете в Самсам са, че също така има и природен, незаконен брат. Ларс може да се окаже нещо повече от крепостник в крайна сметка.

Намръщих се. Ако Ларс не беше просто някакъв случаен полудракон, а възплъщение на семейния позор, то това обясняваше ненавистта на Джоузеф към него. Все пак не можех да се отърся от усещането, че нещата бях по-сложни, отколкото изглеждаха.

Кигс говореше нещо — аз пак съсредоточих вниманието си обратно върху него.

— В Самсам имат сурова позиция по отношение на незаконородените. Тук нещата са неприятни най-вече за бедното копеле — там това петни цялото семейство. Самсамците са големи поклонници на свети Вит.

— *Греховете ваши горят с ярък пламък назад във вековете?* — опитах се да предположа аз.

— *И напред към хоризонта на всичките ви синове — да.* — Правилен цитат!

Кигс отново ме завъртя. Очите му искряха и ми напомниха за принц Руфъс. Той се наведе към мен и добави със сериозен глас:

— Разбирам, че провеждаш проучване по въпроса, но не бих ти препоръчал да питаш Ларс какво е чувството да си копеле.

Сепнах се и го погледнах в очите. Той се смееше безмълвно и в този миг и двамата се разсмяхме, а после нещо се промени. Усещането бе, като че ли наблюдавам света през намазана с масло пергаментова хартия или опушено стъкло, което някой рязко беше издърпал. Всичко в главата ми стана много ясно и прозрачно, музиката нахлу величествено, ние стояхме неподвижно и залата се въртеше около нас, и ето тук беше Кигс, точно по средата на всичко това, и се смееше.

— Аз... аз ще трябва да се задоволя с вашето обяснение — заекнах аз, внезапно смутена.

Той направи недвусмислен жест, обхващайки цялата зала.

— Ето това е. Същността на положението на незаконородения. За злото няма почивка. Танц след танц, докато краката ти не са готови да поддадат.

Кръгът смени посоката за последен път, което ни напомни защо сме тук.

— Да се върнем към деловата страна — каза той. — Баба ми може да мисли, че няма какво да бъде намерено в провинцията, но Зелда и аз смятаме, че тя грeши. — Той се наведе по-близо. — Трябва

да продължиш според плана. Въпреки това, ние обсъдихме въпроса и решихме, че не можем да те пуснем да тръгнеш сама.

Отдръпнах се, изненадана.

— Не можете да ме пуснете да отида сама къде?

— Да търсиш сър Джеймс Пийскод. Опасно е — настоя той, а веждите му бяха присвити притеснено. — А и не съм убеден, че ти дори знаеш къде отиваш. Със сигурност си блъфирала, когато си казала на онези възрастни джентълмени, че знаеш къде живеят, нали?

Устата ми зейна, но вцепененият ми ум не успя да оформи думи, които да изрека. Когато бях написала, че препоръчвам визита при рицарите, имах предвид, че трябва да отиде Кигс, а не аз!

Принц Лусиън сложи ръка на кръста ми за официалното закриване на танца. Усетих топлия му дъх в ухото си:

— Ще дойда с теб. Това е окончателно. Утре няма кой да ни потърси: ти няма да организираш музикални програми, а всички най-влиятелни хора ще бъдат заети с важни срещи през целия ден — включително и Зелда, за нейно най-голямо неудоволствие. Предлагам да тръгнем по изгрев-слънце, да посетим рицарите и тогава, в зависимост от това колко късно е станало...

Не чух нищо повече. Ушите ми бръмчаха.

Как би могъл някой да си помисли, че изобщо е възможно да планирам пътуване в провинцията — сама или по какъвто и да е друг начин? Вината си беше изцяло моя, защото с измама се бях добрала до рицарите. Нищо друго, освен проблеми не бе произлязло от това. Сега всички бяха останали с погрешно впечатление за мен — те смятаха, че съм смела и безразсъдна.

Вглеждайки се в тъмните очи на Кигс обаче, изпитах известно безразсъдство.

Не — останах леко без дъх.

— Колебаеш се — каза той. — И подозирам, че зная защо.

Аз пък подозирах, че не знаеше. Той се усмихна — цялата стая сякаш затрептя около него.

— Притесняваш се, че не е прилично ние двамата да тръгнем на път без придружители. Аз не виждам проблем в това. Една по-голяма група ще предупреди рицарите, преди даже да сме стигнали при тях, а що се касае до благоприличието, то... Моята годеница не е притеснена, баба ми няма да има нищо против, лейди Коронги ще бъде

на визита при нейната болна братовчедка през следващите няколко дни и не виждам никой друг от значение, който би могъл да ни съди.

На него му беше лесно да говори така — той беше принц. Струваше ми се, че аз мога и щях да бъда осъдена. Лейди Коронги щеше да води парада — това, че нямаше да е тук, не бе пречка за нея.

Обикаляхме един около друг във финалните па-дъо-сегош.

Кигс каза:

— Твоят обожател не ми прилича на ревнивец. Имаме добра възможност да не успеем да скандализираме никой по какъвто и да е начин.

Не бил ревнивец ли? Кой? Уви, устните ми отново не успяха да зададат необходимия въпрос и миг след това вече беше късно. Паваната свърши — хората ръкопляскаха.

— На зазоряване — прошепна ми той — ще се срещнем пред кабинета на кралицата. Ще минем през задната порта.

Той ме пусна. Изпитах хладина на кръста си — там, където преди ръката му ме бе сгрявала.

18.

Тръгнах си от бала скоро след това и се оттеглих в убежището на апартамента си. Трябваше да се погрижа за градината си и имах нужда от сън, ако щях да ставам рано. Това със сигурност бяха две много добри причини да си тръгна.

Но това не бяха истинските причини. Нито посетих гротескните същества, нито пък си легнах.

Крайниците ми вибрираха от безпокойство. Съблякох се, сгънах кафтана и роклята с маниакална педантичност, пригладих гънките с юмрук, сякаш плисетата щяха да ме успокоят. Обикновено оставах по долна риза — мразех да съм гола, — но сега свалих и нея, сгънах я, запратах я раздражено по защитния параван, вдигнах я и пак я метнах.

Разхождах се и потривах люспите по корема си, които бяха гладки като огледало в едната посока, а в другата като хиляди остри зъби. Ето това бях аз. Това тук. Това. Насилих се да погледна покритието от плочки във формата на сребърни полулунички, отвратителната линия, откъдето израстваха през плътта ми, като зъби пробиващи си път през венец.

Аз бях чудовище. Имаше неща на този свят, които не можех да имам.

Качих се в леглото, свих се на топка и заплаках с плътно затворени очи. Виждах звезди зад клепачите си. Не влязох в градината — намирах се в безименното нищо. Една врата се появи неочаквано сред неразличимата мъгла на съзнанието ми. Уплаших се, че тя можеше просто да се появи, без да го желая, но бях изведена от състоянието на самосъжаление.

Вратата се отвори. Затаих дъх.

Плодоядния прилеп надникна иззад нея. Потреперих. Той се държеше толкова добре, откакто го бях помолила за това, че почти бях забравила за проблема. Виждайки го извън градината обаче, ме уплаши. Нямах как да не се сетя за Джаноула с цялото ѝ надничане и

любопитстване, както и как на практика беше организираща домакинството в главата ми.

Лицето на Плодоядния прилеп стана приветливо, когато ме видя. Той изглеждаше безразличен към личната част на ума ми — просто беше търсил мен. За мой ужас аз бях гола в собствената си глава — промених това само с мисъл.

— Намери ме — казах аз, приглаждайки въображаемата си рокля, или по-скоро сякаш исках да се уверя, че имам такава. — Знам, че тази вечер не съм идвала в градината. Не мога... не мога да я гледам. Омръзна ми да се грижа за нея. Омръзна ми да... да съм това.

Той протегна жилавите си, смугли ръце.

Обмислих предложението, но не можех да си наложа да предизвикам видение.

— Съжалявам — обясних аз. — Всичко ми се струва толкова мъчително в момента и... — не можах да продължа.

Щеше да ми се наложи да го изгоня. Не виждах как ще събера сили, за да го направя.

Той ме прегърна — беше нисък, дори не стигаше до рамото ми. Аз също го прегърнах, опрях бузата си до меките, тъмни къдрици на косата му и заплаках. И тогава по някакъв начин, без да съм сигурна как, заспах.

* * *

Кигс беше унил, но и бодър за човек, който не беше спал повече от четири часа. Аз не бързах със своите сутрешни задължения, защото предполагах, че ще потеглим малко по-късно, но той беше пристигнал пред кабинета на кралицата преди мен, облечен в мрачни цветове като някой селянин. Никой обаче нямаше да го вземе за селянин отблизо — кройката на жилетката му беше твърде изтънчена, вълнените му дрехи — твърди меки, а усмивката му — твърде ведра.

Някакъв мъж се тътреше до него — осъзнах с изненада, че това беше Ларс.

— Той питаше за теб снощи, след като ти изчезна — обясни ми Кигс, когато приближих. — Казах му, че може да те види тази сутрин, преди да тръгнем.

Ларс бръкна под своята черна жилетка и извади голям сгънат пергамент.

— Проектирърх т'ва снощи и искам да ти го дам, госпожице Домбег, защото нямал друг по-добър начин на... да благодаря ти.

Той ми подаде хартията с елегантен жест, след което, изненадващо бързо за такъв едър мъж, изчезна по коридора.

— Какво е това? — попита Кигс.

Пергаментът се дуплеше като жив, докато го разстилах. Приличаше на схема на някакъв вид машина, макар че не можех да кажа кое бе горната и кое долната ѝ част. Кигс имаше по-конкретна идея.

— Това балиста ли е?

Той надничаше иззад рамото ми — дъхът му миришеше на анасон.

Попитах го:

— Какво е балиста?

— Това е нещо като катапулт, но мята копия. А този стреля с... какво е това?

Приличаше на харпун с мехур, пълен с нещо неустановено.

— Не мисля, че искам да узная — отговорих аз.

Приличаше на огромен иригатор за клизма на дракони, но не желяех да кажа това на глас пред принца на царството, без значение дали беше незаконороден или не.

— Прибери го тук — предложи той и ми подаде дисагите, в които, изглежда, бе сложен обядът ни. — Достатъчно топло ли си облечена, за да яздиш?

Надявах се да е така. Никога не бях яздила кон, тъй като бях градско момиче, но бях успяла да си изнамеря чифт порфирийски панталони и освен това бях облечена както винаги с няколко ката дрехи.

Бях окачила обещата на Орма около врата си, завързана на една връв. Усещах студената ѝ маса, ако поставех ръка до сърцето си.

Тръгнахме през двореца, надолу по коридорите, минахме през врата, скрита зад един гоблен, и се спуснахме надолу през редица от пасажи, които никога не бях виждала. Някакви стълби ни отведоха под нивото на сутерените до един неравен тунел. Минахме през три заключени врати, които Кигс добросъвестно отключваше и

заклучваше след нас, докато аз държах фенера. Според чувството ми за ориентация, вървахме приблизително в посока запад. Подминавайки две огромни каменни врати, тунелът се разширяваше в естествена система от пещери. Кигс изуваше по-малките разклонения и избираше най-широкия и най-равен маршрут всеки път, докато не достигнахме изхода на една пещера върху склона под западната стена на замъка.

Широката долина на реката Мюз се простираше пред нас, обвита в сутрешната мъгла. Гъсти облаци скриваха lika на небето. Кигс се спря с ръце на кръста, наслаждавайки се на гледката.

— Това е била врата за вилазки по време на война, невидима отдолу. Спестихме си обиколка през града, видя ли? Има конюшня в подножието на този хълм — конете ни чакат там.

По прашния под на пещерата се виждаха оставени наскоро следи.

— Кой използва тези пещери сега?

— Чичо Руфъс, дано почива в лоното на всички Светци, използваше този маршрут, за да ходи на лов. Сметнах, че няма нищо лошо да минем по стъпките му. Доколкото ми е известно, никой друг не го използва. — Той ме погледна.

Посочих към някакви захвърлени дрехи зад скалата.

— Хм! Да не би овчари да са търсили подслон по време на буря?

Той вдигна една от дрехите и се оказа, че е добре скроена, но семпла рокля. Всяка жена в двореца притежаваше поне чифт такива — най-малкото знаех, че аз имам такива.

— Да не би слугини да са се срещали с любовниците си тук? Но как са могли да преминат през три заключени врати и защо ще оставят дрехите си?

— Странно е.

Той се ухили.

— Ако това е най-голямата загадка, на която ще се натъкнем днес, спокойно можем да се наречем късметлии. — Принцът сгъна отново роклята и я сложи обратно зад скалата. — Наблюдателна си. Не е лошо да си готова да използваш това умение — склонът е скалист и най-вероятно влажен.

Докато си проправяхме път надолу по хълма, установих, че дишам по-леко. Въздухът беше чист — атмосферата в града и в двореца сякаш бе по-гъста в сравнение, пропита с проблеми и

натезжала от безпокойство. Тук, под необремененото свободно небе, бяхме само двама и аз въздъхнах облекчено, осъзнавайки за пръв път какъв страх от затворени пространства бях изпитвала.

Конете наистина ни чакаха. Кигс очевидно беше предупредил, че ще язди с жена, защото моята кобила беше с малко странично седло в комплект със стремена. Това ми се стори много по-разумно, отколкото да бяха сложили нормално седло. Кигс обаче не беше доволен.

— Джон! — извика той. — Така не може! Имаме нужда от истинско седло и юзда!

Старият коняр се намръщи.

— Шарпи ми каза, че ще яздите с принцесата.

— Не, Шарпи не ти е казал това! Ти си го предположил. Госпожица Домбег би искала сама да държи юздите на собствения си кон, а не да я водят на повод, яхнала малко конче! — Той се обърна с извинително изражение към мен, но нещо по лицето ми го накара внезапно да се разколебае. — Нали искаш ти да яздиш?

— О, да — възкликнах аз и се примирих с това.

Вдигнах краищата на полата си, за да покажа колко добре съм се подготвила с порфирийските панталони и всичко останало. Той примигна с очи и аз осъзнах, че това беше най-неподобаващото за една възпитана дама действие — но нали и той ме караше да яздя по един неподобаващ за дама начин? Нямах как да изглежда, че се държа прилично, каквото и да правех.

Може би това означаваше, че трябва да спра да се торозя за такива неща.

Доведоха кобилата с новата екипировка — придърпах нагоре полата си и успях да я възседна от първия път, без да чакам някой да ме хваща за кръста и да ми помага. Кобилата се завъртя в кръг. Никога не го бях правила това, но знаех как става на теория и не ми отне много време, преди да накарам животното да се движи в права линия и в почти правилната посока.

Кигс ме настигна.

— Нямах търпение да потеглим май? Тръгнала си без дисагите си.

Успях да спра кобилата и да я удържа почти мирно, докато той завързваше дисагите, след което потеглихме. Кобилата ми имаше определени идеи за това накъде трябваше да вървим — тя харесваше

вида на наводнените ливади пред нас и смяташе, че не се движим достатъчно бързо натам. Опитах се да я удържа и да оставя Кигс да води, но тя беше доста непоколебима.

— Какво има отвъд този воденичен улей? — извиках през рамо към принца, сякаш имах някаква представа къде отивахме.

— Мочурищата, където бе намерен чичо Руфъс — отвърна той и проточи врат, за да погледне. — Можем да спрем там, макар че се съмнявам стражата да е пропуснала нещо.

Кобилата ми забави ход, когато приближихме тесния канал — тя искаше да отиде при наводнените ливади, а не в бодливото, обрасло с храсти, мочурище. Дадох знак на принца да застане начело, сякаш нарочно бях забавила ход. Кобилата ми отказваше да се качи на моста.

— Не, няма да правиш така — тихо ѝ казах аз. — Защо се държиш страховито? Ти си по-смела от всички нас.

Кигс яздеше напред в тръс, а сиво-кафявият му плащ се вееше зад него. Той се задържаше на седлото без усилие и конят му сякаш се отзоваваше на самите му мисли — нямаше го това ненавременно и силно подръпване на юздите, което аз бях принудена да използвам. Той отби от пътя, почти веднага след като минахме от другата страна на воденичния улей.

Мочурището беше сравнително сухо по това време на годината. Всичката застояла вода беше замръзнала и бе образувала гладка коричка, която хриптеше под копитата. Аз все пак успях да намеря един кален участък, където копитата на кобилата ми потънаха и забуксуваха.

— Насочи я към тревата — посъветва ме Кигс, но кобилата ми беше по-умна от мен и вече се беше запътила натам.

Кигс се спря до някакви голи храсталаци и посочи към хълмовете на север от нас, покрити с черни, зимни дървета.

— Отивали на лов в кралския лес, ей там. Придворните му твърдят, че хрътките се разпръснали...

— И ловците се пръснали след тях ли?

— Не, не, не се прави така. От хрътките се очаква да проучат всички следи — те са обучени да действат самостоятелно. Следват дирята докрай и ако не води до някакъв резултат, се връщат обратно в глутницата. Затова се използват, за да не се налага на ловците да следват всяка фалшива следа в гората.

— Но графът на Апсиг каза, че принц Руфъс е тръгнал след хрътките си.

Кигс се втренчи в мен.

— Разпитвала си го за този ден, така ли?

Нямаше нужда да разпитвам графа. Той се беше похвалил пред придворните дами в Синия салон. Кигс случайно се беше включил в този разговор, но очевидно бе пропуснал дискусията за хрътките. Изглежда, че имах репутация на проникателен следовател, която трябваше да поддържам, затова отговорих:

— Разбира се.

Кигс поклати глава в почуда и аз моментално се почувствах гузна.

— Предполагат, че чичо ми е тръгнал след своята любима хрътка Уна, защото се е отделил от групата и никой не го е видял накъде се е запътил. Но той не е имал причина да го прави. Хрътката си е знаела работата.

— Тогава защо е напуснал групата?

— Може би никога няма да узнаем — каза Кигс и пришпори коня си малко по-напред. — Ето тук са го открили — с помощта на Уна — на следващата сутрин, точно до това поточе.

Нямаше много какво да се види, нямаше кръв, нямаше следи от борба. Дори следите от копита от конете на стражата бяха заличени от дъжда и пълни със стичаща се блатна вода. Имаше една доста дълбока, пълна с вода, яма и аз се зачудих дали това бе мястото, където е лежал принцът. Не беше съхранила характерните очертания на Руфъс.

Кигс слезе от коня и бръкна в кесията, закачена на колана му, откъдето извади медальон на светец, който беше потъмнял от използване и от годините. Без да обръща внимание на калта, той коленичи край водата и опря почтително медальона до устните си, шепнейки, сякаш искаше да го зареди с молитви. Той стисна очи, като се молеше горещо, но също и за да се опита да спре сълзите си. Съчувствах му — аз също обичах вуйчо си. Какво щях да правя, ако него го нямаше? Не можеше да се каже, че съм много набожна, но въпреки това отправих молитва към всеки светец, който я приемеше: *Пази Руфъс в обятията си. Бди над всички чичовци. Благослови принца.*

Кигс се изправи, тайничко избърса очи и хвърли медальона в локвата. Студеният вятър отмяташе косата в лицето му — кръгчетата от медальона във водата изчезнаха сред надигналите се малки вълнички.

Внезапно ми хрумна да се опитам да мисля като дракон. Възможно ли беше един дракон да е седял тук посред бял ден и да убие някой, без да бъде видян? Категорично не. В далечината можех да видя пътя и града. Нищо и по никакъв начин не закриваше гледката.

Обърнах се към Кигс, който вече ме наблюдаваше, и казах:

— Ако дракон го е направил, то чичо ви трябва да е бил убит някъде другаде и преместен тук след това.

— И аз мисля така. — Той хвърли поглед към небето, от което бе започнал да се сипе ситен дъждец върху нас. — Трябва да тръгваме, защото рискуваме да се намокрим.

Принцът яхна коня си и ни изведе от мочурището обратно на сухия главен път. Той пое по северното разклонение, към заоблените хълмове на кралския лес — преминахме само през южния край на тази огромна гора. Тя имаше репутацията на мрачно място, но ние виждахме дневната светлина през цялото време, черните клони разделяха сивото небе в рамки като оловните напречници на прозорците на катедралата. Дъждът стана по-силен и по-студен.

Над третото било гората се превърна в шубрак, а заоблените хълмове — във валози и дефилета. Кигс накара коня си да забави ход.

— Това място ми се струва по-подходящо за убийство на човек. Шубракът е по-рядък от гората и той е имал възможност да маневрира удобно, даже лесно. Можел е да се прикрие в някоя от ямите и да остане незабелязан, докато някой не се изкачи точно отгоре.

— Мислите, че принц Руфъс се е натъкнал на дракона отцепник по случайност ли?

Кигс сви рамена:

— Ако наистина го е убил дракон, то това изглежда вероятно. Всеки дракон, който е възнамерявал да убие принц Руфъс, можеше да намери стотици по-лесни начини да го стори, без да поражда подозрения към своя вид. Ако аз бях на негово място, щях да проникна в двореца и да спечеля доверието на принца, да го подмамня в гората, а после да пусна една стрела в тила му. Щях да кажа, че е било нещастен случай по време на лов... или щях да изчезна. Въобще нямаше да се

занимавам с цялата тази работа с отхапаните глави. — Кигс въздъхна. — Преди да дойдат рицарите в замъка, бях убеден, че са били „Синовете на свети Огдо“. Сега не знам какво да си мисля.

Някакъв шум започна да се усилва в периферията на слуха ми, някакво цвърчене като от скакалци през лятото. Сега той вече звучеше достатъчно силно, за да му обърна внимание.

— Какви са тези звуци?

Кигс се спря, за да се послуша.

— Това трябва да идва откъм колонията на враните. Има огромно ято в дефилето на север от тук. Птиците са толкова многобройни, че винаги има рояк, който обикаля над мястото, вижда се от километри разстояние. Ела, ще ти покажа.

Той отби коня си от пътеката през шубрака нагоре към билото. Аз го последвах. От върха, на около километър, видяхме един бавно движещ се облак от черни птици, които кръжаха и се спускаха заедно. Сигурно бяха хиляди, щом можехме да чуем крясъците от толкова далеч.

— Защо се събират точно там?

— Защо птиците правят каквото и да е било? Не мисля, че някой някога си е дал труд да разбере.

Прехапах устни, защото знаех нещо, за което той не бе осведомен, и се чудех какъв бе най-добрият начин да му го съобщя.

— Ами ако драконът е бил тук? Може да е оставил някаква... въъм... мърша — казах аз и потрепнах от собствената си мекушавост.

Да, несъмнено враните харесваха мърша, но това не беше единственото нещо, което драконите винаги оставяха след себе си.

— Фина, това ято е там от години — каза той.

— Имлан е бил осъден на изгнание преди шестнадесет години.

Кигс изглеждаше скептичен.

— Не може да вярваш, че той е живял на едно и също място цели шестнадесет години! Това е шубрак. Дърварите го наглеждат. Някой щеше да е забелязал.

Уф. Трябваше да опитам нещо различно.

— Чели ли сте Белондуег?

— Не бих се нарекъл образован човек, ако не съм — отвърна принцът.

Той беше очарователен и ме караше да се усмихвам, но не можех да му позволя да разбере всичко.

— Спомняте ли си как Лудият заек, Пау-Хеноа, измами Мордондей да си помисли, че армията на Белондуег е по-многобройна отколкото всъщност е била?

— Той създаде фалшиво бойно поле. Мордондей повярва, че те са се натъкнали на място, където е станала ужасна касапница.

Защо трябваше да обяснявам подробно всичко и на всеки? Ама наистина. Той беше недосетлив също като вуйчо ми.

— И как Пау-Хеноа направи имитация на такова масово клане?

— Той разпръсна драконова тор по цялото поле, което привлече безброй черни врани и... о! — Той погледна обратно към колонията. — Нали не мислиш...

— ... че това там може да е драконова помийна яма ли, да, мисля. Те не оставят своята тор разпръсната навсякъде, придирчиви са. В планините ги наричат долините на лешоядите. Кое е същото.

Хвърлих бърз поглед към него, засрамена, че водим такъв разговор, и още по-засрамена, че Орма ми бе разказвал тези неща... в отговор на мои въпроси, естествено. Опитах се да преценя колко унижен е принцът. Той ме гледаше с широко отворени очи, без отвращение, без присмех, а искрено заинтригуван.

— Добре тогава — съгласи се той. — Хайде да хвърлим един поглед.

— Това не ни е по път, Кигс. Това е просто едно предчувствие...

— О, аз имам предчувствие за твоите предчувствия — отвърна ми той и пришпори внимателно коня си в хълбоците. — Няма да ни отнеме много време.

Шумното гракане стана по-силно, когато се приближихме. Щом прекосихме половината разстояние, Кигс повдигна ръката си, с ръкавица, и ми даде знак да спра.

— Не ми се иска да се натъкнем на този тип по случайност. Ако това се е случило с чичо Руфъс...

— Драконът не е тук — казах аз. — Несъмнено, враните щяха да са разтревожени или притихнали. Тези ми изглеждат спокойни.

Лицето му светна, озарено от някаква идея.

— Може би това е привлякло чичо Руфъс насам — птиците са се държали странно.

Приближихме се още, като яздехме бавно през шубрака. Пред нас зейна широк валог. Спряхме конете си до ръба му и погледнахме вътре в ямата. Дъното — там, където една голяма подземна пещера беше рухнала — беше каменисто. Малкото на брой дървета бяха високи, тънки и почернели от крякащи птици. Тук имаше предостатъчно място за един дракон да маневрира и недвусмислени доказателства, че това бе точно така.

— Драконите винаги ли отделят серни съединения? — измърмори Кигс, закривайки лице с крайчеца на плаща си.

Аз последвах примера му. Можехме да понесем вонята на канавка — бяхме жители на града, все пак, — но ни се повдигаше от смрадта на развалени яйца.

— Така — каза той, — напрегни острия си като бръснач ум, ако обичаш. Онова там, изглежда, доста прясно, съгласна ли си?

— Да.

— Това е единственото, което виждам.

— Не би трябвало да му се налага да идва тук повече от веднъж месечно. Драконите храносмилат бавно и доколкото ми е известно, ако той се е превръщал в саарантра редовно, това ги кара...

Не. Не, аз не исках да навлизам в повече подробности.

— Враните са щели да видят сметката на всичко по-старо, вероятно — предположих колебливо.

Само очите му се виждаха над наметалото, но те се свиха усмихнато заради неудобството, което аз изпитвах.

— Или пък дъждът го е разтворил, може би. Съгласен съм. Но не можем да потвърдим, че враните живеят тук, защото някакъв дракон използва това място от време на време.

— Няма нужда да го потвърждаваме. Наскоро тук е идвал дракон, без съмнение.

Кигс присви очи и се замисли.

— Да кажем, че враните са се държали странно. Чичо ми е дошъл, за да види какво се случва. Попада на дракон. Той го убива и пренася обезглавеното му тяло обратно в мочурището под прикритието на нощта.

— Защо му е да мести тялото? — размишлявах на глас аз. — Защо не е изял всичките доказателства?

— Стражата е щяла да продължи да претърсва гората за тялото на чичо Руфъс. Това е щяло да ни доведе до тук, рано или късно, до недвусмисленото доказателство, че е дракон. — Кигс премести поглед обратно към мен. — Но пък защо е изял главата му?

— Трудно е за един дракон да направи така, че да изглежда, че нещо друго е убило човек. Отхапаната глава е нещо доста двусмислено. А може би звярът е знаел, че хората ще обвинят „Синовете на свети Огдо“ — предположих аз. — Нали вие така направихте?

Той поклати глава, не споделяше напълно тази идея.

— Тогава защо се е разкрил пред рицарите? Несъмнено е знаел, че ще направим връзка между двете!

— Може би не е очаквал рицарите да рискуват да бъдат хвърлени в затвора, ако го докладват на кралицата. Или може би е предполагал, че кралицата никога няма да повярва на историята им — което също е така, нали?

Поколебах се, преди да продължа, защото имах усещането, че издавам нещо лично, но най-накрая добавих:

— Понякога истината среща трудности да проникне през градските крепостни стени на нашите убеждения. Една лъжа, облечена в правилната премяна, влиза вътре много по-лесно.

Той обаче не ме слушаше — беше се втренчил във втория обект на дъното на вдлъбнатината, който бе привлякъл вниманието на враните.

— Какво е това?

— Мъртва крава? — предположих аз и потреперих.

— Дръж коня ми.

Той ми подаде юздите, слезе от животното и се спусна надолу по каменистия склон на ямата, преди да успее да изразя почудата си. Враните се сепнаха и стрелнаха шумно във въздуха, скривайки го от погледа ми. Ако беше облечен в униформа, можех да успее да различа аления цвят през цялата тази чернилка, но в момента от това, което виждах, той можеше да мине и за покрита с мъх скала.

Враните се завъртяха в кръг и се гмурнаха заедно, грачейки, след което се разпръснаха по дърветата. Кигс, скрил с ръце главата си, за да се предпази, почти беше стигнал дъното.

Кобилата ми неспокойно се размърда. Конят на Кигс опъна юздите и изцвили. Враните почти бяха изчезнали, като оставиха шубрака и валога мистериозно тихи. Това никак не ми харесваше. Обмислих дали да не извикам надолу към Кигс, но конят му яростно се дръпна и трябваше да концентрирам цялото си внимание върху това да не падна от собствената си кобила.

Студеният дъждец продължаваше да се сипе и сега видях, че на север от нас се издигаше парен облак от шубрака. Може би беше мъгла — планините по на север имаха прякора *Майката на мъглите*. Но това ми изглеждаше твърде издайническо. Това приличаше на нещо, което можеш да видиш, ако студен дъжд се сипе над нещо топло.

Сложих ръка до сърцето, до обещата на Орма, макар че все още не я бях откопчала. Орма щеше да загази много сериозно за това, че се е трансформирал и ми се е притекъл на помощ, така че не можех да си позволя да го повикам, ако не бях напълно сигурна.

Мъглата се разстиляше или източникът ѝ се движеше. Колко по-сигурна трябваше да бъда? На Орма щеше да му отнеме известно време, за да стигне до тук — нямаше да може да лети няколко минути след трансформацията, а ние бяхме на километри разстояние. Парите се придвижиха на запад и завиха към валога. От шубрака не се чуваше никакъв звук. Заслушах се усърдно за издайническо отъркване на кожа в клоните, за звук от стъпки, за топлата вълна на разнесен дъх, но не долових нищо.

— Хайде да вървим — каза Кигс до мен и аз за малко не паднах от кобилата си.

Той се метна на седлото — подадох му юздите и забелязах нещо сребристо да проблясва в ръката му. Не можех да го попитам какво е то точно в този момент. Сърцето ми биеше лудо. Мъглата се виеше и идваше все по-наблизо, а сега вече ние бяхме тези, които вдигаха шум. Без да е ясно дали съзнателно усещаше заплахата или не, Кигс пришпори коня тихо напред и двамата бързо се върнахме на пътя.

Той изчака, докато не прекосихме напълно шубрака и не излязохме от другата страна на хълмиста, обработваема земя, за ДО ми покаже какво бе намерил: два конски медальона.

— Това е покровителят на чичо Руфъс, свети Брандол: домакинят посрещач, винаги учтив със странниците — обясни Кигс, опитвайки се безуспешно да се усмихне.

Той не описа другия медальон — сякаш беше изчерпал дар слово. Вдигна обаче медальона нагоре и аз видях, че носи герба на кралското семейство: Белондуг и Пау-Хеноа, горедската корона, мечът и пръстенът на свети Огдо.

— Казваше се Хилде — рече той, когато успя да възвърне дар слово половин километър по-надолу по пътя. — Тя беше добра кобила.

19.

След тази случка ние ускорихме темпото, привидно за да наваксаме загубеното време, но едно мълчаливо безпокойство тегнеше над нас, за това колко близо до опасността сме били. Минахме покрай незасети зимни ниви и пасища, където не бе поникнала трева. Ниски каменни огради пълзяха нагоре-надолу по хълмовете. Минахме през селата Горе, Райтрън, Фетърс Мил, Реми и няколко други, твърде малки, които нямаха имена. Прилежащите господарски домове се извисяваха строго недалеч от тях. Когато стигнахме Синкпонд, отворихме дисагите ми и обядвахме, продължавайки да яздим: варени яйца, сирене и сладък хляб, който си поделихме.

— Слушай — започна Кигс, докато дъвчеше хляба, — знам, че не е моя работа, както знам и че обещах да не те съдя за това, но не мога да продължавам да мълча, не и след това, което видяхме в онова дефиле. Наясно съм, че си достатъчно голяма, за да вземаш сама решения: *автономният индивид, независим и свободен, пристъпва към първи конфликт със сърцето...*

Сега той ми цитираше трагедии, което не предвещаваше нищо хубаво.

— Това е *упоритост, независима и свободна* — нали така? — отвърнах аз, опитвайки се да отклоня страховете си с педантично цитиране.

Той се засмя.

— Можеш да разчиташ на мен, че ще пропусна най-важната дума! Трябваше да се сетя, че не трябва да цитирам Некан точно на теб. — Лицето му отново стана сериозно, а погледът му болезнено настойчив. — Прости ми, Фина, но се чувствам задължен да ти кажа, като твой приятел...

Като мой приятел ли? Хванах се здраво за седлото, за да не падна.

— ... че това е лоша идея, да се влюбиш в дракон.

Радвах се, че се бях подготвила.

— Бедна ми, света Пру — извиках аз, — кого е възможно да имате предвид?

Той завъртя юздите в ръцете си.

— Твоят учител, нали? Драконът Орма?

Не отговорих нищо, напълно сащисана.

— Не ми изглеждаше правдоподобно, че той е просто твой учител — обясни Кигс, като си свали едната ръкавица и разсеяно плесна с нея по гърба на коня. — Познаваш го твърде добре като за начало. Знаеш твърде много за драконите въобще.

— Това не беше чак такава пречка в онова дефиле — защитих се аз, опитвайки се гласът ми да звучи спокойно.

— Не, не! Това никога не е било пречка — съгласи се принцът, а очите му се разшириха. — Той протегна ръка към мен, но се въздържа да ме докосне. — Не исках да прозвучи така! Сега ние имаме реални доказателства, които свързват чичо ми и дракона, а това е изцяло благодарение на теб. Но ти си създаваш твърде много неприятности заради този Орма. Държиш на него, защитаваш го...

— И това, че държа на него и го защитавам, означава, че го обичам ли? — Не знаех дали да плача, или да се смея.

— Сложила си ръката си до сърцето — рече той и не се усмихваше.

Несъзнателно се бях опитала да напипам обещата на Орма. Свалих ръка.

— Нали знаеш, че имам свои агенти. — Сега гласът му звучеше така, като че се оправдаваше. — Те са те видели да се срещаш с него предната вечер. Видели са ви да отивате в „Куигхол“.

— Шпионирате ли ме?

Той се изчерви доста очарователно.

— Не теб! А него. Той твърди, че баща му е заплаха за Ардмагара. Стори ми се благоразумно да разбера повече за него и семейството му.

Почувствах се замаяна. Хоризонтът потрепваше леко.

— И какво успяхте да научите?

Лицето му се проясни. Отново обсъждахме загадки.

— Изглежда, че върху цялото му семейство е хвърлена сянката на съмнението, но никой не желае да каже категорично какво престъпление е извършено. Явно е обаче, че нещата не опират само до

баща му. Ако трябва да правя предположение, базирано на студеното мълчание в посолството, бих казал...

— Разпитвали сте в посолството?

— А къде би разпитвала ти? Както и да е, предположение ми е, че става дума за лудост. Ще се удивиш колко много нормални неща, драконите считат за налудничави. Може би баща му започнал да разказва шеги или пък майка му е станала вярваща или...

Не можах да се въздържа.

— ... или сестра му се е влюбила в човек?

Кигс се усмихна мрачно.

— Колкото и странно да звучи, да. Но ти виждаш накъде бия с това. Твоят човек е под внимателно наблюдение. Ако той те обича — не искам да кажа, че не е така, — ще бъде отведен вкъщи и изрязан против волята му. Ще му отстранят всички спомени за теб...

— Зная какво означава изрязване! — отсякох аз. — За бога, Светци! Той не изпитва нищо към мен. Няма нужда да се тревожите.

— О! — възкликна той, вперил поглед някъде напред. — Ами тогава е глупак.

Изгледах го, опитвайки се да разбере какво иска да каже. Той се усмихна и направи опит да поясни.

— Защото очевидно те е наранил.

Не, това не беше толкова очевидно, но аз се направих, че разбирам.

— Може би аз съм глупачката, защото го обичам.

Той нямаше отговор на това, макар че не можех напълно да приема мълчанието му за съгласие по начина, по който гледаше някъде напред и се мръщеше.

* * *

Завихме на юг към нещо, което приличаше повече на овча пътека, отколкото на път. Започнах да се притеснявам колко дълго щеше да продължи това пътуване. Днес беше Преображението, най-късият ден в годината. Когато стигнехме при рицарите, трябваше почти незабавно да си тръгнем, ако искахме да успеем да се върнем по светло. Несъмнено Кигс не възнамеряваше да се прибират през

нощта, нали? Може би това не притесняваше един опитен ездач, но аз усещах, че едва се крепях върху кобилата дори и сега.

Стигнахме до някаква мрачна стара плевня, която неотдавна беше изгоряла. Покривът в задната ѝ част беше поддал, стената се беше овъглила и шупнала, из целия район се носеше миризмата на пушек. Някой беше потушил пожара или пък постройката е била твърде влажна, за да може да изгори. Кигс втренчи поглед в плевнята, след което рязко отби от пътя към гъсталака. Заобиколихме храсталака, който се оказа малка горичка — това, което приличаше на храсти, всъщност се оказаха дървета: разбрахме го, когато стигнахме дъното на урвата. Влязохме откъм далечната страна и поехме с конете през плиткото поточе надолу, докато стигнахме до извора му — устието на пещера в подножието на хълма.

Кигс скочи от коня си, грабна дисагите и се приближи пеш до пещерата. Но аз не умеех така ловко да слизам от кон. Изпитвах големи трудности да убедя кобилата да стои мирна. За щастие Кигс не гледаше към мен. Той стоеше близо до входа на пещерата с ръце върху главата, сякаш се предава, и викаше:

— В името на Белондуег и Орисон, идваме с мир!

— Не се преструвай, че си уплашен от мен.

Един неподстриган, с мършави китки, не съвсем вече млад мъж се появи от сенките с арбалет, праметнат на рамо. Той носеше селска, работна рубашка, крайно неуместно избродирана с плодове, и дървени обуца върху ботушите си.

— Маурицио! — възкликна Кигс и се засмя. — Помислих те за сър Хенри.

Човекът се ухили като побъркан и рече:

— Хенри щеше да е по-склонен да те позаплаши. Аз нямаше как да те прострелям. Арбалетът дори не е зареден.

Двамата с Кигс си стиснаха ръцете — очевидно се познаваха. Вперих поглед в моите ръце, обзета от внезапен срам, чудейки се дали Маурицио ще ме разпознае като момичето, което беше отнесъл до къщи преди пет години. Имах натрапчиво усещане, че бях повърнала по някое време на онова пътуване — надявах се наистина да не е било върху него.

— Какво си ми донесъл? — попита Маурицио и повдигна острата си брадичка, като погледна не към дисагите, а към мен, а аз

почти се бях свлякла от кобилата си.

— Тъъ... вълнени дрехи — отговори Кигс, като проследи погледа на Маурицио и изненадано спря очи върху мен.

Аз махнах небрежно. Той се върна надолу по течението на потока при мен.

— Гладни ли сте? — попита Маурицио и се присъедини, за да помогне на Кигс да държи юздите на кобилата.

Той обърна веселите си сини очи към мен.

— Овесената каша не е лоша днес. Дори не е мухлясала.

Краката ми стъпиха на твърда земя, точно когато някакъв старец в овехтяло наметало се появи от пещерата, примигвайки. Той имаше червеникавокафяви петна по скалпа и използваше една заплашително изглеждаща алебарда за подпора.

— Момче! Кой е това?

— Наскоро станах на тридесет — прошепна тихо Маурицио, за да не може старият рицар да го чуе, — но все още ме наричат момче. Времето тук е спряло.

— Свободен си да напуснеш — отвърна Кигс. — Ти беше просто оръженосец, когато те бяха прокудени — фактически ти въобще не си бил осъждан на изгнание.

Маурицио поклати тъжно рошавата си глава и ми предложи мършавата си ръка.

— Сър Джеймс! — извика силно той като на някой, който не чуваше добре. — Виж какво е домъкнал драконът!

* * *

Всичко на всичко имаше шестнадесет рицари, плюс двама оръженосци, които бяха наврени в тази пещера. Те живееха тук от двадесет години и бяха култивирали мястото, издълбавайки нови зали за самите себе си, по-чисти и по-сухи от главната част на пещерата. Бяха успели да съберат и да си направят здрави мебели — в единия край на главната зала бяха наредени двадесет и пет огнеупорни комплекта брони за дракомахия: черни и ватирани. Не знаех точните названия на оръжията, окачени по стената — куки и харпуни, както и нещо, което приличаше на плоска шпатула, втъкната на прът, — но

предположих, че имат някакво специално предназначение в дракомахията.

Поканиха ни да седнем край огъня и ни дадоха топъл сайдер в тежки керамични чаши.

— Не е трябвало да излизате днес — извика сър Джеймс, който не чуваше поне с едното ухо. — Вероятно ще вали сняг.

— Нямахме избор — каза Кигс. — Трябва да разпознаем дракона, който сте видели. Той може да е заплаха за Ардмагара. Сър Карал и сър Кътбърт ни казаха, че вие сте човекът, който е познавал генералите на Комонот в онези дни.

Сър Джеймс се поизправи и повдигна посивялата си брадичка.

— В разцветата на силите си можех да различа генерал Ган от генерал Гон.

— И всичко това сред всеобщия хаос — изписука Маурицио в чашата си.

Сър Джеймс му хвърли студен поглед.

— Това бяха ужасни времена. Трябваше да знаем кой какъв е, за да имаме някакво понятие какво биха направили. Драконите не работят добре заедно — те предпочитат да атакуват в подходящ момент като зизибански крокодил и имат дяволски добро око за благоприятна възможност да го сторят. Ако знаеш с кого си имаш работа, имаш представа какво би могъл да направи той и можеш да го подмамиш с фалшива възможност... не всеки път, но пък е достатъчно измамата дори само веднъж да се получи.

— Разпознахте ли дракона, който е приближил лагера ви? — попита Кигс и се огледа наоколо. — И какво направи звярът? Навря си главата във входа на пещерата ли?

— Подпали плевнята. Третата ни врата за виласки излиза при онзи хамбар — димът нахлу чак дотук, в главната зала.

— На двамата оръженосци им отне две седмици да си поиграят наоколо с наикиснати в оцет парцали, за да прочистят миризмата от въздуха — отбеляза студено Маурицио.

— Сър Хенри отиде да види какво се е запалило. Върна се и съобщи, че някакъв дракон се е настанил до плевнята и всички ние естествено му се изсмяхме. — Той се ухили при спомена за това, а ние видяхме, че му липсват няколко кътника. — Ставаше все по-опушено: плевнята гореше лошо, защото е влажна и мухлясала. Разделихме се.

Мина доста време, откакто сме провеждали подготовка както трябва, но основните техники никога не се забравят.

— Пращаш първо оръженосците като примамка — рече Маурицио.

Сър Джеймс не го чу или не му обърна внимание.

— Аз бях застанал в посока на вятъра, затова трябваше да съм говорителят. Казах: — Не мърдай, червей! Ти си в нарушение на Договора на Комонот, освен ако нямаш документи, с които да докажеш обратното!

— Жестоко! — възкликна Кигс.

Сър Джеймс махна със загрубялата си ръка.

— Драконите не са нищо повече от неопитомени архивари. Преди са подреждали по азбучен ред всяка монета от своите съкровища. Както и да е — този нито проговори, нито помръдна. Опита се да прецени броя ни, но ние бяхме направили стандартния блъф с бройката.

— Какво пък е това?

Сър Джеймс погледна към Кигс, все едно беше луд.

— Прикривате броя си — по-сложно е, отколкото си мислиш. Драконите могат да различават индивидите по миризмата, затова поставяте хора по посока на вятъра и отвличаща вниманието миризма по обратна на вятъра посока. Донесохме с нас факли за примамка и два чувала с варени зелки, след което вдигнахме още малко шум. Не ми се хили, млад нехранимайко! Никога не трябва да позволяваш на дракона да разбере колко сте на брой или къде се укривате.

— Този, когото наричаш нехранимайко, е принцът на кралството — информира го Маурицио.

— Ще го наричам, както си искам! Вече съм осъден на изгнание!

— Изпитвам истинско страхопочитание за това, че сте имали под ръка варени зелки — каза Кигс.

— Винаги. Ние винаги сме подготвени за всичко.

— И какво направи тогава драконът? — попитах аз.

Сър Джеймс ме погледна. Във влажните му очи проблесна нежност.

— Той ни проговори. Моята муутия не е това, което беше навремето, а и никога не съм бил много силен в това, но смятай, че драконът се опитваше да ни предизвика да влезем в битка. Ние

естествено не го направихме. Спазваме закона, дори ако чудовищата не го правят.

Звучеше забавно от устата на изгнаник, който не бе прокуден твърде надалеч.

Кигс срещна погледа ми и двамата без думи се разбрахме. Той накара сър Джеймс да се върне пак към случката.

— Този дракон беше ли някой, когото познавате?

Сър Джеймс се почеса по голото теме.

— Бях толкова шокиран, че не съм го взел под внимание. Напомняше ми на един, срещу когото съм се изправял, но къде? При Уайт Крийк ли? При сушилните „Макингейл“ ли? Чакайте да помисля. Загубихме хвърляча си и ритария — затътрихме се обратно към форт Трухарт, когато се натъкнахме на... точно така. На сушилните „Макингейл“ и Пети ард.

Студена тръпка пролази надолу по гръбнака ми. Точно той беше.

— Дракон от Пети ард, така ли? — подсказа Кигс и се наведе енергично напред. — Кой дракон?

— Генералът. Зная, че всички дракони наричат себе си генерал. Те не са като глутница кучета и не изпълняват добре заповеди, но този тип наистина беше това, което ние бихме нарекли генерал. Той знаеше какво прави и държеше останалите в ард, както му казват те. — Сър Джеймс потърка очи с палец и един от пръстите си. — Как му беше името обаче. Предполагам, че ще се сетя за него веднага след като сте си тръгнали.

Горях от желание да изрека името, но Кигс ми хвърли предупредителен поглед. Разбрах го — баща ми беше адвокат. Свидетелите могат много лесно да се поддадат на внушение.

— Оръженосец Фогфоу! — извика старият мъж, като очевидно имаше предвид Маурицио. — Донеси стария регистър с ардове от сандъка ми. Защо ли се опитвам да цедя вода от каменната си глава, когато имам записано всичко.

Маурицио донесе книгата. Страниците се лющеха и цепеха, докато сър Джеймс ги разгръщаше, но името все още се четеше:

— Генерал Имлан. Да, сега това ми звучи познато.

Очаквах го, но все пак потреперих.

— Сигурен ли сте, че е бил той? — попита Кигс.

— Не. Но друго не мога да предположа, една седмица по-късно. Това е всичко, което мога да ви кажа.

От една страна — доказателството беше достатъчно, от друга — не. Дойдохме чак дотук, за да го потвърдим, и сега, след като го бяхме направили, не се бяхме приближили особено до решение какво да правим по-нататък.

Рицарите свариха чай и си поговориха с нас. Питаха ни за своите арестувани другари и за новини от града. Маурицио непрекъснато се шегуваше — това сякаш бе основната му работа като оръженосец, — но Кигс, потънал в размисли, не отвърщаше на закачките му, а аз също стоях мълчаливо и се опитвах да измисля каква да бъде следващата ни стъпка.

Никой от възможните ходове не ми се струваше подходящ. Да го потърсим в шубрака? Да търсим в селата неговата саарантра? Кигс не можеше да доведе достатъчно хора тук, без да ги свали от охраната на Комонот. Да кажем на Ескар? А защо не и на самия Ардмагар и кралицата? Да накараме създателите на договора, тези, които бяха положили най-много усилия да поддържат мира, да разрешат проблема.

— Скоро ли ще си тръгваме? — прошепнах на Кигс, когато разговорът поутихна.

Повечето от нашите домакини бяха отишли да си подремнат — другите се вираха вяло в огъня. Маурицио и Пендър бяха изчезнали.

— Не горя от желание да яздя, след като се мръкне.

Той погали с ръка главата си и изглеждаше, сякаш се опитва да не се засмее.

— Яздила ли си преди?

— Какво? Разбира се, аз... — Погледът му рязко ме накара да млъкна. — Толкова ли съм зле?

— Позволено ти е да помолиш за помощ, когато имаш нужда.

— Не исках това да ни забави.

— Ти не ни забави, докато не стана ясно, че не знаеш как да слезеш от коня. — Той зачопли нокътя си, а безмълвният смях все още проблясваше в очите му. — Но отново ме изумяваш. От нищо ли не се страхуваш?

Гледах го безмълвно.

— Защо... защо дори бихте си помислил подобно нещо?

Той започна да изброява на пръстите си:

— Заблуждаваш стражите и решаваш да дойдеш тук сама. Качваш се на коня, сякаш знаеш какво правиш, като предполагаш, че просто ще ти дойде отръки. — Той се наведе по-близо. — Противопоставяш се на Виридий и графа на Апсиг. Каниш луди гайдари в двореца. Влюбваш се в дракони...

Казано по този начин, наистина изглеждах доста безразсъдна, но само аз си знаех колко бях уплашена в действителност. Да седя толкова близо до него беше най-страшното от всичко, защото добрината, изписана на лицето му, ме караше да се чувствам в безопасност, а аз знаех, че това е илюзия. За един кратък миг си позволих да си представя, че споделям с него колко се страхувам от всичко и че смелостта ми е просто привидна. След това щях да вдигна ръкава си и да кажа: *Ето защо. Ето коя съм. Погледни ме.* И като по чудо той нямаше да бъде отвратен.

Как ли пък не. Докато използвах необятното си въображение, може би трябваше също и да си представя, че не е сгоден. Може би пък щеше да ме целуне.

Нямах право да искам това.

Исправих се.

— Уважаеми господа — започнах, обръщайки се към нашите домакини, които бяха задрямали по пейките, — благодарим ви за гостоприемството, но наистина трябва да...

— Мислех, че ще останете за демонстрацията — извика Маурицио и се подаде от една странична стая. Върху главата му сега имаше шлем.

Кигс и аз се спогледахме. Очевидно вниманието ни е било погълнато до такава степен, че сме се съгласили за нещо, без да сме го осъзнали.

— Ако няма да отнеме твърде дълго — рече Кигс. — Скоро ще се стъмни, а ни чака дълъг път.

Маурицио и неговият колега оръженосец се появиха, облечени изцяло в брони за дракомахия.

— Трябва да излезем на пасището, за да ви демонстрираме както трябва — каза Пендър, другият оръженосец.

— Да вървим на паша! — извика ентусиазирано Маурицио. — Вземете и конете. Можете да си тръгнете направо от там.

Из пещерата настана суматоха, когато старите мъже разбраха, че младежите ще демонстрират последните остатъци от тяхната древна гордост. Дракомахията някога е било страховито бойно изкуство — Пендър и Фогфоу може би бяха последните двама правоспособни бойци в Горед.

Тръгнахме след старите рицари надолу по течението на поточето и стигнахме до покрито със стърнища поле и очертан полукръг около една полуразрушена купа сено. Времето беше станало значително по-студено. Докато се бяхме размотавали в пещерата, дъждецът се беше превърнал в лек сняг, който беше полепнал по стърнището, очертавайки начупените сламки в бяло, а вятърът се беше усилил. Загърнах плаща си по-плътено около себе си и се надявах, че това няма да продължи дълго.

Пендър и Фогфоу носеха дълги алебарди със странни куки от всеки край, извити под такъв ъгъл, че да не пречи оръжията да бъдат използвани за подпиране. Оръженосците се мятаха, правеха цигански колела, подскачаха и се въртяха; те подхвърляха във въздуха алебардите си, като ги разменяха, и атакуваха яростно купата сено с куките.

Сър Джеймс се зае да ни образова:

— Тези куки наричаме секачите. Сега ще ви покажем перфоратора. Оръженосци! Харпуните!

Оръженосците замениха своите куки с едно по-подобно на копие оръжие и демонстрираха употребата му върху бедната, малтретирана купа сено.

— Драконите са лесно възпламеними — обясни сър Джеймс. — Те са развили своя огън, за да го прилагат едни срещу други. Все пак не го ползват, за да си пекат месото с него. Не се страхуват от други зверове... или по-скоро не се страхуваха, докато ние не се научихме да се бием с тях. Кожата им е яка, но изгаря, ако бъде изложена на достатъчно силна топлина известно време — вътрешностите на драконите са избухливи, което е и основната причина те да могат да хвърлят огън.

От решаващо значение за дракомахията е да се подпали чудовището. Ние разполагаме с пирия — огъня на свети Огдо, — която полепва по тях и не може лесно да бъде изгасена. Ако се направи една

хубава дупчица, кръвта им със свистене изхвърча от там като пара. Ако я запалиш, с тях е свършено.

— Колко рицари сформираха един отряд? — попита Кигс.

— Различно беше: двама секачи, двама харпунисти, един ритарий, един паяк и един бързоходец. Това са седем рицари, но ние имахме и хвърлячи, които мятаха пирия, и оръженосци, които отговаряха за оръжията... четиринадесет съставяха пълен отряд, макар че сме убивали дракон и само трима.

Очите на Кигс искряха.

— О, да можех да видя този екип в действие само веднъж!

— Не и без броня, момко. Горещината беше непоносима... а каква воня се носеше само!

Оръженосците се покатерваха един връз друг върху рамената си, след което се отгласваха и скачаха точно върху върха на купата сено. Тяхната прецизност и сила ми се сториха вдъхновяващи. Тъй като бяха прокудени и нямаха какво друго да правят, те очевидно бяха прекарали много време в тренировки. Всички ние трябваше да бъдем също толкова отдадени на нашето изкуство.

— Добра ми света Сиукре! — възкликнах аз.

— Какво има? — попита Кигс, разтревожен от това колко бързо се бях отправила към конете.

Аз затършувах из дисагите на кобилата си, докато не намерих диаграмата, която ми беше дал Ларс. Кигс схвана мисълта ми веднага и ми помогна да разтворя пергамента върху единия хълбок на кобилата. Погледнахме балистата, подобна на иригатор за клизма, а после се втренчихме един в друг.

— Мехурите са предназначени за пирия — рекох аз.

— Но как ще я запалите? — изпухтя един задъхан глас зад нас, който се оказа, че е на оръженосеца Фогфоу.

— Тя е самозапалваща се, Маурицио. Виж тук — каза Кигс и посочи механизма на фитилния затвор, който не бях разбрала.

— Умно — каза Маурицио. — Оръженосците са можели да го използват — всеки е можел да работи с него. Това е цяло да остави рицарите почти без работа.

Сър Джеймс дойде да види за какво беше цялата тази суетня.

— Това е шарлатания. Машините ограничават подвижността. Да ловуваш дракони не е само въпрос на груба сила, защото щяхме да ги

сваляме от небето с требушети. Това е изкуство и за него трябва хитрост.

Маурицио сви рамена.

— Едно такова приспособление на наша страна е нямало да ни навреди.

Сър Джеймс сбърчи пренебрежително нос.

— Можеше да го използваме като примамка. Нищо не може да примами дракон така, както един странен механизъм.

Снегът валеше по-силно сега — крайно време беше да тръгваме. Сбогувахме се с всички. Маурицио настоя да ми помогне да се кача на коня си. Присвих се от безсмислен страх, че ще види люспите ми.

— Хубаво е след толкова много години да науча, че си се възстановила от уплахата — прошепна с тих глас той и ми стисна ръката, — и че си станала толкова хубава!

— Притеснявал ли си се за мен? — попитах трогната аз.

— Да. На колко беше тогава, единадесет? Дванадесет? На тази възраст всички ние сме малко непохватни и не се знае какво ще излезе от нас.

Той ми намигна, плесна кобилата по задницата и ми махаше докато не се изгубихме от поглед.

Кигс ни поведе обратно към овчата пътека, а аз пришпорих кобилата си, за да не изостана.

— Изглежда, че нямаш ръкавици — каза Кигс, когато се изравних с него.

— Ще се оправя. Ръкавите ми покриват почти цялата ми ръка, виждате ли?

Той не каза нищо, но свали собствените си ръкавици и ми ги подаде с поглед, който ми казваше да не си и помисля да му откажа. Те вече бяха затоплени. Не осъзнах колко студени са били пръстите ми, преди да ги сложа.

— Добре де, аз съм глупак — рече Кигс, след като яздихме мълчаливо няколко километра. — Наистина имах намерение да ти се подиграя за това, че се страхуваш да яздиш по тъмно, но ако продължава да вали така, няма да успеем да различаваме пътя.

Аз пък си бях мислила тъкмо обратното: сега пътят се открояваше заради двете паралелни бели линии, които се бяха образували от натрупалия сняг в следите от каруци. Почти се беше

стъмнило обаче. Това беше най-дългата нощ в годината и гъстата облачна покривка създаваше условия да я направи дори по-дълга.

— Имаше странноприемница в Райтърн — казах аз. — Другите села бяха твърде малки.

— Говориш като някой, който не е свикнал да пътува с принц — изсмя се той. — Можем да се настаним във всяка господарска къща по пътя. Въпросът е коя да бъде? Нека да не е тази в Реми, освен ако не искаш да прекараш вечерта с лейди Коронги и нейната братовчедка, дукесата отшелник. Ако успеем да стигнем до Пондмиър Парк, то това ще съкрати времето, което ще ни се наложи да пътуваме сутринта. Утре имам задължения, които трябва да изпълня.

Аз кимнах, сякаш и аз имах ангажименти. Сигурна съм, че наистина бе така, но не можех да си спомня за нито един от тях.

— Цял ден искам да ти кажа — започна Кигс, — че имам някои допълнителни идеи, за това какво е да бъдеш копеле, ако имаш желание да ги чуеш, разбира се.

Не можах да не се засмея.

— Вие ли... наистина ли? Ами, добре тогава.

Той дръпна поводите на коня си, за да се изравни с мен. Не беше вдигнал качулката на наметалото си и по косата му имаше сняг.

— Може да ме сметнеш за ексцентричен, вероятно, но не мога да спра да си мисля за това. Никой никога не ми е задавал този въпрос.

Баща ми е бил самсамски адмирал. Майка ми, принцеса Лоръл, била най-малката дъщеря на кралица Лавонда и според легендата била малко вироглава и разглезена. Родителите ми избягали, когато тя е била на петнадесет — скандалът бил ужасен както в Самсам, така и тук. Баща ми бил понижен до ранг капитан на товарен кораб. Не са ме взели със себе си на последното си морско пътешествие: в деня, преди да отплават от найнийския порт Асадо, те срещнали мадам Окра Кармайн, която ги убедила да й позволят да ме заведе в Горед, за да се срещна с баба си.

Смятах късообхватната й пророческа дарба за малко наивна — бях сбъркал.

Той се загледа нагоре към облаците.

— Те загинали в ужасна буря. Аз бях петгодишен, извадих късмет да съм жив, но се чувствах, сякаш и аз самият бях в морето.

Дори не можех да говоря горедски. Баба ми не ме хареса веднага, принцеса Дион ме намрази мигновено.

— Детето на собствената си сестра ли? — удивих се аз.

Той сви рамена. Наметалото му се вееше от вятъра.

— Самото ми съществуване беше унижение за всички. Какво трябваше да сторят с това непредвидено дете с неговите простовати маниери — дори за един самсемец — и неговата унижителна етническа фамилия?

— Кигс е самсамско име, нали?

Той се усмихна унило.

— Дори не е Кигс, а е Кигенстан — камък за рязане. Някой по-рано в родословието ми е бил каменар очевидно. Но нещата се оправиха. Те свикнаха с мен. Показах им, че ме бива в някои неща. Чичо Руфъс, който беше прекарал доста години в кралския двор на Самсам, ми помогна да си проправам път по-лесно.

— Изглеждахте толкова тъжен, когато се молехте за него тази сутрин — изтърсих аз.

Очите му заблестяха в здрача; дъхът му образуваше пара в студа.

— Той остави голяма пропаст в света, да. Мога да я сравня единствено със смъртта на майка ми. Но, виждаш ли, ето към това се опитвах да се насоча, към нещото, което постоянно си представям, че ти споделям, защото усещам, че ще ме разбереш.

Затаих дъх. Снегът се сипеше тихо навсякъде около нас.

— Изпитвам толкова смесени чувства към нея. Искам да кажа, че я обичах, тя ми бе майка, но... понякога изпитвам гняв към нея.

— Защо? — попитах аз, но вече знаех отговора. И аз се чувствах точно така. Почти не можех да повярвам, че той щеше да го каже на глас.

— Изпитвам гняв към нея, защото ме е напуснала, когато съм бил толкова малък — и ти може да си чувствала същото за майка си, — но освен това, за мое унижение, изпитвам гняв към нея, защото се е влюбила толкова безразсъдно.

— Знам — прошепнах аз сред ледения въздух, надявайки се той да ме чуе.

— Що за негодник завижда на собствената си майка за любовта на живота ѝ? — Той се изсмя самоосъдително, но в очите му беше изписана тъга.

Можех просто да се пресегна и да го докосна. Искаше ми се да го направя. Стиснах по-здро̀во юздите и вперих поглед на̀пред към пътя.

— Вие не сте негодник — каза̀х аз.

В противен случай ставахме двама негодника на едно място.

— Ммм. По-скоро подозирам, че съм — отвърна безгрижно той.

Кигс замлъкна. За известно време се чуваше само хриптенето на копитата в снега и скърцането на студените кожени седла. Погледна̀х към него. Студеният въздух беше зачервил бузите му. Той духна в ръцете си, за да ги стопли. Отвърна на погледа ми, очите му бяха тъмни и тъжни.

— Не можех да разбера — каза̀х тихо Кигс. — Осъжда̀х я, но не можех да разбера. — Той отклони очи, опита се да се усмихне и наруши странния момент. — Аз няма да се поддам на същата унищожителна импулсивност, естествено.

— А и сте сгоден, така или иначе — добавих аз, опитвайки се думите ми да прозвучат несериозно, защото се страхувах, че той може да чуе как сърцето ми бие, а то блъскаше толкова яростно.

— Да, това е хубава застраховка срещу неочакваното — съгласи се той с развъ̀лнуван от емоции глас. — Това и вярата. Света Клер ме води по верния път.

Да, разбира се, че го водеше. *Много ти благодаря за помощта, света Клер.*

Продължихме да яздим мълчаливо. Затворих очи. Снегът навяваше в лицето ми и ме жилеше като пясък. За миг си позволих да си представя, че нямам драконови люспи, а той е свободен от оковите на дадения обет. Тук, сред смразяващата тъмнина, под безкрайното открито небе, това можеше и да е вярно. Някой не можеше да ни види — можехме да бъдем такива, каквито пожелаехме.

Оказа се обаче, че някой ни беше видял. Някой с умения̀то да вижда топли обекти в тъмнината.

Усетих гореща струя по кожата си, замириса ми на сяра и отворих очи, за да видя дя̀до си в пълните му отвратителни, влечугоподобни и гигантски размери да се приземява на заснежения път пред нас.

20.

Конят ми се изправи на задните си крака и аз се озовах на земята, падайки право по гръб в снега, без капчица въздух в гърдите си.

Кигс мигновено беше слязъл от коня си с изваден меч и беше застанал като стена между мен и сярната тъмнина — мускулестата свивка на крило на фона на небето. Той беше протегнал лявата си ръка, за да ми помогне да се изправа на крака, като опипваше слепешком въздуха. Заставих се да се изправа в седнало положение, сложих ръка в неговата и поех въздух в дробовете си. Той ме издърпа да стъпя на крака и ние стояхме там, хванати ръка за ръка, изправени пред страшния бегемот — моя дядо.

За свой пълен ужас аз разпознах Имлан, дори през рязко спусналата се тъмнина. Причината не беше безсмисленото описание на Орма — тя идваше от майка ми, от кутията със спомени, която беше изхвърлила пушек вътре в главата ми. Разпознах очертанията на покритата му с шипове глава, а сводът на змиевидната му шия приличаше на тази на Орма...

Орма. Ши. Опипах врата си с лявата ръка, защото Кигс вече държеше дясната, опитвайки се да намеря връвта, за която бе завързана обичата на Орма. Кигс пристъпи малко по-напред, като продължаваше да ме предпазва и каза:

— Ти си в нарушение на Договора на Комонот... освен ако нямаш документи, с които да докажеш обратното!

Направих гримаса. Беше лесно да си представяш драконите като неопитомени архивари, когато пред теб нямаше огромен, разгневен екземпляр, който да издишва сяр в лицето ти. Намерих обещата, натиснах миниатюрния ключ и я напъхах обратно в дрехите си.

Орма щеше да ме убие — надявах се първо да ми помогне.

Драконът изкрещя:

— Миришеш на саар!

Той имаше предвид мен. Присвих се от страх. Кигс, който не разбираше муутия, изрева:

— Спри! Незабавно се превърни обратно в твоята саарантра!

Имлан не му обърна внимание, а фиксира светещите си черни очи върху мен и изкрещя:

— Коя си ти? На чия страна си? Шпионираш ли ме?

Не отговорих — не знаех какво да направя. Имлан мислеше, че аз съм саарантра. Дали и Кигс щеше да предположи същото, ако научеше, че зная муутия? Държах очите си вперени в снега.

Кигс размаха меча си. Сякаш това щеше да свърши някаква работа.

— Правиш се на глуха — изрева дядо ми. — Какво да направя, за да те накарам да ме чуеш? Да убия ли това дразнещо човече?

Потрепнах и саарът се изсмя или по-скоро това би било смях, ако той беше човек. Приличаше повече на кукуригане, ужасяващо и победоносно бухане.

— Май успях да напипам слабото място! Несъмнено не би могла да си толкова привързана към един обикновен човек, нали? Може би няма да те убия в крайна сметка. Все още имам един приятел в Комисията на Цензорите — може би ще го оставя той да се позанимава с теб.

Трябваше да направя нещо. Сещах се само за едно, което можех да опитам. Пристъпих напред и казах:

— Ти си този, който трябва да бъде преследван от Цензорите.

Имлан се отдръпна, като изви змиевидната си шия настрана и изхвърли парещ дим през ноздрите си. Кигс ме дръпна за ръката и извика:

— Какво правиш?

Не можех да го успокоявам. Един саарантра не би го направил, а точно това трябваше да изглеждам, че съм в момента, ако имах намерение да залъгвам Имлан достатъчно дълго, за да успее Орма да пристигне.

Ако вуйчо ми бе тръгнал въобще. Колко далеч бе? Колко бързо можеше да долети?

— Свързах се с посолството — извиках аз. — Ескар идва насам заедно с комитета.

— Защо не се трансформираш и да разрешим проблема подобаващо?

Това беше стряскащо основателен въпрос.

— Аз спазвам закона, за разлика от теб.

— Какво ще ме спре да те убия на мига?

Свих рамена.

— Очевидно не знаеш за устройството, имплантирано в главата ми.

Драконът наклони глава на една страна с разширени ноздри и очевидно обмисляше казаното — надявах се да стигне до заключение, което да е в подкрепа на това да ме остави жива за още малко време. Добавих:

— Устройството е в зъба ми. Ако ме подпалиш или ме удариш с някакъв пробощдащ удар, то ще експлодира и ще унищожи и теб. Ако отхапеш главата ми и го погълнеш, зъбът ми ще продължи да изпраща сигнал от вътрешността на стомаха ти. Посолството ще те проследи и ще те намери, генерал Имлан.

Той изглеждаше смутен, защото никога не беше чувал за подобно устройство — и нямаше как да е чувал, тъй като аз си го измислих, — но от друга страна, не беше стъпвал в Танамуут от шестнадесет години. Вдигнах надменно брадичката си, макар че треперех, и казах:

— Играта свърши. Предай се сега и ни разкажи всичко. Къде се укриваш?

Това развали магията. По лицето му се изписа самодоволство. Знаех, че това е самодоволство единствено заради майчините си спомени — човешките ми очи можеха да видят само как шиповете в долната част на главата му промениха своя ъгъл. Той рече:

— Ако не знаеш това, то значи не знаеш нищо ценно. Ще те оставя на твоето отвратително заслепение. Плановете се разгръщат, всички в подходящото време — и аз ще оставя нещата така. Ще се срещнем отново, по-скоро, отколкото очакваш.

Той се обърна със змиевидно извъртане на тялото, размаха към нас покритата си с шипове опашка, затича се напред и се изстреля във въздуха. Направи широк кръг ниско в небето — най-вероятно, за да огледа за дракони от посолството, — след което отлетя бързо на юг, изчезвайки в облаците.

Колената ми трепереха и главата ми пулсираше, но изпитвах гордост. Почти не можах да повярвам, че бях успяла. Обърнах се към Кигс. Очите ми сигурно са изглеждали налудничаво от успокоението.

Той отстъпи назад с недоверчиво изражение на лицето и каза:

— Какво си ти?

О, свети Маша и свети Даан. Успях да ни спася, но сега трябваше да платя цената за това. Вдигнах ръце, сякаш се предавах.

— Аз съм това, което винаги съм била.

— Ти си дракон.

— Не съм. Кълна се в Рая, не съм.

— Говориш муутия.

— Разбирам я.

— Как е възможно това?

— Аз съм много, много умна.

Кигс не оспори това твърдение — аз бих го направила. Той каза:

— Разполагаш с драконово изобретение. Незаконно е хората да притежават комуникационни съоръжения, направени от куигутъли...

— Не! Не нося нищо в мен! Блъфирах.

Той дишаше тежко, закъснелият пристъп на паниката най-сетне го бе завладял.

— Блъфирала си? Един двоен порфирийски тон от огън и сярка със зъби като мечове и нокти като... като мечове! И ти просто... си го излъгала?

Той крещеше. Опитах се да не го приемам лично. Скръстих ръце.

— Да, така беше.

Той прокара бясно ръце през косата си. Привиди се на две, сякаш щеше да повърне, загреба малко сняг и го натри по лицето си.

— За бога, Серафина! Не си ли помисли какво можеше да се случи, ако не се бе получило?

— Не разполагахме с по-добър план.

О, небеса, гласът ми звучеше толкова студено, колкото на някой дракон.

Той беше изпуснал меча си — взе го от снега, избърса го в плаща си и го прибра в ножницата, — а очите му все още бяха разширени и уплашени.

— Не можеш просто да... искам да кажа, че да си смел е едно, но това беше лудост.

— Той щеше да ви убие — казах аз с трепереща брадичка. — Трябваше да направя нещо.

Майната му на благоприличието. Прости ми, света Клер.

Пристъпих напред и го хванах в обятията си. Той беше висок точно колкото мен, което ме изненада — страхопочитанието ми към него ми беше внушило представата, че е по-висок. Той изскимтя — в опит за протест или може би на изненада, — но ме прегърна и зарови лице в косата ми, разделен между ридания и упреци към мен.

— Животът е кратък — казах аз, без да зная защо, дори без да съм сигурна, че това наистина е вярно за някой като мен.

Ние все още стояхме там, притиснати един в друг с леденостудени крака в снега, когато Орма се приземи на съседния хребет, последван плътно от Басинд. Кигс вдигна глава и се втренчи в тях с ококорени очи. Сърцето ми се сви.

Казах му, че не нося никакви устройства. Бях излъгала принца, без да ми мигне окото, и ето това беше доказателството: драконът, който бях повикала, и неговият глуповат подчинен.

21.

Преображението за нас горедите трябва да се прекара в размисъл върху греховете и недостатъците на човека. Това е най-дългата нощ през годината, символизираща безкрайната тъмнина на смъртта за душата, която отхвърли райската светлина.

Това със сигурност беше най-безкрайната нощ, която бях преживявала.

Кигс, разбира се, отново беше извадил меча си, макар че нямаше смисъл. Оръжието беше безполезно срещу един дракон, а срещу два — беше просто символ на съпротива.

— Не сме в опасност — казах аз, като се опитвах да го успокоя, но се опасявах, че добрите ми намерения са точно толкова безсмислени, колкото и мечът му. — Това е Орма, зад него е Басинд. Не съм викала Басинд.

— Но си повикала Орма, нали? С онова съоръжение, което не носиш в себе си ли?

— Нямам такова устройство, за което казах на Имлан — измислих си го съвсем спонтанно — и се опитвах да ви успокоя, а освен това бях... бях забравила.

— Разбирам. Значи Орма ти е дал това приспособление и пристига на мига, в който ти му подаде сигнал, сякаш е твоето галено кученце, защото — как се изрази точно ти? — не изпитвал нищо към теб ли?

— Не сме... не. Нещата не стоят така.

— Ами как стоят тогава? — извика гневно той. — Да не би да си негов агент? Или пък той е твой роб? Има нещо между вас. Зад тази фасада на връзката наставник — ученик, отвъд това, в което драконите и хората трябва си позволят да се замесват. То не е нормално, не мога да кажа какво е и ми омръзна да опитвам да го отгатна!

— Кигс... — Аз нямах думи.

— Принц Лусиън, ако обичаш — рече той. — Кажи им да слязат долу.

Орма се приближи с наведена глава и в покорна поза. Той очевидно беше казал на Басинд да се тръшне в снега, защото новолюспестият имитираше успешно гущер, прегазен от каруца — един гигантски гущер и една немислимо гигантска каруца.

— Всички вие сте арестувани — обяви бавно и високо Кигс. — Вие двамата за неразрешена трансформация, а госпожица Домбег, защото очевидно е съучастник на двамата неупълномощени дракона...

— Асоциациите с дракони не са престъпление — отхвърлих обвинението аз.

— Но притежаването на комуникационно устройство, направено от куигове, е. Подпомагането и подстрекаването на драконите към престъпление също е такова. Мога да продължа да изброявам. — Той се обърна към драконите и нареди: — Сега трябва да приемете човешка форма.

Орма извика:

— Серафина, ако съм се трансформирал без основателна причина, ще си имам огромни неприятности. Дай ми причина, за да не ти отхапя главата. Защото това едва ли ще влоши нещата кой знае колко.

Преведох думите му като:

— Ще се предадем мирно, принце, и ще изпълним всяко ваше основателно изискване, но не можем да приемем човешка форма, защото не разполагаме с дрехи и ще измръзнем от студ.

— Да не си влюбена в принц Лусиън? — изкрещя вуйчо ми. — Какво правехте, когато пристигнах? Нямахте да се чифтосате точно тук в снега, нали?

Дадох си малко време, за да овладея гласа си, и отвърнах:

— Драконите предлагат да вървят пред нас. Острите им очи могат да различават по-лесно пътя. Няма да избягат.

— Казах ти да не се опитваш да търсиш Имлан — кресна вуйчо ми. Зная, че е бил тук — подушвам го. Защо не си го задържала, за да го убия?

Това беше прекалено. Отвърнах на виковете му:

— Не може всичко да е така, както ти отърва, Орма!

— Качвай се на кобилата — рече Кигс, който бе успял да хване животните.

Те все още бяха изплашени от продължаващото присъствие на дракони в естествени размери, затова качването ми отне известно време. Кигс държеше юздите на кобилата ми, но отказваше да ме погледне.

Драконите държаха главите си сведени послушно, докато вървяха по пътя. След себе си оставяха кишави стъпки, огромни и с очертания на ноктите им. Принцът и аз ги следвахме сред мъчителна тишина.

Това ми даде доста време да помисля. Как ни беше открил Имлан? Дали ни бе проследил от шубрака, или ни беше чакал да се върнем по същия път? Откъде можеше да знае, че ще се върнем?

— Принц Лусиън — започнах аз и изравних кобилата си с коня му.

— Предпочитам да не говорите с мен, госпожице Домбег — рече той, с очи приковани към двамата саар.

Това ме нарани, но аз продължих да упорствам:

— Подозирам, че Имлан е знаел къде отиваме и ни е изчаквал да се върнем. Някой в двореца може да му е казал — или този някой всъщност може да е той. Кой знаеше къде ще ходим днес?

— Баба ми — отговори кратко той, — Глизелда. Никоя от тях не е дракон.

Почти не смеех да го предположа, но се налагаше.

— Възможно ли е Глизелда да е споменала случайно за това пред графа на Апсиг?

Той рязко се обърна към мен.

— Ако го е направила — което считам за малко вероятно, — какво се опитваш да намекнеш? Че той е предател, или че е дракон?

— Появил се е от нищото преди две години — вие сам го казахте. Не пие вино. Има светла коса и сини очи.

Също така бе успял да различи миризмата на люспите ми, но очевидно не можех да включа тази подробност.

— Бил е част от последната ловна дружинка на чичо ви — предположих аз.

Това обаче не беше доказателство, а по-скоро обстоятелство.

— Ти пропускаш значително количество доказателства в обратната посока — отвърна принц Лусиън, най-сетне заинтригуван,

макар и дотолкова, че да ме опровергае. — Мислех, че стигнахме до извода, че той е природен брат на Ларс.

— Вие казахте, че това е слух. Може и да е неверен.

Не смеех да спомена какво ми бе хрумнало току-що: ако Джоузеф беше дракон, той можеше да е бащата на Ларс.

— Той свири на виола като ангел. Заявява открито, че мрази драконовия вид.

— Имлан може да възприеме подобно отношение по стратегически причини, за да не буди подозрение — казах аз.

Не можех да спомена ангелското изпълнение на виола, без да спомена собствената си майка, която бе свирила на флейта в свръхчовешки ритъм според Орма.

Принцът ми хвърли саркастичен поглед и аз побързах да добавя:

— Само ви моля да вземете предвид тази възможност. Да се поинтересувате дали днес някой е видял Джоузеф в двореца.

— Това ли е всичко, госпожице Домбег?

Зъбите ми тракаха от раздражение и студ.

— Не съвсем. Искам да ви обясня за Орма.

— Всъщност не бих искал да знам — отвърна той и пришпори коня си малко по-напред.

— Той спаси живота ми! — извиках след него, твърдо решена да го накарам да ме изслуша, без значение дали искаше или не. — Орма ми беше домашен учител, когато бях малка. Спомнете си как неговото семейство е било набелязано за подробна проверка. Е, Цензорите се опасяваха, че той може да е станал твърде привързан към учениците си, защото много обича да преподава и е добър в работата си. Те изпратиха един женски дракон на име Зейд, за да го провери. Тя ме подмами на камбанарията на „Света Гобнет“ с обещанието, че ще имаме урок по физика, след което ме провеси над площада, сякаш искаше да ме хвърли. Ако Орма ме спасеше, нали разбирате, това щеше да е доказателство, че е компрометиран. Той не трябваше да се безпокои толкова много.

Преглътнах. Устата ми все пак пресъхна, когато си припомних ужаса, който изпитах, когато видях обувките ми да падат, вятърът да бучи в ушите ми и светът обърнат наопаки.

Кигс ме слушаше пряко волята си — кобилата настигна коня му.

— Орма пристигна продължих аз — и първата ми мисъл беше: *Уррра, ще ме спаси!* Но той се облегна на парапета, не прояви никакъв интерес към положението ми и започна да убеждава Зейд, че ако ме пусне, това ще значи край на нейната кариера — да не говорим, че ще е и край на мира. Тя ме разтърси, остави ме да се изплъзна леко от хватката ѝ, но той изобщо не реагира. Аз не представлявах никакъв интерес за него, защото той просто помагаше на своя сънародник саар.

Честно казано, тази част от историята продължаваше да бъде болезнена за мен.

— Зейд най-сетне ме остави на рампата. Орма я хвана за ръка и те заедно си тръгнаха, а мен оставиха сама, разплакана и без обувки. Пропълзях надолу по стълбите — през всичките четиристотин и двадесет стъпала — и когато най-сетне се добрах до вкъщи, Орма ми се скара, че съм се доверила на дракон и ме нарече ученлюбива глупачка.

— Но той е дракон — разумно отбеляза Кигс, докато си играеше с юздите на коня си.

По дяволите. Предположих, че няма да е кой знае колко лошо, ако му кажех.

— Тогава не го знаех.

Сега той ме огледа, но аз не можах да срещна погледа му.

— Защо ми разказваш това?

Защото искам да ти кажа нещо, което е вярно, макар че не мога да ти разкрия цялата истина. Защото смятам, че на някакво подсъзнателно ниво ти ще разбереш тази история. Защото имам нужда да я разбереш.

Отвърнах му:

— Искам да разберете защо трябва да му помогна.

— Защото се е държал студено с теб ли? — попита Кигс. — Защото те е оставил да се прибереш пеш сама и те нарекъл глупачка ли?

— Защото... защото той ми спаси живота — успях да изпелтеча аз в объркването си.

— Човек би си помислил, че като капитан на кралската стража би трябвало да съм чувал за тази история и преди това. Дракон, опитал се да убие някого, е сериозен проблем и все пак баща ти не го е дал под съд, нали?

Стомахът ми се сви.

— Не.

Изражението на Кигс стана сурово.

— Ще ми се да знаех каква част от историята ти е наистина вярна.

Той пришпори коня си напред и ме остави сама.

* * *

Приблжихме града, като се движехме едва-едва — драконите не са толкова бързи пеш, колкото конете, а тези двамата не изглеждаше да бързат за някъде. Доста след полунощ ние стигнахме до конюшните в подножието на хълма.

Когато съзряхме обора, драконите започнаха да се трансформират — те се охладиха, кондензираха и смалиха до размерите на две голи човешки форми. Последваха ме вътре заедно с конете, а Кигс отиде да види какви неизползвани дрехи щеше да им намери Джон Остлър. Орма вече не носеше фалшива брада, а аз се надявах, че поне е успял да прибере някъде на сигурно място очилата си, преди да се трансформира.

— Изумен съм, че не си наранена — каза ми той с тракащи зъби, като това прозвуча малко по-състрадателно в човешката му форма. — Как съумя да се предпазиш да не те убие?

Дръпнах го настрана, по-далеч от Басинд, и му разказах как измавих Имлан. Очите на Орма се стесниха, докато ме слушаше.

— Извадила си голям късмет, че той те е помислил за саар. Не бих могъл да предвидя, че твоите особености биха били толкова полезни.

— Не мисля, че истината дори му мина през ума.

— Истината ли? — попита Кигс, който беше застанал точно зад нас, а ръцете му държаха висока купчина от ризи и панталони. — Недейте да ми казвате, че съм я пропуснал — каза той и подаде дрехите на саарантраите.

Не можех да го погледна в очите. Той изсумтя възмутено.

Басинд, благословена да е тъпата му глава, беше единственият измежду нас, който, изглежда, се забавляваше. По време на дългото и

трудно пътуване към дома той непрестанно питаше Орма какво ще се случи после и дали вече сме пристигнали. Сега, Обратно в своята саарантра, Басинд изграчи:

— Ще ни хвърлят ли в тъмницата?

Той изглеждаше почти щастлив от тази възможност.

— Не знам — отговори сърдито Кигс с отпуснати рамена.

Предната вечер беше спал само четири часа и умората започваше да си казва думата.

— Ще ви предам на кралицата и Ардмагара. Те ще решат какво да правят с вас.

Сдобихме се с нови коне и отново потеглихме този път към градските порти. Кигс не искаше да разкрива къде е вратата за вилазки пред драконите. Стражите грубо блокираха пътя ни, но се отдръпнаха, когато разпознаха своя принц. Проправихме си път през девствения сняг на спящия град нагоре по хълма към замъка.

Нито кралицата, нито Ардмагара бяха будни, естествено, но Кигс не искаше да ни изпуска от поглед. Той ни задържа натъпкани в преддверието на кабинета на кралицата под зоркия поглед на трима стражи. Басинд, седнал до вуйчо ми на едно елегантно, кадифено канапе, заспа върху рамото на Орма. Кигс не спираше да крачи напред-назад. По брадичката му беше набола брада, очите му проблясваха от нервна, превъзбудена енергия — последните капки от неговото изтощение. Той не можеше да задържи погледа си на едно място и гледаше навсякъде другаде, освен към мен.

Аз не можех да откъсна очи от него, въпреки че всеки път, когато го правех, нещо ужасно заплашваше да се надигне в мен. Тялото ми беше изпълнено с безпокойство — лявата предмишница започна да ме сърби. Трябваше да се махна от тук и се сецах само за един начин да го направя.

Изправих се, а тримата стражи веднага скочиха и застанаха мирно. Сега на Кигс му се наложи да ме погледне. Казах му:

— Принце, съжалявам, че ви създавам неприятности, но трябва да отида до отходното място.

Той се втренчи в мен, сякаш не разбираше какво съм казала. Да не би отходното място да не се наричаше така в културното общество? Как ли би го нарекла лейди Коронги? Стаята за неуместни нужди? Нуждата да се махна от тук направи гласа ми неестествено висок:

— Аз не съм дракон. Не мога просто да приклепна над някое дефиле или да пикая сяра в снега.

Последното се отнасяше до нещо, което Басинд бе направил по пътя за вкъщи.

Кигс премигна бързо, сякаш за да се събуди, и даде два знака с ръка. Преди да се осъзная, един от стражите ме водеше надолу по коридора. Той изглеждаше решен да ме накара да се чувствам колкото се може по-неудобно — ние подминахме всички относително топли тоалетни в донжона и прекосихме каменния двор през снега навън към войнишкия нужник до южната стена. Минахме покрай нощната стража, която се бе насъбрала около мангалите. Те почистваха своите арбалети и се смееха грубо, но се смълчаха и ни изгледаха, докато техният другар ме избутваше покрай тях като някакъв добитък.

За мен нямаше значение. Той можеше да ме отведе и до Труубридж. Просто исках да съм някъде, където Кигс го нямаше.

Затворих вратата на малката стаичка и съвестно пуснах резето. Тоалетната не миришеше толкова лошо, колкото се бях опасявала — имаше два нужника, които се изливаха директно в защитната канавка отдолу. Можех да видя заснежената земя през дупките. Порив на студен вятър подухна нагоре, а той беше достатъчен да смрази задните части и на най-непоколебимия войник.

Вдигнах капака на прозореца, който нямаше рамка, да влезе малко светлина. Коленичих върху дървото между драконовите очи (както някои хора наричат такива дупки). Опрях лакти върху перваза и хванах главата си с ръце. Затворих очи и започнах да повтарям мантрите, които ме бе научил Орма, за да успокоя ума си, но една мисъл не преставаше да жужи в съзнанието ми и да ме жили като стършел отново и отново.

Обичах Лусиън Кигс.

Изсмях се кратко и горчиво, защото не бих могла да избира по-нелепо място, за да стигна до това заключение. Тогава се разплаках. Колко ли глупава бях, че да си позволя да чувствам неща, които не трябваше изпитвам, и да си въобразявам, че светът би могъл да бъде по-различен, отколкото беше? Аз бях люспест звяр — можех да го потвърдя, ако навиех ръкава си. Това никога нямаше да се промени.

Слава на всички Светии, че принцът имаше както принципи, така и годеница, които да застанат като бариера помежду ни. Слава на

небесата, че го отчуждих от себе си, защото съм долна лъжкиня. Трябваше да се радвам за тези пречки, те ме бяха спасили от пълно унижение.

И все пак умът ми със своята перверзност продължаваше да се връща към случилото се, след като Имлан беше отлетял. За един миг — миг, вклинен в моята упорита памет — той също ме бе заобичал. Знаех го без никакво съмнение. Един миг, макар и краткотраен, беше много повече, отколкото някога бях вярвала, че съм достойна да получа, а и не ми се стори недостатъчен. Никога не бих си позволила и толкова — тъй като знаех какво представлявам, загубата само би влошила нещата.

Отворих очи. Облаците се бяха разсеяли. Луната светеше възхитително над снежните покриви на града. Беше красиво, което ме накара да се почувствам още по-наранена. Как смееше светът да бъде красив, когато аз бях толкова ужасяваща? Издърпах ръкава на връхната си дреха и внимателно развързах платнената връзка, която пристягаше ръкава на долната ми риза. Запретнах го и открих сребристите си люспи пред нощта.

Луната излъчваше достатъчно светлина, за да мога да различа всяка люспа от тясната, извиваща се ивица. Отделните люспи бяха миниатюрни, в сравнение с истинските драконови, като всяка беше с размерите на нокът на пръст с твърди и остри краища.

Омразата ме разкъсваше отвътре. Отчаяно имах нужда да спра да я усещам — като лисица в капан бих прегризала собствения си крак, за да избягам от нея. Извадих малкия нож от подгъва на плаща си и си прободох ръката.

Острието се отплесна, но не и без да намушка нежната човешка кожа до люспите. Стиснах устни, за да потисна вика си на изненада, но изтъпеният нож не беше пробил кожата. Опитах се да срежа люспестата ивица, този път използвайки острието настрана, което беше доста трудно да направя тихо — стоманата се плъзгаше и хвърляше искри. С тях спокойно можех да запаля огън. Исках да запаля целия свят.

Не — исках да потуша огъня. Не можех да живея, ако се мразех толкова силно.

Една ужасна идея разцъфна в ума ми като скреж по стъкло. Огънах китката си, за да изкарам ръбовете на люспите нагоре прокарах

ножа под края на една от тях. Ами ако успееш да ги отскубна? Щяха ли да пораснат отново? Ако това щеше да остави лявата ми ръка в белези, дали това щеше да е по-лошо?

Опитах се да я откъря. Люспата не помръдна. Започнах бавно да движа напред-назад ножа под нея, все едно белех лук. Болеше, но все пак... усетих ледена студенина да залива цялото ми сърце, угасявайки пламъка на срама. Стиснах зъби и зачоплих още по-силно. Едно от ъгълчетата се откърти. Болката стана двойно по-силна и започнах да вдишвам леден въздух през зъбите си. Отново почувствах ледената студенина да преминава по цялото ми тяло и я усетих като облекчение. Не можех да изпитвам омраза, когато ръката ме болеше толкова силно. Стиснах здраво очи и дръпнах люспата за последен път.

Писъкът ми изпълни малката стаичка. Държах ръката си и плачех. Тъмна кръв се стичаше от мястото, където преди това беше люспата. Самата тя блещукаше върху ръба на ножа ми. Пуснах я надолу, в нужику, и докато тя падаше, проблесна.

Имах почти двеста люспи само на ръката. Не можех да го направя. Беше все едно да си изтръгна ноктите.

Орма веднъж ми беше казал, че когато преди векове драконите за първи път се научили да приемат човешка форма, някои от тях били склонни да се самонараняват, като разкъсвали собствената си плът със зъби, защото силата на човешките емоции ги заварила неподготвени. Те предпочитали да изтърпят физическа болка, отколкото душевно страдание. Това била една от многобройните причини драконите да държат човешките емоции толкова силно потиснати.

Ако можех и аз да правя така. Никога не се получаваеше — това само отлагаше усещането за по-късно.

Войниците блъскаха по вратата в отговор на моя писък. Колко ли дълго бях седяла тук? Студът беше успял да ме обземе. Треперех, докато прибирах ножа си и увивах окървавената си китка с връзката на долната си риза. Събрах това, което бе останало от достойнството ми, и отворих вратата.

Пазачът ми ме гледаше свирепо изпод забралото на шлема си.

— Кралица Лавонда и Ардмагар Комонот са будни и очакват вашето присъствие — отсече той. — Свети Маша и свети Даан, какво правеше вътре?

— Женски работи — отвърнах аз и го видях как се сепна при споменаването на тези неприлични неща.

Дори човешката част от мен можеше да плаши хората. Профучах покрай него, ненавиждайки се за тази постъпка. Някъде в сърцето ми пламъкът все още гореше.

22.

Когато пристигнах, Кигс вече бе докладвал на кралицата и Комонот и беше отишъл да си легне. Усетих отсъствието му като удар в стомаха.

Кабинетът на кралицата ми напомняше за този на баща ми, макар че имаше по-малко книги и повече антични скулптури. Кралицата седеше зад широко бюро, точно където би седнал баща ми. Ардмагар Комонот беше заел един приличаш на трон стол близо до прозорците — зад него небето започваше да пламти в розово. Всеки от двамата беше довел със себе си малка свита, която се бе разположила покрай стените, сякаш за да пазят книгите от нашите мръсни ръце. Нас, тримата мерзавци, не ни поканиха да седнем.

Почувствах се облекчена, че никой не се беше сетил да уведоми баща ми. Той щеше да ми е бесен, но може би това не беше очевидно за останалите. Може би те се страхуваха, че той ще насочи своя опасен адвокатски поглед към тях.

Орма не показа безпокойство заради дългото ми отсъствие, макар че подсмръкна доста шумно, когато се приближих. Той щеше да забележи, че кървя. Аз нямах намерение да обсъждам проблема.

— Имам една молба — каза Орма, като проговори пръв, без да изчака реда си. — Освободете Басинд от съдебната процедура. Прехвърлете вината му върху мен. Той е новолюспест, който е неопитен и изключително глупав. Аз съм отговорен за неговото обучение — той просто следваше моя пример.

— Приема се — рече Комонот и повдигна двойната си брадичка. — Новолюспест Басинд, тръгвайте си.

Басинд отдаде чест на своя Ардмагар и си тръгна, без дори да кимне на кралицата.

— Принц Лусиън ни даде своето обяснение за вашата неочаквана среща с дракона Имлан — каза кралицата и се намръщи, докато проследяваше новолюспестия с очи. — Бих искала да чуя и вашата версия, госпожице Домбег.

Разказах всичко, което можех, като подчертах нашата всеотдайност към каузата на мира и желанието ни да разкрием истината, за да можем да предпазим по-добре Ардмагара.

Кралицата ме слушаше безпристрастно. Комонот изглеждаше трогнат, че ние сме се заели да изчислим каква е тази заплаха. Човек можеше да си помисли, че са си разменили местата: Комонот, състрадателният човек, и кралица Лавонда, безпристрастният саар. Вероятно тези техни качества са били причината те да успеят да стигнат до съгласие след векове на недоверие и войни. Всеки от тях виждаше нещо познато у другия.

— Госпожица Домбег не е извършила материално нарушение на договора — рече кралицата. — Не виждам причина, за да я задържа. Притежаването на комуникационно устройство е противозаконно, но съм склонна да омаловажа нарушението, ако тя го върне обратно.

Отскубнах обещата от връвчицата около врата си и я подадох на Орма.

Комонот се обърна към вуйчо ми:

— Според правилата заради неупълномощената ти трансформация трябва да анулирам разрешителните ти като учен и правото да пътуваш. Аз обаче съм впечатлен от твоята предприемчивост и стремеж да предпазиш своя Ардмагар.

Очевидно бях украсила добре тази част от историята. Орма отдаде чест към небето по драконовски маниер.

— Реших да отменя твоите наказания — каза Комонот и хвърли поглед встрани към кралицата, сякаш за да прецени реакцията ѝ към неговото великодушие. Тя просто изглеждаше изморена.

— Ще обсъдим най-добрия план за действие на съвета. Един отделен бунтар не представлява голяма заплаха за мен, но той все пак е в нарушение на договора и трябва да бъде арестуван.

Орма отново отдаде чест и каза:

— Ардмагар, може ли да се възползвам от тази неочаквана аудиенция, за да ви помоля за нещо насаме?

Комонот даде съгласие, като махна с дебелите си пръсти, кралицата и нейните служители напуснаха, за да закусят, и оставиха Комонот със съвсем малка свита от саарантраи. Аз също тръгнах да си ходя, но ръката на Орма върху лакътя ми ме спря.

— Бихте ли отпратили също и вашите придворни, Ардмагар? — попита Орма.

За мое изумление Ардмагарът се съгласи. Явно Орма изглеждаше безобидно, въпреки прословутия си баща.

— Всичко е в ард — каза Орма. — Това касае Цензорите и аз не желяех...

— Не виждам как семейството ти би могло да затъне повече — прекъсна го Ардмагара. — По-живо, ако обичаш. Усещам, че това тяло става сприхаво, когато не е закусило.

Орма присви очи без очилата си.

— Преследван съм от Цензорите от шестнадесет години: безмилостно тестван, наблюдаван, тестван отново, а изследването ми — саботирано. Кога ще бъде достатъчно? Кога ще бъдат удовлетворени, че аз съм това, което трябва да бъда?

Комонот предпазливо се премести на стола си.

— Това е въпрос, който трябва да зададеш на Цензорите, академик. Те са извън моята юрисдикция — за тях дори и аз съм субект като теб. И така трябва да бъде. Техният неутралитет поддържа контрола върху нас в моментите, когато се опитаме да паднем до нивото на маймунския мозък.

— Нищо ли не можете да направите?

— Има нещо, което ти можеш да направиш, академик: доброволно изрязване. Аз самият съм си насрочил такова почти веднага след като се върна.

Той почука по голямата си глава — прилепналата му коса ѝ придаваше външност на скала, покрита с водорасли.

— Аз ще премахна всички този емоционален детрит. Това е неочаквано освежаващо.

Орма не смееше да изглежда разтревожен — надявах се, че свиването на малкото мускулче близо до долната му челюст е видимо само за мен.

— Това не ме устройва, Ардмагар. Те неминуемо премахват и спомени, а това ще развали проучването ми. А ако успея да заловя Имлан? — Орма, изглежда, не знаеше кога да се откаже. — Няма ли това да докаже на кого отдавам своята преданост, или да постави държавата в мой дълг...

— Държавата не отплаща дълговете си по този начин, както много добре знаеш — срязва го Комонот.

Бързината, с която го прекъсна, ме накара да настръхна — той лъжеше.

— Басинд не трябва да е тук, но е — казах сопнато аз. — Ескар категорично заяви, че това е вид услуга към майка му, защото е предала на властите своя съпруг.

— Не си спомням случая, но това определено не е нашата политика — отвърна Комонот с нотка на предупреждение в гласа си.

— Серафина — обърна се към мен вуйчо ми, а ръката му се протягаше близо до рамото ми.

Не му обърнах внимание — не бях приключила.

— Хубаво. Наречете го изключителни обстоятелства, но не може ли също да се направи изключение и за вуйчо ми, който не е направил нищ...

— Академик Орма, кое е това лице? — попита Ардмагарът и внезапно се изправи на крака.

Аз се обърнах към вуйчо ми изумена. Очите му бяха затворени, а пръстите му бяха склучени пред брадичката му, сякаш се молеше. Той пое дълбоко въздух през носа си, отвори очи и каза:

— Серафина е дъщерята на сестра ми, чието име не може да бъде споменавано, Ардмагар.

Очите на Комонот се ококориха разтревожено.

— Не... не и с онзи...

— С него, да. Човекът на име К...

— Не произнасяй името му — заповяда Ардмагарът и внезапно стана най-безстрастният саарантра. Той се замисли за момент. — Ти беше докладвал, че тя е умряла бездетна.

— Да, докладвах го — потвърди Орма.

Сърцето ми се късаше по малко заедно с думите му.

— Цензорите са знаели, че ти си излъгал — предположи пронизателно Ардмагарът. — Това е петно върху твоята репутация — ето защо не те оставят на мира. Странно е, че не са го докладвали пред Кер.

Орма сви рамена.

— Както сам казахте, Ардмагар, Цензорите не се отчитат пред вас.

— Те — не, но ти — да. Академичната ти виза от този момент се анулира, саар. Ще се завърнеш у дома — ще се подложиш изрязване. Неявяването пред хирурзите в срок от една седмица, ще доведе до обявяването на *magna culpa*. Разбираш ли?

— Да, разбирам.

Комонот си тръгна. Обърнах се към Орма, изпълнена с толкова гняв, ужас и тъга, че за момент не можех да кажа нищо.

— Предположих, че той знае — проплаках аз. — Ескар знаеше.

— Ескар работеше за Цензорите — каза тихо Орма.

Размахвах ръце в безсмислено отчаяние, вървах напред-назад около него. Орма стоеше неподвижно и се бе втренчил в празнотата.

— Съжалявам. Аз съм виновна. Провалих всичко, аз...

— Не — спокойно рече Орма. — Трябваше да те отпратя от стаята.

— Предположих, че възнамеряваш да ме представиш така, както направи с Ескар!

— Не. Накарах те да останеш, защото... защото исках да си тук. Смятах, че това ще ми бъде от помощ. — Очите му се разшириха, ужасени от самия него. — Те са прави. Аз съм непоправимо компрометиран от емоции.

Силно желяех да докосна рамото му или да го хвана за ръката, за да разбере, че не е сам на този свят, но не можех да го направя. Той щеше да ме отблъсне като комар.

Но все пак ме беше хванал за лакътя и бе поискал да остана. Сълзите ми напиха.

— Значи ще се прибереш у дома?

Той ме погледна, сякаш бях останала без глава.

— В Танамуут ли? Никога. Работата не е само в почистването на емоционалния детрит, не и при мен. Туморът е проникнал твърде надълбоко. Те ще изрежат всеки мой спомен за Лин. Всеки спомен за теб.

— Но ще си жив. *Magna culpa*, означава, че ако те намерят, могат да те убият на място.

Татко щеше да е шокиран да разбере колко пъти влизах в ролята на адвокат тази нощ.

Орма повдигна вежди.

— Ако Имлан е оцелял в юга шестнадесет години, то и аз би трябвало да успея да го направя. — Обърна се да си ходи, но после размисли. Свали обещата си и ми я подаде обратно. — Това все още може да ти потрябва.

— Моля те, Орма, вече си навлече достатъчно неприятности заради мен...

— ... така че едва ли е възможно да си докарам повече. Вземи я.

Той не престана да ме гледа свирепо, докато не сложих обещата обратно на връвчицата.

— Ти си всичко, което е останало от Лин. Собственият ѝ народ дори не би произнесъл името ѝ. Аз... аз ценя това, че ти продължаваш да съществуваш.

Бях безмълвна — той ме бе пронизал право в сърцето.

Орма, по свой обичай, не се сбогува с мен. Цялата тежест на всичко, което ме бе сполетяло през тази най-дълга нощ в годината, се стовари директно върху мен и аз останах дълго време, взирайки се в нищото.

23.

Бях останала будна цяла нощ — отправих се с клатушкане към леглото! Обикновено не мога да спя през деня, но честно казано не исках да съм будна. Будуването беше доста неприятно състояние, в което някой може да се намира. Цялото тяло ме болеше, а когато не се терзаех за вуйчо ми, не можех да спра да си мисля за Лусиън Кигс.

Някакво възмутително блъскане ме събуди в късния следобед. Бях заспала с дрехите, затова се изтърколих от леглото и се заклатушках към вратата, едва успяла да отворя очи. Едно бляскаво същество, цялото в перли и опална светлина, профуча надменно покрай мен: това беше принцеса Глизелда. По-любезното лице, което ме отведе до един стол, бе Мили.

— Какво си направила на Лусиън? — извика Глизелда, наведена над мен с ръце на кръста.

Все още не съумявах да се събудя напълно. Погледнах я неразбиращо. А и какво трябваше да кажа? Че едновременно му бях спасила живота и го накарах да ме намрази ли? Че изпитвах чувства, които не трябваше да изпитвам, за което съжалявам?

— Съветът току-що свърши — обясни тя, докато се разхождаше до камината и обратно. — Лусиън разказа на всички за срещата с отцепника в провинцията, за твоята смела постъпка да убедиш дракона да не ви убие. Вие сте забележителна двойка герои следователи.

— Какво реши съветът? — изграчих аз, като търках очи с дланта на ръката си.

— Ще изпратим група дракони — нарекохме го мъничък ард — в провинцията, предвождани от Ескар. — Тя си играеше с перлената огърлица, като я завърза на голям възел. — Те ще останат в своите саарантраи, освен ако няма критична ситуация. Ще започнат разследването от колонията на враните, защото това е единственото място, за което знаем, че е било посетено наскоро от Имлан, и ще се опитат да подушат дирите му от там.

Но виж сега, ето това ме обърква. — Тя се навъси и разклати завързаната огърлица към мен. — Ти си била толкова полезна и добре осведомена, че човек би очаквал Лусиън да те възхвалява до Райския купол. Той обаче не го прави. Зная, че те е арестувал под нищожен претекст. Очевидно ти е бесен, но не иска да каже защо — затворил се е в своята кула. Какво да си мисля, след като не зная какво става? Не мога да ви позволя да се карате!

Сигурно леко съм залитнала, защото Глизелда отсече:

— Мили! Направи чай на горката жена!

Чаят ми помогна, макар че изглежда и насълзи очите ми.

— Очите ми са навлажнени — казах аз просто, за да изясня на всички.

— Всичко е наред — успокой ме Глизелда. — И аз бих си поплакала, ако Лусиън ми е ядосан.

Не можех да реша какво да ѝ кажа. Това никога не ми се бе случвало преди: винаги знаех кои неща мога да споделя и кои не, а макар и да не обичах да лъжа, то това никога не ми е било голямо бреме. Опитах се да си припомня моите правила: по-опростените неща винаги са по-добри. С треперещ глас ѝ казах:

— Той ми е ядосан, защото го излъгах.

— Лусиън може да бъде докачлив за такова нещо — заключи важно Глизелда. — Защо го излъга?

Зяпнах, сякаш ме беше попитала защо дишам. Не можех просто да ѝ кажа, че лъжата не е нещо, което правя, а нещото, което съм, или пък че исках да успокоя Кигс, че съм човек, в отчаян опит той да не се уплаши от мен, защото бях разбрала там, сред веещия сняг и пепел, че аз...

Дори не можех да си го помисля, когато годеницата му беше застанала точно пред мен, а това пък само по себе си беше още една лъжа. Тая работа нямаше край.

— Ние... ние бяхме толкова уплашени след срещата с Имлан — заекнах аз, — че аз говорех, без да мисля, като се опитах да му вдъхна увереност. Честно казано, в този момент дори бях забравила, че имам в мен...

— По лицето ти виждам, че си искрена. Просто му кажи всичко това и всичко ще бъде наред.

Естествено, аз вече му го бях казала по един или друг начин, но това допълнително бе влошило нещата. Принцеса Глизелда пристъпи към вратата. Мили вървеше като сянка зад нея.

— Вие двамата ще се срещнете и ще се сдобрите. Аз ще го организирам.

Станах и се поклоних. Тя добави:

— Трябва да ти кажа: вчера граф Джоузеф не е бил в двореца през целия ден. Лусиън ми спомена за твоите подозрения и аз го накарах да разпита по въпроса. Апсиг твърди, че е бил в града на посещение при своята любовница, но не желае да назове името ѝ. — Изражението ѝ беше почти извинително. — На бала наистина му споменах за вашата експедиция. Той искаше да разбере защо Лусиън иска да говори с теб. Вероятно това е било неразумно. Само че — добави тя, като отново се развесели, — нашето зорко око вече го следи.

Глизелда се спря на вратата, вдигна пръст и ме смъмри:

— Не мога да позволя ти и Лусиън да сте във вражда! Имам нужда от вас!

Затътрих се към другата стая и се плъснах на леглото, когато тя си тръгна. Искаше ми се да споделя нейния оптимизъм и се зачудих дали принцесата щеше толкова силно да желае да оправи нещата между мен и Лусиън, ако знаеше какво бях запазила неизказано в сърцето си.

* * *

Събудих се в полунощ от паника, че нещо гори.

Седнах с изпънат гръб или поне се опитах: блатото на пухения ми дюшек ме теглеше обратно надолу, сякаш раираният калъф на леглото се опитваше да ме изяде. Завесите на леглото леко се вееха, осветени от напълно кроткия огън в камината. Да не би да бях сънувала? Не си спомнях никакъв сън и знаех, че огънят все още... все още гореше. Почти можех да подуша дима — можех да усетя топлината му вътре в главата си. Да не би нещо да се случваше в градината на гротескните същества?

Да го вземат мътните. Щях да си помисля, че полудявам, ако подобни неща не се случваха в ума ми през цялото време.

Плъснах се обратно върху леглото, затворих очи и влязох в градината си. В далечината се виждаше дим — затичах се, докато не стигнах до ръба на блатото Ябълков пудинг. Слава богу, самият Ябълков пудинг беше под водата заспал и аз успях да си проправя път покрай него. Това беше съществото, което най-малко приличаше на човек — беше подобно на плужек и обичаше да се въргаля. То ме изпълваше със съжаление и ужас, но си беше мое точно толкова, колкото и Ларс.

В средата на блатото беше приклепнал Плодоядния прилеп, целият в пламъци.

Или не точно: пламъците излизаха от кутията със спомени, която той стискаше здраво до себе си, а цялото му тяло се бе извило около нея. Той изхленчи отново и това ме извади от шока. Втурнах се, грабнах кутията — тя изгори пръстите ми — и я метнах в черната вода. Кутията изсъска и изпусна облак мръсна пара. Коленичих до Плодоядния прилеп — та той беше просто дете — и огледах голия му корем, дланите и лицето му. Нямахше видими мехури, но кожата му беше толкова тъмна, че не бях сигурна дали ще разпозная как изглеждат изгарянията. Извиках:

— Наранен ли си?

— Не — отвърна той и се прободде с върха на пръстите си.

Да го поживи свети Маша, той вече разговаряше с мен. Преборих се със страха си и го попитах:

— Какво правеше? Опитваше се да надзърнеш в кутията на моите тайни ли?

Той отвърна:

— Кутията се запали.

— Защото си се опитал да погледнеш вътре!

— Никога, мадамина. — Той кръстоса палци и ръцете му оформиха птица — порфирийският знак за смирение. — Знам кое е твое и кое е мое. Кутията избухна в пламъци снощи. Аз се метнах отгоре ѝ, за да не те нарани. Добре ли съм направил?

Рязко се обърнах към водата — тенекиената кутия беше изплувала, но огънят не беше изгаснал. Започнах да усещам болката от пламъците сега, когато Плодоядния прилеп вече не ги потушаваше с тялото си.

Знаех, без да ми е съвсем ясно как, че кутията се бе запалила, когато Имлан се беше приземил на снежното поле, точно както се беше наводнила и при вида на Комонот. Беше цяло щастие, че Плодоядния прилеп е скочил отгоре ѝ точно тогава. Ако бях завладяна от спомен в момента, в който Имлан се бе спуснал към нас, то тя щеше да е нещо повече от въображаема кутия, лумнала в огън.

Обърнах се пак към момчето. Бялото в очите му блестеше ярко на фона на смуглото му лице.

— Как се казваш? Имам предвид истинското ти име — уточних аз.

— Абдо — рече той.

Името му ме накара да изпитам леко дежа вю, но не можах да свържа с какво.

— И къде си ти, Абдо?

— Аз съм в една странноприемница с моето семейство. Получих главоболие, докато държах кутията — останах си в леглото цял ден. Дядо ми е много притеснен, но сега вече мога да заспя и да го успокоя.

Горящата кутия му бе причинила болка, но той я беше удържал повече от ден.

— Как разбра, че трябва да ми помогнеш? — попитах аз.

— На този свят има две свещени каузи — рече той и вдигна кутрето и безименния си пръст. — Съдбата и нуждата. Съдбата ме изпрати, когато ти имаше нужда.

Той беше един малък философ. Може би в неговата страна всички бяха такива. Отворих уста, за да продължа да го разпитвам, но той положи ръце върху бузите ми и ме погледна искрено.

— Чух те, търсих те и те намерих. Достигнах те, като преминах отвъд пространството, смисъла и законите на природата. Не зная как.

— Можеш ли да говориш и с други по този начин? А те говорят ли с теб?

Страхът ми изчезна. Той беше толкова невинен.

Абдо сви рамена.

— Познавам само още трима итисаари в Порфирия. Но ти също ги познаваш: те са тук. Нарекла си ги Тритон, Мизарери и Човека пеликан. Никой от тях не говори с мен чрез своя ум, но от друга страна — никой от тях не ме е призовавал. Само ти.

— Кога съм те повикала?

— Чух флейтата ти.

Точно като Ларс.

— Мадамина — рече той, — трябва да заспивам. Дядо ми е притеснен. — Той ме пусна и се поклони.

Аз неуверено отвърнах на поклона му, след което погледнах към пламтящата кутия. Ябълковия пудинг избълбука под водата и плесна раздражено с опашка, тласвайки кутията към мен. Сега вече усещах силно главоболие. Не можех да отложа проблема с кутията споменът несъмнено щеше да ме погълне пряко волята ми, ако го потиснех, точно както се бе случило с предишния. Хвърлих поглед към Абдо, но той се беше обърнал настрана и спеше под един голям блатен фар. Аз избутах кутията до брега с един здрав папур.

Когато я докоснах, кутията избухна. Задавих се от дима и се зачудих как е възможно да имам вкус на гняв и да усещам миризмата на зеленина по кожата си.

Изстрелвам се от планинския склон и политам към слънцето. Удрям с опашката си и заравям изхода под лавина. Събраната ведно маса на дванадесет древни генерала ще успее да надхвърли този леден водопад — просто бях успяла да си спечеля малка отсрочка. Трябваше да се възползвам от това. Гмуркам се на изток, а вятърът се накланя през ниските лещовидни облаци към ледниковия циркус.

Под ледника има пещера, дано да успея да я достигна. Плъзгам се над бледата като тебешир, разтопена ледникова вода твърде близко — студът опарва корема ми. Оттласквам се от морената, около мен се разпръскват камъни, а аз успявам да се издигна бързо, за да избягна острите ледени връхчета, които са достатъчно остри, за да ме изкормят.

Зад себе си, високо горе в планината, чувам рев и тътен. Генералите и баща ми са успели да се освободят, но аз бях летяла достатъчно бързо. Даже прекалено бързо: блъскам се в ръба на циркуса и по повърхността на урвата се посипват глинести шисти, а аз се притеснявам, че те ще забележат смачканите лишеи. Навирам се в пещерата, а синият лед се топи при допира ми, което улеснява моето преминаване.

Чувам ги да кръстосват небето с крясъци, надвиквайки рева на подледниковите потоци. Влизам по-навътре, за да не предизвикам твърде много изпарения и да се издам.

Ледът охлажда мислите ми и кондензира рационалността. Видях и чух това, което не трябваше — баща ми и единадесет други генерали разговаряха заедно върху съкровището му. Както се казваше в древната поговорка: думи, изречени върху скрито съкровище, трябва да останат скрити. Те можеха да ме убият, защото ги бях подслушала.

По-лошо: те говореха за предателство. Аз не можех да крия тези думи.

Пещерата ме кара да изпитвам клаустрофобия. Как ли куигутълите се промушват в дълбоките ледникови пукнатини, без да полудеят? Може би не успяват. Разсейвам се, като се замислям за моя новоизлюпен брат, който учи в Найнис и ще бъде в безопасност, ако остане там; за най-краткия път обратно към Горед и за Клод, когото обичам. Не мога да чувствам любовта, когато приема естествената си форма, но си спомням за нея и я искам обратно. Огромното празно пространство, където някога се бе настанило това усещане, ме кара да се свивам от смущение.

О, Орма. Ти няма да разбереш какво ми се случи.

Настъпни нощ — блещукацията син лед потъмнява до черно. Пещерата е твърде тясна, за да се обърна — аз не съм толкова гъвкава и змиевидна като някои, — затова тръгвам назад, стъпка по стъпка, нагоре по хлъзгавия проход. Върхът на опашката ми се подава сред нощния въздух.

Подушвам го твърде късно. Баща ми ме захапва за опашката под предлог да ме издърпа навън, след което ме захапва отново зад главата като наказание.

— Генерале, върнете ме обратно в ард — казвам аз и понасяй още три ухапвания.

— Какво успя да чуеш? — изръмжава той.

Няма смисъл да се преструвам, че не съм чула нищо. Той не ме бе отгледал да бъда невъзприемлива глупачка, а и миризмата ми, останала в пасажа, щеше да му подсказже колко дълго бях подслушвала.

— Това, че генерал Акара е проникнал при горедските рицари и че тези му действия са довели до тяхното изгнание.

Това беше най-незначителното от всичко — собственият ми баща бе част от коварен заговор за съзаклятничество срещу нашия Ардмагар. Не желая да изрека това на глас.

Той бълва огън към ледника и срутва входа на пещерата.

— Можеш да те заровя жива там. Не го направих. Знаеш ли защо?

Трудно е да се преструваш на покорен през цялото време, но баща ми не приема друго отношение от своите деца, а и ме превъзхожда двукратно по тегло. Ще дойде ден, в който силата на нашия интелект ще е по-могъща от физическата власт. Това е мечтата на Комонот и аз вярвам в нея, но засега прекланям глава. Драконите се променят трудно.

— Позволявам ти да живееш, защото зная, че няма да кажеш на Ардмагара какво си чула — казва той. — Няма да кажеш на никого.

— Какво е основанието ти за това убеждение?

Привеждам се още повече, за да не изглеждам като заплаха за него.

— Твоята преданост и честта на семейството ти трябва да са достатъчно основание — извиква той. — Но ти признаваш, че не притежаваш нито едно от двете.

— Ами ако моята вярност е към моя Ардмагар?

Или поне към неговите идеи.

Баща ми бълва огън към пръстите на краката ми — отскачам назад, но усещам миризмата на опърлени нокти.

— Тогава чуй това, Лин: моите съюзници измежду Цензорите ми казват, че ти си в беда.

Не бях чувала нищо официално, но очаквах това. Разширявам ноздри и изваждам шиповете по главата си, сякаш съм изненадана.

— Казаха ли защо?

— Те прикриват детайлите, но няма значение какво си направила. В списъка си. Ако разкриеш какво бе казано върху моето съкровище — ще бъде твоята дума срещу моята. Ще те обявя за опасна отстъпница.

Всъщност аз съм опасна отстъпница, но до този момент бях опасна отстъпница, която се колебае дали да се завърне в Горед. Вече

нямах никакви колебания.

Баща ми се изкачва по повърхността на ледника, за да може да се изстреля във въздуха по-лесно. Ледът е размекнат от силното лятно топене — ледени блокове, големи колкото главата ми, се отчупват под ноктите му, търкалят се към мен и се пръскат на парчета. Срутването на тунела от страна на баща беше увеличило натоварването върху ледника — виждам дълбока пукнатина в леда.

— Качвай се, новоизлюпена — вика той. — Ще те придружа обратно до майка ти. Повече няма да ходиш на юг — ще се по грижа от Кер да анулират визата ти.

— Генерале, вие сте мъдър — казвам аз и повишавам тона на гласа си, имитирайки цвърченето на наскоро излюпена.

Не се изкачвам — в момента завършвам едно изчисление. Трябва да го разтакавам.

— Върнете ме обратно в ард. Ако няма да ходя повече на юг не е ли време да се чифтосам?

Той достигна до върха на ледената скала. Извива шията си, а мускулите се изпъват по нея. Луната се е издигнала над него и му придава застрашителен блясък. Той изглежда заплашително — почти искрено се присвивам. Имам само още няколко вектора, които да изчисля, както и триенето. Дали триенето ще ми бъде приятел или враг? Без да се набивам на очи, разтварям едното си крило, за да се опитам да измеря по-точно температурата.

— Ти си дъщерята на Имлан! — изкрещява той. — Можеш да имаш всеки от онези генерали, които видя днес. Можеш да ги имаш всичките в какъвто ред пожелаеш.

Истинско предизвикателство е да го карам да продължава да говори, докато моята уста е заета. Отдръпвам се с преувеличено страхопочитание, доста превзето за един дракон, но баща ми го приема, без да се съмнява, като нещо дължимо.

— Аз ще се погрижа за това — казва той. — Ти не си най-силната женска, но летиш добре и зъбите ти са здрави. За тях ще бъде чест да свържат своето потекло с моето. Само ми обещавай да строшиш всяко слабо яйце, преди да се излюпи, както трябваше да сторя аз с това на Орма.

О, Орма. Ти си единственият, който ще ми липсва.

Бълвам бърза и точна огнена топка, с която се целя в тънка подпора под ледената стена. Нейното разрушаване нарушава структурния баланс. Дълбока пукнатина зейва зад баща ми — ледът пищи, докато повърхността на ледника се откъсва. Отскачам назад от пътя на летящия лед и се хвърлям надолу към морената, носейки са над големи скални блокове, докато не успявам да се изхвърля във въздуха. Лавирам по ветровете на срутения ледник, като се въртя в посока нагоре. Трябва да полетя, колкото се може по-бързо нанякъде и по-далеч, но не мога да се заставам да тръгна. Трябва да видя какво съм направила — болката си беше моя, бях си я заслужила и щях да я нося в себе си до края на дните си.

И двамата си го заслужихме.

Точно според изчисленията ми ледът под излъчващия му топлина обем беше твърде мек и хлъзгав, за да може ноктите му да се впият здраво. Той не можа да се оттласне навреме — беше се строполил назад в пукнатината. Един леден шип отгоре — от повърхнина, която не влизаше в алгебричните ми изчисления — падна върху него и притисна крилото му. Може би го беше пробило. Обикалям в кръг и се опитвам да разбера дали съм го убила. Подушвам кръвта му, която е с мирис на сяра и рози, но той ръмжи и се мята и аз стигам до извода, че не е мъртъв. Включвам всички куигутълски устройства, които имам, и ги хвърлям долу, върху тялото му — те проблясват на лунната светлина и аз изчислявам, че от разстояние някой може да го обърка за съкровище. Ще го намерят.

Кръжа из небето и се сбогувам с Танамуут — с планините, небето, водата и целия драконов вид. Бях съсипала семейството си, баща си, обещанията си, всичко. Сега аз бях предателят.

О, Орма. Пази се от него.

Завесите на леглото танцуваха своята призрачна сарабанда сред топлите въздушни течения. Аз ги гледах втренчено известно време, без да виждам нищо, и се чувствах изцедена и безгръбначна.

Всеки следващ спомен запълваше празнини в моя разум. Онзи първи спомен, преди толкова много време, беше разкъсал мощно ципите върху слепите ми очи и бе унищожил мира ми, мисля си, за

добро. Следващият ме бе оставил да ненавиждам нейния безразсъден егоизъм — сега можех да призная това пред себе си. Завиждах ѝ след третия, но сега... нещо бе различно. Не беше тя — тя беше мъртва и неизменяема, — а аз. Аз се бях променила.

Притиснах лявата китка, която ме болеше, плътно до гърдите си, осъзнавайки същността на тази промяна.

Този път усетих нейната борба, усетих и отзвук от моята собствена. Тя беше избрала татко пред семейството си, страната си, собствения си вид и всичко, с което бе израснала. Чувствала се е загрижена за Орма дотолкова, доколкото драконите могат да изпитват загриженост — това изигра своята роля, за да спечели симпатията ми. Колкото до отекващата празнота в самото ѝ сърце, то това ми бе твърде познато.

— Мислех си, че аз съм единствената, която някога се е чувствала така, майко — прошепнах аз към завесите на леглото. — Мислех, че съм напълно сама и че полудявам.

Пухеното легло спря да се опитва да ме погълне. Сега по-скоро приличаше на облак, който ме издигаше към някакво прозрение: тя беше разкрила съществуването на заговор, насочен към Ардмагара. Колкото и трудно да ми беше в личен план и колкото и по-силно да ме презираше Кигс или да бях порицавана от Ардмагара, не можех да скрия тези думи.

24.

Но на кого да кажех?

Кигс ми беше ядосан. Глизелда щеше да се чуди откъде зная и защо не съм го съобщила по-рано. Предполагам, че можех да излъжа и да обясня, че Орма току-що ми го е съобщил, но самата мисъл за вуйчо ми ме накара да се натъжа.

Трябваше да споделя с Орма. Внезапно ми дойде наум, че той би искал да знае за случилото се.

Станах призори и седнах до клавесина, като обгърнах с ръце тялото си, за да се предпазя от сутрешната хладина. Изсвирих акорда на Орма, без да имам никаква представа дали той щеше да ми отговори и дали вече не бе потеглил към неизвестни местности.

Котенцето се включи с избръмчаване.

— Тук съм.

— Това е осемдесет и три процента от всичко, което исках да разбера.

— Какво представляват останалите седемнадесет?

— Кога ще тръгваш? Трябва да говоря с теб.

Последва мълчание, прекъсвано от тупкане, сякаш той оставяше някакви тежки книги. Ако възнамеряваше да опакова всяка книга, която притежаваше, щеше да е цяло щастие да успее да тръгне преди края на седмицата.

— Спомняш ли си онзи новолюспест, с който бях натоварен? Той все още е тук.

Да го вземеха мътните.

— Нали беше обявен за негоден да го обучаваш?

— Или на никой не му пука, че го водят по лошия път — напълно вероятно, като се има предвид колко е безполезен, — или смятат, че той ми помага да си стегна багажа, което не е така.

Котенцето излъчи някакво недоволно мърморене, след което вуйчо ми изрече ясно:

— Не, няма.

Усмихнах се с лека симпатия към окото на котенцето.

— Относно твоя въпрос — най-сетне се обърна към мен той. — Ще тръгна за дома и към хирурзите след три дни, в деня на вашата Нова година, след като опаковам всичко тук. Ще направя точно каквото се изисква от мен по закон. Бях заловен и сега съм наказан и нямам друга възможност.

— Трябва да говоря с теб насаме. Искам да се сбогуваме, докато все още ме познаваш.

Последва много дълга пауза и за момент си помислих, че той е прекратил връзката. Почуках загрижено по окото на котенцето и най-сетне гласът му се чу, макар да беше слаб:

— Извинявам се, ала нелепият ларинкс на това тяло заяде, но изглежда, че отново проработи. Ще дойдеш ли утре в града заедно с останалата част от кралския двор, за да гледаш Златните пиеси?

— Не мога. Утре имаме генерална репетиция за концерта в Нощта на договора.

— Тогава не виждам как е възможно да разговарям с теб. Мисля, че тук е мястото да издам една мощна ругатня.

— Направи го — окуражих го аз, но този път наистина връзката беше прекъснала.

Блъсках си главата над всичките странни ударения върху думите в изреченията му, докато се грижех за люспите си и пиех чай. Може би бях станала свидетел на първия известен досега опит на един дракон да говори саркастично. Жалко, че не знаех как работеше устройството на клавесина, защото то със сигурност можеше да запише словото му за бъдещите поколения дракони, които да се поучат от него: *Ето това, новоизлюпени, е един смел опит, но не чак толкова сполучлив.*

Опитах се да се изсмея, но смехът ми прозвуча неискрено. Той щеше да замине — не знаех кога или къде, нито за колко дълго. Ако искаше да избяга от Цензорите, нямаше да рискува да остане близо до мен. Той щеше да си тръгне завинаги. Можеше да нямам възможност да му кажа сбогом.

* * *

Нещо се беше променило през деня, в който си бях останала в леглото. В залите не се разнасяше глъч — всички изпълняваха своите задачи, като изглеждаха мрачни и обезпокоени. Очевидно свободно обикалящите из провинцията дракони не се харесваха на никого. Докато отивах на закуска, забелязах, че някои хора се измъкваха в страничните помещения, когато ги приближах, а други, които бяха принудени да минат покрай мен в коридора, отказваха да ме погледнат в очите, или да ми кажат добро утро.

Несъмнено никой не обвиняваше. Аз бях открила Имлан, но не бях изпратила мъничък ард по петите му — това бе решение на кралицата и съвета. Казвах си, че си въобразявам някакви неща, докато не влязох в трапезарията на северната кула и цялата зала се смълча.

На пейката между Гънтард и слабичкия тромбонист имаше място, ако само един от тях се преместеше съвсем малко.

— Извинете — рекох аз, но те се престориха, че не ме чуват, — ... бих искала да седна тук — довърших, но и двамата гледаха купа с много жито пред тях и не можеха да вдигнат поглед от него.

Издърпах полата си и пристъпих над пейката по един доста неприличен за възпитана дама начин, а те вече изгаряха от желание да офейкат. Всъщност тромбонистът реши, че закуската му не е чак толкова възхитителна и я заразя цялата.

Не можех да привлека вниманието на сервитьора никой на масата не ме поглеждаше. Не можах да го понеса — тези момчета бяха, ако не точно приятели, то поне колеги и създатели на песента в моя прослава. Несъмнено това трябваше да значи нещо.

— Хайде, изплюйте камъчето — казах аз. — Какво съм направила, за да заслужи вашето мълчание?

Те се спогледаха косо с неспокоен поглед. Никой не искаше да е първият, който да го изрече на глас. Най-сетне Гънтард проговори:

— Къде беше снощи?

— Спях в леглото си, за да наваксам за безсънната нощ от предната вечер.

— А, да, твоята героична експедиция и намирането на дракона отцепник — каза един от изпълнителите на крумхори, докато си бъркаше в зъбите с кост от пушена риба. — Е, сега даде повод на драконите да бродят свободно из Горед и на принцеса Глизелда да ни мушка!

— Да ви мушка ли?

От цялата маса музикантите повдигнаха превързани пръсти. Някои от пръстите правеха доста обидни жестове. Опитах се да не го приемам лично, но не беше лесно.

— Инициативата за проверка на видовете от страна на принцесата — изсумтя Гънтард.

Имаше само един съвсем прост начин да се разпознае саарантра: по сребърната кръв. Глизелда се опитваше да намери Имлан, ако той се криеше в двореца.

Един лютниер размаха опасно вилицата си.

— Вижте я — тя няма намерение да позволи да я мушкат!

Драконите не се изчервяваха — те пребледняваха. Моите зачервени бузи можеха да пропъдят съмненията, но това естествено не се случи. Така че им казах:

— На драго сърце съм готова да сътруднича. Просто за пръв път чувам за това.

— Нали ви казах, глупаци — рече Гънтард и праметна ръка върху рамото ми, внезапно влизайки в ролята на моя защитник. — Не ми пука какви са слуховете — нашата Фина не е дракон!

Стомахът ми се сви. Бедна ми, света Пру. Имаше голяма разлика между *не иска да бъде мушкана като останалите от нас* и *говори се, че е дракон под прикритие*. Опитах се гласът ми да прозвучи безгрижно, но той стана писклив:

— Какъв е този слух?

Никой не знаеше откъде е дошъл, но бе минал през целия кралски двор като огън през летни ниви. Аз съм била дракон. Не съм отишла, за да заловя отцепника, а за да го предупредя. Можех да говоря муутия. Разполагах с приспособления. Преднамерено бях изложила на опасност принца.

Стоях там шокирана и се опитвах да разбера кой би могъл да изрече всичките тези неща. Можеше да е Кигс, но не бях склонна да повярвам, че той е таткова злобен. Не, *склонна* бе твърде меко казано — това беше немислимо. Не вярвах много в Рая, но вярвах в доблестта на принца, дори когато бе ядосан. Даже, особено когато бе ядосан — той правеше впечатление на човек, който ще се придържа още повече към своите принципи, когато е под натиск.

Но кой тогава?

— Аз не съм дракон — заявих плахо аз.

— Хайде да проверим това веднага — предложи Гънтард и удари с длани по масата. — Успокой душите на всички и се позабавлявай едновременно.

Отдръпнах се, като си мислех, че възнамерява да ме намушка — но с какво, с лъжицата за овесени ядки ли, когато той се изправи и ме хвана за лявата ръка. Аз грубо я отскубнах с усмивка, крехка като стъкло, но се изправих, за да го последвам, надявайки се, че няма да почувства нужда да ме хваща отново, ако просто охотно вървах подире му. Очи от всички краища ни следяха.

Прекосихме мрачно притихналата трапезария и се спряхме при масата на драконите. Тази сутрин те бяха само двама — блед, мъжки саар и късо подстригана женска, нисши секретари, които не бяха тръгнали да търсят Имлан, а бяха оставени, за да ръководят посолството. Те седяха сковано, с кифли вдигнати към устите си, и гледаха втренчено Гънтард, сякаш той беше някаква говореща ряпа, която се бе промъкнала изненадващо към тях.

— Прощавайте, саарантраи — извика Гънтард, като се обърна към цялата зала, масите, прозорците, сервитьорите и всичко около нас. — Твърди се, че вие можете да разпознавате собствения си вид по миризмата. Вярно ли е? Саарантраите обмениха предпазливи погледи.

— Думата на един саарантра не се зачита в съда по определени въпроси, а този е точно такъв — каза мъжкият саар и избърса изтънчено пръстите си по покривката на масата. — Ако се надявате да избегнете проверката за определяне на видовете, не можем да ви помогнем.

— Не на мен. На нашата помощник-учителка по музика Серафина. Тя трябва да се подложи на пускането на кръв, както ни се налага на всички нас, но се разпространяват зли и отвратителни слухове, които аз искам да опровергая. Гънтард сложи едната си ръка върху гърдите, а другата вдигна във въздуха като някой самохвалко в пиеса. — Тя е моя приятелка, а не някакъв зъл и лъжлив дракон! Помиришете я и го потвърдете.

Не можех да помръдна — бях обгърнала с ръце тялото си сякаш това действие само по себе си щеше да ме предпази спонтанно да избухна. Саарантраите трябваше да станат и да ме приближат, за да дойдат достатъчно близо и да различат миризмата ми. Женската ме

подуши зад ухото, повдигайки настрана косата ми като тъмна завеса. Мъжкият се наведе театрално над лявата ми ръка — носът му щеше да се напълни с ухание. Тази сутрин бях сменила превръзката на раната, която сама си бях причинила, но той несъмнено щеше да я разпознае. Може би миришех вкусно — кръвта ми бе толкова червена, колкото на всички гореди.

Стиснах зъби и се приготвих за удара. Саарантраите се отдръпнаха и отново седнаха, без да проронят и дума.

— Е? — поиска да узнае Гънтард.

Цялата зала бе затаила дъх.

Моментът настъпи. Отправих кратка молитва.

Женският саар проговори:

— Вашата помощник-учителка по музика не е дракон.

Гънтард започна да ръкопляска и като шепа чакъл, хвърлен надолу по планинския склон, лека-полека още ръце се присъединиха, докато най-сетне не бях затрупана от лавина от аплодисменти.

Зяпнах саарантраите. Те не биха могли да не разпознаят миризмата на дракон. Да не би да си бяха помислили, че съм учен, който е освободен от задължението да носи звънец, и си бяха замълчали от уважение към моето предполагаемо изследване? Може би.

— Засрамете се всички вие, които вярвате на слухове! — извика Гънтард. — Серафина винаги е била почтена, справедлива и мила добър приятел и отличен музикант...

Мъжкият саар намигна бавно като жаба, преглъщаща вечерята си. Женската посочи небето едва доловимо, но по невъзможно да бъде сгрешен начин. Съмненията ми изчезнаха. Те ме бяха подушили. Бяха излъгали. Може би се надявах, че аз съм неупълномощен дракон, и постъпвайки така, просто правеха напук на Гънтард и всички останали, които кимаха в знак на съгласие, че притежавам за всички благородни, морални и неподобаващи на драконите качества.

Никога не бях виждала разрива между нашите народи, демонстриран толкова ясно. Тези саарантраи нямаше да си помръднат пръста за хората в тази зала — може би дори нямаше да предадат и самия Имлан. Колко ли дракона щяха да застанат на негова страна, ако изборът им бе между това да се подчинят на горедското тесногръдие, или да нарушат закона?

Гънтард продължаваше да ме тупа по гърба и да възхвалява моите човешки добродетели. Обърнах се и излязох от залата, без да закуся. Представих си как Гънтард не забелязва, че мен ме няма и тупа празния въздух.

* * *

— Искам утре да си вземеш почивен ден. Иди да гледаш Златните пиеси, посети семейството си, излез да пийнеш или каквото искаш там. Аз ще се оправя с генералната репетиция — каза ми Виридий в своя апартамент.

Той ми диктуваше някаква композиция. Думите му ме изненадаха толкова силно, че аз притиснах несръчно писалката към грапавото парче пергамент и оставих огромно мастилено петно върху него.

— Нещо лошо ли съм направила, сър? — попитах и попих цапаницата с парцал.

Той се облегна върху кадифената си възглавница и се втренчи през прозореца към облачното небе и покрития със сняг двор.

— Тъкмо обратното. Ти внасяш подобрене във всичко, до което се докоснеш. Смятам, че си заслужи един почивен ден.

— Току-що ползвах почивен ден. Два, ако нападението на Аракон може да се брой за почивка.

Той прехапа долната си устна.

— Снощи съветът взе решение...

— За инициативата за проверка на видовете ли? Гънтард ми каза за това.

Виридий ме изгледа остро.

— Помислих си, че би предпочела да не присъстваш там.

Ръцете ми станаха лепкави — избърсах ги в полата си.

— Сър, ако имате предвид един слух, който се разпространява за мен, от неизвестно лице, то мога да ви уверя...

Той сложи подутата си от подагра, приличаща на птичи крак ръка върху предмишницата ми и повдигна ръждивите си вежди.

— Ще кажа някоя добра дума за теб — рече маестрото. — Зная, че невинаги е лесно да работиш с мен, но ти се справяш добре. Макар

че не го казвам често, това не значи, че не го забелязвам. Ти си най-талантливото нещо, което сме имали по тези земи откакто Тертий ни бе отнет, дано вечеря на Райската маса.

— Ще кажете някоя добра дума за мен ли, защо?

Дебелите му устни трепнаха.

— Серафина, аз познавах майка ти.

Останах с отворена уста.

— Вие грешите, сър.

В стаята сякаш нямаше достатъчно въздух.

— Чух изпълнението ѝ в шато Родолфи в Самсам преди около двадесет години, когато пътувах заедно с Тертий — дано почива в Райското огнище. Тя беше изключително запленаваща. Когато Тертий ми каза, че е саар, първоначално не му повярвах.

Виридий посочи каната. Налях му чаша вода, но когато му я занесох, той поясни:

— Не, не, за теб е. Целият ти врат е червен. Успокой се, дете. Аз знаех това през цялото време, но не казах на никого.

Кимнах разтреперано. Чашата тракаше по зъбите ми.

Виридий разсеяно почукваше с бастуна си по пода, докато не реши, че отново съм готова да го слушам.

— Помолих Лин да преподава в „Света Ида“, където по това време бях директор. Каза, че не може, защото самата тя беше студентка и почти бе приключила със своето изследване. Станах ѝ поръчител по молбата за освобождаване от задължението да носи звънец, за да може да провежда своето изследване тук, без да плаши библиотекарите... или учениците си, защото се надявах, че тя ще преподава. Струваше ми се идеално.

Установих, че изпитвах силно желание да го зашлевя, сякаш той беше виновникът за всички мои проблеми.

— Не е било идеално.

— Погледнато назад във времето, вероятно това не е изненадващо. Тя, майка ти, наистина можеше да мине за човек и беше нещо изключително. Не си даваше труд да се представя за елегантна и свенлива, нито притежаваше подобни глупави качества — беше силна и практична жена, не приемаше глупостите на хората. Ако имах някакъв интерес към жени, то дори и аз можех да се видя влюбен в нея. Това, разбира се, е чисто теоретично, като идеята, че някой може

да повдигне целия свят с достатъчно дълъг лост. Би могло, но не е реално. Затвори си устата, мила.

Усетих болезнено сърцебиене.

— Знаели сте, че тя е саар, а баща ми човек и никога не сте казали на никого?

Той се изправи на крака и докуцука до прозореца.

— Аз съм даанит. Не се занимавам с това да критикувам любовните връзки на другите хора.

— Като неин поръчител не е ли трябвало да я докладвате в посолството, преди да се е стигнало твърде далеч? — попитах аз с глас, изпълнен със сълзи. — Не можехте ли поне да предупредите баща ми?

— Изглежда логично, погледнато назад във времето — каза тихо той, докато оглеждаше някакво петно върху предната част на свободно пуснатата му ленена риза. — По онова време аз просто бях щастлив за нея.

Неуверено си поех дъх.

— Защо ми казвате за това сега? Нали не сте решили да...

— Да се откажа от своята несравнима асистентка ли? Приличам ли ти на луд, госпожичке? Защо си мислиш, че те предупреждавам за пускането на кръв? Ще те скрием някъде или ще намерим някой сигурен човек по-високо в йерархията, който може да пази тайна. Принцът...

— Не — възразих твърде бързо аз, — няма нужда. Кръвта ми е червена, точно колкото и вашата.

Той въздъхна.

— Значи разкрих колко много се възхищавам на работата ти. За нищо. Сега ще се почувстваш свободна да мързелуваш и да се пъчиш наляво-надясно, предполагам!

— Виридий, не — изрекох аз, пристъпих към него и импулсивно го целунах по оплешивяващата му глава. — Много добре зная, че това е твоя работа.

— Дяволски си права — измърмори той. — А и освен това съм си я заслужил.

Помогнах му да се настани обратно на подагрената си кушетка и той приключи с диктовката на главната тема и две подтеми на своята композиция, заедно с идеята за превъплъщаването на всяка една в

другата, което включваше необикновено транспониране. Първоначално аз механично записвах всичко — отне ми известно време да се успокоя след разкритията на Виридий за майка ми, но музиката ме утеши и изпълни със страхопочитание. Вътрешно се чувствах изумена като селско момиче, което вижда катедрала за първи път. Ето ги там контрафорсът и прозорците към които се издигаше музиката, ето ги колоните, куполът — по-прозаични елементи от конструкцията, а всичко това служеше на общата цел да пречиства и усъвършенства величественото пространство вътре, един възвисяващ се простор, вдъхващ не по-малко страхопочитание от архитектурата, която го ограждаше.

— Предполагам, че не ме взимаш на сериозно — каза нацупено Виридий, докато почиствах перата за писане и се приготвих да си тръгна.

— Моля? — възкликнах учудено аз. Бях прекарала последния час във възхищение от неговото майсторство. По моята представа такова поведение беше равносилно на това да приемеш някого на сериозно.

— Ти си достатъчно нова в кралския двор и вероятно затова не разбираш щетите, които могат да ти причинят слуховете. Вземи си отпуска, госпожице. Не е срамно да направиш стратегическо отстъпление, докато изчакваш Скандал, този проклет василиск, да извърне смразяващия си поглед в друга посока — особено ако си някой, който наистина има какво да прикрие.

— Ще го имам предвид — отговорих аз и леко се поклоних.

— Не, няма — измърмори той, докато се обръщах да си ходя. — Ти приличаш твърде много на майка ти.

* * *

Дневната светлина угасна рано, подпомагана от мрачна облачна покривка — задаваше се още сняг. След един изпълнен със задачи и поръчения ден оставаше само да проведе урока по клавесин на принцесата. Тя самата също бе имала натоварен ден, изпълнен със задължения към съвета. Петима пратеника ме бяха търсили през целия ден, като всеки от тях бе изпратен с молба за допълнително отлагане

на урока ѝ, докато най-накрая не бе изтеглен почти преди вечеря. Тъкмо когато приближавах южния солар, един последен куриер ме пресрещна. Сигурно бях облещила очи, защото момчето се изплези, преди да се затича нагоре по коридора.

Бележката очевидно беше продиктувана. На нея пишеше:

„Принцесата моли да се срещнете с нея на долния етаж във второто перално помещение. Спешно е. Елате незабавно.“

Примигнах объркано, когато прочетох пергаментата. Защо Глизелда искаше да се срещнем на такова скришно място? Може би се страхуваше, да не би да ни подслушват.

Спуснах се по едно стълбище, използвано от слугите, надолу към тесните служебни коридори. Минах под главната зала и залите за аудиенция, покрай складовете, жилищните помещения на слугите и залостения, мрачен вход на затвора на замъка. Прекосих някакво задушно перално помещение, но това не бе пералнята, която търсех — стигнах до това заключение заради съвсем очевидното отсъствие на принцеса Глизелда. Попитах една перачка, която ме упъти да продължа по-надолу по коридора в мрака.

Стигнах до пещта, която се свързваше с отоплителните канали за банята на кралицата. Трима изцапани мъже хвърляха въглища в зейналата ѝ паст, която неприятно ми напомни за тази на Имлан.

Мъжете ме изгледаха похотливо, като се облегнаха на своите лопати и ми хвърлиха беззъби усмивки.

Спрях, усещайки силно вонята на въглища в ноздрите си. Дали бях разбрала перачката правилно? Несъмнено никой не би искал да носи дрехи, изпрани в такава близост до въглищния пушек, нали?

Обмислих дали да не попитам за посоката огнярите при отоплителните тръби, но имаше нещо зловещо във външността им. Наблюдавах ги, докато загребваха с лопати, и сякаш не можех да отвърна поглед. Жегата лъхаше по откритото ми лице, дори от разстояние. Силуетите им бяха черни дупки на светлината на пещта. Парлив дим насищаше цялото помещение и щипеше очите и дробовете ми.

Това място беше като Пъкъла с мъченията, които очакваха душите, отказали се от Райската светлина. Поради някаква причина вечната агония все още бе предпочитана пред това да нямаш въобще душа. Не бях сигурна, че разбирам защо.

Обърнах гръб на това дяволско видение. Една черна, рогата фигура застана точно на пътя ми.

25.

За мое смайване, това беше лейди Коронги — неправилно бях сметнала пеперудените крила на нейната старомодна шапка за рога.

— Вие ли сте това, госпожице Домбег? — попита тя, взирайки се, сякаш не може да фокусира поглед. — Изглежда сте се изгубила, мило момиче.

Леко се позасмях и направих реверанс, но не смятах да признавам, че имам среща с принцесата някъде тук долу.

— Тъкмо се бях запътила към Глизелда за урока ни по музика.

— Избрали сте странен маршрут. — Тя хвърли поглед към изцапаните троглодити зад мен и сбръчка с отвращение напудрения си нос. — Елате, ще ви покажа как да излезете от тук.

Тя застана в очакване, а левият ѝ лакът стърчеше като пилешко крилце заключих, че трябва да го хвана.

— Е — започна тя, докато вървахме обратно нагоре по тесния коридор, — мина доста време, откакто си поговорихме.

— Тъъ... предполагам, че сте права — отвърнах аз, без да съм сигурна накъде бие тя.

Лейди Коронги се усмихна самодоволно под воала си.

— Дочух, че сте станала доста смела авантюристка оттогава — флиртувате с рицари, дръзко разговаряте с дракони, целувате годеника на втората наследничка на трона.

Побиха ме студени тръпки. И тази история ли се разпространяваше за мен? Това ли имаше предвид Виридий, когато каза, че слуховете набират сила толкова шеметно, че в един момент напълно излизат извън нашите възможности да ги спрем?

— Милейди — казах колебливо аз, — някой ви е наговорил лъжи мен.

Ръката, която бе сложила върху рамото ми, се беше забила в него като хищен нокът.

— Мислиш си, че знаеш толкова много — рече тя с нелепо любезен глас, — но ти си надхитрена, чедо мое. Знаеш ли какво казва

свети Огдо за високомерието? *И в зрението има слепота и в разума има безумство. Бъдете търпеливи, защото и най-яркият огън ще изтлее.*

— Той е говорил за драконите — разясних й аз. — И какво съм направила, за да ви накарам да ме смятате за високомерна? Да не би, защото критикувах вашите учения?

— Всичко ще стане ясно за праведните — каза с безразличие тя и ме поведе след себе си. Завихме на запад — влязохме в едно перално помещение.

Второто перално помещение.

Всички котли бяха обърнати на обратно и перачките бяха отишли на вечеря, но огньовете все още фучаха. Спални чаршафи висяха от закачалките на тавана, а подгъвите им докосваха леко пода, веейки се като рокли на призрачен бал. Сенки трепереха странно по тези бледи паравани, като ту се разширяваха, ту се смяляваха от променливата светлина на огъня.

Една сянка се прокрадна целенасочено. Тук имаше още някой.

Лейди Коронги ме приведе през лабиринта от съхнещо спално бельо до далечния ъгъл на помещението, където принцеса Дион ни очакваше, разхождайки се напред-назад като затворена в клетка лъвица. Нещо не бе наред. Спрях рязко, но лейди Коронги ме издърпа напред. Принцесата се усмихна подигравателно.

— Предполагам, че би било честно да ви позволя да дадете разяснение, госпожице Домбег.

Стаята нямаше друга врата, а само един мъничък прозорец, който беше високо горе на стената, потънал целия в пара. Започнах да се потя от жегата — не знаех какво искаше да й разясня. Това, че не се бях явила за пускането на кръв ли? Слуховете, че съм от драконовия вид ли? Или другите обвинения, отправени ми от лейди Коронги? Всички тези неща едновременно ли? Не смеех да предположа.

— Да ви разясня какво по-точно, Ваше величество?

Тя извади кама от корсажа си.

— Моля да се вземе под внимание: аз постъпих честно. Клариса, дръж я.

Лейди Коронги беше изненадващо силна за толкова дребничък човек, който имаше претенции за изтънченост. Тя ме улови в хватка от борбата — нарича се поясен захват, макар че се захващат рамената и

врата. Принцеса Дион се придвижи към мен, сякаш имаше намерение да ме сграбчи за лявата ръка — аз бързо и подадох дясната. Тя кимна леко и сбръчка нос, доволна, че оказвам съдействие. Очаквах да прободете някой от пръстите ми, но принцесата издърпа ръкава ми нагоре, изви силно ръката ми на обратно и прокара бързо ножа си по бледата ми китка.

Извиках. Сърцето ми галопираше като кон. Конвулсивно издърпах ръката си и струя от червени капчици пръсна по спалното бельо, окачено пред нас, като маково поле или някаква отвратителна пародия на сватбен чаршаф.

— О! Това е неприятно — рече отвратено принцесата.

— Не! — извика лейди Коронги. — Това е някакъв номер! Имах сведения от достоверен източник, че тя вони на саар!

— Достоверният ти източник се е объркал — каза принцеса Дион и сбръчи нос. — Не подушвам нищо, както и ти. Слуховете се променят от всеки нов разказвач — може би тя не е била замесена от самото начало. Всички от тези примитивни добичета си приличат.

Лейди Коронги ме пусна и аз рухнах на пода. Тя придирчиво повдигна подгъва на полата си с вдигнати кутрета и ме изрита с островърхите си обувки.

— Как успя да направиш това, чудовище? Как прикри кръвта си?

— Тя не е саарантра — каза един спокоен женски глас иззад гората от чаршафи.

Някой тръгна да прекосява стаята, без да обръща внимание на хаоса, като избутваше встрани спалното бельо и стъпваше тежко.

— Престани да я риташ, мършава кучко — озъби се мадам Окра Кармайн и остави окървавения чаршаф да падне след нея.

Принцеса Дион и лейди Коронги гледаха втренчено, сякаш плътната форма на мадам Окра изглеждаше като по-убедителен призрак, отколкото всички издути чаршафи около нея.

— Чух писък — рече мадам Окра. — Обмислих дали да не извикам стражата, но реших първо да проверя какво се е случило. Може би някой просто е видял плъх.

Тя се усмихна подигравателно на лейди Коронги.

— Доста добро предположение.

Лейди Коронги ме изрита за последно, сякаш за да докаже на мадам Окра, е не може да я спре. Принцеса Дион избърса кинжала си в

една носна кърпичка, която след това хвърли в някаква кошница с капак, и пристъпи префинено покрай проснатото на земята ми тяло. Спря се и ме изгледа свирепо.

— Недей да си въобразяваш, че само защото си човек, ще си възвърнеш уважението ми, проститутко. Дъщеря ми може да е глупачка, но не и аз.

Тя хвана лейди Коронги за ръката и двете си тръгнаха с важни физиономии на благороднички, които няма от какво да се срамуват.

Мадам Окра не се осмели да каже нищо, докато те не напуснаха, след което се втурна към мен, цъкайки с език.

— Ами, да, ти си глупачка, щом си ги последвала в това пусто перално помещение. Да ни си си въобразявала, че те ще ти покажат някоя хубава калъфка за възглавница?

— Никога не съм си представяла такова нещо! — притиснах леко ръката си, която кървеше тревожно.

Мадам Окра взе изхвърлената кърпичка на принцеса Дион и завърза китката ми.

— Ти наистина миришеш на саар — каза тихо тя, — малко парфюм ще прикрие миризмата моментално. Така правя аз. Няма да позволим на нещо толкова незначително като потеклото ни да ни се пречка на пътя, нали?

Тя ми помогна да се изправя на крака. Казах ѝ, че трябва да стигна до южния солар. Възрастната дама избута нагоре очилата си с дебел пръст и ме погледна навъсено, сякаш се бях побъркала.

— Имаш нужда от помощ за много неща — заяви тя. — Стомахът ми ме води в две различни посоки едновременно, което е изключително дразнещо. Не съм сигурна накъде първо да поема.

Появихме се на горния етаж недалече от Синия салон. Мадам Окра вдигна предупредително ръка — аз изостанах, докато тя надникна иззад ъгъла. Чух гласове и стъпки, които бяха на принцеса Глизелда и Мили — те се отдалечаваха от южния солар, където бяха чакали за урока по музика, който така и не се бе осъществил.

Мадам Окра ме стисна за лакътя и прошепна:

— Каквото и да казва майка ѝ, Глизелда не е глупачка.

— Знам — отвърнах аз и преглътнах с усилие.

— Тогава не бъди и ти такава.

Мадам Окра ме издърпа покрай ъгъла и двете застанахме на пътя на момичетата. Принцеса Глизелда нададе кратък писък.

— Серафина! О, Светии от Рая, какво си направила?

— Изглежда, че има добро извинение за това, че е закъсняла — рече Мили. — Дължите ми...

— Да, да, млъкни. Къде я намерихте, госпожо посланик?

— Нямам време да ви обясня точно сега — отвърна мадам Окра. — Отведете я на безопасно място, инфанта. Може някои хора да я търсят. И се погрижете за ръката ѝ. Има още едно нещо, за което аз трябва да се погрижа, и след това ще ви намеря.

Носната кърпичка беше подгизнала — тънка ивица кръв се спускаше чак по предната част на роклята ми. Очите ми се премрежиха, но в този момент двете млади момичета застанаха от двете ми страни, придържайки ме за лактите и ме избутваха да се придвижвам напред, докато бърбеха помежду си. Замъкнаха ме на горния етаж в някакъв апартамент, който установих, че е на Мили.

— ... ти имаш почти същия размер — пискаше развълнувано Глизелда. — Най-сетне ще те направим да изглеждаш красива, такава, каквато можеш да бъдеш!

— Най-напред най-важното, принцесо — рече Мили. — Нека се погрижим за ръката ѝ.

Трябваше да се зашие. Те извикаха личния хирург на кралицата. Той ми предписа чаша сливово бренди, после още една, докато най-накрая не преглътнах и трета. Изглежда, бях имунизирана към притъпяващия ефект на питието, затова докторът най-накрая се предаде и ме заши, като пуфкаше неодобрително, когато ми потекоха сълзи и на висок глас пожела да съм по-пияна. Очаквах момичетата да извърнат очи, но те не го направиха. Двете пъшкаха, хванати една за друга, но следяха всеки бод на иглата и издърпването на края.

— Мога ли да запитам как си причинихте това, помощник-учителке? — попита хирургът, който бе флегматичен, възрастен мъж, без нито един косъм по главата си.

— Паднала е — притече ми се на помощ Глизелда — върху някакво остро... нещо.

— В мазето — добави Мили, което предполагам, че неимоверно подкрепи правдоподобността на историята.

Хирургът извъртя очи, но не си даде труд да разпитва повече.

Веднага след като момичетата го изпроводиха, Глизелда стана сериозна.

— Как се случи това?

Изглежда, че алкохолът най-сетне бе стигнал до главата ми — от бредите, кръвозагубата и защото не бях вечеряла, стаята започна да плува пред погледа ми. Колкото и да ми се искаше да излъжа — защото как можех да кажа на Глизелда, че собствената ѝ майка ме беше порязала, — не успях да измисля правдоподобна алтернативна история. Поне щях да пропусна принцеса Дион от нея.

— Нали сте чули за слуха, че аз съм... аз съм саар?

Не дай си боже тя да бе чула и за другия слух.

— Злобничко — каза принцесата — и очевидно неоснователно.

— Все още не ми бе пусната кръв. Някакви фанатични... зъз... пазители на реда решиха да ми направят тази услуга.

Глизелда скочи на крака, кипнала от ярост.

— Не се ли надявахме да избегнем точно такива прояви?

— Така е, принцесо — каза Мили и поклати глава, поставяйки чайника на камината.

— Серафина, ужасена съм, че се е стигнало до тук — рече принцесата. — Моето първоначално намерение...

— И това на Лусиън — намеси се Мили, на която очевидно ѝ бе разрешено да прекъсва втората престолонаследница.

Глизелда ѝ хвърли ядосан поглед:

— Един от неговите порфирийски философи също ни помогна, ако трябва и това да добавим. Намерението бе всички да се подложим на пускането на кръв — абсолютно всички, като започнем лично от баба и стигнем до най-нисшия слуга в кухнята — както благородниците, така и простолюдие, и хора, и дракони. Така щеше да бъде честно.

Но неколцина благородници и високопоставени персони гласовито оспориха предложението. „Ние трябва да бъдем освободени от това задължение! Ние сме хора от висшето общество.“ Накрая само придворни с по-малко от две години служба трябваше да се подложат на теста — и виждаш ли какви са резултатите от това, скъпа Мили? Ненужна бдителност, докато онова копеле Апсиг се измъкна невредим.

Глизелда продължи тирадата си, но аз не можах да я изслушам внимателно. Сега вече бях съвсем пияна — имах чувството, че главата

ми може да падне, защото ми се струваше твърде тежка, за да я крепя. Някой каза нещо, но изминаха няколко минути, преди думите да стигнат в съзнанието ми:

— Трябва поне да ѝ сменим кървавата рокля, преди мадам Окра да се върне.

— Не, не — възразих аз или поне имах такова намерение.

Намеренията и действията ми бяха странно неясни, а разсъдъкът сякаш тотално ме беше напуснал за тази нощ. Мили имаше висок, интимен параван, изрисуван с плачещи върби и водни лилии, зад който се оставих да ме убедят да застана.

— Добре, но само горната дреха е за смяна — заявих, а думите ми се носеха над паравана като плоски, неубедителни мехури.

— Но ти кървеше ужасно — обади се Мили. — Няма съмнение, че кръвта се е просмукала и навътре, нали?

— Никой не може да види какво има под... — започнах някак си неясно аз.

Глизелда подаде глава иззад края на лакирания параван — аз ахнах и за малко не се прекатурих, макар че все още бях облечена.

— Аз ще разбера — изчурулика тя. — Мили! И горния, и долния кат!

Мили извади една долна риза, която бе от най-мекия и най-белия лен, който някога бях докосвала. Искях да я облека, което размъти допълнително преценката ми. Започнах да се събличам. В другия край на стаята момичетата се препираха за цветовете на роклята — очевидно намирането на обяснения за цвета на кожата и косата ми изискваха сложни познания по алгебра. Изкикотих се и започнах да обяснявам как да се реши квадратно уравнение за цвета на кожата, макар че не можех да си спомня много добре.

Бях свалила всичките си дрехи — а заедно с тях и здравия си разум, — когато Глизелда подаде главата си иззад края на паравана и каза:

— Сложи тази алената до брадичката си, за да видим... о!

Викът ѝ рязко ми върна света обратно на фокус за миг. Завъртях се, за да застана с лице към нея, държейки ризата на Мили пред себе си като щит, но тя бе изчезнала. Стаята се въртеше. Принцесата беше видяла ивицата от сребърни люспи, която минаваше по гърба ми. Плеснах се с ръка през устата, за да се възпра да не изкрещя.

Те си шепнеха бързо, като гласът на Глизелда беше панически писклив, а този на Мили спокоен и разумен. Нахлузих долната риза на придворната дама презглава и в бързината почти разкъсах един шев на рамото, защото не можех да установя къде се намират всичките ми крайници и как да ги движа. Рухнах на пода, свих на топка собствената си рокля и я притиснах до устата си, защото дишането ми бе доста затруднено. Закаках в пълно отчаяние някоя от двете да каже нещо.

— Фина? — обади се най-сетне принцесата и почука по паравана, сякаш бе врата. — Това да не би да беше... бремене на Светец?

Замъгленият ми ум не можеше да подреди смислено думите. Какво беше бремене на Светец? Първичната ми реакция бе да кажа не, но слава богу, успях да се възпра. Тя ми предлагаше начин да се измъкна, само ако можех да го осмисля.

Бях успяла да остана безмълвна. Тя не можеше да чуе сълзите, които се стичаха надолу по бузите ми. Поех си дълбоко въздух и попитах с разтреперан глас:

— Кое дали е бремене на Светец?

— Този сребърен пояс, който носиш.

Благодарих на всичките Светии и дяволи. Принцесата не беше повярвала на собствените си очи. Колко ли налудничаво бе да си помислиш, че си видял как от човешка плът са израснали драконови люспи? Трябва да е било нещо друго, каквото и да е. Изкашлях се, за да прочистя гласа от сълзите си и казах колкото е възможно по-спокойно:

— О, това. Да. Бремене на Светец е.

— За кой Светец?

За кой Светец... за кой Светец... Не можах да се сетя за нито един. За щастие Мили се обади:

— Леля ми носеше желязна гривна за глезен заради свети Вит. Свърши ѝ работа: тя никога повече не изпита съмнения.

Затворих очи беше ми по-лесно да възпроизведа разбираеми мисли, без зрението ми да ме разсейва. Добавих малко истина към лъжата:

— В деня на благословието ми за светец покровител ми се падна света Йортрудис.

— Еретичката ли?

И двете ахнаха. Изглежда, че никой въобще не знаеше в какво точно се състоеше ереста на Йортрудис, но сякаш това нямате значение. Самата идея за ерес беше достатъчно страшна.

— Свещеникът ни каза, че Раят е имал предвид света Капити — продължих аз, — но оттогава до ден-дневен трябва да нося сребърен пояс, за да... въз... отблъсквам ереста.

Това очевидно ги впечатли и удовлетвори. Те ми подадоха една рокля: аленото беше спечелило спора. Сресаха косата ми и се възхищаваха колко прекрасно изглеждам, когато положа усилие.

— Задръж роклята — настоя Мили. — Облечи я в Нощта на договора.

— Колко си благородна, скъпа Мили! — възхити се Глизелда и щипна ухото на Мили, сякаш тя лично бе създала своята придворна дама.

На вратата се почука. Беше мадам Окра, която застана на пръсти, за да надникне зад рамото на Мили.

— Успяхте ли да я зашиете? Намерих подходящия човек, който бързо да я измъкне на безопасно място — след което бих желала да поговоря с вас, инфанта.

Мили и принцесата ми помогнаха да се изправа на крака.

— Толкова съжалявам — прошепна сърдечно Глизелда в ухото ми.

Сведох поглед към нея. Всичко изглеждаше по-лъскаво на три чаши бренди, но блясъкът в ъгълчетата на очите ѝ беше истински.

Мадам Окра ме изведе през вратата, където ме очакваше баща ми.

26.

Студеният вятър, който духаше по откритата шейна, не ми помогна особено да изтрезнея. Баща ми караше шейната седнал близо до мен, като се бяхме завили с едно одеяло, настанени върху капрата. Главата ми се люшкаташе отпуснато и той ме остави да я облегна на рамото му. Ако сега се разридаех, несъмнено сълзите щяха да замръзнат по бузите ми.

— Съжалявам, татко. Опитах се да отбягвам чужда компания — не исках нещата да се объркат — промълвих аз, завряла уста в тъмния му вълнен плащ.

Той не отговори нищо и това необяснимо защо ми се стори окуражаващо. Посочих със замах към притъмнелия град, който бе подходящ фон на моето пиянско усещане за епична, трагична съдба.

— Но те изгониха Орма, което стана по моя вина, а аз свирех на флейтата си толкова прелестно, че се влюбих във всички и сега искам всичко. А не мога да го имам. И се срамувам, че се налага да избягам.

— Ти не бягаш — рече татко, като пое юздите с едната си ръка с ръкавица и ме потупа по коляното с другата — или поне няма нужда да взимаш решение за това до утре.

— Няма ли да ме заключиш завинаги? — попитах аз, като бях на ръба да се разхълцам от ридание.

Някаква по-трезва част от мозъка ми, изглежда, забелязваше всичко, което вършех, цъкаше презрително с език и ме информираше, че трябва да се чувствам засрамена, но все пак не правеше нищо, за да ме спре.

Татко не обърна внимание на тези приказки, което най-вероятно бе разумна постъпка. Сняг бе навалял сивата му адвокатска шапка и ситни капчици бяха залепнали по веждите и миглите му. Той ме попита с премерен тон:

— Влюбила ли си се конкретно в някого, или просто в нещата, които не можеш да имаш?

— И двете — отвърнах аз, — и в Лусиън Кигс.

— Ааа.

За известно време единствените звуци, които се чуваха, бяха от звънците по хамута, пръхтенето на конете в студа и скърцането на плъзгачите на шейната по натрупания сняг. Главата ми стана тежка.

Внезапно се събудих. Баща ми говореше:

— ... че тя никога не ми се доверяваше. Това ме нараняваше по-силно от всичко останало. Тя вярваше, че аз ще спра да я обичам, ако знаех истината. Беше поела толкова рискове, но никога не пое този, който бе от най-голямо значение. Едно на хиляда е по-добър шанс за успех, отколкото нула, но тя бе съгласна на нула. Защото как можех да я обичам, ако не можех да я видя? Кого точно обичах?

Главата ми клюмна и аз отново се събудих внезапно. Въздухът сияеше и гъмжеше от снежинки.

Той продължаваше да говори:

— ... време, за да го обмисля и вече не се страхувам. Мъчно ми е, че ти наследи нейната срутваща се къща от лъжи и затова, че вместо да я съборя, аз я укрепих с още лъжи. Каквато и да е цената, аз съм готов да я платя. Ако се притесняваш за себе си, разбирам те, но не се страхувай за мен...

След това той леко разтърси рамото ми.

— Серафина. Вкъщи сме.

Обвих ръце около него. Той ме повдигна, свали ме от шейната и ме внесе през осветения вход.

* * *

На следващата сутрин дълго време лежах и гледах втренчено тавана на старата си стая, като се чудех дали съм си въобразила повечето от нещата, които бе казал. Това не звучеше като разговор, който можех да проведя с баща си, дори и двамата да бяхме пияни като лордове.

Слънцето беше неприятно ярко, в устата си имах вкус на смърт, но не се чувствах зле по никакъв друг начин. Надникнах в градината ми, която снощи бях пренебрегнала, но всички бяха спокойни — дори Плодоядния прилеп се беше покачил на едно дърво и не се опитваше да привлече вниманието ми. Станах и облякох една стара рокля, която

намерих в гардероба си, защото алената, с която бях пристигнала, бе твърде елегантна за ежедневието. Слязох към кухнята. Смях и миризма на сутрешен хляб се носеха към мен откъм коридора. Спрях се с ръка върху кухненската врата, когато разпознах един по един гласовете им и изпитах страх да вляза в топлата стая и да я смразя.

Поех си дълбоко въздух и отворих вратата. Само за миг, преди присъствието ми да бъде забелязано, аз успях да попия от уютната домашна обстановка: буйния огън на камината, трите хубави подноса от син камък, окачени над полицата на камината, малките олтари във формата на прозорчета за света Лула и свети Йейн, както и един новопоставен за свети Абастър, окачени подправки и връзки с лук. Мащехата ми, потънала до лакти в коритото за месене, вдигна глава, когато чу звука от вратата и пребледня. На тежката кухненска маса близначките Теси и Джийн белеха ябълки. Те се смълчаха и втренчиха поглед в мен. От устата на Теси като зелен език висеше дълга обелка. Малките ми полубратя, Пол и Нед, погледнаха неуверено към майка си.

Аз бях чужда в това семейство, винаги е било така.

Ан-Мари избърса ръце в престилката си и се опита да се усмихне:

— Серафина. Добре дошла. Ако търсиш баща ти, то той вече тръгна за двореца. — Веждите ѝ се сбръчкаха объркано. — Нали идваш от там? Би трябвало да си се разминала с него по пътя.

Като се замислих, не си спомнях снощи някой да ни бе посрещнал на вратата. Дали баща ми ме беше вмъкнал тайно в къщата на горния етаж, без да ѝ каже? Това беше много повече в стила на татко, отколкото разговор за любов, лъжи и страх.

Опитах се да се усмихна. Това беше негласно споразумение с мащехата ми: и двете правехме такива опити.

— Аз... всъщност си дойдох, за да взема нещо. От... тъъ... стаята ми. Забравих да го взема с мен, а ми трябва.

Ан-Мари кимна нетърпеливо. *Да, да, чудесно. Неприятната доведена дъщеря скоро си тръгва.*

— Заповядай, качи се горе. Това все още е твоята къща.

Понесох се обратно към горния етаж, леко замаяна, като ми се искаше да ѝ бях казала истината, защото какво щях да правя сега със закуската? Учудващо кесията с монетите не събираше прах някъде из

стаята на Мили, а бе успяла да остане при мен през цялото пътуване. Щях да си купя кифла отнякъде или... сърнето ми силно затуптя. Можех да видя Орма! Той се надяваше, че ще мина да го видя днес. Това поне беше някакъв план. Щях да изненадам Орма, преди той да изчезне завинаги.

Пропъдих тази последна мисъл от ума си.

Внимателно пъгнах алената рокля в една чанта и оправих леглото. Никога не успях да придам пухкав вид на дюшека, както го правеше Ан-Мари. Тя щеше да се досети, че бях спала тук. Ами така да бъде. Татко щеше да е този, който да дава обяснения.

Нямаше нужда да се сбогувам с Ан-Мари. Тя знаеше какво съм аз и се чувстваше спокойна, когато аз се държах като нехаещ саар. Отворих входната врата, готова да се отправя към заснежения град, когато зад мен се чу ситнене на крачетата, обути в пантофки. Обърнах се и видях как двете ми полусестри са се втурнали към мен.

— Намери ли онова нещо, за което дойде? — попита Джийн, а бледото ѝ чело се набръчка загрижено. — Защото татко каза да ти дадем това.

Теси размаха продълговата, елегантна кутия в едната си ръка и сгънато писмо в другата.

— Благодаря — прибрах и двете неща в чантата си, предполагайки, че ще мога да ги разгледам, когато останех сама.

Те прехапаха устни по абсолютно еднакъв начин, макар че не бяха еднояйчни близначки. Косата на Джийн беше с цвят на детелинов мед, а Теси имаше тъмните коси на татко точно като мен. Казах им:

— Ще станете на единадесет след няколко месеца, нали? Искате ли... искате ли да дойдете да видите двореца за рождения си ден? Ако майка ви позволи, разбира се.

Те кимнаха, изпитвайки стеснение от мен.

— Добре, тогава. Ще го уредя. Може да се запознаете с принцесите.

Те не ми отговориха, а аз не можех да измисля какво повече да кажа. Поне бях направила опит. Магнах им леко за сбогом и побягнах по заснежените улици към дома на вуйчо ми.

* * *

Апартаментът на Орма се състоеше от една стая, която се намираше над магазина на един картограф и бе по-близо до къщата на баща ми, отколкото до консерваторията „Света Ида“ затова проверих първо там. Басинд отвори вратата, но той нямаше представа къде е отишъл вуйчо ми.

— Ако знаех къде е, щях да съм с него — обясни ми той със скърцащ глас, като пясък в чорапите ми.

Новолюспестият стоеше втренчил поглед в празното пространство, като дърпаше със зъби забелената кожа около пръста си, докато аз оставях съобщение. Не таях особена надежда, че то ще бъде предадено.

Тревогата ме накара да ускоря крачка към „Света Ида“.

Улиците бяха претъпкани с хора, излезли, за да гледат Златните пиеси. Замислих се дали да не тръгна надолу по реката, защото там нямаше да е толкова многолюдно, но не се бях облякла достатъчно топло. Блъсканицата по улиците поне спираше вятъра. На почти всяка пресечка бяха поставени големи мангали с въглени, за да предпазят от замръзване любителите на театъра. Възползвах се от тях, когато успеях да си пробия път достатъчно близо.

Нямах намерение да гледам пиесите, но ми бе трудно да не се спра при вида на една гигантска, бълваща огън, глава на свети Вит, поставена пред големия магазин на Гилдията на стъклодухачите. Пламтящ език, дълъг десетина метра, се подаде напред с фучене и всички изпищяха. Свети Вит подпали собствените си вежди — неумишлено, но, о небеса, колко свирепо изглеждаше той с лумнали в огън вежди!

— Свети Вит ръмжи и фучи! — скандираше тълпата.

Свети Вит, естествено, не бе притежавал подобни драконови таланти през живота си. Това бе метафора за неговия пламенен нрав или присъдата, която бе наложил на неверниците. Или по всяка вероятност някой от Гилдията на стъклодухачите се бе събудил посред нощ с възможно най-фантастичната идея, хрумвала му някога, нищо че беше съмнителна от теологична гледна точка.

Златните пиеси извъртаха агиографиите по всякакъв начин, защото фактът бе, че никой не знаеше какво наистина се е случило — Житието на Светците съдържаше много противоречия, поемите в псалтира не изясняваха по-добре нещата, а към това объркване

допринасяха и скулпторите. В Житието свети Полипос имаше три крака, например, но селските олтари го изобразяваха с цели двадесет. В нашата катедрала „Света Гобнет“ имаше кошер със свещени пчели, но в Южен Форки тя беше прочуто изобразявана като пчела, голяма колкото крава, и с жило с дължината на предмишница. Моята заместничка — светец покровител, света Капити, обикновено носеше отделената от тялото си глава върху поднос, но в някои предания, главата ѝ имаше свои собствени мънички краченца, с които бягаше насам-натам самостоятелно и се караше на хората.

Ако се заровехме още по-дълбоко в истината, естествено, моят псалтир първоначално ми бе отредил света Йортрудис. Никога не я бях виждала, без лицето ѝ да е засенчено или без главата ѝ да е разбита на прах, така че несъмнено тя бе най-ужасната от всички Светии.

Продължих да вървя, като минах покрай ябълката на света Лула и гигантския нирец на света Катанда, покрай свети Огдо, който убиваше дракони, и свети Йейн, който се бе заел с обичайните лудории, които често включваха оплодяването на цели села. Подминах търговци на кестени, сладкиши и пайове, което накара стомаха ми да закъркори. Някъде пред себе си чух музика: хармоника, уд и барабан — странна порфирийска комбинация. Над главите на тълпата успях да различа пирамида от акробати — порфирийски, ако се съдеше по вида им, както и...

Не, това не бяха акробати. Това бяха танцьори на пайгири. Човекът на върха на пирамидата приличаше на Плодоядния прилеп.

Имах предвид Абдо. Бедна ми, света Сиукре. Това беше Абдо, облечен в широки панталони от зелен, памучен сатен, а голите му ръце се извиваха сплетени нагоре към зимното небе.

Той е бил тук през цялото време и се е опитвал да ме открие, а аз го бях отбягвала.

Все още гледах към танцьорите с отворена уста, когато някой ме хвана за ръката. Сепнах се и извиках.

— Шшш... Тръгвай — прошепна гласът на Орма в ухото ми. — Нямам много време. Успях да се измъкна от Басинд, но не съм сигурен, че мога да го направя отново. Подозирам, че посолството му плаща, за да ме наблюдава.

Той все още ме държеше за предмишницата и аз притиснах ръката му с моята длан. Тълпата се стичаше около нас като вода около

остров.

— Научих нещо ново за Имлан от един от майчините ми спомени — рекох му аз. — Може ли да намерим някое по-тихо място, където да поговорим?

Той ме пусна и се шмугна в една тясна уличка. Последвах го през оградения с тухли лабиринт от бъчви и дърва за огрев и се изкачих по стъпалата на малък олтар в чест на света Клер. Стреснах се, когато видях светицата — сетих се за Кигс и почувствах мрачния ѝ свиреп поглед като упрек, — но целунах почитително кокалчетата на пръстите си и съсредоточих вниманието си върху вуйчо ми.

Фалшивата му брада беше изчезнала някъде или той просто не си беше дал труд да я сложи. Край устата си имаше дълбоки бръчки, които го правеха да изглежда неочаквано стар.

— Казвай бързо — рече той, — защото, ако не те бях забелязал, вече щях да съм изчезнал.

Поех си неуверено въздух — за малко щях да го изпусна.

— Сестра ти някога е подслушала Имлан да общува с клика от генерали предатели — около дванайсетина общо. Един от тях, генерал Акара, е изиграл решаваща роля за прогонването на горедските рицари.

— Акара ми е познато име — рече Орма. — Генералът беше заловен, но Ардмагара заповяда мозъкът му да бъде изрязан твърде близо до ствола и така той загуби способността си да функционира.

— Знае ли за това кралицата? — попитах потресена аз. — Рицарите са били изпратени на изгнание чрез измама, но нищо не е било направено, за да се поправи тази несправедливост!

Вуйчо ми сви рамена.

— Съмнявам се дали Комонот не е одобрил тези последици.

Уви, вярвах, че това е така. Правилата на Комонот се прилагаха непоследователно. Отново продължих:

— Ако тази клика може да проникне при рицарите, то те могат да бъдат навсякъде.

Орма гледаше втренчено към света Клер и размишляваше.

— Не могат да бъдат съвсем навсякъде — не и толкова лесно. За тях ще съществува опасността почтени дракони да ги надушат в кралския двор. Могат да разчитат на това, че няма други дракони при рицарите.

Тогава изведнъж ми хрумна какво може да прави Имлан.

— Ами ако баща ти е следял рицарите? Той може да е изгорил плевнята и да им се е разкрил, за да направи окончателна преценка на техните способности.

— Окончателна преценка ли? — Орма седна на олтара не особено благочестиво, потънал в дълбок размисъл. — Дали това ще рече, че Акара не е изпратил рицарите в изгнание просто като отмъщение? Значи ли това, че този заговор целенасочено е осъществил изчезването на дракомахията?

Имаше само един ясен извод от това и двамата знаехме какъв е той. Очите ми зададоха въпроса, но Орма вече клатеше отрицателно глава.

— Мирът не е капан — рече той. — Не е някаква тактика, за да се приспи вниманието на Горед и страната да изпадне във фалшиво самодоволство дотогава, докато драконовият вид възвърне пълното си превъзходство над...

— Разбира се, че не е — бързо реагирах аз. — Или поне Комонот не е имал намерение да стане така. Вярвам в това, но не е ли възможно генералите му да са се престорили, че са съгласни да има мир, докато през цялото време са правили знака на свети Полипос зад гърба си — така да се каже?

Орма бръкна в купата за дарения на олтара и остави медните монети да се стекат между пръстите му като вода.

— Тогава те са объркали грубо изчисленията си — рече той. — Докато са седели и са чакали рицарите да остарееят, едно по-младо поколение израсна с идеалите на мира, ученолюбието и сътрудничеството.

— Ами ако Ардмагарът умре? Ако този, който заеме мястото му, поиска война? Нужни ли ще сте ти и хората от твоето поколение на тази клика? Не могат ли те да водят война без вас, особено ако нямат дракомахия срещу себе си?

Орма раздрънка монетите в шепата си и не отговори.

— Ще се противопостави ли по-младото поколение на по-възрастните, ако се стигне до там? — продължих да настоявам аз, като си спомних за двамата саарантраи в трапезарията. Разпитвах го настойчиво, но моментът беше решаващ. — Може ли сегашното поколение от учени и дипломати да се бие?

Той се отдръпна, сякаш бе чувал това обвинение и преди.

— Прости ми — извиних се аз, — но ако в сърцата на старите генерали се таят кроежи за война, то може да се наложи вашето поколение да вземе някои болезнени решения.

— Поколение срещу поколение? Дракон срещу дракон? Това ми звучи като измяна — рече един скърцащ глас зад мен.

Обърнах се и видях Басинд да се качва по стълбите на олтара.

— Какво правиш тук, Орма? Несъмнено не отправяш молитви към света Клер, нали?

— Чакам теб — отговори безгрижно Орма. — Учуден съм единствено, че ти отне толкова дълго, за да ме откриеш.

— Твоята проститутка ме доведе тук — мазно рече Басинд.

Ако той се надяваше да види реакция от страна на Орма, щеше да остане разочарован. Лицето на вуйчо ми остана напълно безизразно.

— Мога да те докладвам — рече новолюспестият. — Уговаряш си любовни срещи в крайпътни олтари.

— Направи го — отвърна Орма и го отпрати с ръка. — Тръгвай. Тичай да докладваш.

Басинд не знаеше как да отговори на това предизвикателство. Той отметна увисналата върху очите му коса и подсмръкна.

— Възложено ми е да се погрижа да се явиш при хирурзите навреме.

— Досетих се за това — обясни Орма, — но ти може би си спомняш, че племенницата ми — да, племенницата ми, дъщерята на моята безименна сестра — желаше да се сбогува с мен и желаше да направи това насаме. Тя, в крайна сметка, е получовек и се чувства огорчена, че аз няма да мога да я разпозная, когато я видя отново. Ако бъдеш така любезен и ни дадеш още няколко минути...

— Нямам намерение отново да откъсвам погледа си от теб — ококори очи Басинд, за да подчертае позицията си.

Орма сви рамена, изглеждайки примирен.

— Щом можеш да изтърпиш човешкото циврене, значи имаш по-здрав стомах от повечето от нас.

Вуйчо ми хвърли остър поглед и като по изключение ние разбрахме идеално. Аз започнах да ридая силно, колкото глас имах. Виех като банши или като силен вятър по планински склон. Ревях като бебе със стомашни колики. Очаквах Басинд непреклонно да остане на

позиция — това ми се струваше глупав начин да го пропъдя, — но той се отдръпна погнузен и каза:

— Ще застана на страж точно отпред.

— Както желаш — рече вуйчо ми.

Той проследи Басинд, докато новолюспестият не се обърна с гръб към нас, след което се приближи до мен и директно прошепна в ухото ми:

— Продължавай да плачеш, колкото можеш по-дълго.

Погледнах го, този път с истинска тъга, без да мога да му кажа каквито и да е думи на раздяла, защото бях изразходила всичкия си въздух, за да рева с пълно гърло. Без да хвърли поглед назад, Орма приклепна зад олтара и се изгуби от поглед. Сигурно под светилището имаше някаква крипта, както понякога се случваше — гробницата несъмнено бе свързана с големия лабиринт от тунели под града.

Ридаех съвсем истински, без никаква преструвка, гледах надолу към краката на света Клер и блъсках края на робата ѝ с юмрук, докато гласът ми не пресипна и започнах да кашлям. Басинд хвърли поглед назад, а после изумено се извърна отново. Не можех да му позволя да се досети откъде беше изчезнал Орма. Погледнах покрай Басинд, над рамото му, като се престорих, че виждам лицето на вуйчо ми по кепенците на прозорците на тясната уличка зад гърба на новолюспестия, и извиках:

— Орма! Бягай!

Басинд се извъртя, объркан от това как Орма е успял да стигне до алеята, без да го забележи. Аз се втурнах към него и го бутнах в една купчина дърва за огрев, при което се свлече малка лавина от цепеници. Затичах се с всички сили. Той се съвзе много по-бързо, отколкото очаквах, и тромавата му походка отекна зад мен, а звънецът му задрънча предупредително.

Не бях кой знае каква бегачка. С всяка стъпка сякаш някакъв клин се забиваше навътре в колената ми, а краят на полата ми, пропит с мръсен сняг, се усукваше в глезените ми, като почти ме препъваше. Гмурнах се вляво и в тръс минах отдясно, като се плъзнах по кървавия лед зад някакъв месарски магазин. Покатерих се по една стълба върху нечия работилница, вдигнах стълбата след себе си и я използвах, за да се спусна от другата страна. Това ми се стори хитро, докато не видях ръцете на Басинд да се вкопчват в покрива. Той беше достатъчно

силен, за да се издърпа горе — не очаквах такова нещо от него. Сkochих от стълбата и се сгромолясах в нечий тесен двор, ставайки причина кокошките вътре да вдигнат гюрултия. Минах през вратата на спринт и се озовах в друга тясна уличка. Завих на север, после — отново, и се насочих към оживения път покрай реката. Несъмнено тълпата щеше да спре Басинд — не просто да го забави, а да го възпрепятства. Нито един горедски гражданин нямаше да стои безучастно, докато един саарантра преследва някой от неговия собствен вид.

Усетих дъха на Басинд близо до врата си. Ръката му докосна люшкащата ми се чанта, но не успя да се вкопчи в нея. Измъкнах се бързо от тясната уличка и излязох сред ярката слънчева светлина. Хората пред мен се разпръснаха с изненадани викове. Отне ми около миг, за да могат очите ми да привикнат, но това, което видях, ме накара да остана на място. Чух Басинд да спира да тича в почти същия момент, а вниманието му бе приковано от същата гледка — ние се бяхме появили по средата на група мъже с черни пера по шапките: „Синове на свети Огдо“.

27.

Направих първото нещо, което ми хрумна. Посочих Басинд и извиках:

— Опитва се да ме нарани!

Възможно бе това да е вярно — сигурна съм, че той изглеждаше виновен, защото ме бе подгонил откъм тясната уличка по подобен начин, а в сърцето си знаех, че злепоставям един дракон, за да спася друг. Но никога не трябваше да казвам подобно нещо, не и на „Синовете на свети Огдо“, на които не им трябваше кой знае какъв предлог, за да наранят един саар.

Те се нахвърлиха отгоре му, изблъскаха го до стената на някаква сграда и тогава разбрах, че съм започнала нещо доста по-голямо, отколкото възнамерявах. Сигурно имаше около четиридесет синове само в тази група — броят им нарастваше ежедневно, откакто Ардмагарът бе тук.

Очите ми срещнаха тези на един от сектантите и с изумление разпознах графа на Апсиг.

Той се беше дегизирал — груби дрехи, обуцарска престилка и омачкана шапка, на която бе закичено черното перо, — но нищо не можеше да промени тези арогантни, сини очи. Той със сигурност ме беше видял, когато бях изскочила от тясната уличка и сега се опита да се прикрие, като се наведе зад другарите си и извъртя лице, докато те скандираха „Проклинанието на свети Огдо към Червея“:

— *Око на Рая, търси саар. Не му позволявай да се спотайва между нас, а ни го разкрий в пълната му нечестивост. Нека бездушната му безчовечност да се вее като знаме пред проникновените очи на праведните. Ние ще пречистим света от него!*

Отчаяно се огледах за стражата и ги забелязах да пристигат откъм север, яздейки към нас в боен строй.

Те ескортираха кралските карети, които обикаляха Златните пиеси. Синовете също ги забелязаха и си заподвикваха един на друг. Сектантите оставиха само двама души да държат Басинд, който

висеше отпуснато между тях, а останалите се разпръснаха по платното на улицата, точно както бяха застанали, когато аз се бях появила с гръм и трясък от малката алея.

Синовете бяха застанали тук, за да изчакат каретата на Ардмагара.

С периферното си зрение видях Джоузеф да се шмугва в тясната уличка. Той беше преценил положението правилно. Но и аз по-рано се бях оказвала наред размирици и бях свикнала с такива необичайни ситуации.

Проправих си път през тълпата и стигнах тясната уличка, точно когато стражата наближи предната редица на синовете. Зад мен отекнаха викове, но аз не се обърнах да погледна. Не можех. Напуснах битката, като тичах толкова бързо, колкото можеха да ме носят студените ми крака.

* * *

Открих, че синовете имат банди из целия град. Всъщност не аз бях започнала най-лошия ден на размирици, който бе виждал нашият град, но това не ме утеши особено. Синовете бяха превзели моста „Уолфстут“, а в района на складовете хвърляха тухли. Поддържах маршрут по тесните улички, но все пак ми се налагаше да пресека главните артерии на града, без някой да успее да ми строши главата. Орма имаше късмет, че е под земята.

Надявах се да стигна до дома на баща ми. Успях да се добера само до катедралата — от там сраженията по площада и върху катедралния мост изглеждаха свирепи. Стражата беше превзела плацата, но синовете бяха издигнали барикада на моста и я бяха запалили, за да задържат позиция зад нея.

Някой беше обезобразил часовника с обратно броене, като бе разменил главите на дракона и кралицата и ги беше поставил в събуждаща неприлични асоциации поза. По циферблата на часовника беше надраскан въпрос: *Но кога ще си отидат тези мръсни куигове?* Друга ръка беше написала в отговор: *Не и преди да прогоним дяволите!*

Катедралата можеше да ми бъде убежище, докато стражата превземеше моста. Аз не бях единствената, която се надяваше на това. Имаше около петдесетина души в нефа, най-вече деца и възрастни. Свещениците ги бяха събрали на едно място и се грижеха за нараняванията им. Не изпитвах желание да се блъскам при всички останали. Заобиколих Златния дом от източната страна, без свещениците да ме забележат, и се промъкнах тихо към южния неф.

Мегахармониумът беше изпълнил пространството в нишата си под някаква мушама, която го предпазваше от прах и мазни пръсти. Минах зад него, за да го огледам по-подробно, а и защото страничният параклис предлагаше пространство, свободно от въпросителните погледи на свещениците. Зад мегахармониума имаше духала, стигащи до рамото ми. Дали някой трябваше да седи тук отзад, за да ги помпа до безкрай и бавно да оглушава? Това ми се струваше доста неприятна работа.

Страничният параклис имаше вид на място, което е стояло празно дълго време — стените не бяха декорирани, а само следи от златна боя бяха останали по пукнатините на дървената облицовка. Можех да различа тъмните форми, които някога са били изрисувани букви. Трябваше да присвивам очи известно време, но накрая успях да разчета думите *Няма друг Рай, освен този*.

Това беше мотото на света Йортрудис. Побиха ме тръпки.

Над мен, под няколко пласта вар, се забелязваха едва доловимо очертанията ѝ. На мястото, където главата ѝ беше издялкана, имаше грубо направена кръпка, но около нея силуетът ѝ се беше запазил: протегнатите ѝ ръце, издутата ѝ рокля, нейната... коса? Надявах се това да е косата ѝ, а не някакви пипала или крака на паяк, или нещо още по-лошо. Освен силуета ѝ, нищо друго не беше достатъчно ясно.

Чух някакво мънкане откъм напречния неф и подадох нос от параклиса. Там беше застанал Джоузеф, графът на Апсиг, но без своята шапка, окичена с черно перо. Той разговаряше тихо с един свещеник. Отчето беше с гръб към мен, но видях, че носи молитвена броеница от кехлибар около врата си. Бързо се отдръпнах назад и приклеках зад музикалния инструмент, като наблюдавах крайниците на двамата мъже изпод краката на пейката. Те обсъдиха нещо, прегърнаха се и се разделиха. До момента, в който счетох, че е безопасно да се изправя, Джоузеф вече беше напуснал през южния вход.

Промъкнах се обратно до центъра на катедралата, заставах зад Златния дом и се огледах за свещеника, с когото бе разговарял графът, измежду тези, които се грижеха за ранените в нефа. Никой от тях не носеше кехлибарена броеница.

Някакво странно раздвижване в северното крило на нефа привлече вниманието ми. Първоначално помислих, че фигурата, която носеше качулка и свещеническо расо, беше монах, като изключим колко странно се придвижваше той. Човекът стоеше скован в неестествена поза за дълги периоди от време, което бе последвано от почти неуловимо движение. Все едно наблюдавах стрелките на часовник или облаци в безветрен ден, а всичко това бе подсилено от изключително кратки и резки движения. Странникът очевидно искаше да се придвижи тихомълком, но изглежда не беше запознат с обичайните средства за постигането на тази цел.

Подозирах, че това е саар.

Притаих се, докато фигурата не достигна северния неф, където имах по-добра гледна точка. Огледах добре човека, разпознах профила му и замръзнах на място.

Това беше Ардмагарът.

Последвах го до сенчестата апсида, като поддържах добра дистанция. Подът на апсидата беше от мрамор, който бе толкова добре полиран, че изглеждаше мокър. Стотици малки свещички се отразяваха в позлатените сводове на тавана и караха изпълнения с примес на тамян въздух да трепти. Сега Комонот вървеше по-нормално и мина покрай мрачния свети Вит и коварния свети Полипос. Той продължи към параклиса в края на нефа, където света Гобнет, кръглолика и великодушна, беше седнала на своя трон с пчелен кошер в скута и с корона от златна медена пита върху главата. Очите ѝ светеха в ослепително, неземно синьо, а бялото по тях бе в ярък контраст с полираното ѝ лице.

Комонот се спря, свали качулката си и се обърна с лице към мен, усмихвайки се.

Усмивката ме изненада, тъй като идваше от дракон, но тя се изпари в мига, в който той ме разпозна. Комонот се отвърна от мен и отново застава с лице към свещения плетен кошер, който монасите изнасяха навън през пролетта, за да се използва като жилище от свещените пчели на светицата.

— Какво искаш? — обърна се Комонот към света Гобнет.

Аз пък се обърнах към прилепналата му по главата коса:

— Не трябва да излизате навън сам.

— Прекосих целия град пеш без никакви инциденти — рече той и направи величествен размах.

Лъхна ме неуместен аромат на парфюм.

— Никой не поглежда монах повече от веднъж.

Щяха да погледнат повторно, ако монахът е напарфюмиран, но нищо добро нямаше да излезе, ако оспорех твърдението му. Упорито продължих:

— Трябва да ви кажа нещо за дядо ми.

Той продължи да стои с гръб към мен и да се преструва, че разглежда кошера.

— Ние знаем всичко за него. Най-вероятно в момента Ескар му отхапва главата.

— Аз имам майчини спомени. — Той се присмя на това твърдение, но аз продължих да упорствам: — Имлан е разкрил пред майка ми, че той не е сам в ненавистта си към мира. Съществува заговор. Конспираторите изчакват Горед да отслабне достатъчно, при което положение мога само да гадая...

— Сигурен съм, че не разполагаш дори и с едно име.

— Генерал Акара.

— Заловен и преработен преди двадесет години.

Отказах се, за да не го предизвиквам.

— Вие никога не сте информирали нашата кралица за това.

— Моите генерали са лоялни — подсмръкна той през рамо. — Ако желаеш да ме убедиш, че има заговор, ще трябва да се постарая повече.

Отворих уста, за да оспоря, но зад мен една ръка ме сграбчи за гърлото и задави гласа ми, след което някой ме наръга в гърба.

28.

Или поне се опита да го направи. Моят нападател ме пусна със смаян вик. Кинжалът му не успя да пробие люспестия ми кръст. Той изпусна оръжието върху мраморния под и то изтропа с ехтящ звън. Комонот се извъртя при този звук и извади меч, който бе скрит в робата му. Наведох се. Ардмагарът нанесе удар по-бързо, отколкото вярвах, че е възможно да го направи човек на неговата възраст и с неговите размери, но пък той не беше обикновен човек. Докато успя да си вдигна главата, върху пода на апсидата лежеше мъртъв свещеник — робата му беше черна, а животът му се отцеждаше в алена локва пред епископския трон. От кръвта му се издигаше пара в ледения въздух.

Зърнах молитвената броеница от кехлибар около врата му. Това със сигурност беше свещеникът, когото бях видяла да говори с Джоузеф. Обърнах тялото му и извиках от ужас.

Това беше търговецът на платове, който ме беше заплашвал. Томас Бродуик.

Ноздрите на Комонот се разшириха. Това не можеше да е добър знак — саарантра усещаше миризмата на прясна смърт. Чух гласове и тропот от крака, тичащи нагоре по апсидата към нас — врявата от нашата кратка битка не бе останала незабелязана. Замръзнах в паника, без да зная дали да го подканя да бяга, или лично да го предам.

Той беше спасил живота ми, а може би и аз бях спасила неговия. Дори това не беше ясно.

Трима монаси стигнаха до нас и рязко се спряха, когато видяха нашата отвратителна, живописна картина. Обърнах се към Комонот, като възнамерявах да последвам примера му, но той беше неочаквано шокиран и пребледнял — погледна ме безмълвно и поклати глава. Поех си дълбоко въздух и казах:

— Имаше опит за убийство.

* * *

Комонот и аз не бяхме официално задържани, а доброволно затворени в кабинета на епископа, докато пристигнеше кралската стража. Епископът ни изпрати хубава храна и вино от кухнята на семинарията и радушно ни прикани да разгледаме библиотеката му.

Щях да бъда доволна, ако можех свободно да хвърля един поглед на книгите, но Комонот не спираше да крачи напред-назад и всеки път, когато помръднеш дори леко, той потрепваше, сякаш се страхуваше, че аз може да отида до него и да го докосна. Ако имах желание, вероятно можех да го притисна зад аналоя.

Най-сетне той избухна:

— Обясни ми що за тяло е това!

Питаше точно когото трябва. Аз също се бях обръщала към Орма с подобни въпроси десетки пъти.

— Какво конкретно ви вълнува, Ардмагар?

Той седна срещу мен и ме погледна за първи път право в очите. Лицето му беше преbledняло, а косата и челото му бяха покрити с пот.

— Защо направих това? — попита той — Защо инстинктивно убих този мъж?

— Самосъхранение. Той ме наръга и вероятно вие щяхте да сте следващата му мишена.

— Не — каза той и поклати двойната си брадичка. — Така е, вероятно той наистина щеше да ме нападне, но не това ми мина през ума. Опитвах се да те защитя.

Почти му благодарих, но той изглеждаше толкова дълбоко обезпокоен от цялата работа, че се поколебах.

— Защо съжалявате, че ме защитихте? Заради това, което съм аз ли?

Той възвърна част от високомерието си: устните му се свиха, а плътните му клепачи се притвориха.

— Това, което си ти, ми е точно толкова противно, колкото винаги ми е било. — Той си наля голяма чаша вино. — Аз обаче съм ти длъжник. Ако бях сам, можеше да съм мъртъв.

— Не трябваше да идвате тук самичък. Как успяхте да се измъкнете от свитата си незабелязано?

Ардмагарът отпи няколко големи глътки, докато обмисляше отговора си, втренчен в пространството пред себе си.

— Аз въобще не се бях качил на каретата си. Нямах никакво намерение да гледам Златните пиеси, защото не се интересувам от вашата странна религия или пиесите, свързани с нея.

— Тогава какво правехте в катедралата? Предполагам, че не сте преоткривали религията.

— Не е твоя работа. — Той отпи от виното, а очите му се присвиха замислено. — Как казвате на нещо, което правите от името на някой друг без някаква явна причина? Алтруизъм ли?

— Тъъ... имате предвид това, което сторихте за мен ли?

— Естествено, че това имам предвид.

— Но вие имахте причина: бяхте признателен, че съм ви спасила живота.

— Не! — извика той, а аз се сепнах и подскочих. — Това не ми дойде наум, преди да извърша деянието. Защитих те, без да се замислям. За един кратък миг аз... — Той замлъкна — беше задъхан, а очите му изцъклени от ужас. — Испитах силно съчувствие заради това, което ти се случи. Може би ме беше грижа! Самата идея да бъдеш наранена ми причини... болка!

— Предполагам, че бих нарекла това съпричастност — рекох аз, без самата да се чувствам особено съпричастна към това до каква степен тази мисъл го отвращаваше.

— Но това не бях аз, не разбираш ли? — извика той, а от виното гласът му вече започваше да звучи превзето. — Беше това пъклено тяло. То се изпълва с огромна вълна от емоции, преди да имаш възможност да помислиш. Може би е някакъв вид инстинкт за самосъхранение на вида, за да се защитят младите и безпомощните, но мен не ме е грижа за теб. Това тяло иска неща, които аз никога не бих могъл да желая.

Естествено в същия този момент капитан Кигс отвори вратата.

Той изглеждаше смутен. Предполагам, че и аз не изглеждах по-различно. Последния път, когато бяхме разговаряли, аз бях под арест.

— Ардмагар. Госпожице Домбег — каза той и кимна. — Създали сте малко неприятности при кошера. Желаете ли да ми разкажете какво се случи?

Комонот даде обясненията. Неговата версия: ние се бяхме качили горе на апсидата, за да говорим насаме. Затаих дъх, но Ардмагара не се изпусна за нищо, свързано с моя произход или майчините ми спомени. Той просто твърдеше, че аз съм разполагала с поверителна информация за него.

— Която има връзка с какво? — попита Кигс.

— Която има връзка с нещо, което не е ваша работа — нацупено измърмори Ардмагарът.

Той вече беше изпил достатъчно вино, за да не може да открие в ума си вратата на помещението, където трябваше да прибере емоциите си. Ако въобще имаше такова помещение.

Кигс сви рамена и Комонот продължи, като описа подробно кратката кървава битка. Принцът издърпа кинжала на Томас от колана си и го завъртя между пръстите си. Върхът на острието беше странно смачкан.

— Имате ли представа как се е случило това?

Комонот се намръщи.

— Възможно ли е да е паднало на пода по такъв начин, че да...

— Невъзможно, освен ако нападателят не е хвърлил кинжала направо върху плочите — каза Кигс и за първи път се обърна към мен. — Серафина?

Старото чувство на неудобство заклокочи и се надигна, когато той се обърна към мен на малко име.

— Той ме наръга — казах аз, втренчила поглед в ръцете си.

— Какво? Никой не ми е казал за това! Къде?

Гласът му звучеше толкова притеснено, че погледнах нагоре. Прииска ми се да не го бях правила — заболя ме, когато го видях толкова загрижен за мен.

Заопипвах се близо до десния бъбрек. Не беше изненадващо, че имаше дупка, която минаваше през плаща ми и през всичките пластове от дрехи. Дали можех да завържа колана си отново, за да я прикрия? Хвърлих нов поглед към Кигс. Устата му беше зяпнала. Имаше право: трябваше да съм мъртва.

— Глизелда не ви ли каза? Аз имам... бreme на светец. Сребърен пояс, който ме предпазва от ерес. Той ме спаси.

Кигс поклати учудено глава.

— При теб винаги има нещо неочаквано, нали. Умният човек ще ме послуша: удар, който е толкова силен, че да причини това — той вдигна кинжала и го огъна, — ще остави болезнена синина или дори разкъсване. Аз бих позволил на дворцовите лекари да ме прегледат.

— Ще го имам предвид — отвърнах аз.

Гърбът ме болеше и се зачудих как ли изглеждат насинени люспи.

— Ардмагар, градът е овладян — заяви Кигс, — отряд от стражи е тук, за да ви ескортира обратно до замъка „Орисон“. Очаквам да останете там през останалата част от визитата си.

Комонот бързо кимна — ако преди това се бе съмнявал в смисъла на оставането му под стража, то вече не бе така.

— Какво правихте тук съвсем сам? — попита Кигс.

Комонот му даде почти същия отговор както и на мен, но сега гласът му беше наситен с мелодраматичност. Кигс сбърчи вежди.

— Ще ви позволя да преосмислите отговора си. Някой е знаел, че ще бъдете тук. Вие отказвате да споделите информация, която е от съществено значение за този случай. Ние имаме закони за подобни действия — сигурен съм, че баба ми на драго сърце ще ви ги разясни накратко по време на вечерята.

Ардмагарът пуфтеше като разгневен таралеж, но Кигс отвори вратата, даде знак на хората си и старият саар беше отпратен в рамките на минути. Принцът затвори отново вратата и погледна към мен.

Вперих поглед в богато украсения порфирийски килим на епископа, като се чувствах развълнувана и обезпокоена.

— Предполагам, че не си помогнала на Ардмагара да избяга от охраната си, нали? — поиска да узнае той.

— Не — казах аз.

— Защо беше горе при кошера с него?

Поклатих глава, без да смея да го погледна.

Кигс сложи ръце на кръста, отиде в другия край на стаята и се престори, че разглежда поставеното в рамка калиграфски изписано тълкувание на благословията на света Гобнет, окачено между рафтовете за книги.

— Е — започна той, — ние поне знаем кой е бил този евентуален убиец.

— Да — потвърдих аз.

Той бавно се обърна, за да ме погледне, и аз осъзнах, че под ние не е имал предвид себе си и мен. Имаше предвид себе си и стражата.

— Значи си го познавала — каза той с безразличен тон. — Това хвърля доста по-различна светлина върху нещата. Знаеш ли защо може да се е опитал да те убие?

С трепереци ръце бръкнах в чантата си под алената рокля и подаръка от баща ми и се разтършувах, докато не намерих кесията с монетите. Изпразних я върху стола на епископския аналой, най-близката до мен хоризонтална повърхност. Сянката, която надвисна над ръцете ми, беше тази на Кигс, който се приближи й пристъпи в светлината на прозореца, за да види съдържанието на кесията. Взех гущера от купчината с монети и я подадох на принца, без да обеля и дума.

— Това е малко гротескно — заяви той и обърна фигурката в ръката си обратно, като оглеждаше лицето ѝ.

Кигс все пак се усмихна, така че поне не беше допуснал мигновено, че гущерът с човешката глава е още едно незаконно изобретение.

— Предполагам, че има някаква история, свързана с това нещо, нали?

— Дадох монета на един просещ куигутъл и в замяна той ми даде това.

Принцът кимна сериозно.

— Сега този куиг ще си помисли, че е намерил особено подходящ уличен ъгъл, съседите ще започнат да се безпокоят, а ние ще бъдем викани по два пъти седмично, за да ескортираме съществото обратно в „Куигхол“. Но каква е връзката с мъртвия търговец на дрехи?

Е, ето сега трябваше да започна с лъжите — по средата на историята имаше припадане и видение, които я оплитаха със срам и страх. Отговорих му:

— Той видя размяната на предметите. Беше много разстроен и ми нарече какви ли не ужасни неща.

— И все пак те е завел обратно до двореца — каза тихо Кигс.

Вдигнах очи, шокирана от това, че той знаеше, но все пак беше нормално пазачите на барбакана да водят отчет и да му докладват. Очите му бяха спокойни, но това бе като безветрието на облачното

лятно небе — то можеше да стане буреносно почти без предупреждение. Трябваше да подхожда внимателно:

— Брат му, Сайлс, настоя те да ме закарат, за да ми се реваншират за оскърбленията на Томас.

— Той трябва да е бил изключително груб.

Обърнах се с гръб към него и пъгнах кесията си обратно в чантата.

— Той ме нарече симпатизантка на червеите и любителка на куиговете и ми каза, че жени като мен биват хвърляни в реката завързани в чували.

Кигс остана безмълвен достатъчно дълго, че да вдигна очи и да срещна погледа му. Изражението му представляваше смесица от шок, загриженост и раздражение. Той пръв извърна очи, поклати глава и каза:

— Жалко, че Ардмагарът го уби — бих искал да обсъдя с него тези завързани в чували жени. Трябваше да ни обърнеш внимание върху тази работа — или на мен, или на баща ти.

— Прав сте. Трябваше да го направя — измънках аз.

Започнах да си давам сметка, че нуждата да се прикривам беше пречка, заради която не можех да постъпвам правилно. Той отново насочи вниманието си върху фигурката в ръката си.

— И какво прави тя?

— Да прави ли? — Не си бях направила труда да проверя.

Но той погрешно беше разбрал въпроса ми като израз на още по-дълбоко невежество.

— Ние конфискуваме сатанински изобретения всяка седмица. И всички те правят нещо, дори и позволените от закона.

Той започна да върти статуетката в ръцете си и да я натиска тук-там с любопитни пръсти. Сега и двамата се бяхме надвесили над предмета като малки деца, хванали цикада. Като приятели. Посочих някакъв шев в долната част на врата на статуята, а Кигс веднага схвана какво имах предвид. Той дръпна главата ѝ. Не последва нищо. Този път я завъртя.

— Тлууу-тлууу-тлууууу! — Гласът прокълтя толкова силно, че Кигс изпусна фигурката. Тя не се счупи, а отскочи и застана под аналоя, откъдето продължи да дърдори, докато принцът се опитваше пипнешком да я намери. — Това е куигутълска муутия, нали?

Разбираш ли я? — попита той и обърна главата си към мен, докато продължаваше да я търси слепешката.

Аз внимателно се заслушах.

— Изглежда, че това е тирада, свързана с трансформацията на драконите в саарантраи. — *Виждам те там, мошенико! Мислиш си, че си ги измамил, че вървиш незабелязано в тълпата, но лактите ти стърчат странно и вонии. Ти си измамник. Ние, куцугутълите, поне сме честни...* И така продължава в този дух.

Кигс се поусмихна.

— Нямах представа, че куиговете изпитват такова презрение към братовчедите си.

— Съмнявам се, че всички мислят така — казах аз, но осъзнах, че не знаех дали е вярно.

Не се плаших толкова много от куиговете, колкото повечето хора, но дори и аз никога не си бях направила труда да науча какво мислят те.

Кигс завъртя обратно главата на фигурката и скърцащият и фъфлещ говор спря.

— Какви ужасни дяволии може да устрои човек с подобно устройство — замисли се принцът. — Представяш ли си да го включиш в Синия салон?

— Половината от хората ще се покатерят по мебелите с писъци, а другата половина ще наизвадят кинжалите си — казах аз и се разсмях. — А за да е още по-забавно, можем да се обзаложим кой какво ще направи.

— Ти кое би направила? — попита той и внезапно тонът му стана малко по-остър. — Аз бих предположил, че няма да е нито едно от двете. Ти ще разбереш какво казва гласът и ще стоиш напълно неподвижно, като слушаш внимателно. Не би искала някой да нарани един куиг, не и ако може да го предотвратиш. — Той пристъпи към мен — всеки сантиметър от тялото ми потрепери от неговата близост. — Колкото и опитна да си в заблудите, не можеш да предвидиш всяка възможност — тихо изрече той. — Рано или късно нещо те изненадва неподготвена, ти реагираш честно, вярна на самата себе си, и биваш заловена.

Олюлях се леко, бях шокирана. Как беше успял толкова бързо отново да влезе в ролята на следовател?

— Нещо конкретно ли имате предвид? — попитах го аз.

— Просто се опитвам да разбера какво си правила тук с Ардмагар Комонот и защо си била наръгана. Това не го обяснява. — Той размаха моята фигурка, притисната здраво между палеца и показалеца му. — Това не е било спонтанно престъпление. Мъжът е бил дегизиран като свещеник. Кой му е казал, че Комонот ще бъде тук? Очаквал ли е Комонот да се срещне с някой друг — някой, когото също е възнамерявал да убие, — или ти просто си била на неправилното място в неподходящото време?

Ококорих се със зяпнала уста.

— Добре — рече Кигс с безизразно изражение. — По-добре мълчание, отколкото лъжи.

— Никога не съм искала да ви лъжа! — извиках аз.

— Хм. Сигурно е ужасно да живееш така — да си принуден да лъжеш, когато не искаш да го правиш.

— Да! — Повече не можех да се въздържам — зарихах и скрих лице в ръцете си.

Кигс стоеше встрани и гледаше как плача.

— Нямах намерение думите ми да прозвучат толкова грубо, Фина — каза той с тъжен глас. — Извинявай. Но вече станаха два поредни дни, в които някой се опитва да те наръга.

Рязко погледнах нагоре и той отговори на незададения ми въпрос.

— Леля Дион е споделяла или по-скоро се е оплаквала от грешната информация на лейди Коронги пред всеки, който е бил готов да я изслуша. Сърцето на Зелда беше разбито, когато научи, че собствената ѝ майка те е порязала.

Той пристъпи по-близо и аз вперих очи в златните копчета на жакета му.

— Серафина, ако си в беда, ако имаш нужда от закрила от някой, искам да ти помогна. А няма как да помогна, ако не ми сигнализираш какво се случва.

— Не мога да ви кажа — брадичката ми трепереше. — Не искам да ви лъжа, но ако не го правя, то тогава не мога да кажа нищо. Ръцете ми са вързани.

Той ми подаде носната си кърпичка. Хвърлих бърз поглед към лицето му. Принцът изглеждаше толкова притеснен, че не можах да го

понеса. Исках да го прегърна, сякаш той беше този, който имаше нужда от успокоение.

Сетих се за думите на баща ми от снощи. Ами ако беше прав? Ами ако имаше шанс, какъвто и да е, Кигс да не ме презира, когато узнаеше истината? Шанс едно на милион все пак бе по-добре, отколкото нула. При тази мисъл се почувствах замаяна. Приличаше ми твърде много на това да вися от парапета на камбанарията и да гледам как обувките ми се въртят във въздуха и падат на площада под мен.

Между нас не стояха само люспите ми. Той имаше свой дълг, но и самонадеяна нужда да постъпва правилно. Този Кигс, в когото бях влюбена, не можеше да ме обича заради начина, по който стояха нещата — ако можеше, нямаше да бъде моят Кигс. Аз бях потърсила близост с него, а той беше достатъчно изплашен, за да не се възпротиви, но не можех да си представя, че би го допуснал отново.

Кигс се прокашля.

— Тази сутрин Зелда не беше на себе си от притеснение. Казах ѝ, че ти ще се върнеш, без никакво съмнение, че леля Дион не те е изплашила, така че да изчезнеш завинаги. Искрено се надявам да е така.

Кимнах неуверено. Той отвори вратата и я задържа, за да мога да изляза, но докато минавах, ме хвана за ръката.

— Независимо от това, че е първа престолонаследница, леля Дион не е над закона. Ако желаеш да потърсиш справедливост заради порязаната ти ръка, Зелда и аз ще те подкрепим.

Поех си дълбоко въздух.

— Ще го имам предвид. Благодаря ви.

Той изглеждаше измъчен. Нещо важно все още не бе изречено.

— Бях ти ядосан, Фина, но също така се и притеснявах за теб.

— Простете ми, принце...

— Кигс. Моля те — рече той. — Аз бях ядосан и на самия себе си. Държах се доста глупаво след срещата ни с Имлан, сякаш можех небрежно да игнорирам задълженията си и...

— Не — казах аз, като поклатих глава малко по-разпалено. — Въобще не е така. Хората правят странни неща, когато са изплашени до смърт. Аз не съм размишлявала повече по този въпрос.

— О! Изпитвам голямо облекчение да го чуя. — Той обаче не изглеждаше успокоен. — Моля те, не забравяй, че се смятам за твой

приятел, независимо от това какви неравности сме преодолявали по нашия път. Ти имаш добро сърце. Ти си интелигентен и безстрашен следовател, а чувам, че си и добър учител. Глизелда се кълне, че не би могла да се оправи без теб. Искаме да останеш.

Той все още ме държеше за ръката. Аз внимателно я издърпах и го оставих да ме заведе у дома.

29.

Небето тъкмо притъмняваше, когато нашата карета влезе в каменния двор. Принцеса Глизелда ни посрещна. Тя се засуети покрай мен и се скара на Кигс, защото пак беше позволил да бъде наранена, сякаш неговата основна задача е да ми осигурява охрана, точно когато целият град се беше вдигнал на оръжие. Кигс ѝ се усмихна. Глизелда беше като една мъничка майка квачка. Тя решително застана помежду ни, подаде ни ръка и ние я уловихме от двете страни, а тя продължи да бърбори, както имаше навик. Аз отчаяно изтъкнах като оправдание умората си и разтурих нашето малко трио при възможно най-рано откритата ми се възможност.

Бях изтощена, макар още да нямаше пет часа. Изкачих се с мъка до стаята си и се хвърлих върху един стол, като оставих чантата ми да падне на пода между краката ми.

Не можех да продължавам да живея толкова близо до Кигс, ако това винаги щеше да ми причинява толкова силна болка. Щях да остана за Нощта на договора, която беше утре вечер, а след това щях да дам предизвестие си на Виридий. Можеше дори да не правя и това. Просто щях да изчезна — щях да избягам в Блистан или Порфирия, или Сегош, в някой от големите градове, където щях да се изгубя сред тълпите и никога повече нямаше да бъде видяна.

Лявата китка ме засърбя под превръзката. Казах си, че просто искам да хвърля един поглед на коричката върху изтръгнатата люспа. Да видя дали имаше подобрене. Започнах да развързвам превръзката и да я дърпам със зъби там, където беше трудно да се справя с ръце.

Наистина имаше струпей, покрит с коричка на мястото на люспата, който се беше настанил неприветливо между гладките сребърни люспи от двете му страни. Прокарах пръст отгоре му — беше грапав и възпален. В сравнение с този дебел и черен струпей, люспите не бяха толкова грозни. Когато трябваше да превърна своята естествена грозота в нещо дори по-отвратително, просто трябваше да се доверя на себе си. Ненавиждах този струпей. Откъртих го от едната

страна, за да надникна отдолу, след което трябваше да извърна поглед, скърцайки със зъби и треперейки от погнуса.

Но нямах намерение да спра, докато не отворех отново някоя дупка по тялото си.

Чантата в краката ми падна и се разтвори. Сигурно я бях ритнала. От нея изпаднаха продълговатата, елегантна кутия и писмото, което тази сутрин — струваше ми се доста по-отдавна — сестрите ми ми бяха предали от името на баща ми. За момент спрях да се занимавам с китката си и вдигнах кутията. Сърцето ми блъскаше болезнено кутията имаше определен размер и форма, за да помести един специфичен музикален инструмент. Не бях сигурна дали ще понеса мъката, ако се окажеше, че не е така.

Грабнах писмото и отворих първо него.

„Дъще моя,

Съмнявам се дали си запомнила много от разговора ни снощи — и още по-добре, ако е така. Боя се, че не спрях да дърдорая глупости. Въпреки това, държа да ти обясня следното. Майка ти имаше и втора флейта, иначе никога не бих свикнал с мисълта да счупя другата. Все още съжалявам за стореното и на първо място за това, което прочетох в погледа ти — че се чувстваш предадена. Аз бях чудовището в къщата, а не ти.

Станалото — станало. Аз склочих мир с миналото и с бъдещето. Направи това, което смяташ, че си длъжна да направиш, и не се страхувай.

С много обич, каквото и да стане:

Татко“

С треперещи ръце отворих дървената кутия. Вътре, увита в дълга лента от шафранена материя, лежеше флейта от полиран абанос, инкрустирана със сребро и седеф. Инструментът спря дъха ми — веднага разбрах, че е бил неин.

Опрях флейтата до устните си и изсвирих една гама гладко като по вода. И двете ми китки изсракаха болезнено, докато пръстите ми се движеха. Взех шафранената лента и я увих около лявата си китка,

върху струпея. Флейтата беше свързана и с двамата ми родители. Тя щеше да ми напомня, че не съм сама и да ме предпазва от самата мен.

Станах, изпълнена с нови сили, и се запътих към вратата. Все още имаше работа за вършене и аз бях единствената, която можеше да се заеме с това.

* * *

Комонот беше достатъчно важна личност, за да му бъде отделено помещение в частното крило на кралското семейство, което бе най-люксоznата и строго охранявана част от двореца. Когато наближих охранителния пункт, стомахът ми нервно потрепна. Нямах ясен план как да блъфирам този път, нито пък конкретна лъжа, която да им кажа. Щях да видя какво щеше да стане, ако помолех да ми позволят да премина, за да се видя с Ардмагара.

Аз едва не се сепнах, когато разпознах Майки Рибата, един от пазачите, които знаех от преди това, но се вкопчих в превързаната си с шафранената лента китка, повдигнах брадичка и пристъпих напред въпреки всичко.

— Трябва да говоря с Ардмагара — казах аз. — Какво да направя, за да се случи това?

Майки Рибата изненадващо ми се усмихна.

— Трябва да ме последвате, помощник-учителке — рече той и отвори тежките двойни врати, като кимна на своите колеги.

Стражът ме ескортира в забранената жилищна зона. Ярки гоблени бяха окачени по стените на коридора, а на равни интервали покрай тях имаше мраморни статуи, портрети и пиедестали, върху които бяха поставени изящни порцеланови и чупливи стъклени изделия. Кралицата беше известна с това, че обича изкуството — очевидно тук беше мястото, където го съхраняваше. Едва се осмелявах да дишам, за да не съборя нещо.

— Това е апартаментът му — рече Майки и се обърна, за да си ходи. — Пазете се: принцеса Дион твърди, че старият саар се е опитвал да я задява.

Установих, че потискащо лесно мога да повярвам на това. Наблюдавах как пазачът се оттегля надолу по коридора и забелязах, че

той не зави обратно към охранителния пункт, а продължи по-навътре в резиденцията. Беше инструктиран да ме пусне и сега отиваше да докладва, че съм пристигнала. Е, не исках да поставям под съмнение късмета си. Почуках на вратата на Комонот.

Прислужникът на Ардмагара — един момък, който беше човек и бе избран и прехвърлен на служба при него от пажовете на замъка — веднага отвори вратата и по лицето му се изписа почуда. Очевидно се чакаше някой друг.

— Това вечерята ми ли е? Донеси я тук — провикна се Ардмагарът от другата стая.

— Някаква жена е, Ваше превъзходителство! — извика момчето, докато минавах покрай него и пристъпих в това, което очевидно беше кабинетът.

Момчето изджавка зад гърба ми като някой териер:

— Не можеш да влизаш без позволение на Ардмагара!

Комонот пишеше на широко бюро, но се изправи, когато ме видя, и се вторачи безмълвно в мен. Аз направих дълбок поклон.

— Простете ми, сър, но имах да ви кажа още няколко неща, когато бяхме толкова грубо прекъснати от онзи, който искаше да ви убие.

Той проникателно присви очи:

— За твоята теория относно заговора ли става въпрос?

— Вие игнорирахте посланието от отвращение към предвестника му.

— Седни, Серафина — каза той и посочи към един тапициран стол, резбован и украсен с елегантни и неправдоподобни листа. Цялата му стая беше в пищен кадифен бродат и тъмен дъб. По самия таван имаше големи резбовани борови шишарки, които се подаваха от центъра на всеки кесон, като някакви гигантски люспести връхчета на пръсти. В това крило на двореца се поддържаше по-натруфен декор, отколкото в моето.

Комонот беше имал време да изтрезнее след нашия разговор в библиотеката на епископа и сега ме гледаше с пронизващ поглед като този на Орма. Той седна срещу мен и замислено прокара език по зъбите си.

— Сигурно ме мислиш за суеверен глупак — каза той и скри ръце в широките ръкави на своя бродиран кафтан.

Нуждаех се от повече информация, преди да отговоря — възможно беше това наистина да е така.

— Признавам — продължи той, — че наистина се държах като такъв. Ти си нещо, което не трябва да съществува. Драконите изпитват трудности да приемат противоречащи на фактите обстоятелства.

Почти се изсмях.

— Как бих могла да бъда противоречащо на фактите обстоятелство? Нали съм тук в момента.

— Ако ти си призрак, който твърди същото, трябва ли да ти вярвам? Не трябва ли по-скоро да те считам за симптом на собственото ми умопомрачение? В катедралата ти ми показа, че имаш някакво съдържание. Бих искал да разбера неговата същност.

— Добре тогава — отвърнах аз с известно разбиране.

— Имаш опит и в двата свята: след като си наследила майчини спомени, значи си разбрала какво е да си дракон, и то в контраст с това какво е да си саарантра — и още веднъж в контраст с това какво е да си човек. До голяма степен.

Бях готова с отговора.

— Да, имам опит във всяко едно от тези състояния.

Той се наведе напред.

— И какво е за теб чувството да бъдеш дракон?

— Намирам го... намирам го за неприятно, честно казано. И смуцаващо.

— Така ли? Може би това не е неочаквано. Състоянието е много различно.

— Непрекъснатите изчисления за вектора на вятъра и вонята, идваща от всичко на този свят, са ми досадни.

Той склочи пръстите на ръцете си във формата на палатка и проучи лицето ми.

— Но ти вероятно имаш някаква представа за това колко чужда е тази форма за нас. Светът наоколо изглежда различно — ние лесно се губим както вътре в себе си, така и навън. Ако реагирам по-различно като саарантра, отколкото бих го направил като дракон, то кой съм аз в действителност сега? Обичам ли те? — попита той. — Хрумна ми, че един от възможните мотиви, за да те защитя, е любовта. Само че не съм сигурен какво точно е това чувство. Не разполагам със средство, с което да го преценя.

— Вие не ме обичате — казах равнодушно аз.

— Но може би съм те обичал, макар и само за миг? Нали?

— Не.

Той напълно си беше извадил ръцете от ръкавите и едната се появи от деколтето на кафтана му и почеса двойната брадичка. Зяпнах го, изумена от тази маневра. Той продължи:

— Любовта изисква крайна неутрализация. Това е емоционалното състояние, за което ние учим нашите студенти да внимават най-много. То представлява реална опасност за един саар, защото, нали разбираш, нашите учени, които се влюбят, не искат да се връщат. Те вече не искат да бъдат дракони.

— Като майка ми — допълних аз и скръстих плътно ръце.

— Точно така! — извика той, напълно безразличен към факта, че аз можех да се обидя от тона му. — Моето правителство налага ограничения върху всяка хипер емоционалност, най-вече върху любовта, и с право сме постъпили така. Но да бъде тук, да бъде това, породило любопитство в мен да изпитам всичко, поне веднъж. Умът ми ще бъде прочистен, когато се върна вкъщи — аз няма да се поддам на това увлечение, — обаче искам да добия представа за тази опасност, да погледна право в страховитата паст на любовта, да оцелея под убийствения ѝ пристъп и да намеря по-добър начин за лечение на другите, които страдат от тази болест.

За малко не се изсмях. Колкото и душевна болка вече да бях изтърпяла заради Кигс, не можех да съм несъгласна с думите страховита или болест, но не можех и да му позволя също да си помисли, че одобрявам плана му.

— Ако някога изпитате любов, надявам се тя да породило известно съчувствие към болезнения и невъзможен избор, който майка ми е трябвало да направи сама между своя народ и мъжа, когото е обичала, между детето си и собствения си живот!

Комонот ококори очи към мен.

— Тя е направила грешен избор и в двата случая.

Той ме ядосваше. За съжаление, бях дошла тук с конкретна цел, която все още не бях постигнала.

— Генерале, относно заговора...

— Твоята натрапчива идея ли? — Той отново беше пъхнал ръката си в ръкава и потропваше с пръсти по облегалката на стола си.

— Да, нека, докато размишляваме за противоречащите на фактите обстоятелства, да обсъдим и това. Ако си научила за някакъв заговор от майчините си спомени, то тази информация е от преди двадесет години. Откъде знаеш, че тези конспиратори не са били заловени, а тяхната клика — разформирана?

Сплетох здраво ръце, в опит да успокоя раздразнението си.

— Можете да ми кажете дали е така съвсем лесно.

Той подръпна обещата си.

— От къде знаеш, че те не са се разформировали, след като Имлан беше осъден на изгнание?

— Изглежда, че Имлан все още изпълнява техните намерения, сякаш вярва, че тази клика продължава да съществува — обясних аз. — Заради тях рицарите са били прокудени и сега той проверява дали дракомахията е достатъчно замряла. Ако е така, конспираторите ще търсят начин да придобият сила. Вашето убийство би им свършило работа или може би те извършват държавен преврат в Танамуут в момента.

Комонот махна с ръка, за да отхвърли аргументите ми, а пръстените по дебелия му пръсти проблеснаха.

— Щях да съм чул някакъв слух за държавен преврат. Имлан може да действа сам — той е достатъчно заблуден, за да вярва, че има и други, които го подкрепят. А и ако някаква конспиративна клика желаше моята смърт, нямаше ли да е по-лесно да ме убият, докато бях в Танамуут?

— Това ще доведе само до гражданска война, а те искат да въвлечат и Горед в конфликта — казах аз.

— Това е твърде теоретично — рече той. — Дори и да има неколцина недоволни генерали, които да заговорничат срещу мен, то лоялните ми генерали — без въобще да споменавам по-младото поколение, което се е облагодетелствало най-пряко от мира, — бързо щяха да потушат всеки бунт.

— Току-що имаше опит за покушение срещу вас! — извиках аз.

— Който осуетихме. Всичко приключи. — Той издърпа един от пръстените си и разсеяно го върна пак на мястото му, докато размишляваше. — Принц Лусиън каза, че мъжът е бил един от „Синовете на свети Огдо“. Не мога да си представя, че синовете биха

си сътрудничили с драконова клика, а ти? Що за дракон би си помислил, че да ги използва по някакъв начин е осъществим план?

Някой дяволски хитър дракон, осъзнах внезапно аз. Ако синовете започнеха да убиват хора, кралицата щеше да се принуди вземе решителни мерки срещу тях. Черната работа на Имлан щеше да бъде свършена от антидраконови фанатици и тогава проблемът му щеше да бъде потушен от кралската власт, а той щеше да гледа и да изчаква през цялото това време като хищник, какъвто в действителност беше.

— Ардмагар — казах аз и се изправих, — трябва да ви пожелаая приятна вечер.

Той присви очи.

— Не успях да те убедя, че грешиш, а и ти си твърде упорита, за да се откажеш. Какво възнамеряваш да правиш?

— Да говоря с някой, който ще ме послуша — отвърнах аз, — и който, когато е изправен пред нещо, което преди е било считано за противоречащо на фактите обстоятелство, ще адаптира своите философии към реалността, а не тъкмо обратното.

Тръгнах си. Той не направи опит да ме спре.

Кигс чакаше в коридора, опрян до отсрещната стена, с малка книжка в ръка. Той рязко я затвори, когато ме видя, и я прибра в аления си жакет.

— Толкова ли съм предвидима? — попитах аз.

— Само когато постъпваш точно, както бих постъпил и аз.

— Благодаря ви, че сте казали на пазачите да ме пуснат. Това спести доста унижения и за двете страни.

Той се поклони в по-преувеличен реверанс, отколкото заслужавах.

— Зелда смята, че трябва да те попитам още веднъж какво е възможно вие двамата да сте обсъждали. Обещах ѝ да го направя, макар че очаквам...

— Тъкмо идвах, за да намеря и двама ви. Има неща, които трябваше да ви кажа и които... които не съм — заявих аз. — Извинявам се за това. Но нека първо да открием братовчедка ви — тя също трябва да чуе това.

Той изглеждаше така, сякаш не бе сигурен дали да се довери на внезапното ми желание да говоря. Бях си заслужила този скептицизъм. Дори сега няхах никакво намерение да разкажа истината за себе си.

Въздъгнах, но се опитах да му се усмихна. Той тръгна заедно с мен към Синия салон.

30.

Глизелда веднага ни забеляза сред бляскавата блъсканица от придворни — усмихна се, но нещо в израженията ни я озадачи.

— Извинете ни — обърна се тя към групата от джентълмени, които я бяха обградили. — Важни държавни дела, знаете как е.

Тя властно се изправи и ни отведе в една странична стаичка, чиято мебелировка се състоеше от самотна порфирийска кушетка. Принцесата затвори вратата и ни даде знак да седнем.

— Какви са последните новини от града? — попита тя.

— Полицейски час. Забрана за напускане на домовете — отвърна Кигс и седна внимателно, сякаш беше някой старец, когото го болеше всичко. — Не очаквам с нетърпение утрешния ден, ако се разпространи новината, че Комонот е убил някакъв гражданин в катедралата, макар и да е било в самозащита.

— Не можете ли да потулите тази информация? — попитах аз, докато се мотаех близо до вратата, защото не желяех да седна до него, но и не знаех какво да правя със себе си, ако не седнех.

— Опитваме се — отсече той, — но гражданите разбраха за Имлан и мъничкия ард ужасно бързо. Очевидно в двореца има много източници.

Аз имах идея кой би могъл да бъде един от тези източници. Обърнах се към тях:

— Искам да разкажа доста неща и на двама ви.

Глизелда ме сграбчи за ръката и ме приклеци на кушетката между себе си и Кигс, като ми се усмихваше, сякаш бяхме най-щастливата и най-приятна група, която някога се е сформирала.

— Говори, Фина.

Поех си дълбоко въздух.

— Преди Комонот да бъде нападнат, видях графа на Апсиг да говори с някакъв закачулен свещеник в катедралата и смятам, че това беше Томас Бродуик — започнах аз.

— Смяташ — рече Кигс и се попремести на мястото си, а стойката му беше доста скептична, — което значи, че не си напълно сигурна. Предполагам, че не си чула за какво са разговаряли, нали?

— Също така видях по-рано в града Джоузеф да рецитира „Проклинанието на свети Огдо“ заедно с група от синовете — продължих упорито аз.

— Ако той се е присъединил към синовете, то работата е сериозна — каза Кигс, — но в аргументите ти има един недостатък: Джоузеф или е един от „Синовете на свети Огдо“, или е дракон. Не може да твърдиш, че е и двете.

Благодарение на разговора ми с Комонот, аз бях готова за този довод. Обясних колко дяволски хитро е да бъдат намесени синовете и добавих:

— Орма каза, че Имлан ще е там, където бихме очаквали най-малко. Къде може да е това, ако не при синовете?

— Все още не виждам как е възможно дракон да живее тук, в двореца, повече от две години и да не бъде подушен от останалите дракони — възрази Кигс.

— Очевидно той се преструва, че ги ненавижда, за да може да излезе от стаята, винаги когато те влязат — намеси се Глизелда.

— Той може да замаскира миризмата си с парфюм доста лесно — допълних аз и се почувствах нещастна.

Ето тук бях аз, едно чудовище, седнало между двамата, а те дори си нямаха представа за това. Стиснах ръце между колената си, за да не опипам с пръсти китката си.

— Но чуйте — продължих, — има и още.

Обясних какво подозирам за Имлан и заговора, като просто пропуснах майчиния си спомен: Имлан беше дошъл тук, за да определи колко дисфункционална е станала дракомахията, а конспиративната клика несъмнено има интерес от смъртта на Комонот.

— Може това да е приключило, може би този техен опит за убийство е бил най-добрият им, но мисля, че не бива да поемаме такъв риск. Смятам, че те ще се опитат отново.

— Кого имаш предвид под те? — попита Кигс. — Тази конспиративна клика, която ти внезапно изкара от нищото ли? Синовете ли? Или Имлан, в някакъв мистериозен множествен образ?

— Лусиън, престани да бъдеш такъв педант — рече Глизелда и ме обгърна с ръка.

Продължих:

— Много от това са екстраполации, но би било неразумно да игнорираме възможността...

— Екстраполации от какво? — прекъсна ме Кигс.

Глизелда се пресегна зад гърба ми и го шляпна отстрани по главата.

— Какво? Това е важен въпрос! Какъв е източникът на тази информация и колко надеждна е тя?

Принцесата повдигна предизвикателно брадичката си.

— Фина е източникът ѝ, а Фина е надеждна.

Той не продължи да спори, макар че остана непокойно на мястото си, защото явно искаше да не спира.

— Бих ви казала, ако можех — оправдах се аз, — но имам свои собствени ангажименти и...

— Моят първи ангажимент е истината — горчиво рече той. — Винаги.

Глизелда се произправи и леко се отдръпна от мен, а аз осъзнах, че споменавайки за ангажименти бях поставила моята собствена преданост под въпрос в едно положение, при което тя трябва да прецени дали може да ме защити. Принцесата спокойно каза:

— Без значение дали наистина съществува тази конспиративна клика или не, фактите са, че някой се опита да убие Ардмагара и не успя. Не остава много време за нов опит.

Кигс издиша шумно през устни в чувство на безсилие и прокара ръка по лицето си.

— Права си, Зелда. Не можем да си позволим да не правим нищо. По-добре да проявяваме излишна предпазливост, отколкото да сме недостатъчно внимателни.

Оставихме настрана нашите заяждания и започнахме да се съвещаваме, за да формулираме някакъв план, който да заобиколи кралицата и Комонот, и чрез който цялата тежест на мира да падне върху нас. Ардмагарът просто трябваше да остане в безопасност още една нощ, а Нощта на договора трябваше да премине, без никой да умира, след което Комонот щеше да се завърне вкъщи. Ако тази

конспиративна клика наистина съществуваше и го убиеше в Танамуут — е, то това би било извън нашите ръце.

* * *

Кигс щеше да затегне охраната на двореца, макар че тя вече беше почти толкова здрава, колкото би могъл да я осигури той, освен ако нямахме намерение чуждестранните височайши особи да танцуват на бала с членове на стражата. Принцът също така щеше да информира посланик Фулда, че смята, че истинската опасност за Комонот се спотайва тук, у дома, и щеше да поиска Ескар и мъничкият ард да бъдат отзовани, за да могат да помогнат. По последни сведения те бяха на много километри разстояние и не беше ясно дали ще успеят да се върнат навреме. Глизелда трябваше да се навърта около Ардмагара, колкото може по-често. Тя се оплака, че е нямала възможност да упражнява етюдите на Тертий, но по блясъка в очите ѝ можех да се досетя, че тази интрига я интересуваше повече от музиката.

Аз, естествено, имах задължения да асистирам на Виридий и да подготвя развлеченията. В това щях да съсредоточа усилията си до самия бал, когато щях да се редувам да дундуркам Ардмагара.

В личен план си поставих още няколко допълнителни задачи. Исках всичките трима мои събрата мелези да присъстват. Щяхме да имаме нужда от цялата помощ, с която можехме да разполагаме.

Потърсих Абдо в градината на гротескните същества, веднага след като се върнах в апартамента си. Той висеше с главата надолу от смокиновото си дърво, но когато ме видя да приближавам, скочи на земята и ми предложи ядки от кола.

— Днес зърнах отдалеч трупата ти — казах аз и седнах със скръстени крака на земята до него. — Искаше ми се да можех да се запозная с теб, защото ми е неудобно да те моля за помощ. При положение че дори не съм те срещала.

— Не говори така, мадамина! Разбира се, че ще помогна, стига да мога.

Разказах му какъв беше планът.

— Доведи цялата трупа. Аз ще се погрижа да ви намеря място в програмата за изпълнения. Облечете се... въъ...

— Знаем какво е уместно облекло в горедския кралски двор.

— Разбира се, че знаете. Прости ми. Там ще има и други от нашия вид, други... каква беше порфирийската дума, която използваш ти?

— Итисаари ли?

— Да. Познаваш ли Шумния момък и Суетната госпожица от градината?

— Разбира се — отвърна той. — Аз виждам всичко, което ти ми позволяваш да видя.

Потиснах потрепването си и се запитах дали той може да усети емоциите ми по вятъра, както го правеше Джаноула.

— Искам от вас да си помагате един на друг и да работите заедно, точно както ми помагате на мен.

— Ти издаваш заповедите, мадамина. Ти определяш правилата. Ще бъда там и ще съм в готовност.

Усмихнах му се и станах, за да си ходя, като изтупах полата си.

— Да не би мадамина да е порфирийската дума за госпожице, както е фройлайн на самсамски?

Очите му се ококориха.

— Не, няма такова нещо! Това значи генерал.

— Защо... защо ме наричаш така?

— А ти защо ми викаш Плодоядния прилеп? Трябваше да те наричам по някакъв начин, а ти идваш тук всеки ден, все едно правиш преглед на легионите си.

Той се усмихна стеснително и добави:

— Веднъж, преди много време, ти го каза на някой тук — на онова момиче с красивите зелени очи, онова, което прогони. Ти каза името си на глас, но аз не успях да го чуя добре.

Навсякъде около нас задуха вятър, изпълнен с изненада.

* * *

Не знаех къде спи Ларс през нощта, но имаше достатъчно недвусмислени намеци от различни източници, които ме караха да се опасявам, че може да ми се наложи да се срещам с Виридий по-често, отколкото ми се искаше.

Изчаках до сутринта, направих си ободряваща чаша чай и влязох директно в градината. Хванах Шумния момък за ръцете и бях изхвърлена във видение. За мое изумление, сякаш целият свят се бе разпрострял под мен: градът, потънал в пембената утринна светлина, сияещата тясна ивица на реката, хълмистата, земеделска земя в далечината. Ларс стоеше върху назъбения парапет на барбакана, стъпил с краката си на отделен зъбец от стената, и свиреше на своята гайда в чест на зората и града под себе си. Моето безплатно присъствие не го спря — оставих го да завърши, като тайно се насладих на усещането да летя над града с повдигнат от музиката му дух. Беше толкова ободряващо да стоиш толкова нависоко, без да се страхуваш, че ще паднеш.

— Ти ли си т'ва, Серафина? — най-сетне попита той.

— Аз съм. Имам нужда от помощта ти.

Разказах му, че се страхувам за живота на Ардмагара, че може да имам нужда от него във всеки един момент, че другите от нашия вид — Абдо и мадам Окра — също ще бъдат там, за да помогнат, и обясних как той да може да ги разпознае. Ако Ларс беше изненадан от това да научи, че има и други полудраconi, то самсамският му стоицизъм не му позволи да го покаже. Той ме попита:

— Но откъде ще дойде тази опасност, Серафина? Някой ще нападне замъка ли? Или от някой предател отвътре?

Не знаех как да му кажа кого подозирахме. Започнах предпазливо:

— Зная, че не обичаш да говориш за Джоузеф, но...

Той ме прекъсна.

— Не. Нямам нищо к'вото да кажа за него.

— Може да е замесен. Може той да е човекът, който стои зад всичко.

Лицето му помръкна, но не и решителността му.

— Ако това е така, ще те подкрепя срещу него. Но аз съм се закълел да не говоря за това какво е той.

Той разсеяно опипа с пръст ручилото на бойната си гайда.

— Ве'роятно — най-сетне рече той — ще дойда въоръжен.

— Не мисля, че Кигс ще позволи на някой друг, освен на дворцовата стража, да бъде въоръжен.

— Винаги аз имал мои юмруци и бойна гайда!

— Тъъ... да. Така те искам, Ларс.
Ако не друго, щеше да бъде паметна вечер.

* * *

Не бях толкова наивна, че да се свържа с мадам Окра подсъзнателно. Не исках целият ми нос да е синьо-черен за Нощта на договора.

Цяла сутрин бях кисела и работих бързо: ръководих окачването на гирляндите, поставянето на полилеите и блок-масите, преместването на клавесина, който изглеждаше като ковчег докато го прекарвах през вратата без краката му, както и още безброй други детайли, оставени за последната минута. През цялото това време добросъвестно се опитвах да привлека вниманието на мадам Окра, без да влизам в контакт с нея. Опитите ми да я накарам да се появи със силата на желанието, както и да се престоря, че имам нужда от нея — с въздишки и притеснение, като мърморех: *О, аз със сигурност мога да се възползвам от помощта на мадам Окра, — не доведоха до успех.*

Едва ми остана време да изтичам до апартамента си и да се преоблека за вечеря. Вече бях подготвила алената рокля, която ми беше дала Мили, така че не ми се наложи да обмислям този въпрос, а само трябваше да сменя горната си дреха. Нямах намерение да рискувам с излишна голота: някоя прислужница можеше да се появи във всеки един момент, за да ми направи косата. Глизелда беше настояла за това, като бе стигнала чак до там, че да ме заплаши с Мили, ако не се закълнях да не оправям сама косата си.

Прислужницата пристегна и косата ми покорно прие придадената ѝ форма. Първата ми реакция, когато се видях в огледалото, бе с ужас да забележа колко дълъг бе вратът ми. Косата ми обикновено прикриваше този факт, но сега, когато беше вдигната нагоре, определено приличах на жираф. Деколтетото на роклята на Мили също не помагаше. Пфу.

Окачих обещата на Орма на една златна верижка около врата си, по-скоро за да успокоя нервите си с нещо скъпо за мен, отколкото, защото смятах, че може да ми бъде полезна. Кой знае къде беше той или дали въобще можеше да получи сигнала. Обещата приличаше на

странен медальон. Аз вече не се страхувах, че Ардмагарът ще разпознае бижутото. Нека да се опита да ми каже и две думи за Орма: само да посмееше. Щеше да остане неприятно изненадан.

Несъмнено никой нямаше да се опита да го убие, докато аз бях там и му дерях кожата.

* * *

Никога не бях посещавала празненство от такава величина. Естествено бях настанена колкото се може по-далеч от централната маса, но имах безпрепятствена гледка към нея. Ардмагарът седеше между кралицата и принцеса Дион, а Кигс и Глизелда бяха от другата страна, като и двамата оглеждаха неспокойно залата. В началото взех това за естествена бдителност, докато Глизелда не ме забележа, помахаше ми енергично и ме посочи на братовчед си. Дори и тогава на него му бе нужен миг време, за да ме забележи, защото аз не приличах много на себе си.

Накрая, след като най-сетне престана да изглежда толкова изненадан, той ми се усмихна.

Почти не си спомням всички видове блюда и броя им — трябваше да си вода бележки. Сервираха ни глиган и елен, както и всякакви птици — пай с месо от паун, чиято огромна опашка беше разперена, салати, мек бял хляб, бадемов яйчен крем, риба, смокини, зизибански фурми. Моите сътрапезници, далечни роднини на херцозите и графовете в другия край на залата, се смееха кротко на желанието ми да опитам от всичко.

— Не е възможно — рече възрастен мъж с козя брадичка. — Не и ако се надяваш да станеш от масата на собствен ход!

Пирът приключи с една огромна, пламтяща, шестетажна торта, оформена — представете си само — да изобразява Фара на Зизиба. Уви, наистина се бях натъккала твърде много — а от този момент нататък бях твърде неспокойна, — за да я опитам.

Слава на Рая, че можех да разчитам напълно на музикантите си, защото бях притисната сред тълпата от хора, които се бяха отправили към голямата зала, и никога нямаше да стигна дотам достатъчно бързо, за да наредя всички по местата. Докато успее да влезе, симфоничният

оркестър вече скрибуцаше увертюрата, едно от тези безкрайно повтарящи се произведения, които могат бъдат просвирвани отново и отново, докато кралското семейство пристигнеше и първият танц можеше да започне.

Някой ме хвана за предмишницата и прошепна в ухото ми:

— Готова ли си?

— Доколкото бих могла да бъда готова за неочакваното — отговорих аз, без да смея да го погледна.

В дъха му имаше аромат на бадеми като на марципанов сладкиш. Различих кимването му с периферното си зрение.

— Зелда ти е оставила термос със зизибанско кафе някъде на сцената, в случай че ти се придреме.

Кигс ме тупна по рамото и каза:

— Запази ми една павана.

После изчезна сред тълпата.

31.

В мига, в който той си тръгна, мадам Окра се появи до мен.

— От какво имаш нужда пък сега? — попита кисело тя.

Дръпнах я настрана до стената на голямата зала, далеч от множеството — бяхме застанали до един висок свещник като под дърво за подслон.

— Имаме някои опасения за безопасността на Ардмагара тази нощ. Мога ли да разчитам на помощта ви, в случай на нужда?

Тя повдигна брадичка и огледа тълпата за Комонот.

— Какво трябва да правя? Да вървя по петите му ли?

— Наблюдавайте го дискретно, да. И дръжте стомаха си... ъъ... концентриран.

Дебелите ѝ очила отразяваха светлината на свещите към мен.

— Съгласна съм.

Хванах я за атлаzenia ръкав, докато тя се обръщаше, за да се гмурне сред гостите.

— Мога ли да се свържа с вас чрез ума си?

— Категорично не! — Тя парира възраженията ми: — Ако имаш нужда от мен, ще бъда там.

Въздъгнах.

— Хубаво. Но не съм само аз — някои от другите също може да имат нужда от вас.

Бръчките около устата ѝ станаха по-дълбоки.

— Какви други?

Отворих и затворих уста, изумена, че съм способна да забравя, че тя не живееше вътре в главата ми. Само Абдо можеше да вижда градината.

— Другите... като нас — прошепнах бързо аз.

Само за няколко секунди лицето ѝ премина през пълен спектър: учудване, скръб, любопитство, радост, а последната беше тази, в която тя беше особено добра: раздразнение.

Тя ме шляпна с ветрилото си.

— Защо не ми каза за това? Имаш ли представа на колко съм години?

— Тъъ... не.

— На сто двадесет и осем! — изръмжа тя. — Прекарах цялото това време, смятайки, че съм сама. Тогава ти изникваш в живота ми, като едва не ме довеждаш до припадък, а сега благоволяваш да ми кажеш, че има и други. Колко са?

— Осемнадесет, ако броим мен и вас — отговорих аз, без повече да посмея да скрия от нея каквото и да е, — но само двама са тук — гайдарят — тя се изкикоти, очевидно спомняйки си за него, — и един от танцьорите на пайгири. Едно малко порфирийско момче.

Веждите ѝ подскочиха нагоре.

— Поканила си танцьори на пайгири? Тази вечер? — Тя отметна глава назад и се изсмя. — Всичко може да се каже за теб, но ти наистина правиш нещата по свой начин — с приятно изненадваща твърдоглавост. Това ми харесва!

Тя се смеси с тълпата и ме остави да разгадая този комплимент.

* * *

Като стана въпрос за пайгири, не бях виждала трупата. Потърсих подсъзнателна връзка:

— Къде се намираш?

— В малката приемна зала. Твърде много хора сме, за да се поберем в тесните ви гардеробни.

— Стой там. Идвам ей сега...

Измъкнах се в коридора и лесно намерих двойните врати към малката зала. Когато ръцете ми хванаха месинговите дръжки на вратата, се поколебах. Абдо беше толкова различен от останалите, с които се бях запознала — умът му работеше подобно на моя и този на Джаноула, — че изпитах известно безпокойство от нашата среща. Когато го срещнех, той щеше да остане неразривно свързан с мен за цял живот — за добро или лошо.

Поех си дълбоко въздух и отворих вратите.

Посрещна ме вой на гласове и барабанен тропот.

Всички от трупата се движеха в концентрични кръгове, които се въртяха в различна посока. За един кратък миг не можех да се концентрирам върху нищо — всичко представляваше неясно петно от цветни шалове и трептящи воали, мургави ръце и дрънчащи връзки с монети.

Кръговете се разтвориха, танцьорите се пръснаха по допирателната и Абдо се показа в центъра, облечен в светлозелена туника и панталони. Краката му бяха голи, а ръцете правеха вълнообразни движения. Останалите продължиха да танцуват, потрепвайки с рамена на разстояние, а веригите и шаловете, окичени с монети, подрънкваха. Той се завъртя, разперил широко ръце, а ресните на колана му оформиха ореол в центъра.

За първи път разбрах смисъла на танца. Бях свикнала музиката да бъде инструмент на изразяване, но тук той ми говореше не с ума си, а с тялото си: *Усещам музиката в собствената си кръв. Ето това съм аз, точно тук, точно сега, целият от плът, ефимерен въздух и безкрайно движение. Изпитвам всичко това и то е по-истинско от истинското.*

Небесата сякаш кръжаха с него заедно със слънцето, луната и самото време. Той се въртеше толкова бързо, че изглеждаше застанал неподвижно. Можех да се закълна, че усещам миризмата на рози.

Барабаните гръмнаха и той застина неподвижно като статуя. Не бях сигурна дали порфирийците аплодират изпълнения, но аз реших да го направя и изръкоплясках. Това развали магията — танцьорите се усмихнаха, излязоха от формацията и започнаха да си бърбят помежду си. Приблжих се към Абдо, който ме чакаше със сияещи очи.

— Това беше прелестно — казах аз. — Мисля, че публиката ще те хареса, независимо дали им се иска или не.

Той се усмихна.

— Сложила съм ви по-късно в програмата, когато хората ще имат нужда от нещо, което да ги оживи. Има храна и напитки за изпълнителите в малката стая зад...

— Мадамина! — извика един възрастен мъж.

Отне ми известно време, за да разпозная, че това бе човекът, който бе искал да се срещне с мен след погребението на принц Руфъс. Сега той беше облечен в копринени дрехи. Предположих, че беше дядото, за който ми бе споменал Абдо.

— Ваше извинение! — рече той. — Вие дошла тук да опита говори с Абдо, но той не разговаря с вас без помощ. Ваше извинение.

— Той... какво?

Не бях убедена, че съм разбрала.

Погледнах към Абдо, който изглеждаше ядосан. Той направи няколко жеста с ръце към възрастния мъж, който също му отвърна с бързи жестикулации. Да не би да беше... глух? Ако това бе така, как тогава говореше толкова свободно горедски в градината? Той най-сетне убеди стареца да ни остави сами, което аз сметнах за удивително. Абдо беше на десет, може би единадесет години, но възрастният мъж се държеше почитателно с него. Всички танцьори се държаха така с него. Той беше водачът на тази трупа.

Момчето ми се усмихна извинително и чух гласа му в ума си:

— *Шумния момък и Суетната госпожица. Знам какво трябва да правя. Няма да те подведа.*

— *Не можеш да говориш ли?* — отвърнах му в мислите си, като не исках да изрека очевидното.

Той се усмихна леко с болка, отметна назад глава и отвори устата си, колкото може по-широко. Дългият му език, венците, небцето и всичко дълбоко в гърлото му, докъдето можех да видя, блещукаше със сребърни, драконови люспи.

* * *

Тази нощ сякаш продължи вечно, но същевременно вихрено преливаше в неясни очертания. Кигс беше разположил стражите навсякъде, където имаше място. Неколцина от тях без униформа се бяха нахвърлили, сякаш небрежно, върху храната на блок-масата, а един, на сцената, плашеше музикантите ми. Кралските братовчеди и аз срещаме погледи, докато наблюдавахме Ардмагара. Глизелда танцува с него три пъти, или по-скоро танцува близо до него с Кигс. Мадам Окра го ангажира в лек разговор близо до масата с храната и напитките, а аз стоях на сцената зад завесите и оглеждах тълпата през процепа. Никой не правеше нищо подозрително — е, принцеса Дион се усмихваше често, което беше необичайно, и клюкарстваше с лейди

Коронги, нещо напълно в реда на нещата. Графът на Апсиг танцуваше с всяка дама в залата — той сякаш не изпитваше умора.

Виридий беше там, настанен в инвалидна количка, а няколко млади мъже го снабдяваха непрекъснато с вино и сирене. Толкова много обилна храна щеше да го извади от строя и да го направи раздразнителен за седмица — не разбирах защо беше преценил, че си заслужава да си причини това.

Симфоничният оркестър освободи сцената, докато Ларс и Грънтард изнасяха клавесина за изпълнението на принцеса Глизелда. Тя внезапно се оказа до мен зад кулисите, изкикоти се и ме сграбчи за ръката.

— Няма да мога да се справя, Фина!

— Дишайте — казах ѝ аз и хванах ръцете, за да ги успокоя. — Недейте да увеличавате темпото при арпеджото. Нека паваната да звучи величествено. Ще се справите прекрасно.

Тя ме целуна по бузата и пристъпи в светлината, където рязко се трансформира от нервно, хленчецо, малко момиченце в изпълнена с достойнство млада жена. Роклята ѝ беше светлосиня, като небесата, а косата ѝ златна, като слънцето. Тя се държеше самоуверено и вдигна ръка към публиката, като държеше брадичката си гордо вдигната. Премигнах изумено, но не трябваше да бъда изненадана от това спокойно и внушително присъствие на духа. На нея все още ѝ предстоеше да израства в това отношение, но си личеше, че притежава нужната основа по рождение.

Музикалните ѝ способности от друга страна... ех. Тя беше зашеметяващо посредствена, но това нямаше значение. Глизелда компенсира това в края на изпълнението си с истинска самоувереност и дух и напълно постави Виридий на мястото му. Наблюдавах го иззад завесите. Устата му беше отворена. Това ми достави удовлетворение и причината съвсем не бе една-единствена.

Наблюдавах също и Комонот, тъй като изглеждаше, че никой друг не върши това. Мадам Окра беше разсейвана от най-нелюбимия си човек, лейди Коронги, и я оглеждаше подозрително. Кигс, застанал вляво, се усмихваше сърдечно на изпълнението на братовчедка си. Това ме жегна и аз насочих погледа си на друго място. Ардмагарът — когото уж трябваше да наблюдавам, — стоеше най-отзад с принцеса

Дион, без да говори, и наблюдаваше изпълнението с чаша в едната си ръка, а с другата беше обгърнал кръста на принцесата.

Тя нямаше нищо против, но... уф.

Бях шокирана от отвращението, което изпитах. Точно аз от всички хора няхах право да бъда погнусена от идеята човек да има връзка със саарантра. Не, със сигурност смущението ми беше предизвикано от неприятните личности, замесени в тази сценка, както и фактът, че току-що си бях представила Ардмагара в разголено състояние. Имах нужда от сериозно прочистване на ума.

Глизелда завърши изпълнението си под оглушителни аплодисменти. Очаквах от нея директно да скочи от сцената долу, но тя не го направи. Принцесата застана най-отпред и вдигна ръка, за да помоли за тишина, след което каза:

— Благодаря ви за щедрите аплодисменти. Надявам се, обаче да сте запазили малко и за човека, който най-много ги заслужава — моята учителка по музика Серафина Домбег!

Ръкоплясканията започнаха отново. Тя ми махна, за да се присъединя към нея на сцената, но аз се стреснах. Принцесата закричи към мен, грабна ръката ми и ме издърпа пред завесите. Силно смутена, аз се поклоних на морето от лица. Вдигнах поглед и видях Кигс — той леко ми помахна. Опитах се да отвърна, като му се усмихна, но подозирам, че не успях да постигна целта си.

Глизелда отново даде знак на тълпата да замълчи.

— Надявам се, че госпожица Домбег ще ми прости, че прекъсвам нейната внимателно подготвена програма, но всички вие заслужавате малко прекрасна музика за награда, че изтърпяхте моя скромнен принос: вие заслужавате изпълнение от самата Серафина. И моля ви, помогнете ми да се обърнем с молба към кралицата да провъзгласи Фина за кралски композитор, равноправен на Виридий. Тя е прекалено добра, за да му бъде само асистент!

Очаквах Виридий да се намръщи, но той отметна глава назад и се изсмя. Публиката отново изръкопляска и аз се възползвах от възможността да кажа на Глизелда:

— Не си нося инструментите.

— Ами нали има клавесин точно зад нас, глупчо — прошепна тя. — А и трябва да си призная: позволих си да ти донеса флейтата и уда. Ти избираш.

Тя беше донесла майчината ми флейта. Усетих силно пробождане, когато я видях: исках да свиря на нея, но изживяването бе твърде лично. Удът, стар подарък от Орма, щеше да ми бъде най-лесен за дясната китка — това ме накара да го избира. Гънтард ми донесе инструмента и перце, а Ларс домъкна стол. Прегърнах инструмента с формата на пъпеш в скута си, докато проверявах тоновете на всичките единадесет струни, но те бяха настроени добре. Хвърлих поглед към публиката, докато извършвах проверката. Кигс ме наблюдаваше — Глизелда се присъедини към него, а той я обгърна с ръка. Никой не наблюдаваше Ардмагара. Свързах се с Ларс подсъзнателно и го изпратих в тази посока — когато се успокоих, че той успя да мине през тълпата, затворих очи и започнах да свиря.

Не започнах с нещо конкретно — използвам зизибанския подход към уда, като импровизирам, докато търся определени форми на звука, все едно намирам образи в облаците, и чак тогава ги обединявам. Мислите ми постоянно се връщаха към Кигс, който беше застанал редом с Глизелда и океанът от хора помежду ни, а това придаде на музикалния ми облак форма, която не ми хареса — тъжна и погълната в себе си. Докато свирех обаче, се появи още едно очертание. Океанът все още беше тук, но музиката ми беше като мост, като кораб, като сигнален огън. Тя ме свърза с всички присъстващи, улови всички и ни задържа в ръцете си, за да ни отнесе на едно по-добро място. Тоналността се промени веднъж (появиха се вълнички сред океана), а после още веднъж (долетя ято чайки) и накрая се приземи точно върху един лад, който обожавах (брулен от вятъра фар върху тебеширенобяла скала). Точно под повърхността можех да различа един различен мотив, който беше на майка ми — свирех мелодията свенливо, като загадъчна вариация, която се отнасяше към нейната песен, без категорично да я доближава. Подминах песента ѝ, заобиколих я, докоснах я леко, преди отново да я подмина още веднъж. Тя ме притегляше в орбитата си отново и отново, докато не ѝ отдадох дължимото. Звучно изсвирих мелодията в пълния ѝ блясък и запях стиховете на баща ми — така в един светъл миг ние тримата бяхме заедно:

„Хиляда пъти в любовта си се разкайвах,

*хиляда пъти миналото да сменя копнеех.
Да, зная аз, любов, че няма връщане назад.
Не можем бремето безкрайно да отхвърлим.
Да продължим, макар сърцата да са свити.
Хиляда пъти в любовта си се разкайвах,
за теб обаче никога не ще да съжалявам.“*

Тогава песента ме изпусна и аз отново се почувствах свободна да импровизирам, а кръговете ми станаха още по-широки докато отново не обградих света с музика.

Отворих очи и видях публиката със зяпнали уста, сякаш се надяваха да запазят вкуса от последният звучащ тон. Никой не изръкопляска, докато не се изправих напълно, и тогава оvationите бяха толкова оглушителни, че ме накараха да отстъпя назад. Поклоних се — бях изтощена и въодушевена.

Когато вдигнах очи, видях баща си. Дори не бях разбрала, че е тук. Беше толкова блед, колкото и след погребението, но този път осъзнах неговото изражение по различен начин. Той не ми беше ядосан: това беше израз на болка и на непреклонна твърдост да не позволи това чувство да вземе връх над него. Изпратих му въздушна целувка.

Кигс и Зелда стояха заедно отляво и това ми причини болка. Те ми се усмигнаха и ми помахаха — бяха мои приятели и двамата, колкото и горчиво-сладко да смятах, че е това. Отзад мадам Окра Кармайн беше застанала заедно с Ларс и Абдо, който подскачаше от радост. Те се бяха открили един друг — всички ние бяхме направили това.

Когато свирех на погребението, се бях почувствала изтощена, но този път беше различно. Бях заобиколена от приятели, а и кралският двор ми се бе отблагодарил със своите аплодисменти. За един дълъг миг почувствах, че мястото ми е тук. Поклоних се отново и напуснах сцената.

* * *

Неумолимият воденичен камък на нощта смели нашата бдителност на прах към третия час след полунощ, а аз установих, че се надявам някой да наръга Комонот, за да може да се свършва с това и да си лягаме. Трудно беше да го държиш под око, когато той самият сякаш нямаше умора. Ардмагарът танцуваше, ядеше, пиеше, бърбеше си с принцеса Дион, смееше се удивено на танцьорите на пайгири и все още имаше енергия като за трима обикновени мъже.

Чух камбаната да бие за четвъртия час след полунощ и тъкмо бях решила да помоля другарите си да се измъкна за една кратка дрямка, когато самият Кигс застана в празното място до мен и ме хвана за ръката.

— Паваната! — само каза той, като се усмихна и ме издърпа за официалното откриване на танца.

Измореният ми мозък беше спрял да обръща внимание на танците, но музиката веднага ме накара да се съсредоточа, както и свещите, великолепните танцьори и цялата зала. Кигс ми действаше по-ободряващо от кафе.

— Започвам да си мисля, че сме хвърлили много усилия за нищо — рекох аз, като пристъпвах с доста повече енергия, отколкото имах преди миг.

— Ще се чувствам щастлив да призная, че сме сбъркали, веднага щом Комонот се прибере благополучно вкъщи — отговори Кигс. — Недей да плащаш на Пау-Хеноа, докато не те закара до другата страна.

Огледах се за Ардмагара сред танцьорите, но по изключение него го нямаше. Най-накрая го забелязах облегат до една стена да наблюдава с изцъклени очи, без да разговаря с никого, с чаша вино в ръка. Дали го беше налегнала умора? Това бяха добри новини.

— Къде е принцеса Глизелда? — попитах аз, защото не успях да я видя.

Той ме завъртя.

— Или си подремва, или обсъжда нещо с баба. Тя имаше намерение да направи и двете, но не беше сигурна в какъв ред.

Може би и аз щях успея да подремна в крайна сметка. Точно сега обаче няхах нужда от сън. Не исках този танц да свършва, нито Кигс да пуска ръката ми. Не исках той да отмества очи, нито аз да живея в друг момент, освен този.

Едно чувство се бе надигнало в мен, а аз просто го оставих така, защото кому щеше да навреди? То имаше само още тридесет и два такта живот ададжо на този свят. *Двадесет и четири. Шестнадесет. Още осем такта, през които ще те обичам. Три. Два. Един.*

Музиката свърши и аз го пуснах, но не и той.

— Само още една минута, Фина. Имам нещо за теб.

Той ме поведе към сцената, нагоре по стълбите и ние се озовахме зад кулисите, където вече бях прекарала по-голямата част от вечерта. В ъгъла стоеше термосът с кафе на Глизелда, който отдавна бе празен — до него имаше малък вързоп, увит в плат, който не бях докоснала, защото не знаех на кого принадлежи. Той го взе и ми го подаде.

— Какво е това?

— Очевидно няма да разбереш, преди да го отвориш — рече той с искрящи в сумрака очи. — Честита Нова година!

Подаръкът беше тънка книга, подвързана с телешка кожа. Отворих я и се изсмях.

— Това Понтий ли е?

— Единственият и неповторим. — Той стоеше точно до мен, сякаш за да чете през рамото ми, като съвсем леко се докосваше до ръката ми. — Това е последната му книга, *Любов и труд*, онази, за която ти споменах. В нея се говори, както може да се очаква, за труда, но също така и за размислите, самопознанието и какво е полезното в живота, както и...

Той замлъкна. Имаше, разбира се, и една друга дума в заглавието. Тя беше застанала между нас като буца.

— И истината ли? — попитах аз, като сметнах това за неутрална тема, ала твърде късно осъзнах, че категорично не беше такава.

— Ами, да, но аз щях да кажа... тъъ... приятелството. — Той ми се усмихна извинително, а аз отново погледнах към книгата. Принцът добави: — А също така и за щастието. Затова го считат за луд. Всички порфирийски философи подписват договор да бъдат нещастни.

Не можах да се въздържа да не се засмея, Кигс също ме последва, а Гънтард, който беше по средата на солото си на шалмай, хвърли свиреп поглед към нас, както си хихикахме зад сцената.

— Сега се чувствам неудобно — казах аз, — защото нямам подарък за вас.

— Не ставай смешна! — разпалено заяви той. — Тази вечер ти направи подарък на всички.

Обърнах се, сърцето ми болезнено заблъска, и през цепнатината на завесите видях мадам Окра Кармайн, застанала до една врата от другата страна на залата, да маха настоятелно с дългия си зелен ръкав.

— Нещо се е случило — казах аз.

Кигс не попита какво, а ме последва надолу по стълбите, през вихрушката от танцьори, навън в коридора. Там мадам Окра Кармайн държеше ръката на Комонот, като не му позволяваше да тръгне накъдето и да е, докато обърканите стражи, разположени наблизко, се колебаеха на чия страна да застанат.

— Той твърди, че отива да си дремне, но аз не му вярвам! — извика тя.

— Благодаря ви, госпожо посланик — рече Кигс, без да е особено наясно защо въобще мадам Окра е замесена в това.

Трябваше да си измисля някаква причина. Цялата тежест на вечерта отново се стовари отгоре ми.

Комонот, с кръстосани ръце и стиснати зъби, изгледа мадам Окра, докато тя направи саркастичен реверанс и се върна обратно на партито.

— Сега, след като се освободихме от тази ненормална жена — рече той, — ще ми бъде ли позволено да си гледам работа?

Кигс се поклони.

— Сър, боя се, че трябва най-настойчиво да изискам от вас да вземете със себе си един или двама пазачи. Имаме известни опасения за вашата безопасност тази вечер и...

Комонот поклати глава.

— Все още ли си убедена, че срещу мен има заговор, Серафина? Ще ми се да можех да видя този твой спомен. Твоята параноя по този въпрос е толкова заразителна, че едва ли не се виждам принуден да се озъртам през рамо. Това е още една реакция на човешкото тяло, нали? Страх от загадъчното и неизвестното? Страх от дракони?

— Ардмагар — обърнах се към него аз, силно разтревожена, че той бе споменал майчиния ми спомен толкова нехайно, — моля ви да се съобразите с нас по този въпрос.

— Вие почти нямате как другояче да постъпите.

— Мирът зависи от това да запазите позицията си на водач — изтъкнах аз. — Ще изгубим много, ако нещо се случи с вас.

Очите му се свиха проницателно.

— Знаете ли от кой друг зависи мирът? От кралската династия на Горед — ако си спомням правилно, един от нейните принцове неотдавна беше убит. И тях ли дебнете с такъв ястребов поглед, с какъвто следите мен?

— Разбира си — потвърди Кигс, но въпросът очевидно го изненада.

Виждах, че той се опитва да даде обяснение за местонахождението на своите баба, леля и братовчедка и че достига до смущаващото заключение, че не знае къде се намира нито една от тях.

— Зная, че ти не знаеш къде е твоята леличка — рече Комонот със смущаващо дяволит поглед.

Кигс и аз го изгледахме ужасено.

— Какво намекувате, Ардмагар? — попита Кигс с треперещ глас.

— Само че не си толкова наблюдателен, за колкото се мислиш — отвърна Комонот, — и че... — Гласът му рязко секна, а лицето му пребледня. — По дяволите всичко, което блести, защото и аз съм също толкова глупав, колкото и ти.

Той хукна да бяга. Кигс и аз го погнахме, като принцът викаше:

— Къде е тя?

Ардмагарът зави нагоре по голямото, мраморно стълбище. Той качваше по две стъпала наведнъж.

— Кого възнамеряваше да наръга убиецът — извика Комонот, — преди да се насочи към Серафина?

— Къде е леля Дион, Ардмагар? — изкрещя Кигс.

— В апартамента ми! — отвърна старият саар, който вече се бе запъхтял.

Кигс го изпревари, изтичвайки нагоре по стълбите към обитаваното от кралското семейство крило на двореца.

32.

Комонот и аз стигнахме до жилището му по едно и също време. Кигс беше пристигнал доста преди нас заедно с няколко стражи, които беше взел със себе си по път. Влязохме в апартамента, точно когато единият пазач изскочи на бегот от там и ние скоро разбрахме каква бе причината: Кигс го беше изпратил да намери лекар по най-бързия начин.

Принцът и другият страж помогнаха на принцеса Дион да стане от пода и се опитаха да я оставят в полуизправена позиция на канапето. Кигс бръкна с няколко пръста в устата ѝ, за да се опита да я накара да повърне. Тя реагира и лепкава, морава каша се изля направо в предварително подготвения шлем на човека от охраната, но и след това принцесата не изглеждаше много по-добре.

Беше позеленяла. Очите ѝ се забелваха тревожно и изглежда не можеше да ги съсредоточи.

— Апсиг! Вино! — изграчи тя.

Пазачът, разбрал това като заявка, се залови да ѝ сипва от бутилката на масата, но Кигс блъсна чашата от ръцете му. Тя се строши на пода.

— Очевидно виното е причината да ѝ призлее — обясни Кигс, скърцайки със зъби, и се опита да предпази леля си да не падне от канапето, докато тя се гърчеше.

Комонот се втурна, за да помогне да я удържат.

— От кога имате тази бутилка, Ардмагар?

— Не е моя. Тя сигурно я е донесла със себе си. — Очите му се разшириха. — Да не би да е възнамерявала да ме отрови?

— Не бъдете глупак! — възкликна Кигс и позволи на гнева си да пренебрегне добрите обноски. — Ако е така, защо ѝ е да пие от виното?

— От разкаяние за това, което е възнамерявала да стори?

— Нещата не се случват по този начин, ах, ти, глупав дракон! — извика Кигс с глас, задавен от сълзи, докато бършеше пияната от

устните на принцесата. — Защо е имала среща с вас тук? Защо ви е носела вино? Защо смятате, че можете да дойдете в Горед и да играете ролята на човек, без да знаете нищо по въпроса?

— Кигс — намесих се аз и неуверено сложих ръка върху рамото му.

Той рязко се отдръпна от мен.

Комонот се облегна на гърба на канапето, изпаднал в пълен шок.

— Аз... аз не зная нищо, точно така. Тоест усещам нещо. Не зная какво е това чувство.

Той обърна умолително очи към мен, но аз не знаех какво да му кажа.

Лекарят пристигна с три помощнички. Помогнах им да пренесат Дион до леглото, където свалиха дрехите ѝ, измиха тялото ѝ с гъба, пуснаха ѝ кръв, дадоха ѝ въгленов прах и проучиха виното и повърнатото внимателно за някакви следи, които да ги насочат коя противоотрова да използват. Комонот, който нямаше никакво право да вижда принцесата без дрехи, блуждаеше наоколо, без някой да му се противопостави, и я зяпаше. Кигс крачеше напред-назад в преддверието.

Една ужасна идея ми мина през ума. Обърнах се и се втурнах навън, но Комонот ме сграбчи за ръкава.

— Помогни ми — рече той. — Усещам нещо...

— Това е вина — отсякох аз и се опитах да се отскубна.

— Накарай я да изчезне!

Той изглеждаше направо ужасен.

— Не мога.

Хвърлих поглед към бъркотията край леглото. Дион отново беше започнала да се гърчи. Стана ми жал за глупавия стар саар. Всички ние както хора, така и дракони, изпитвахме недоумение, когато се изправихме срещу лицето на смъртта. Сложих ръка върху дебелията му буза и му обясних като на дете:

— Останете. Помогнете с каквото можете. Тя все още може да бъде спасена. Аз трябва да се уверя, че никой друг няма да умре тази нощ.

Бързо излязох и отидох при Кигс. Той седеше на канапето с лакти, оперени на колената, ръцете му покриваха устата, а очите му бяха разширени.

— Кигс! — Той не ме погледна. Коленичих пред него. — Стани, това не е краят.

Той ме погледна безизразно. Позволих си да го докосна по разчорлената коса.

— Къде е Зелда? Къде е баба ти? Трябва да се уверим, че са в безопасност.

Това свърши работа. Той скочи на крака. Втурнахме се към техните апартаменти, но нито кралицата, нито принцесата спяха в собствените си легла.

— Глизелда възнамеряваше да разговаря с нея — спомни си Кигс. — Вероятно двете са заедно. В кабинета на кралицата или...

Той сви рамена. Понечих да тръгна в едната посока, но принцът сграбчи един фенер, хвана ме за ръката и ме приведе през някаква врата, скрита в стената на спалнята на кралицата, откъдето се озовахме в лабиринт от коридори.

Коридорът беше тесен, затова вървах зад него. Когато вече не можех да издържа на мълчанието му, го попитах:

— Чухте ли леля ви да произнася Апсиг?

Той кимна.

— Заключението ми се струва достатъчно ясно.

— Че Джоузеф ѝ е дал виното ли? Дали е било предназначено само за Ардмагара или...

— И за двамата, без никакво съмнение. — Той погледна назад към мен, но лицето му остана в сянка. — Леля Дион е трябвало да се срещне с Комонот в катедралата.

— Томас не би могъл да ме обърка с нея.

— Предполагам, че те е разпознал, и е решил спонтанно, че може да те убие. Но спомни си: ти си видяла Джоузеф близо до мястото на събитието.

— Нали смятахте, че това е твърде несъществено.

— Така беше, докато името му не изникна преди малко! — извика той, а явно напрежението от тази вечер беше надделяло над обичайното му благоразумие.

Стигнахме кабинета на кралицата, но той беше празен. Кигс изруга.

— Трябва да се разделим — предложих аз. — Ще отида да проверя пак в голямата зала.

Той кимна мрачно.

— Аз пък ще мобилизирам стражата. Ще ги намерим.

Докато тичах към залата, вече се бях свързала в мислите си с Абдо.

— Абдо, намери Ларс. Изчакайте ме близо до сцената. Виждаш ли мадам Окра?

Абдо забеляза посланичката близо до десертите, след което ми съобщи, че отива до гардеробните, за да намери Ларс. Свързах се със самсамеца, за да го уведомя, че малкият танцър идва към него.

Обмислих дали да не наруша дадената дума и да се свържа с мадам Окра, но тя се беше държала достатъчно сприхаво по-рано, а сега се нуждаех от помощта ѝ. Имах нужда от нейната способност, колкото и странно да бе това, за да изпълни обещаното. Когато стигнах до голямата зала, тя беше точно там, където Абдо ми бе посочил, и водеше оживен разговор с Фулда, самотния драконов посланик. Минах покрай танцовите двойки, изумена, че някои все още имаха енергия да танцуват волта, когато сигурно се беше почти съмнало. Застанах до мадам Окра и казах:

— Прощавайте, посланик Фулда, но трябва да открадна мадам Окра за момент. Опасявам се, че е спешно.

Добрите маниери бяха по-полезни по-скоро за нея, отколкото за него. Тя се изпъчи самодоволно, но не стана по-висока от това, и каза:

— Чухте я, Фулда. Къш.

Очите на посланик Фулда проблеснаха, когато ме погледна.

— Значи вие сте госпожица Домбег. Изпитвам крайна възбуда, че най-сетне се запознаваме.

Отвърнах на погледа му и се зачудих какво ли беше чул за мен.

— О, не ви е срам! — извика мадам Окра и го шляпна. — Тя не е по-специална от мен, а вие ме познавате от години. Ела, Серафина!

Тя ме хвана за ръката и ме издърпа след себе си.

— Добре, какво искаш сега? — попита тя, когато останахме само двете в един ъгъл.

Поех си дълбоко въздух.

— Трябва да открием кралицата и Глизелда.

— Предполагам, че не са в кабинета, нали?

Опулих ѝ се.

— Какво ви подсказва стомахът?

— Стомахът ми не възприема молби, малка госпожичке! — високомерно рече тя. — Той упътва мен, а не аз него.

Наведох се към жабешкото ѝ лице и ѝ демонстрирах отвъд всякакво съмнение, че не само мога да ръмжа не по лошо от нея, а и че един ден даже щях да я задмина в това умение:

— Казахте ми, че вашият стомах ви дава възможност да бъдете на точното място в точното време. Смъртна опасност може да грози кралицата и Глизелда дори в този миг, затова бих казала, че точното място е там, където се намират те, а точното време — преди да им се е случило нещо лошо!

— Ами благодаря ти за допълнителната информация — сбърчи нос тя. — Имам нужда от нещо, за да мога да продължа. Това не е магия, нали знаеш. По-скоро е като стомашно разстройство.

— Насочва ли ви нанякъде или не?

Тя се замисли за миг, като почука с пръст по устните си.

— Да. Насам.

Поведе ме към една врата, точно когато Кигс влезе през друга. Извиках и му магнах. Той се втурна към нас направо през дансинга, като разпръсна и смути танцуващите. Мадам Окра не го изчака и се шмугна в коридора към източното крило. Следвах я от разстояние, докато Кигс не ни настигна.

— Къде отиваме? — попита задъхано той.

— Открихме местонахождението на Глизелда и кралицата — отвърнах аз и изпитах ужас от това какъв можеше да е следващият му въпрос.

— Къде са те?

— О, свети Вит, откъде мога да знам? — измърмори мадам Окра и се разбърза още повече.

Кигс извърна недоверчиво очи към мен.

— Какво става тук?

— Тя има предчувствие. Имам ѝ доверие. Нека ѝ дадем възможност.

Кигс изсумтя скептично, но продължи да ни следва. Пристигнахме пред вратата на скотската му кула. Мадам Окра неколкократно натисна шумно дръжката, но вратата беше заключена.

— Къде води тази врата и имате ли ключ за нея, принце? — попита мадам Окра.

— Не е възможно да са горе — измрънка той, но потърси ключа.

— Как ли са влезли вътре? — попитах аз, когато ключалката изщрака.

— Глизелда има ключ. Не е невъзможно, но не и правдоподобно...

Той рязко спря. Неясни гласове отекваха надолу по спираловидното стълбище.

— За бога, Светци!

Мадам Окра понечи да тръгне с тропот по стълбите, но Кигс я спря, вперил съсредоточен поглед нагоре. Той сложи пръст до устните си и се придвижи тихо с ръка върху дръжката на меча си, а ние последвахме примера му. Вратата най-горе беше леко откrehната, което позволяваше на светлината и звукът да се процеждат надолу към нас. Чувахме смеха от три... не, четири различни гласа. Кигс ни даде знак да останем на място.

— Това е достатъчно. Прекрасно — изрече един глас, който аз предположих, че принадлежи на кралицата.

— Благодаря ви! — изчурулика друг глас, който очевидно бе на Глизелда. — Няма ли да изчакаме майка ми и братовчеда Лусиън?

Трети глас отговори приглушено и неясно, последван от дрънченето на стъкло в стъкло, докато се пълнеше още една чаша с вино.

Кигс се обърна към нас и започна да отброява обратно с пръсти: три, две, едно...

Той отвори широко вратата, точно когато кралицата, Глизелда и лейди Коронги вдигаха тост за новата година с чаша вино. Джоузеф, графът на Апсиг, стоеше малко по-встрани и държеше бутилката в ръка.

33.

— О, ето те и теб, Лусиън! — изчурулика Глизелда, която беше застанала с лице към вратата.

— Недей! — извика Кигс и се спусна през стаята към баба си, която беше единствената, опряла чашата чак до устните си.

— Реших, че от тук, горе, ще имаме прекрасна гледка към изгрева — продължи братовчедка му, която доста бавно реагира на действията му. — Лицето ѝ помръкна, когато Кигс сграбчи чашата от ръката ѝ. — Какво става?

— Някой е отровил майка ти. Имало е нещо във виното. Не можем да сме сигурни и за тази партида: подозирам, че има същия произход. Лейди Коронги, подайте ми чашата си, ако обичате — помоли Кигс.

Гувернантката му връчи чашата си с възмутен поглед.

— Надявам се да грешиш — рече кралицата и седна разтреперана на една табуретка. Тя подпря лакътя си върху разположената наблизо маса, покрита с книги и чертежи. — Опасявам се, че отпих малко от моята чаша, преди да нахлуеш през вратата.

— Трябва да ви заведем при лекарите — предложи мадам Окра с такава увереност в гласа, че никой не се осмели да оспорва.

Тя помогна на кралицата да се изправи на крака и я поведе към стълбището.

— Доктор Файкъс е в апартамента на Ардмагара — извика Кигс след нея, — но доктор Джонс трябва да е...

— Зная къде отиваме! — извика един сприхав глас вече някъде откъм средата на стълбището.

— Зелда, надявам се, че не си изпила нито капчица, нали? — попита Кигс, като се обърна към братовчедка си.

Принцесата се облегна отстрани на шкафа за книги, сякаш бе замаяна, но отговори:

— Не. Вие се появихте точно навреме. Ами, вие, лейди Коронги?

Възрастната жена кратко поклати глава. Каквато и отрова да имаше в питието, не можеше да се сравни с отровния поглед, който тя хвърли към графа на Апсиг.

Джоузеф беше станал бял като тебешир. Той подаде бутилката на Кигс и вдигна ръце, сякаш се предава.

— Моля ви — рече той, — зная, че това изглежда зле...

— Забелязах, че не сте си сипали чаша от виното, граф Джоузеф — каза безгрижно Кигс и остави бутилката на работната маса. — Вие не сте саар, нали?

— Аз съм самсамец! — изломоти Джоузеф. — Ние не пием от дяволското...

Той замлъкна, след което се обърна с ококорени очи към лейди Коронги.

— Ти си разчитала точно това да се случи. Какъв е бил планът ти, вещице? Кралицата и принцесата да пият от виното, ти се преструваш, че пиеш заедно с тях, след което всички колабират, аз се втурвам да търся лекарите и тогава какво следва? Ти тайно се измъкваш? Оставяш ме да поема вината за твоите престъпления?

— Обвиняваш ли в нещо тази благородна дама, чудовище? — извика Глизелда и постави покровителствено ръката си около рамената на дребничката жена. — Тя е била моя учителка през почти целия ми живот!

Бялото в очите на Джоузеф заблестя. Той изглеждаше объркан. Устните му мърдаха, сякаш правеше някакви ужасни изчисления наум. Графът прокара и двете ръце през русата си коса.

— Принце — каза той с дрезгав глас, — не мога да представя никакви доказателства, с които да ви убедя. Остава само моята дума срещу нейната.

— Дали сте на леля ми бутилка с отровно вино — рече Кигс.

Гневът му от по-рано се беше превърнал в ледена студенина.

— Кълна се, че никога не съм подозирал това. Защо ми е да се усъмнявам в подаръка, който нейната скъпа приятелка лейди Коронги ме помоли да ѝ предам? — Сега той вече ръкомахаше, търсейки всякакви възможни доводи. — Вие не знаете дали това вино тук е отровно — само предполагате, че е така. Ами ако не е?

— Зная, че сте били в катедралата в деня, когато Серафина беше наръгана — рече Кигс, докато разсеяно преподреждаше предметите по

работната си маса.

— Видях ви да разговаряте с Томас Бродуик — казах аз и скръстих ръце.

Джоузеф поклати яростно глава.

— Трябваше да предам съобщение на „Синовете на свети Огдо“. То беше закодирано и нямах никаква представа какво означава — оправда се той.

— Лъжец! — извиках аз.

— Попитайте нея! — извика в отговор той, сочейки лейди Коронги. — Тя е човекът, който ме свърза със синовете. Тя е тази, която ги снабдява с информация от двореца. Тя е в основата на всички мои проблеми!

— Глупости! — изсумтя лейди Коронги, докато гледаше показалеца си, сякаш пръстът я беше обидил повече, отколкото всичко казано от графа. — Принце, не мога да разбера защо все още не сте оковали ръцете и краката на това окаяно същество.

Джоузеф отвори уста, за да отвърне, но в същия този миг се надигна един ужасен звук тлуу-тлуу-тлуууу — някъде близо до Кигс. Принцеса Глизелда скочи на една табуретка и изпищя:

— О, свети Полипос, къде е то?

Джоузеф извади кинжала си и започна да се оглежда, като подивял.

Само лейди Коронги остана замръзнала на място с ококорени от удивление очи, докато гласът фъфлеше:

— Виждам те там, мошенико!

Погледнах към Кигс. Той ми кимна, разтваряйки зад гърба си ръката, в която държеше моята фигурка на човека гуцер.

Принцът рече:

— Кого нарича то мошеник, лейди?

Лейди Коронги се сепна и рязко се отърси от шока си. Застанах срещу нея. Свирепите ѝ сини очи срещнаха моите само за секунда, но през тази крехка вечност аз успях да зърна намеренията зад маниерите и в този безкраен миг разбрах всичко.

Лейди Коронги връхлетя върху Глизелда, която все още стоеше върху табуретката. Принцесата изпищя и се присви на две върху рамото на гувернантката. Достопочтената дама се завъртя и хукна надолу по стълбите с нея.

Шокът ни остави замръзнали на място за миг по-дълъг от необходимото. Кигс се съвзе първи, сграбчи ме за ръката и ме повлече надолу в тъмнината след нея. Джоузеф извика нещо след нас, но не можах да разбера дали се отнасяше до нас или до Коронги. В края на стълбището Кигс погледна надясно, а аз наляво. Видях крайчеца от полата на лейди Коронги да изчезва зад ъгъла. Спуснахме се след нея, като следвахме и най-смътната следа — отворена врата, полъха на парфюма ѝ, надиплена от несъществуващ вятър завеса, — докато не стигнахме до един шкаф, издърпан от стената, зад който се разкриваше входът към коридорите.

Кигс спря преследването.

— Това беше грешка, лейди — каза той.

Принцът се втурна обратно по коридора — три врати по-надолу имаше караулна стая. Той отвори вратата със замах, извика:

— Мирно! — и направи пет знака с ръка в бърза последователност. Стражите се изсипаха от стаята и се разпръснаха във всички посоки. Кигс се затича обратно към изместения шкаф — до него вече имаше пазач, който отдаде чест и ни подаде фенер, когато минахме покрай него.

— Какво им наредихте да правят? — попитах аз.

Той ми показва знаците, докато говореше:

— Разпространете съобщението. До всички. Да се залостят подземните тунели. Да се уведоми градският гарнизон.

Това беше впечатляващ набор от сигнали.

— Те ще ни последват ли долу в подземията?

— Скоро. Ще отнеме време, докато всички заемат местата си. Входовете са седем.

— Броим ли и вратата за вилзки в това число?

Той не ми отговори и се спусна напред към тъмнината. Естествено, че кралската стража нямаше да успее да стигне до вратата за вилзки навреме — това бе причината Кигс да изпрати съобщение до града, но от там също щяха да отидат на мястото твърде късно. Сърцето ми се сви от отчаяние. Глизелда можеше да е мъртва, преди който и да е от нас да стигне при нея.

Аз имах своя собствена войска, която можех да свикам. Активирах окачената на верижка обеща на Орма, като се молех той да

чуе сигнала, преди да се е отдалечил на абсурдно разстояние, за да дойде при нас навреме. След това се свързах с Абдо.

— Къде си? — попита той. — Притеснихме се!

— Случват се лоши неща. Искам ти и Ларс да изтичате, колкото можете по-бързо, до северозападната страна на Хълма на замъка. От вратата за вилазки на склона скоро може да се появи враждебно настроен дракон.

Или пък много силна и адски бърза старица. Все още имаше известни съмнения по въпроса.

— Как да се спуснем по стената на замъка от тази страна?

Да го поживи свети Маша.

— Ще намерите някакъв начин.

Надявах се, това да е така.

— И какво трябва да направим ние двамата срещу враждебно настроения дракон?

— Не зная. Това, което мога да ви кажа, е, че в момента съм в тунелите, вървя след него и ако ти и Ларс се доберете до вилазката, ще се съберат двойно повече хора с вас. Не е нужно да го убиваме — трябва просто да го задържим, докато пристигне вуйчо ми.

Прекъснах подсъзнателната си връзка с него, защото бях убедена, че той отново щеше да възрази и защото непрестанно се препъвях в неравния под, докато концентрацията ми беше на друго място.

Преминахме през трите врати, които сега бяха отключени и открити, разбирайки, че лейди Коронги е минала от тук. Когато стигнахме района на естествената пещера, Кигс извади меча си. Той ме огледа от горе до долу.

— Трябваше да те въоръжим, преди да дойдем тук! — Очите му изглеждаха призрачни на светлината от фенера. — Искам да се върнеш обратно.

— Не ставайте смешен.

— Фина, не зная какво ще правя, ако пострадаш! Моля те, върни се!

Той се изправи, сякаш възнамеряваше да застане на пътя ми.

— Престанете! — извиках аз. — Губите време.

Над лицето му се спусна сянка на страдание, но той кимна и съсредоточи вниманието си върху настоящата задача. Затичахме се.

Стигнахме до входа на пещерата, но там не се виждаше никой, само по целия под имаше разпръснати дрехи, като хвърлена кожа на змия. Двамата с Кигс се спогледахме, спомняйки си за сгънатата рокля, която бяхме намерили тук преди това. Всичко е било точно пред очите ни, но ние не бяхме достатъчно съобразителни, за да го видим.

Глизелда очевидно се беше съпротивлявала, докато лейди Коронги се е събличала, което даваше известна надежда, че съществото все още не е способно да лети. Втурнахме се навън от пещерата по хлъзгавата, заснежена трева и се огледахме, за да ги зърнем някъде. Глизелда изпищя обърнахме се в посока на гласа ѝ. Високо над входа на пещерата беше застанал як гол мъж чийто силует се очертаваше на фона на усилващата се розовина в небето. Мъжът беше праметнал принцесата през рамо.

Той е бил в кралския двор, дегизиран като възрастна жена, почти през целия живот на Глизелда. Обилно напарфюмиран, отбягвал другите саар, промъквал се е колкото може по-близо до принцеса Дион, докато изчаквал удобния момент търпеливо, както само влечугите умеят.

Въпреки целия ми опит със саарантраи, никога не бях виждала как някой от тях се трансформира от човек в дракон. Той разпери ръце, протегна се, опъна тяло и се обтегна още малко. Стори ми се логично това, при положение че всички негови човешки части на тялото се превръщаха в драконови: рамената му се разцепиха в две крила, гръбнакът му се разточи назад в опашка, лицето му се удължи, а кожата му се покри от люспи. Той успя да смени формата си, без да изпусне Глизелда — когато видоизменянето приключи, принцесата се оказа здраво захваната в предните му нокти.

Ако бяхме достатъчно съобразителни, щяхме да го нападнем, докато все още се трансформираше, но ние стояхме приковани на място, твърде слисани, за да ни хрумне подобно нещо.

Всички съмнения най-накрая отпаднаха: това беше Имлан.

Той нямаше да може да лети през следващите няколко минути — наскоро трансформираният саар е изнежен и слаб като пеперуда, току-що излюпила се от какавидата. Челюстите му се раздвижиха — той все пак можеше да бълва огън. Издърпах Кигс обратно в пещерата, преди огненото кълбо да се разбие в земята пред входа, при което във въздуха се пръснаха обгорели камъни, сипейки огън и жупел. Имлан не беше в

състояние да събере достатъчно сярва в устата си, но ако наведеше врата си надолу в пещерата, нямаше да има нужда от толкова силен огнен залп, особено ако Кигс откажеше да се отдръпне.

Колко ли време щеше да отнеме на Ларс и Абдо да се доберат до тук? Ами на Орма, ако той въобще идваше насам? Виждах само един начин на действие и пак се обърнах, за да изляза от пещерата.

— Полудя ли? — извика Кигс и ме сграбчи за ръката.

Наистина бях полудяла. Завъртях се и го целунах право в устата, защото това наистина можеше да е последното нещо, което правя, а аз го обичах и се почувствах отчайващо тъжна, че той никога нямаше да го узнае. Целувката така го изненада, че пусна ръката ми, аз се отскубнах от него и излязох навън върху заснежения склон.

— Имлан! — извиках аз, скачайки и махайки с ръце като някаква глупачка. — Вземи ме със себе си!

Чудовището килна глава и изкрещя:

— Ти не си дракон, нали установихме това в пералното помещение. Гръм и мълнии, какво си всъщност?

Ето, това беше разковничето. Трябваше да съм достатъчно интересна, за да не ме убие, без да му мигне окото, и имаше само една новина, която щеше да свърши работа:

— Аз съм твоята внучка!

— Невъзможно.

— Напротив, възможно е! Лин се е омъжила за човека на име Кло...

— Не произнасяй името му. Искам да умра, без никога да съм го чул. Той е безименно същество, противоположност на ард.

— Е, твоята неназовавана дъщеря е родила дете на безименното същество, което е било неин съпруг.

— Орма ни каза...

— Орма е излъгал.

— Би трябвало да те убия.

— Ще е по-добре да ме вземеш със себе си. Може да съм ти от полза в предстоящия конфликт — разперих ръце в театрална поза, а алената ми рокля беше като зейнала рана върху заснежения склон. — Аз съм мелез и съм надарена с такива страховити способности, каквито нито драконите, нито хората притежават. Мога да контактувам с други мелези чрез ума си. Мога да ги ръководя от разстояние с

помощта на мислите си. Имам видения и майчини спомени. Иначе как си представяш, че знаех кой си?

Ноздрите на Имлан се разшириха, но аз не можех да разгадая дали той беше скептично настроен или заинтригуван. Долу, в пещерата, Кигс се размърда, като се придвижи бавно и безшумно, заемайки позиция за атака.

— Зная всичко за твоя заговор — рекох аз, предусещайки неотложна необходимост да не спирам да говоря. — Зная, че и сега докато ние разговаряме, превратът се осъществява.

Имлан повдигна шиповете си, сякаш разтревожен, че е възможно аз да зная за това. Правилно ли бях предположила? Отчаянието ме заля, но аз продължих:

— Ти успя да убиеш Ардмагара и половината от кралското семейство — задава се война. Но Горед не е чак толкова слаб и вие няма да можете толкова лесно да навлезете. Ще ви е нужна моята помощ.

Имлан изсумтя и пушек се изви от ноздрите му.

— Лъжкиня. Зная, че предния път ме заблуди. Не биваше да бързаш толкова много да се хвалиш. Дори и да можех да повярвам в твоите сили, то ти оставаш предана на принцчето в пещерата. Коя от твоите страховити способности ще използваш, когато се наведе надолу и го изпека? Сега вече разполагам с достатъчно силен пламък.

Отворих уста и в този момент се разнесе звук, сякаш вещаещ края на света.

Не бях аз, само че ми отне абсурдно много време да осъзная това. Ларс, който се бе промъкнал от лявата страна, бе надул своята огромна бойна гайда, която бучеше, мяукаше и крещеше неприлични музикални звуци към изгряващото слънце. Имлан рязко завъртя глава в посока на звука и една сенчеста фигура скочи върху него от другата страна, метна се върху врата на дракона и стегна крака и ръце около все още мекото му гърло. Имлан заизвива врата си, но Абдо го стискаше здраво — достатъчно здраво, за да не позволи на дракона да бълва огън.

— Кигс! Сега! — извиках аз, но той вече беше там и прониза крака, който държеше Глизелда.

Имлан издаде клокочещ звук и отдръпна инстинктивно крайника си. Точно в този миг аз стигнах до Кигс и двамата заедно изтърколихме

Глизелда на една страна. Помогнах на хлипащата принцеса да слезе надолу по скалите до входа на пещерата, докато Кигс остана и прониза и другия крак на дракона. Имлан цапардоса принца и го събори долу при нас. Той падна по гръб и всичкият въздух излезе от гърдите му. Глизелда дотича до него.

Лъхна горещ серен вятър, аз вдигнах очи и видях как Имлан се изстрелва от хълма, докато Абдо продължаваше да го държи здраво за врата. Извиках, но нямаше какво да направя. Абдо не можеше да се пусне, докато беше във въздуха, защото падането щеше да го убие. Имлан лениво направи полукръг обратно към нас. След като беше заякнал толкова, че да може да полети, кожата му бе станала достатъчно твърда и за Абдо бе трудно да продължава да го притиска, за да не бълва пламъци. Сега той се връщаше към нас, за да ни изпепели.

— Назад! — извиках аз на Глизелда и Кигс, като ги избутах към пещерата. — Влизайте колкото може по-навътре!

— Тттвоите лъжи ни спасиха! — рече задъхано Кигс, все още зашеметен от падането.

Моите лъжи. Да.

— Бързо! Тичайте! — увещавах го аз.

Нещо огромно изкрещя в небето над нас. Вдигнах очи, за да видя как Орма профучава към Имлан и се разплаках от облекчение.

34.

Имлан подви опашка и побягна, или поне така изглеждаше. Той остави Орма почти да го хване, преди да се извърти във въздуха и да се вкопчи в него. Двамата притиснаха крила един в друг и полетяха стремглаво надолу към земята, но успяха да се отскубнат от прегръдката си, преди да се блъснат в дърветата. Със спираловидно движение те отново се изстреляха нагоре, като всеки търсеше да му се открие благоприятна възможност за атака. Имлан блъвна огън, а Орма, съвсем очевидно, не го направи.

Той беше забелязал Абдо и не искаше да го нарани. Човечността на постъпката му ме остави без дъх, ала огромната ѝ глупост ме изпълни с отчаяние.

Абдо, притиснат до врата на Имлан, щеше да лиши Орма не само от употребата на огън, но също и от способността му да отхапе лесно главата на дракона отцепник. Единствената надежда на вуйчо ми беше успешно да повали баща си на земята, но старият дракон беше подълъг с цяла стъпка. Нямах да е лесно и Абдо можеше да умре въпреки всичко.

Откъм града, нещо огромно и черно се издигна в небето и бързо се приближи към биещите се. Това беше друг дракон, но не можех да кажа кой точно. Той обиколи сплетената в схватка двойка от безопасно разстояние, без да напада нито един от двамата, като само ги наблюдаваше и изчакваше.

Зад мен Кигс тихо попита Глизелда:

— Наранена ли си?

— Мисля, че имам спукано ребро, Лусиън. Но... наистина ли Ардмагарът е мъртъв?

— Всичко това беше заблуда. Виждам съм я да го прави и преди. Това е нейната специална дарба.

— Ами иди да я доведеш, ако обичаш. Тя е застанала в снега, обути в балните си пантофки и ще измръзне.

До този момент не бях осъзнала колко ми беше студено. Дори не носех плащ. Кигс се приближи до мен, но аз не можех да откъсна очи от битката в небето. При всеки сблъсък Имлан се отдръпваше малко по на изток — скоро те щяха да водят битката си над града. Щом Орма не желаше да рискува живота на едно малко момче, дали щеше да повали баща си върху сгради, пълни с хора? Сърцето ми се сви още повече.

Камбаните на катедралата започнаха да бият в ритъм, който не бе чуван от четиридесет години. Дракони! Прикрийте се!

— Фина — обърна се към мен Кигс, — влез вътре.

Позицията, която бяха заели в момента драконите, нямаше да ми позволи да ги наблюдавам от входа на пещерата. Отдръпнах се от него и стъпих в още по-дълбокия сняг. Кигс ме последва и сложи ръка върху рамото ми, сякаш искаше да ме издърпа назад, но и той също не откъсваше очи от озареното небе.

— Кой е третият дракон?

Подозирах, че се досещам, но няхах сили да обяснявам.

— Той кръжи безцелно — продължи Кигс. — Ако беше дракон от посолството, очаквах да вземе страната на учителя ти.

Последната дума подразни ухото ми. Наистина очаквах той да каже вуйчо. Бях казала истината точно пред него и той не можеше или не искаше да повярва в нея. Предлагаше ми лесен начин, по който да се върна към нормалното положение на нещата, и аз бях силно изкушена. Щеше да бъде толкова просто да не го поправам и да оставя всичко както си е. Нямаше да ми коства никакви усилия.

Но аз го бях целунала и бях казала истината, бях се променила.

— Той е мой вуйчо — казах аз с достатъчно силен глас, за да съм сигурна, че и Глизелда също ме е чула.

Кигс не пусна рамото ми, макар че ръката му сякаш се вдърви. Той погледна към Глизелда — не видях какво беше изражението ѝ. Принцът рече:

— Фина, не се шегувай. Ти ни спаси. Всичко свърши.

Вперих поглед в него, докато той не срещна очите ми.

— Щом изисквате от мен истината, може поне да благоволите да повярвате в нея.

— Няма как да бъде вярно. Това нещо не може да се случи. — Гласът му секна и той се изчерви до уши. — Тоест това може да е било

нещото, което е била запланувала леля Дион... Ще допусна, че това нещо може да се случи. Може би, понякога.

Аз внезапно осъзнах, че освен това то е щяло да се случи и по внушение на лейди Коронги.

— Но кръстосването на видове е несъмнено невъзможно — продължи да упорства Кигс. — Както казват, все едно да кръстосаш куче с котка.

— По-скоро кон с магаре — казах аз, а от студения вятър очите ми се насълзиха. — Случва се.

— Какво каза за майка ми, Лусиън? — попита Глизелда с треперещ глас.

Кигс не отговори. Той пусна рамото ми, но не се отдръпна. Очите му се ококориха. Проследих погледа му точно навреме и видях как Орма прекъсна падането си, но недостатъчно бързо, защото опашката му разсече един комин, както и покрива на някаква таверна. Трясъкът от рухването на сградата достигна до ушите ни миг по-късно заедно с писъците на изпадналите в паника граждани.

— Светии от Рая! — извика Глизелда, която се беше приближила зад гърба ни, без да я чуя, и се държеше отстрани. — Защо онзи там не му помогне?

Всъщност „онзи там“ се плъзгаше лениво обратно към нас. Фигурата му все повече се уголемяваше и накрая той се приземи върху склона точно отпред — поривът на серния вятър ни принуди да отстъпим крачка назад. Драконът протегна змийския си врат и в пълна противоположност на случилото се с Имлан тялото му започна да се свива, да изстива и да придобива формите на човек. Басинд застана чисто гол в снега и потри ръце.

— Саар Басинд! — извиках аз, макар и да знаех колко е безсмислено да му се ядосвам. — Оставете Орма да бъде убит. Незабавно се трансформирайте обратно!

Очите на Басинд се извъртяха към мен и аз замлъкнах. Погледът му беше остър, а движенията му плавни и координирани, докато си проправяше път към мен през снега. Той отметна провисналата пред очите му коса и каза:

— Аз нямам нищо общо с тази битка, Серафина. Събрах достатъчно количество данни за вуйчо ти и сега трябва да се прибирам вкъщи.

Зяпнах го.

— Вие сте... Вие сте от...

— От Комисията на Цензорите, точно така. Ние редовно тестваме вуйчо ти, но трудно успяхме да го заловим. Обикновено той забелязва и осуетява теста. Този път изпитваше прекомерна емоционалност на няколко отделни нива и не можеше да поддържа бдителността си. Разбира се, Ардмагарът вече се е разпоредил за изрязването на спомените на Орма, което ми спестява неприятностите да пледирам случая в съда.

— Какво е направил Орма? — попита зад мен Глизелда.

Обърнах се. Тя беше застанала върху една оголена скала и изглеждаше изненадващо величествена, докато небето зад нея се променяше в златисто и розово.

— Той неведнъж е поставял получовешката си племенница на първо място за сметка на собствения си народ — заяви с отегчение Басинд. — Показвал е няколко различни емоции в количества, които превишават позволените граници, като в това число се включват любов, омраза и скръб. Дори в този миг той губи битка, която лесно може да спечели поради загриженост към едно човешко момче, което дори не познава.

Докато Басинд говореше, Орма беше захвърлен върху камбанарията на катедралата и при удара в нея потроши покрива с гърба си. Плочи и дървени парчета се заблъскаха в камбаните и добавиха какофония към сигнала за ард, който все още ехтеше от църквите из целия град.

— Предлагам му убежище — рече Глизелда и скръсти ръце пред гърдите си.

Басинд повдигна вежди.

— Но той разрушава града ви.

— Той води битка с предател на неговия собствен вид. Имлан се опита да убие Ардмагара!

Басинд сви мършавите си рамена.

— Честно казано, това не ме засяга ни най-малко.

— Не ви интересува дали мирът ще бъде нарушен?

— Ние, Цензорите, предшествахме този мир и ще бъдем тук много след като рухне.

Той наведе очи да се погледне и сякаш забеляза за пръв път, че е гол. Отпрати се към входа на пещерата. Кигс се опита да застане на пътя му — Басинд извъртя очи.

— На това глупаво тяло му е студено. На земята има дрехи. Подайте ми ги.

Без никакви възражения Кигс изпълни заръката. Аз останах изумена от готовността му за съдействие, докато не видях това, за което той се беше сетил: дрехите представляваха роклята на лейди Коронги. Басинд я облече, като се оплакваше, че е твърде стегната, но без да забележи нищо друго, което да е нередно. Той се обърна и спокойно тръгна нагоре към вратата за виласки, без някой да му се противопостави.

— Лусиън! — извика Глизелда. — Не го оставяй да избяга. Не съм убедена, че той е приятелски настроен.

— Всички тунели са блокирани. Ще бъде арестуван, преди да причини каквато и да е вреда.

Де да беше вярно. Злото беше сторено. Обърнах се пак към небето, където вуйчо ми продължаваше да е жертва на последиците от това. Дори и да оцелееше, той щеше да бъде изпратен обратно в Танамуут, за да му окастрят мозъка. Нямах да го понеса.

Имлан отново го повали, но този път Орма не можа да се съвземе достатъчно бързо. Той беше подпален. Изстреля се през небето и се приземи в реката с голяма скорост, като отнесе моста „Уолфстут“. Облак от пара се издигна от мястото, където беше паднал.

Притиснах с ръка устата си. Имлан се въртеше из небето, като крещеше и бълваше огън триумфално, а новоизгрялото слънце проблясваше по кожата му.

Нощта на договора свърши. Обикновено ние, горедите, вдигаме тост с идването на новия ден и обявяваме: „С драконовите войни е свършено завинаги!“ Тази година обаче всички бяха излезли по улиците, за да гледат драконите, които се биеха над главите им.

Все още чувах кръсъци, но те не идваха от гражданите — звукът беше с неподходяща височина. Внезапно осъзнах, че черните точки, които бях взела за ято птици, летяха твърде бързо и станаха твърде огромни, за да са птици.

Ескар и мъничкият ард се връщаха.

Драконът Имлан, дядо ми по майчина линия, не се опита да избяга и не отхапа собствената си опашка в знак на капитулация. Той полетя стремително към приближаващите дракони, като бълваше огън и ревеше, напълно обречен.

Както и лейди Коронги, той беше непочтен, безскрупулен и хитър. Беше се опитал да убие цялото кралско семейство и своя Ардмагар. Може би беше успял да убие собствения си син. Последната му атака беше напълно самоубийствена. И все пак, докато го наблюдавах в пълната му бойна лудост да удря с опашка и хапе със зъби, сякаш щеше да разкъса самото небе, усетих ужасна тъга да се надига в мен. Той беше баща на майка ми. Тя беше съсипала живота му почти толкова сигурно, колкото и своя собствен, като се бе омъжила за баща ми, но дали в крайна сметка нейната упоритост е била по-различна от неговата гибелна атака? Не беше ли се изправила и тя срещу неравни сили?

Ескар не можеше да го повали сама. Накрая три дракона го подпалиха заедно и дори тогава той остана да се носи във въздуха по-дълго, отколкото си представях, че е възможно. Когато Ескар най-сетне го обезглави, това беше по-скоро убийство, извършено от състрадание, отколкото победоносно. Гледах как тялото на дядо ми, горящо като комета, пада в спирала надолу и се разплаках.

Камбаните на църквите смениха ритъма на тревога за пожар, когато димът започна да се издига от южната част на града. Дори и мъртъв, Имлан нанасяше доста щети.

Обърнах се обратно към входа на пещерата. Очите ми пареха, ръцете и лицето ми бяха ужасно студени, а в гърдите ми имаше ужасна празнина. Кигс и Глизелда стояха заедно, като и двамата ме оглеждаха разтревожено, но се преструваха, че не е така. В сенките зад тях стоеше Ларс, за когото бях почти забравила. Той стискаше толкова здраво гайдата си, че кокалчетата на ръцете му бяха побелели.

— Фина — рече той, когато срещнах погледа му, — какво се случи с Абдо?

Драконът, за който се държеше Абдо, бе подпален и обезглавен. Нямах голяма надежда.

— Не мога да го потърся, Ларс — рекох аз.

Идеята да се пресегна да хвана ръката на Абдо в мислите си, а тя да не е там, ме ужасяваше.

— Не могла или не искала?

— Не искам!

Ларс ме изгледа свирепо и намръщено.

— Ще го направиш! Дължиш му т'ва! Той даде всичко за теб на драго сърце! Той намерих път надолу по стената, хвърли се върху онзи дракон, напра'и всичко, за което го помоли, че и повече. Намери го.

— Ами ако той не е там?

— Тогава ще го намери в Рая, но трябва да го намери.

Кимнах и си проправих път през снега към Ларс. Кигс и Глизелда с ококорени очи се разделиха, за да ми направят път.

— Дръж ме изправена, ако обичаш — казах аз на Ларс, който безмълвно ме обгърна със свободната си ръка и ми позволи да се облегна върху гърдите му. Затворих очи и се пресегнах.

Открих Абдо незабавно. Той беше в съзнание, нащрек, почти невредим и седеше върху нещо, което първоначално ми изглеждаше като остров по средата на реката. Спуснах се с окото на видението, за да огледам по-подробно. Абдо ми помахаша, усмихвайки ми се през сълзи, и чак тогава осъзнах върху какво седеше той.

Върху Орма.

— Абдо, този дракон жив ли е или мъртъв? — извиках аз, но малкото момче не отговори.

Може би не знаеше. Започнах да обикалям. Гърдите на Орма се надигнаха — това дихание ли беше? Тълпи от хора се бяха насъбрали от двете страни на реката, като викаха и размахваха факли, но те бяха твърде изплашени, за да се доближат до него. Някаква сянка мина над тях и хората се разпръснаха с крясъци. Беше Ескар: тя се приземи на брега и изви врат към вуйчо ми в реката.

С огромни усилия той повдигна глава и докосна носа ѝ със своя.

— Абдо е жив — дрезгаво казах аз, когато се върнах обратно в съзнание. — Той е в реката с вуйчо Орма. Сигурно е успял да се прехвърли от единия дракон на другия в полет.

Ларс ме стисна и ме целуна по темето, след което избликът му на чувства секна.

— А вуйчо ти?

— Мърда. Зле е. Ескар е там — тя ще се погрижи за него.

Надявах се да го направи. Наистина ли тя вече не работеше за Цензорите? Тя беше тази, която беше накарала вуйчо ми да се грижи за

Басинд. Знаела ли е кой е той? Разридах се върху жакета на Ларс.

Още една ръка докосна рамото ми. Принцеса Глизелда ми подаваше носната си кърпичка.

— Това ли са твоите страховити способности? — попита тихо тя. — Можеш да виждаш другарите си в ума си ли? Така ли успяхте да ме намерите?

— Тя може да вижда само други пулудраconi — каза Ларс, като гледаше ненужно свирепо.

— И други полудраconi ли има? — прошепна Глизелда, а сините ѝ очи си ококориха.

— Мишката — рече Ларс — и аз самият.

Принцесата кимна бавно, а веждите ѝ бяха замислено присвити.

— И онова малко порфирийско момче. Ти говориш за него, нали? Кигс клатеше глава и обикаляше в безсмислен кръг.

— Мога да повярвам, че има един на този свят, но трима?

— Четири, като включим и мадам Окра Кармайн — казах аз изморено.

По-добре да разкриех цялата група, макар да имах усещането, че мадам Окра нямаше да се зарадва на постъпката ми.

— Ако открия останалите, ще станем седемнадесет.

Осемнадесет, ако откриех и Джаноула, или ако тя ме намереше.

Глизелда изглеждаше слисана, но Кигс присви устни, сякаш не му се вярваше.

— Вие чухте Басинд да нарича Орма мой вуйчо — казах му аз. — Спомняте ли си как смятахте, че аз го обичам и ви бе дошло до гуша да се опитвате да гадаете? Ето го най-сетне вашето обяснение.

Кигс упорито клатеше глава.

— Просто не мога... Във вените ти тече червена кръв. Ти се смееш и плачеш, точно като всеки...

Ларс сякаш стана по-висок, надвисвайки покровителски над мен. Аз сложих успокоително ръка върху рамото му и му казах чрез мислите си:

— *Време е. Ще се справя.*

Принцът и принцесата гледаха втренчено, хипнотизирани от това колко много ръкави и връзки трябваше да махна. Протегнах оголената си ръка към тях слънчевите лъчи проблеснаха по спиралата от сребърни люспи.

Задуха леден вятър. Никой не казваше нищо.

Кигс и Глизелда не помръдваха. Аз не ги погледнах в лицето — не желяех да прочета колко много и различни думи за отвращение вероятно бяха изписани там. Издърпах моите одежди обратно на мястото им, прочистих голямата буца от гърлото си и казах с дрезгав глас:

— Трябва да влезем навътре и да видим кой все още е жив.

Кралските братовчеди се стреснаха, сякаш се будеха от някакъв ужасен сън, и бързо се отправиха към пещерата — вървяха пред мен, но спазваха дистанция. Ларс ме прегърна през рамото. През целия път до замъка се подпирах на него и изплаках половината си сълзи за Орма, а другата половина за себе си.

35.

Когато се върнахме, из целия дворец цареше пълен хаос. Всички търсеха Глизелда — никой, освен нас не знаеше къде е изчезнала принцесата. Тя излезе от тунелите като изморено, замръзнало от студ, уплашено момиче, но само за няколко мига, дори преди да е чула каква е участта на майка ѝ и баба ѝ, беше влязла в царствената си роля и успокояваше паникьосаните придворни и изплашените държавни глави.

Принцеса Дион не беше преживяла нощта. Кралицата се държеше, но береше душа. Глизелда бързо се качи горе, за да бъде край леглото на баба си.

Кигс отиде направо при стражите, поиска да му докладват и се увери, че смяната на дежурството е преминала гладко. Те бяха задържали Басинд. Принцът реши, че може да му проведе един хубав разпит, и побърза да си тръгне.

Ларс и аз бяхме оставени да се погрижим сами за себе си. Без да каже и дума, той ме хвана за ръката и ме поведе през криволичещите коридори, докато не стигнахме някаква врата. Отвори ни прислужникът на Виридий — Мариус. Отвътре чухме виковете на маестрото:

— Кой е този мерзавец, който чука на вратата, преди дори да е изгряло слънцето?

— Слънцето изгря, господарю — каза с отегчен глас Мариус, извъртя очи и ни даде знак да влезем. — Това са просто Ларс и...

Сянката на Виридий надвисна над вратата на спалнята, когато той се довлече напред с два бастуна. Изражението му омекна, когато ни видя.

— Простете ми, мили мои. Събудихте стария човек и сега целият ден ще ми върви на криво.

Ларс, който ме подкрепяше да стоя на краката си, каза с монотонен глас:

— Тя се нуждае от място да спи.

— Тя вече няма ли си собствен апартамент? — попита Виридий като махна заради мен възглавниците и една мантия от кушетката си. — Сядай, Серафина, изглеждаш ужасно.

— Истинската ѝ същност е разкривана пред принцесата и принца — рече Ларс и сложи ръка върху рамото на стария мъж. — Тя не тря'ва да се показва пред свят, докато не си почине някъде на спокойствие, далече от много народи.

Мариус отиде до солариума, за да подготви някакво походно легло за мен, но аз заспах директно върху кушетката.

Цял ден ту задрямвах, ту се събуждах. Виридий и Ларс държаха всички настрана и не задаваха никакви въпроси.

На следващата сутрин се събудих до Ларс, който седеше на края на моето импровизирано легло.

— Принцесата е тук — каза той. — Тя иска да ние отидем в кабин'та на кралицата, когато се наоблечеш. Много се е случвало.

Кимнах неясно. Той ми подаде ръка и ние тръгнахме заедно.

* * *

Принцеса Глизелда си беше присвоила огромното бюро на баба си — осем стола с високи гърбове, повечето от тях заети, бяха поставени в полукръг пред нея. Кигс седеше вляво, зад принцесата, и внимателно преглеждаше някакво сгънато писмо. Той премести погледа си към вратата, когато ние влязохме, но не вдигна глава. Отдясно на принцесата, като пепелява сянка близо до прозорците, стоеше баща ми. Той се усмихна плахо. Кимнах му и последвах Ларс към двете свободни места до мадам Окра Кармайн.

Абдо се подаде иззад дебелото ѝ тяло и ми помахна.

Регентът на Самсам, граф Песаволта от Найнис, посланик Фулда и Ардмагарът бяха заели останалите столове. Регентът беше облечен изцяло в строго черно, а прошарената му коса докосваше рамената му, докато граф Песаволта беше едър, червенобузест и плешив — и двамата обаче имаха кисели физиономии. До мен Ларс се прегърби, сякаш за да изглежда по-дребен, и хвърляше предпазливи погледи към регента.

Принцеса Глизелда скръсти малките си ръце върху бюрото пред себе си и прочисти гърло. Тя беше облечена в бял кафтан и носеше диадемата на първата наследница — златна мрежичка обуздаваше буйните ѝ къдрици. Макар да беше дребничка, тя сякаш изпълваше стаята със светлина. Принцесата започна:

— Майка ми е мъртва, а баба ми — тежко болна. Аз съм първата наследница по реда на закона. Неспособността на кралицата — о, свети Юстас, остави я да почива колкото можеш по-дълго — изисква аз да говоря, да вземам решения и предприемам действие от нейно име.

Регентът и граф Песаволта се попреместиха на местата си, мърморейки. Глизелда се сопна:

— Съветник Домбег! Цитирайте прецедента!

Баща ми се изкашля.

— Когато кралица Фавония II получава удар и не е способна да управлява, принцеса Анет изпълнява функциите ѝ като временно заместваща кралицата, докато пълноправният монарх се възстановил. Никой горедски поданик няма да ви оспори това право, Ваше височество.

— Вие сте само на петнадесет години — заяви граф Песаволта, като се усмихваше, но очите му останаха строги, — без да искам думите ми да звучат неуважително.

— Кралица Лавонда беше само на седемнадесет, когато преговаряше с мен — обади се неочаквано Комонот.

Той беше поставил ръце върху колената си, а на всеки пръст бяха надянати няколко пръстена, изработени от куигове — те проблясваха като някакво миниатюрно съкровище на фона на тъмносиния му кафтан.

— Младостта ѝ не беше извинение за безразсъдните ѝ постъпки — рече регентът, като гледаше свирепо изпод малкия си нос.

Комонот не обърна внимание на този коментар. Той говореше единствено с Глизелда.

— Тя вече притежаваше властта на истински суверен. Вече беше майка. Тя изкачи прохода Халфхарт по време на бушуваща снежна буря само с две козарки от аванпоста Дюком, които беше взела за водачи. Не съм допускал, че което и да е разумно същество ще се опълчи храбро на едно такова време, затова аз дори не бях в

саарантрата си, за да я посрещна. Разузнавачите ми я доведоха в нашата пещера — това мъничко, полузамръзнало момиче, с толкова сняг, който кръжеше около нея. Всички ние я гледахме, без да знаем какво да си мислим, докато тя не отметна обкантената си с козина качулка и разви вълнения шал, намотан около лицето си. Когато ме погледна в очите, аз разбрах.

Последва дълга пауза, докато Глизелда не попита:

— Разбрали сте какво, Ардмагар?

— Че съм срещнал своя достоен противник — отвърна Комонот със сериозно изражение, потънал в спомени.

Глизелда кимна към Ардмагара с лека усмивка на устните. Тя протегна ръка към Кигс, който ѝ подаде сгънатия пергамент.

— Получихме това писмо тази сутрин. Посланик Фулда, бихте ли го прочели на глас, моля?

Посланикът измъкна очилата от жилетката си и зачете:

„Ние, долуподписаните, завладяхме Керама, считано от вчера. Обявяваме се за законни владетели на Танамуут и на всичките му прилежащи земи и армии, докато не бъдем на свой ред отстранени насилствено.

Предателят Комонот все още е жив. Той е търсен за престъпления срещу драконовия вид, които включват, но не се ограничават само до: сключването на договори и съюзи против волята на Кер, които са пагубни за нашите ценности и начин на живот; изпадане в прекомерна емоционалност; поддържане на приятелски връзки с хората; помилване на отстъпници; опити за промяна на фундаменталната природа на драконите и придобиването на човешки характеристики.

Ние настояваме за неговото незабавно връщане в Танамуут. Неизпълнението на искането ще бъде равносилно на повод за обявяване на война. Гореди, вие трябва да признаете, че не сте в състояние да окажете съпротива. Очакваме от вас да постъпите така, както ви диктуват вашите интереси. Разполагате с три дни.“

— Подписано е от десет генерала — рече посланик Фулда и отново сгъна пергамента.

Комонот отвори уста, но Глизелда му даде знак да замълчи.

— Драконът Имлан, преобразен като моята гувернантка, ме учеше, че Горед е могъщ, а драконите са слаби и деморализирани. Аз вярвах в това, докато не видях сама, със собствените си очи, как драконите се сражават. Орма разруши моста „Уолфстут“, откъсна камбанарията на „Света Гобнет“, а там, където падна Имлан, изгоря един цял градски квартал. Колко ли по-зле щеше да бъде, ако те се сражаваха с нас, а не помежду си? Дракомахията е в пълен упадък. Боя се, че конспиративната клика е права: ние не можем да оцелеем сами срещу драконите. Колкото и да ви уважавам, Ардмагар, ще ви се наложи да ме убедите да не ви върна обратно вкъщи.

Тя се обърна към Фулда.

— Посланик, дали драконовият вид ще застане зад своя Ардмагар?

Фулда присви устни и се замисли.

— Докато Комонот все още е жив, не е законно друг да заема мястото му. Сигурно ще има такива, които ще се опълчат срещу заговорниците, дори само поради тази причина, но подозирам, че по-старото поколение до голяма степен ще е съпричастно с техните цели.

— Оспорвам това твърдение — заяви Ардмагарът.

— Младото поколение — продължи да настоява Фулда — най-вероятно ще заеме твърда позиция в полза на мира. Това може да се превърне във война между поколенията.

— Инфанта! — възкликна регентът на Самсам, като размаха пръст, сякаш за да ѝ се скара. — Несъмнено вие нямате никакво намерение да дадете политическо убежище на това създание? Достатъчно унижително бе, че вашата благородна баба — нека свети Юстас затвори очи и я подмине — е преговаряла с това нещо. Не бива да проявявате милост, когато дори собственият му вид желае смъртта му.

— Вие ще въвлечете вашата страна — а с нея и нежелаещите да вземат участие Южни земи — в гражданската война на драконите — обади се провлачено граф Песаволта, като потропваше с пръсти по дебелия си корем.

— Ако позволите — прекъсна го баща ми. — В договора има клауза, която забранява на Горед да се бърка във вътрешните дела на драконите. Ние не можем да се месим при една гражданска война.

— Вързали сте ръцете ни, Ардмагар — рече Глизелда и хубавата ѝ малка уста се присви саркастично. — Ще ни се наложи да нарушим собствения ви договор, за да ви спасим.

— Може да ни се наложи да нарушим договора, за да го запазим — отвърна Ардмагарът.

Глизелда се обърна към Найнис и Самсам.

— Вие желаете да върнем Комонот. Мога ли да разчитам на вас, ако се стигне до война между Горед и драконите? Ако не за помощ, то поне да не се възползвате от възможността да се вдигнете на оръжие срещу нас?

Регентът на Самсам изглеждаше преbledнял и недоволен, а граф Песаволта хъмкаше и мънкаше. Накрая всеки от тях измърмори нещо близо, ако и да не съвсем точно, до съгласие.

— Договорът на Горед с Найнис и Самсам пропъди рицарите из Южните земи — продължи Глизелда с леденостудени сини очи, вперени във владетелите. — Няма да рискувам да започна война, освен ако не ни е позволено да възстановим дракомахията. Това ще означава преразглеждане на този договор.

— Ваше височество — обади се баща ми, — носят се слухове, че много от самсамските и найнийските рицари са избягали в Задморския форт на остров Паола. Тяхната дракомахия може би е в по-добро състояние от нашата. С промяната в договора може да се позволи на рицарите от всичките три нации да работят заедно.

Принцесата кимна замислено.

— Искам вашата помощ при съставянето на този документ.

— Ще бъде чест за мен — отвърна баща ми и се поклони.

Регентът на Самсам се поизправи, а мършавият му врат се удължи като на някой лешояд.

— Ако това означава да възстановим предишните права на нашите смели изгнаници, то може би Самсам ще е склонен да договори някакъв вид пакт за ненападение.

— Найнис никога няма да се съюзи с драконите срещу Горед — заяви граф Песаволта. — Ние, естествено, заставаме зад вас!

Глизелда кимна дяволито. Зад нея Кигс беше присвил подозрително очи. Найнис и Самсам щяха неспокойно да се въртят на местата си, ако бяха усетили какъв силно изпитателен поглед се беше вперил в тях.

— Най-сетне стигнахме и до вас — рече принцесата и посочи нас, полудраконите, с елегантен жест. — Тук е едно безстрашно момче, което се вкопчи в дракона, използвайки свой собствен вариант на дракомахия, един мъж, който може да проектира сложни, бойни машини...

— ... и музикални инструменти — измърмори Ларс.

— ... една жена, която може да предсказва близкото бъдеще с помощта на стомаха си и още една, която може да успее да ми намери още хора с необикновени таланти. — Глизелда се усмихна топло към мен. — Или ти поне ми спомена, че има и други. Всички те ли са толкова надарени?

За малко щях да кажа, че не знам, но внезапно ми хрумна, че това не е така. Като се замислех, аз бях наясно какво да очаквам от тези тримата: Абдо винаги се катереше и пазеше равновесие, Ларс строеше беседки и мостове, мадам Окра изкореняваше плевелите, преди те да имат шанс да изникнат. Всяко едно от гротескните същества изразяваше себе си в характерно поведение. Човека пеликан гледаше втренчено към звездите. Ябълковият пудинг си беше чудовище по свой собствен начин. Джаноула — ако някога отново посмеех да я погледна — можеше да изпълзи право в ума ми, но може би не само в моя.

— Мисля, че всички заедно ще бъдем нещо страховито — казах аз, — и мисля, че мога да открия останалите, ако ги потърся. Винаги съм имала желание да ги открия.

— Направи го — заръча Глизелда, — ако имаш нужда от каквото и да е — коне, стражи, пари, — говори с Лусиън и той ще уреди всичко.

Тя кимна към братовчед си, а той й отвърна, макар че отбягна да ме погледне.

Регентът не можа да издържи повече.

— Простете ми, Ваше височество, но кои са тези хора? Познавам посланичката на граф Песаволта, но останалите? Някакъв простак от планините, порфирийско детенце и тази... тази жена...

— Това е дъщеря ми, Серафина — заяви баща ми със сериозно изражение на лицето.

— О, това обяснява всичко! — извика регентът. — Принцесо? Какво става тук?

Принцеса Глизелда отвори уста, но остана безмълвна.

В този миг на колебание аз разбрах, че тя беше смутена — заради мен и заради всички нас. Ние бяхме кулминационната точка в стотици мръсни вицове. Как можеше тя да говори за такива отворителни неща пред лидера на една чужда държава?

Изправих се, готова да ѝ спестя унижението. На баща ми му беше хрумнала същата идея и той успя първи да проговори:

— Ожених се за дракон. Дъщеря ми, която обичам, е полудракон.

— Татко! — извиках аз, изплашена за него, но и благодарна, тъжна и горда.

— Инфанта! — изломоти регентът и скочи на крака. — Според свети Вит, това са неестествени изчадия. Бездушни зверове!

Граф Песаволта изсумтя.

— Не мога да повярвам, че сте се съмнявали в нашата преданост, но сте готова да се доверите на тези същества. Как можете въобще да сте сигурна на коя страна ще застанат те — на драконите или на хората? Моята посланичка вече изглежда твърдо решена да избере Горед пред Найнис. Несъмнено това е само първото от многобройните ѝ предателства, нали?

— Аз избрах това, което е правилно — изръмжа мадам Окра, — и очаквам вие да направите същото, сър.

Комонот се обърна към Найнис и Самсам. Очите му блестяха, но гласът му прозвуча спокойно и властно:

— Не виждате ли, че тук вече не става въпрос за хора и дракони? Сега разделението е между тези, които смятат, че мирът си заслужава да бъде запазен, и онези, които искат войната да продължи, докато едната или другата страна не бъде унищожена. Има дракони, които виждат ползата от договора. Те ще се присъединят към нас. Младите са възпитани в идеалите на мира — те няма да подкрепят тези застарели генерали, които искат да си възвърнат съкровищата и ловните полета.

Той се обърна към Глизелда и направи знак към небето.

— Нещо, което ние, драконите, научихме от вас, е, че сме по-силни заедно. Не трябва да се изправяме сами срещу целия свят. Нека застанем единни в името на мира.

Принцеса Глизелда се изправи, заобиколи огромното дъбово бюро и прегърна Комонот, като не остави и капчица съмнение. Тя нямаше да го предаде на генералите му. Щяхме да водим война в името на мира.

36.

Срещата свърши — регентът и граф Песаволта нямаха търпение да излязат от стаята. Глизелда и Кигс вече се съвещаваха и решаваха как да се обърнат към съвета по обяд. Принцесата се усмихна смутено на братовчед си.

— Ти беше прав — Найнис и Самсам реагираха отрицателно. Надявах се да бъда експедитивна, но трябваше да се срещна с всеки поотделно. Можеш да злорадстваш, колкото си искаш.

— Ни най-малко — каза спокойно Кигс. — Инстинктът ти не те подведе. Те рано или късно щяха да научат за полудраконите и щяха да ни обвинят в двуличие. Ще им се наложи да го преглътнат.

Втренчих се в тила на принца, сякаш вратът му можеше да ми разкрие дали той самият беше свикнал с идеята. Ако отказът му да ме погледне беше някаква индикация, то отговорът беше не. Отделих се от тях пряко волята си и ги оставих да кроят планове.

Баща ми ме чакаше в коридора със скръстени ръце и разтревожен поглед. Когато ме видя, ми подаде ръка. Улових я. Не си казахме нищо.

— Съжалявам — рече най-сетне той. — Живях в този затвор толкова дълго, че... внезапно осъзнах, че не издържам повече.

Стиснах ръката му и я пуснах.

— Ти направи точно това, което възнамерявах да сторя и аз. А сега какво? В гилдията на адвокатите сигурно има някакви последици за онези негови членове, които нарушават закона.

Той имаше да се грижи за жена си и още четири деца, но аз не можех да се заставя да му обърна внимание върху това.

Той се усмихна тъжно.

— От шестнадесет години подготвям казуса си.

— Извинете — рече един глас вляво от мен и ние се обърнахме, за да видим, че там стои Комонот.

Той се прокашля и прокара покритата си с бижута ръка по челюстта си.

— Вие сте... вие бяхте... човекът, който имаше връзка с безименната... искам да кажа с Лин, дъщерята на Имлан, нали?

Татко се поклони сковано.

Комонот пристъпи по-близо, предпазлив като котка.

— Тя остави дома си, народа си, проучванията си, всичко заради теб.

Той докосна лицето на баща ми с дебелите си пръсти: лявата буза, дясната, носа и брадичката. Баща ми изтърпя това със смразяващо безразличие.

— Какво си ти? — попита Ардмагарът с неочаквана острота в гласа си. — Не си извратен маниак. На север си известен като безпристрастен тълкувател на договора осъзнаваш ли това? Защищавал си дракони в съда, когато никой друг не би го сторил — не си въобразявай, че не сме забелязали. И въпреки това, ти си този, който съблазни нашата дъщеря да избяга.

— Не знаех — рече баща ми с пресипнал глас.

— Не, но тя е знаела. — Комонот сложи ръка върху оголеното теме на баща ми. — Какво е видяла тя? И защо аз не мога да го видя?

Татко се освободи от ръката му, поклони се и пое надолу по коридора. В един кратък миг видях в печалната извивка на плещите му онова, което Комонот не можеше да забележи: бремето, което той толкова дълго бе носил, безкрайните усилия да прави добро след стореното необратимо зло, скърбящия съпруг и изплашения баща, автора на всички тези любовни песни. За първи път го разбрах.

Комонот не изглеждаше объркан от бързото оттегляне на баща ми. Той ме хвана за ръката и прошепна, дишайки учестено в ухото ми, като малко дете:

— Вуйчо ти е в болницата на семинарията.

Погледнах го изненадано.

— Той се е трансформирал?

Ардмагарът сви рамена.

— Той беше непреклонен, че не иска никакви саар лекари да се приближават до него — явно смята, че те ще изрежат спомените му на място. Така или иначе, щеше да си е заминал утре.

Отдръпнах се от него.

— Защото Басинд ще го отведе, за да му подкастрият мозъка ли?

Комонот облиза дебелиите си устни, сякаш имаше нужда да опита от мъкмата му, за да я разбере.

— В никакъв случай. Аз ще амнистирам Орма — не че Цензорите ще се подчинят на указите на един Ардмагар изгнаник. В полунощ Ескар ще го отведе на скришно място, за което дори аз не знам. Може да мине много дълго време, преди отново да го видиш.

— Не ми казвайте, че давате опрощение на емоционални отстъпници!

Острият му поглед притежаваше интелигентност, която не бях оценила преди. Той рече:

— Не бих казал, че ги опрощавам, а по-скоро разбирам по-добре скритите сложни отношения. Смятах, че зная кои неща, ние драконите, трябва да изучим и кои са ненужни, но сега разбирам, че възгледите ми са закостенели. Аз бях също толкова непоколебим в мислите си, колкото и свадливите, стари генерали, които заграбиха страната ми.

Той се пресегна към ръката ми, вдигна я и се плесна с нея отстрани на врата. Опитах се да се отдръпна, но той ме държеше здраво и каза:

— Нека това да изрази моето преклонение пред твоя начин на преподаване, тъй като се съмнявам, че ти би се съгласила да ме захапеш за тила. Ти си моят учител. Аз ще те слушам и ще се опитам да се науча.

— Аз ще се опитам да бъда достойна за вашата почит — отвърнах аз с майчините думи, които идваха до мен от дълбините на кутията със спомени. Почувствах нуждата да добавя и няколко свои: — И ще се опитам да изразявам съчувствие към усилията ви, дори и когато се проваляте.

— Добре казано — рече той и ме пусна. — Сега върви. Кажи на вуйчо си, че го обичаш. Обичаш го, нали?

— Да — потвърдих аз с неочаквано дрезгав глас.

— Тръгвай. И Серафина — извика той след мен, — съжалявам за майка ти. Вярвам, че наистина изпитвам това.

Той посочи към стомаха си.

— Ето тук, нали? Тук е мястото, където трябва да го усетиш нали?

Поклоних се дълбоко и бързо се отдалечих.

Един стар монах ме заведе до болницата.

— Той разполага с цялото помещение само за себе си. Щом останалите болни научиха, че идва дракон, те чудотворно се излекуваха! Куците проходиха, а слепите решиха, че наистина нямат нужда да виждат. Той е като панацея.

Благодарих на мъжа и влязох тихо, в случай че вуйчо ми спеше. В далечния край на отделението, до единствения прозорец, той лежеше подпрян на възглавниците и говореше с Ескар. Приближих се и осъзнах, че не можеше да се каже, че те разговарят. Всеки от тях беше вдигнал ръка към другия, като допираха само върховете на пръстите си — те се редуваха да ги прокарат по дланта на другия.

Прокашлях се. Ескар се изправи гордо и с каменно изражение на лицето.

— Съжалявам! — казах аз, без да съм сигурна защо се извинявах.

Не можеше да се каже, че ги бях хванала да вършат нещо неприлично.

Като изключим, че може би бях, но от драконова гледна точка. Стиснах здраво уста, за да не се изкикотя. Ескар не изглеждаше склонна да прости подобно поведение.

Обърнах се към нея:

— Бих желала да поговоря с вуйчо си, преди да го отведете. Благодаря ви, че му помогнахте.

Тя се дръпна настрана, но не показа, че е склонна да излезе, преди Орма да каже:

— Ескар, тръгвай. Ела по-късно.

Тя кимна отсечено, придърпа плаща около тялото си и излезе.

Изгледах го подозрително.

— Вие двамата какво...

— Стимулирахме нервните реакции на кората на мозъка — рече вуйчо ми, като се усмихна тайнствено.

Очевидно монасите му бяха дали някакво лекарство за болката. Тялото му изглеждаше някак отпуснато по средата и съвсем омекнало в областта на ребрата. Дясната му ръка беше превързана и поставена в

шина, челюстта му беше изцапана с бяло — при тези, които имат сребърна кръв, така изглежда ожуленото. Не виждах къде беше обгорен. Главата му беше отпусната върху възглавниците.

— Тя е доста величествена в същинската си форма. Бях забравил това. Минаха толкова години. Знаеш ли, че е набор на Лин? Навремето идваше в гнездото на майка ми, за да кормим турове.

— Можем ли да ѝ имаме доверие? — попитах аз, като съжалявах, че трябва да повдигна въпроса, когато той изглеждаше толкова незаинтересован. — Тя е отговорна за Зейд и Басинд. Сигурен ли си...

— Не и за Басинд.

Намръщих се, но не продължих да споря. Опитах се да подобря собственото си настроение, като го подразних:

— Е, успя да се измъкнеш, ах, ти неискрен, стар отстъпник.

Веждите ми се ключиха и аз се зачудих дали не бях попрекалила с шегата. Показа се, че нещо друго го тревожеше:

— Не зная кога ще те видя отново.

Потупах го по рамото и се опитах да се усмихна.

— Поне ще ме разпознаеш, когато това стане.

— Може да мине много време, Серафина. Дотогава ти може да си на средна възраст, омъжена и да имаш шест деца.

Наистина не беше с всичкия си, щом говореше подобни глупости.

— Може да съм на средна възраст, но никой няма да се ожени за мен и е сигурно, че не мога да имам деца. Също като мулетата. Мелезите са краят на веригата.

Той се беше втренчил блажено в нищото.

— Чудя се, дали това наистина е вярно.

— Аз не се чудя. Дойдох да се сбогувам и да ти пожелаая приятно пътуване, а не за да размишлявам върху репродуктивните си способности.

— Говориш като дракон — рече унесено той.

Дрямката все повече го завладяваше.

Избърсах очите си.

— Ще ми липсваш толкова много!

Той завъртя главата си към мен.

— Спасих малкото момче. То скочи от врата на Имлан върху моя и тогава паднах в реката. Момчето танцуваше. То танцуваше точно

върху корема ми и аз го усетих.

— Той е танцувал отгоре ти. Естествено, че ще го усетиш.

— Не, не в този смисъл. В другия. Не бях в саарантрата си, но бях... щастлив, въпреки че краката ми бяха счупени, а реката леденостудена. Почувствах се щастлив. И тогава при мен се приземи Ескар и аз бях благодарен. А после изгря слънцето и аз се почувствах тъжен заради баща ми. И заради теб.

— Защо заради мен?

— Защото Цензорите най-сетне успяха да ме изиграят и аз щях да бъда подложен на изрязване, а ти щеше да ридаш.

Аз ридаех дори сега.

— Ще си в безопасност с Ескар.

— Знам. — Той хвана ръката ми и я стисна. — Не мога да понеса мисълта, че ти ще бъдеш сама.

— Няма да съм сама. Има и други от моя вид. Аз ще ги намеря.

— Но кой ще те целува? Кой ще те приспива?

Гласът му беше бавен и сънлив.

— Ти никога не си правил тези неща — отвърнах аз, опитвайки се да го подразня. — Ти ми беше повече баща, отколкото баща ми, но никога не си правил тези неща.

— Някой трябва да ги прави. Някой трябва да те обича. Ще го захапя, ако не е така.

— Тихо. Сега вече говориш глупости.

— Не са глупости. Това е важно! — Той се опита да се поизправи, но не успя. — Някога майка ти ми каза нещо и аз съм длъжен да го кажа и на теб... защото ти трябва... да го разбереш...

Очите му премигнаха и се затвориха. Орма остана безмълвен толкова дълго, че помислих, че е заспал, но точно тогава той се обади с едва доловим глас:

— Любовта не е болест.

Опрях челото си до рамото му и всички думи, които никога не му бях казвала, се надигнаха внезапно в гърлото ми и се струпаха в една ужасна буца там. Той колебливо погали косата ми.

— Не съм напълно сигурен, че тя е била права — измърмори той, — но не мога да им позволя да те отрежат от мен, нито пък нея. Ще поддържам упорито болестта си... ако това е болест... ще я държа близо до мен като... слънцето и...

Той отново заглъхна, но този път окончателно. Седях с ръце, обвити около него, докато Ескар не се върна. Отметнах косата от челото му и го целунах нежно. Ескар гледаше втренчено.

— Погрижи се добре за него, или ще... ще те ухапя! — заканих й се аз.

Тя не изглеждаше притеснена.

Навън небето беше синьо, студено и много нависоко — слънцето беше твърде ярко, за да го погледна, а камо ли да го държа близо до себе си.

— Но аз ще се опитам, вуйчо — прошепнах, — макар и да ме изгори. Ще го държа близо до себе си.

Бързо се отправих към вкъщи през кишавите улици. Трябваше да намеря един принц.

37.

Когато стигнах двореца, пред портите имаше огромно струпуване на карети. Градските магистрати, епископът, църковните сановници, председателите на гилдиите, кралската стража — всички висши персони в града, бяха пристигнали едновременно. Вътре в двореца аз бях отнесена към голямата зала от тълпата, която, както се оказа, беше по-многобройна и не можеше удобно да се настани. Наложих се половината от нас да се върнат обратно в каменния двор.

Очевидно съветът беше протекъл бързо. Всеки момент щяхме да чуем официалните резултати.

Някъде по средата на стената се издигаше един балкон, който гледаше както към залата, така и към двора, за да може някой със силен глас да бъде чул и от двете места. На балкона се появи Глизелда и започна да маха на ревящата тълпа. Тя изпълняваше задълженията от името на баба си, макар че всички, които я видяха този ден, облечена в бяло в памет на майка ѝ, със златисторуса коса, която блестеше като корона, осъзнаха, че се намират в присъствието на следващата кралица. При вида ѝ ние се смълчахме.

Тя подаде сгънато писмо на глашатая, един особено гръмогласен момък, чийто ясен глас прокънтя над смълчаната тълпа.

— Генерали на Танамуут, Горед отхвърля вашите претенции за върховна власт над Драконовите земи. Ардмагар Комонот все още е жив — дребнави заплахи няма да ни накарат да ви го предадем, както няма и да приемем тези изфабрикувани обвинения срещу него. Той е доказан наш приятел и съюзник, създател и защитник на мира и законен владетел на Танамуут.

Ако продължите да разпалвате тази война, не хранете неразумни илюзии, че ние сме безпомощни, или че вашият собствен народ ще избере да воюва за вашата кауза, вместо да подкрепи трайното сътрудничество между нашите видове. Този мир е

истинска благословия за този свят, който се промени към по-добро — вие не можете да върнете всичко обратно в миналото.

С искрена надежда за разрешаване на настоящия конфликт по пътя на диалога — оставам ваша,

Нейно Височество принцеса Глизелда, първа наследничка на трона на Горед,

От името на Нейно Величество кралица Лавонда Великолепната.

Изръкопляскахме със свити сърца, защото знаехме, че това беше достатъчен претекст, от който генералите се нуждаеха, за да обявят война. Задаваше се нов конфликт, независимо дали го желяехме или не. Видях самодоволни усмивки по някои лица сред тълпата и се разтревожих, че имаше такива, които действително искаха това.

Мина цяла вечност, преди тълпата да се разпръсне — всички искаха да получат възможност да отправят молба към принцесата или Ардмагара, да се закълнат във вярност и да спорят. Дворцовата стража правеше всичко по силите си, за да държи под контрол тълпите, но никъде не видях Кигс. Не беше присъщо за принца да не се намира във вихъра на събитията.

Принцеса Глизелда също беше успяла да изчезне. Подозирах, че Кигс може да е с нея. Имаше две места извън кралското крило на двореца, където някой като мен можеше да ги потърси. Тъкмо бях тръгнала по главното стълбище обаче, когато един глас зад мен рязко ме спря:

— Кажи ми, че не е вярно, Серафина. Кажи ми, че лъжат за теб.

Погледнах назад. Графът на Апсиг прекоси вътрешния двор към мен, а обувките му отекваха по мраморния под. Не го попитах какво има предвид. Найнис и Самсам бях разпространили новините до всяко кътче на кралския двор. Стиснах здраво парапета и се стегнах.

— Не е лъжа — рекох аз. — Аз съм полудракон — като Ларс.

Той нито потрепна, нито се втурна нагоре, за да ме удари, както почти подозирах, че ще направи. Лицето му се отпусна отчаяно. Той се смъкна върху широките каменни стъпала и седна с глава в ръцете си. За миг си помислих дали да не седна до него — толкова тъжен изглеждаше, — само че беше и крайно непредсказуем.

— Какво ще правим сега? — каза най-сетне той, като вдигна ръце и погледна нагоре със зачервени очи. — Те победиха. Не съществува такова място, което да принадлежи само на човеците — няма страна в този конфликт, която да е само наша. Те проникват във всичко, те контролират всичко! Аз се присъединих към „Синовете на свети Огдо“, защото те изглеждаха единствените хора, които желяеха да предприемат действия, единствените, които съзнаваха какво представлява договорът и го наричаха с истинското му име: нашето падение.

Той прокара ръце през косата си, сякаш искаше да я изскубе из корен.

— И кой ме свърза със синовете и ме подтикна да се включа? Онзи дракон, лейди Коронги.

— Но те не се опитват да ни докопат с цената на всичко — тихо казах аз.

— Така ли? Ами какво ще кажеш за този, който е измамил баща ти, или пък за онзи, който е заблудил майка ми и я е накарал да роди копеле?

Поех си рязко въздух, а той ме изгледа гневно.

— Майка ми отгледала Ларс като мой равноправен брат. А един ден на него му изникнаха люспи направо от плътта. Беше само на седем — показа ни всичко, навивайки невинно ръкава си... — Гласът му секна и той се изкашля. — Баща ми я наръга право във врата. Това беше негово право заради наранената му чест. Можеше да убие и Ларс.

Той се втренчи в нищото, сякаш не желяеше да говори повече.

— Не сте му позволили — подказах аз, — убедили сте го да постъпи другояче.

Той ме изгледа, сякаш му говорех на муутия.

— Да го убеждавам ли? Не. Убих стареца. Бутнах го от кръглата кула. — Той безрадостно се усмихна, виждайки колко съм шокирана. — Ние живеем в най-отдалечения планински регион. Подобни неща се случват постоянно. Приех фамилното име на прабаба ми, за да избягна неудобни въпроси, ако отидех на съд в Блистан. Родословията на планинския народ са сложни — никой от самсамците от крайбрежието не ги следи.

Значи това беше той — не дракон, а отцеубиец, който беше сменил името си.

— А какво се случи с Ларс?

— Казах му, че ще го убия, ако го видя отново, и го пуснах в планината. Нямах представа къде е отишъл, преди да се появи тук като призрак на отмъщението, изпратен да ме преследва.

Джоузеф ме гледаше свирепо и мрачно, изпитвайки омраза към мен за това, че знаех твърде много, въпреки че самият той ми го беше казал. Изкашлях се.

— Какво ще правите сега?

Той стана, пооправи подгъва на черния си жакет и се поклони с подигравателен реверанс.

— Връщам се в Самсам. Ще накарам регента да се вразуми.

От тона му ме побиха тръпки.

— Как да се вразуми?

— По единствения възможен начин. Този, който поставя хората преди животните.

С тези думи той наперено прекоси вътрешния двор. Когато си тръгна, сякаш отнесе и всичкия въздух със себе си.

* * *

Открих Глизелда да риде в стаята на Мили, уловила глава в ръцете си. Мили, която разтриваше рамената на принцесата, изглеждаше разтревожена, че аз бях влязла, без да почукам.

— Принцесата е изморена — заяви придворната дама и пристъпи страхливо към мен.

— Всичко е наред — рече Глизелда и избърса очите си.

Косата ѝ беше пусната по рамената, а покритите ѝ с петна розови бузи я правеха да изглежда много млада. Тя се опита да се усмихне.

— Винаги се радвам да те видя, Фина.

Сърцето ми се сви, когато я видях толкова опечалена. Тя току-що беше загубила майка си и тежестта на цялото кралство беше паднала върху рамената ѝ, а аз бях лош приятел. Не можех да питам за Кигс — не знаех защо това въобще ми се бе сторило като добра идея.

— Как сте? — попитах аз и седнах срещу нея.

Тя погледна към ръцете си.

— Достатъчно добре за пред хората. Просто ми трябваше малко време... за да мога да осъзная, че съм дъщеря. Тази вечер трябва да останем на бдение със свети Юстас, очите на света ще бъдат вперени в нас и затова решихме, че ще бъде най-уместно да изразим по тих и възвишен начин скръбта си. Което означава, че сега ще отделя малко време да порева като бебе.

Реших, че тя говори за себе си в множествено число, което беше нейно кралско право, но тя продължи:

— Трябваше да ни видиш как изготвяме писмото след съвета. Аз плачех, Лусиън се опитваше да ме утеши, и от това и той също се разрида, а аз започнах да хленча още по-силно. Отпратих го в скотската му кула и му казах да излее мъката си там.

— Той е късметлия, щом вие се грижите толкова много за него — казах аз, като наистина го мислех, колкото и раздвоена да се чувствах.

— Обратното също е вярно — рече тя и гласът ѝ пресекна, — но вече е почти залез-слънце, а той все още не е слязъл.

Лицето ѝ се сбръчка — Мили бързо застана от едната ѝ страна и я прегърна.

— Ще отидеш ли да го доведеш, Фина? За мен това ще бъде огромна услуга.

Уменията ми да лъжа ми изневериха в неподходящ момент, ала твърде много противоречиви чувства ми се бяха струпали наведнъж. Ако бях постъпила любезно с нея по егоистични причини, нима това щеше да е по-лошо, отколкото да не окажа помощ, водена от най-чисти намерения? Нямах ли друг ход, който можех да предприема и който да не ме остави опустошена от усещането за вина?

Глизелда забеляза колебанието ми.

— Зная, че той се държи малко своенравно, откакто научи, че ти си полудракон — рече тя и се наведе към мен. — Несъмнено разбираш, че може да му е трудно да свикне с тази идея.

— Не го ценя по-малко заради това — отвърнах аз.

— И аз... и аз не те ценя по-малко — заяви категорично Глизелда.

Тя стана и аз я последвах, като си мислех, че възнамерява да ме отпрати. Принцесата повдигна леко ръце и отново ги отпусна — лошо начало, — но след това тя превъзмогна себе си и ме прегърна. Аз също

я прегърнах, без да съм в състояние да спра сълзите си или да определя дали те бяха от облекчение или скръб.

Тя ме пусна и застана с повдигната брадичка.

— Не беше толкова трудно да се приеме — заяви решително тя. — Просто беше въпрос на воля. — Изявлението ѝ беше твърде пламенно, но аз разпознах добрите ѝ намерения и напълно вярвах в непреклонната ѝ воля. Тя каза: — Ще смърря Лусиън, ако някога не е достатъчно вежлив с теб, Серафина. Само ми кажи!

Кимнах, леко паднала духом, и се отправих към източната кула.

* * *

Първоначално не бях сигурна дали той е там. Вратата беше отключена, затова се втурнах нагоре по стълбите, глътнала езика си от страх, само за да открия, че най-горната стая е празна.

Е, не напълно празна — беше пълна с книги, пера, геоди, увеличителни стъкла, старинни ковчежета и чертежи. Кралицата имаше друг кабинет — този беше на принц Лусиън, очарователно разхвърлян и всичко вътре в него се използваше. Не бях обърнала внимание на околната обстановка, когато бях тук горе с лейди Коронги. Сега всичко, което виждах, бяха още неща, заради които можех да го обичам, и това ме натъжи.

Вятърът прокара ледения си пръст по врата ми — вратата към външната рампа беше леко открехната. Поех си дълбоко въздух, потиснах световъртежа си и я отворих.

Той се беше облегал на парапета и гледаше към залязващото над града слънце. Вятърът беше разрошил косата му — крайт на плаща му танцуваше. Предпазливо пристъпих навън при него, като избягнах внимателно заледените участъци и придърпах плаща плътно около тялото си, за да се сгрея и да си вдъхна кураж.

Той обърна поглед към мен — тъмните му очи бяха резервирани, но не съвсем неприветливи. Изпелтечих съобщението си:

— Глизелда ме изпрати да ви напомня... ъъ... че всички ще бъдат със свети Юстас на бдението на майка ѝ, когато слънцето залезе и тя... ъъ...

— Не съм забравил. — Той отмести поглед. — Слънцето все още не е залязло, Серафина. Ще постоиш ли с мен за малко?

Пристъпих към парапета и наблюдавах как сенките се удължават в планините. Цялата решителност, която бях натрупала, залязваше заедно със слънцето. Може би така бе по-добре. Кигс щеше да слезе долу при братовчедка си, а аз щях да тръгна на пътешествие, за да открия останалите от моя вид. Всичко щеше да бъде така, както трябва, поне на повърхността, всяка объркана и създаваща ми неприятности част от мен, щеше да остане скрита там, където никой нямаше да я види.

За бога, Светци! Бях приключила с този начин на живот.

— Истината за мен се разчу — рекох аз, а думите ми се кристализираха в облак в ледения въздух.

— Цялата ли? — попита той.

Не произнесе думите толкова остро, колкото когато наистина ме разпитваше, но можех да предугадя, че много зависеше от отговора ми.

— Всички важни части, да — казах категорично аз. — Може би не всичките ексцентрични детайли. Питайте ме и ще ви отговоря. Какво искате да знаете?

— Всичко. — Той се беше опрял на лактите си, но се отдръпна назад и хвана здраво парапета с двете си ръце. — При мен винаги е така: ако е възможно, искам да зная всичко.

Не знаех откъде да подхвана, затова просто започнах да разказвам. Обясних му как припадам от виденията и за майчините ми спомени, които падаха около мен като сняг. Разказах му как съм разпознала Орма като дракон, как люспите са изникнали през кожата ми, какво беше усещането да се чувстваш изключително противен и как лъжите са станали непоносимо бреме.

Изпитвах удоволствие от това да говоря. Думите излизаха от устата ми с такава сила, че си се представих като кана, от която се излива съдържанието ѝ. Олекна ми, когато свърших, и този път по изключение тази празнота носеше приятно облекчение и състояние, което трябваше да съхраня.

Хвърлих поглед към Кигс. Очите му все още не бяха станали безжизнени, но внезапно осъзнах колко дълго бях говорила.

— Сигурна съм, че забравям някои подробности, но има неща в мен, които самата аз не мога още да проумея.

— *Светът вътре в мен е по-обширен и по-пищен от тази незначителна плоскост, населена с тривиални галактики и божества* — изрецитира той. — Започвам да разбирам защо харесваш Некан.

Срещнах погледа му и усетих топлината и съчувствието в очите му. Беше ми простено. Не, дори по-добре: бях разбрана. Вятърът се втурна помежду ни и разчорли косата му. Най-накрая успях да измънкам:

— Има още едно... едно истинско нещо, което искам да знаете и аз... обичам ви. — Той ме гледаше съсредоточено, но не каза нищо. — Толкова съжалявам — казах отчаяно аз. — Всичко, което правя, е грешно. Вие сте в траур. Глизелда се нуждае от вас. Съвсем наскоро научихте, че съм получудовище...

— Нито една част от теб не е чудовище — рече разпалено той.

Отне ми миг, за да възвърна гласа си.

— Исках да го знаете. Исках да си тръгна от тук с чиста съвест, знаейки, че най-сетне съм ви казала истината. Надявам се, това да има стойност във вашите очи.

Той погледна нагоре към почервеняващото небе и каза със самоосъдителен смях:

— Ти ме караш да се засрамя, Серафина. Твоята смелост винаги ме кара да се чувствам така.

— Това не е смелост, а вироглава нетактичност.

Той поклати глава, гледайки разсеяно някъде пред себе си.

— Мога да разпозная смелостта, когато я видя и когато не ми достига.

— Вие сте твърде жесток към себе си.

— Аз съм копеле: ние постъпваме по този начин — рече той с горчива усмивка — и точно ти от всички хора разбираш какво бреме е да доказваш, че си достатъчно добър, за да можеш да съществуваш, че заслужаваш цялата тази мъка, която майка ти е причинила на всички. В речника на нашите души копелето е равнозначно на чудовището. И точно затова ти винаги така добре проумяваш всичко.

Той потри ръце, за да ги стопли.

— Желаете ли да чуеш още една самосъстрадателна история от рода *като дете аз бях едно тъжно, тъжно копеле?*

— С удоволствие ще я изслушам — вероятно даже съм я изживяла.

— Не и тази история — рече той, докато почистваше едно петно от лишей върху парапета. — Когато родителите ми се удавиха и аз пристигнах тук за първи път, бях разгневен. Играех ролята на копелето, като се държах толкова лошо, колкото едно малко момче може да съумее. Лъжех, крадах, предизвиквах пажовете на бой и излагах баба ми при всяка отдала ми се възможност. Продължих да се държа така с години наред, докато тя не повика чичо Руфъс...

— Дано почива в Райското огнище — казахме и двамата в един глас, а Кигс се усмихна печално.

— Тя го доведе обратно чак от Самсам, като си мислеше, че той ще има достатъчно здрава ръка, за да ме вкара в правия път. Той успя, макар че минаха месеци, преди да спра да се съпротивлявам. В мен имаше някаква празнота, която не можех да проумея. Той я видя и ми я назова.

Ти си като чичо си, момче — каза ми той. — Светът не ни е достатъчен без истинска работа, която да вършим. Светците са те определили, за да ти поставят някаква цел. Казвай молитвите си, разхождай се с открито сърце и ще чуеш повика. Ще видиш мисията си да блести пред очите ти като звезда.

И така — аз се молах на света Клер, но стигнах и по-далеч: дадох ѝ обет. Ако тя ми покаже пътя, аз нямаше да изричам нищо друго, освен истината от този ден нататък.

— Свети Маша и свети Даан! — изгърсих аз. — Искам да кажа, че това обяснява много неща.

Той се усмихна едва забележимо.

— Света Клер ме спаси и завърза ръцете ми. Но аз избързвам. Когато бях на девет, чичо Руфъс посети една сватба, за да представи кралската фамилия. Аз отидох с него. Това беше първият път от години, когато ми се бяха доверили да напусна стените на замъка и аз изпитвах силно желание да докажа, че мога да се справя.

— Това е била сватбата на баща ми, на която пях — рекох аз с неочаквано дрезгав глас. — Казахте ми за това. Смътно си спомням, че видях и двамата с чичо ви.

— Песента беше прелестна — каза той. — Никога не я забравих. Все още ме побиват тръпки, когато я чуя.

Втрещих се в силуета му на фона на ръждивото небе, смаяна, че тази песен на майка ми му е любима. Тя възхваляваше романтичното

безразсъдство — тя беше всичко, което той презираше да бъде и да върши. Не можах да се възпра. Започнах да пея, а той се присъедини към мен:

*„Благословен е този, който, скъпа моя,
минава под окото на
прозореца ти без въздишка.
О, скъпа моя, погледни ме,
погледни надолу,
преди да съм умрял.
Едничък поглед само, кралска моя перла,
една усмивка —
те стигат
сила, за да ми дарят,
о, дай ми ти това, или
живота ми вземи, той нека бъде твой,
ще водя аз сто хиляди воини
макар и само за една целувка твоя.“*

— Вие не сте лош певец. Могат да ви вземат в хора на замъка — рекох аз, опитвайки се да кажа нещо неутрално, за да не се разплача.

Майка ми е била безразсъдна колкото неговата, но тя бе вярвала в това — беше дала всичко, което има. Ами ако нашите майки не са били глупачките, за каквито ги вземахме? Колко всъщност струваше любовта? Сто хиляди войни?

Той се усмихна към ръцете си върху парапета и продължи:

— Ти пееше и тогава нещо ме порази като светкавица, като небесния боен рог: гласът на света Клер, който ми казваше: *Истината ще излезе наяве!* Ти самата олицетворяваше истината, която не можеше да бъде прикрита или задържана — не и от стотици бащи или стотици бавачки, — и която щеше да се появи внезапно и без да иска, щеше да изпълни света с красота. Разбрах, че трябва да разследвам истината за нещата — бях призован да върша това. Паднах на колена, благодарих на света Клер и се заклек, че няма да забравя за клетвата си, дадена пред нея.

Гледах го смаяно.

— Аз съм била истината и съм била красива? Раят има ужасно чувство за хумор.

— Припознах те като метафора. Но ти си права за Рая, защото как иначе щях да съм в това положение сега? Дадох обещание и го спазвах, доколкото ми бе по силите... макар че съм се лъгал сам, дано света Клер ми прости. Но аз се надявах да избягна точно този капан, в който съм хванат в момента — между собствените си чувства и знанието, че абсолютната истина, казана на глас, ще нарани някой много важен за мен човек.

Почти не смеех да си помисля коя истина имаше предвид той — едновременно се надявах и се страхувах, че ще ми каже.

Гласът му се изпълни с мъка.

— Вниманието ми беше толкова погълнато от теб, Фина. Продължавам да се съмнявам в себе си сега, когато вече е късно. Можех ли да попреча на леля Дион да отиде в апартамента на Комонот, ако не бях танцувал с теб? Бях толкова погълнат от желанието да ти подаря тази книга. Ние можеше въобще да не забележим, че Комонот си тръгва от бала, ако не бе мадам Окра.

— Или можеше да спрете и двамата, а после да се качите горе и да вдигнете тост за новата година заедно с лейди Коронги — казах аз, като се опитах да го успокоя. — Вие можеше да сте мъртъв при този сценарий.

Той вдигна отчаяно ръце.

— Цял живот се боря да слагам разума преди чувствата, да не съм прибързан и безотговорен като майка ми!

— А, да, вярно, вашата майка и нейните ужасни злодеяния срещу семейството й! — извиках аз, като сега вече му се ядосах. — Ако видя майка ви в Рая, знаете ли какво ще направя? Ще я целуна право в устата! След това ще я завлека до най-долното стъпало на Райската стълба, ще ви посоча къде сте и ще извикам: „Виж какво си направила, сатана!“

Той изглеждаше възмутен или поне изненадан във всеки случай. Аз не можах да се възпра.

— Какво ли си е мислила света Клер, избирайки ме за неин недостоен инструмент? Тя трябва да е знаела, че аз не мога да ви кажа истината.

— Фина, недей — рече Кигс и аз първоначално си помислих, че той ми се кара, защото злословех срещу света Клер.

Лусиън вдигна ръка, остави я да виси във въздуха за миг, след което я сложи върху моята. Тя беше топла и накара дъха ми да секне.

— Света Клер не е направила грешен избор — тихо прошепна той. — Винаги съм виждал истината в теб, колкото и много да си я извъртала, дори когато си ме лъгала право в очите. Аз надзърнах в дълбините на сърцето ти — ясно като слънчеви лъчи — и това беше нещо удивително. — Той улови ръката ми с двете си ръце. — Лъжите ти не ме накараха да спра да те обичам — истината за теб — също.

Инстинктивно погледнах надолу — той държеше лявата ми ръка. Кигс забеляза смущението ми и с деликатно и пъргаво движение запретна назад ръкава ми — всичките ми четири ръкава — и оголи ръката ми, излагайки я на ледения въздух, залеза и изгряващите звезди. Той прокара палец по сребърната линия от люспи, веждите му се присвиха загрижено, когато стигна до струпей, и след това със закачлив поглед към мен наведе главата си и целуна люспестата ми китка.

Не можех да си поема дъх — бях като омагьосана. Обикновено не усещах много през люспите си, но тази целувка усетих чак до петите си.

Той смъкна ръкавите ми с такава почит, сякаш драпираше олтара на някой светец. Ръцете му все още държаха моята и я топлеха.

— Мислех си за теб, преди да се качиш. Разсъждавах и се молах, но не достигнах до никакво заключение. Бях склонен да оставя любовта неизказана. Нека прекратим тази война, нека Глизелда се утвърди на престола. Ще дойде денят, моля се на небесата, когато ще мога да ѝ кажа всичко това, без да хвърля цялото кралство в хаос. Може би тя ще ме освободи от обета ми, но може и да не го направи. И в единия, и в другия случай може да се наложи да се ожения за нея, защото тя трябва да се омъжи, а аз оставам най-добрата ѝ партия. Ще можеш ли да понесеш това?

— Не знам отвърнах аз. — Но ти си прав: тя има нужда от теб.

— Тя има нужда и от двама ни — рече той, — има нужда да не се разсейваме толкова много един от друг, защото можем да не успеем да изиграем ролите си в тази война.

Кимнах.

— Първо кризата, после любовта. Този ден ще дойде, Кигс. Вярвам в това.

Веждите му се присвиха с тъга.

— Не ми е приятно да крия това от нея. Малките лъжи не са безобидни от големите, обаче ако можем да сведем всичко до минимум, докато...

— Всичко ли? — попитах аз. — Порфирийската философия? Забавните истории за незаконородените?

Той се усмихна.

О, аз можех да изкарам дълго с тези усмивки. Бих ги посаждала и жънала като жито.

— Знаеш какво имам предвид — каза ми той.

— Искаш да кажеш, че няма да целунеш китката ми отново — рекох аз, — но това няма значение, защото аз ще те целуна.

Което и направих.

* * *

Ако можех да запазя един-единствен миг за всички времена, то щях да избира именно този.

Превърнах се в самия въздух — бях изпълнена със звезди. Аз бях реещите се пространства между шпиловете на катедралата, тържественото дихание на комините, прошепната молитва, носеща се по зимния вятър. Аз бях мълчание и музика, един ясен, съвършен акорд, който се възнася към Рая. В този миг вярвах, че мога да се понеса тялом в небето, ако не ме спираше ръката му, пусната като котва в косата ми, и кръглата му, мека, съвършена уста.

Няма друг рай, освен този! — помислих си аз и разбрах, че това е толкова вярно, че дори света Клер не би го оспорила.

* * *

Тогава всичко свърши и той държеше ръцете ми в своите, когато ми каза:

— В някоя балада или порфирийска любовна история ние щяхме да избягаме заедно.

Погледнах бързо към лицето му и се опитах да забележа дали не предлага да направим точно това. Решителността в очите му казваше *не*, но аз виждах точно къде трябва да го притисна и колко силно, за да я пречупя. Щеше да бъде ужасно лесно, но открих, че не го желая. Моят Кигс не можеше да постъпи толкова подло и въпреки това да си остане онзи Кигс, когото познавах. Някаква част от него щеше да се пречупи заедно с решимостта му и аз не виждах как той отново щеше да възстанови целостта си. Назъбеният край на счупеното щеше да го пронизва през целия му живот.

Ако трябваше от тук да продължим напред, ние нямаше да се втурнем безразсъдно или необмислено, а щяхме да постъпим като Кигс и Фина. Това беше единственият начин, по който това можеше да се случи.

— Мисля, че съм я слушала тази балада — рекох аз. — Тя е прелестна, но краят ѝ е тъжен.

Той затвори очи и опря челото си в моето.

— Ще ти бъде ли също толкова тъжно, ако те помоля да не ме целуваш пак?

— Не. Защото това е само временно. Ще дойде и този ден.

— Искам да вярвам в това.

— Повярвай.

Той разтреперано си пое дъх.

— Трябва да тръгвам.

— Зная.

Оставих го да влезе вътре първи — присъствието ми на тазвечерния ритуал не беше уместно. Облегнах се на парапета и наблюдавах как сивите облачета на дъха ми се издигат на фона на почернялото небе, сякаш бях дракон, който шепнешком изпуска дим по вятъра. Това странно сравнение ме накара да се усмихна и тогава ми хрумна една идея. Предпазливо и избягвайки леда, аз се покачих на парапета. Балюстрадата беше достатъчно широка за седане, но аз не възнамерявах просто да седна. С комично бавни движения като Комонот, когато се беше опитал да се придвижва тихомълком, аз качих краката си върху перилата. Свалих обувките си, защото исках да почувствам камъка под краката си. Исках да почувствам всичко.

Изправих се на крака, като Ларс върху барбакана, а тъмният град се простираше в краката ми. В прозорците на таверните проблясваха светлинки, каквито се люлееха и откъм строежа на моста „Уолфстут“. Някога ме бяха провесили над това огромно пространство, висях безпомощно, оставена на милостта на един дракон. Някога се бях страхувала, че да говориш истината е, като да падаш, че любовта е, като да тупнеш върху земята, а ето сега бях тук, краката ми бяха намерили здрава опора, стоях права без чужда помощ.

Ние всички бяхме чудовища и копелета, и всички бяхме прелестни.

Днес аз бях получила и нещо повече от своя дял от красотата. Утре щях да върна част от него, щях да възстановя и допълня красотата на света. Щях да свиря на погребението на принцеса Дион — този път нарочно възнамерявах да се включа в програмата, тъй като вече нямаше нужда да оставам в сянката на публичния взор. По-добре да се изправех и да дадах това, което можех да дам.

Вятърът внезапно повдигна полата ми и аз се изсмях. Протегнах ръце нагоре към небето, разтворих пръсти и си представих, че ръката ми е гнездо от звезди. Във внезапен порив аз запратих обувките си с всичка сила в нощта и извиках:

— Пръсни се, мрак! Пръсни се, тишина!

Те имаха ускорение от десет метра в секунда на квадрат и се приземиха някъде в каменния двор, но Зейд не беше права, че ние неизбежно сме привличани с всички сили към гибелта си. Бъдещето щеше да дойде, изпълнено с войни и несигурност, но аз нямаше да се изправя пред него сама. Аз имах любов и работа, приятели и свой народ. Имах място, където да застана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.